

DE EERSTE KERK



Begonnen in Jeruzalem

Dat was in het jaar 33

En het gebeurde op het Pinksterfeest

Jezus heeft aan alle mensen de volgende opdracht gegeven:

*Vertel aan iedereen met woorden en met daden
dat God van alle mensen houdt en dat jij nooit alleen bent.*

*Jezus vraagt ons om aan alle mensen te vertellen dat God van hen houdt
en dat we elkaar lief moeten hebben.*

Voor onze kleinkinderen

KINDERBIJBEL VOOR DE OUDERE JEUGD

*In dit boek staan de hoofdstukken 103 t/m 140
uit de kinderbijbel
'De Hillige Histoarje' – het Nieuwe Testament -
geschreven door Ulbe van Houten
en vertaald vanuit de Friese taal in het Nederlands
door jullie pake Eelke*

Het Nieuwe Testament - deel 3 - DE EERSTE KERK



Laat de kinderen tot Mij komen (Mattheüs 19 : 14)

Lieve kleinkinderen, op bladzijde 2 lazen jullie dat wij mensen elkaar moeten liefhebben, maar wat betekent liefde eigenlijk? Weten jullie dat? De één zegt van: 'Ik hou van patat!' En de ander zegt: 'Ik hou van jou...'

Dit lijkt hetzelfde, maar toch is het anders.

***Wat is liefde?** Echte liefde gaat verder dan het liefhebben van ervaringen, dingen en smaken. Echt liefhebben gaat om relaties.*

Om jou en de ander.

*Misschien zeg je gelijk: **'Ik hou van onze hond of van mijn kat of van mijn paard...'***

Ja, ook deze liefde voor een dier heeft met relatie te maken.

Ik kan niet bepalen wat echte liefde voor jullie betekent.

Jij zoekt naar liefde. En de Liefde zoekt naar jou.

Als het erop aankomt, weten we allemaal dat ECHTE liefde om relaties draait.

God is liefde. Het is zijn identiteit. Hij is de Bron van Liefde.

En... God houdt van jullie allemaal!

***Liefde** is geduldig en vriendelijk.*

***Liefde** wordt niet jaloers.*

***Liefde** schept niet op.*

***Liefde** vindt zichzelf niet vreselijk belangrijk.*

***Liefde** zegt of doet geen onaardige dingen.*

***Liefde** denkt niet alleen maar aan zichzelf.*

Liefde raakt niet verbitterd.

Liefde vergeeft als een ander iets verkeerd heeft gedaan.

Liefde is niet blij met oneerlijke dingen, maar met de waarheid.

Liefde vertelt fouten van andere mensen niet door.

Liefde denkt altijd het beste van een ander.

Liefde blijft altijd geduldig.

Liefde schiet nooit tekort en verdwijnt nooit.

‘We hebben dus deze drie dingen: geloof, hoop en liefde.

Maar de belangrijkste van deze drie is de liefde.’

[\(1 Korinthe 13:13 BB\)](#)

Wonderwoord: Ik wil liefhebben, liefde ontvangen en liefde delen



**GELOOF, HOOP EN LIEFDE,
MAAR DE BELANGRIJKSTE VAN DEZE DRIE IS DE LIEFDE.**

Lieve kleinkinderen,

Herkennen jullie jezelf nog op deze foto hieronder? En herkennen jullie je eigen papa's en mama's ook? Ja, wij staan met z'n allen op deze foto die gemaakt is op 28 september 2018. Wat zijn wij allemaal veranderd hè. Wij woonden toen nog in Musselkanaal waar ik achter in onze tuin een hoge ruïne had gemaakt. Het was een bouwwerk van wel 8 meter hoog, met een watervalletje erin. Elk jaar 'versierde' ik mijn ruïne met veel bloemen. Daar had ik veel plezier in. Ja, lieve kleinkinderen, 'normale' mensen bouwen een huis, maar ik bouwde een ruïne en ik vond die heel mooi. Achter mijn ruïne had ik mijn bijenstal en ook nog een broeikas. Honing slingeren gemaakt door mijn bijen en tomaten kweken in mijn broeikas was en is nog steeds een grote hobby van mij. Maar ik heb geen broeikas meer en mijn bijenstal staat in het bijenpark. En om daar te komen moet ik eerst een kwartier lopen.

Het laatste jaar dat wij in Musselkanaal woonden is op mijn verjaardag deze foto gemaakt, waar wij allemaal opstaan. Wat een bijzonder mooie herinnering is dit! En nu wonen jullie omie en ik al weer ruim 7 jaar met bijzonder veel plezier in Meppel. Nee, heimwee terug naar Musselkanaal hebben we nooit gehad. Wij wonen nu veel dichterbij jullie allemaal en dat is alleen maar mooi.



Lieve kleinkinderen van ons, herkennen jullie jezelf nog?

Lieve kleinkinderen,

Twee jaar geleden hebben jullie met kerst van omie en mij een boek gekregen met als titel: 'JEZUS' LAATSTE REIS NAAR JERUZALEM'.

Het laatste hoofdstuk in dat boek (hoofdstuk 103 – Hemelvaart) eindigde met een opdracht en ook met een belofte van de Here Jezus. Jezus ging terug naar zijn Vader in de hemel, maar eerst beloofde Hij zijn leerlingen dat de Trooster heel spoedig zou komen.

Die Trooster, dat is de Heilige Geest die in het jaar 33 tijdens het Pinksterfeest in Jeruzalem is uitgestort in de vorm van een klein vlammetje op hun hoofd in alle mensen in Jeruzalem die in de opstanding uit de dood van de Here Jezus geloofden.

Maar eerst nog het volgende: Weten jullie nog dat omie en ik het evangelisatieblad 'Elisabeth' (vroeger heette dit blad de 'Elisabethbode') al vanaf het begin van ons trouwen lezen? In het laatste dubbelnummer 10/11 van het jaar 2020 stond een artikel van dominee Vreugdenhil. De laatste regels die hij schreef over de Heilige Geest spraken mij erg aan:

'De Geest kan véél meer dan ik me kan voorstellen.

*Kerst betekent: 'God **met** ons'.*

*Met Pasen vieren wij 'God **voor** ons' - Jezus stierf voor onze zonden -*

*En met Pinksteren kwam God **in** ons, dankzij de Heilige Geest!'*

Hoofdstuk 103 - Pinksteren -

Handelingen 1 : 15 – 26

Handelingen 2 : 1 – 42

Sinds de Here Jezus naar de hemel was 'opgevaren' waren er tien dagen voorbijgegaan. Dagen van wachten en hopen op het wonder dat spoedig zou gebeuren. Maar er gebeurde niets....

De mensen in Jeruzalem die in de opstanding uit de dood van Jezus geloofden, waren deze dagen samen met de discipelen uit Galilea trouw bij elkaar geweest. Natuurlijk waren de twaalf apostelen daarbij ook aanwezig geweest.

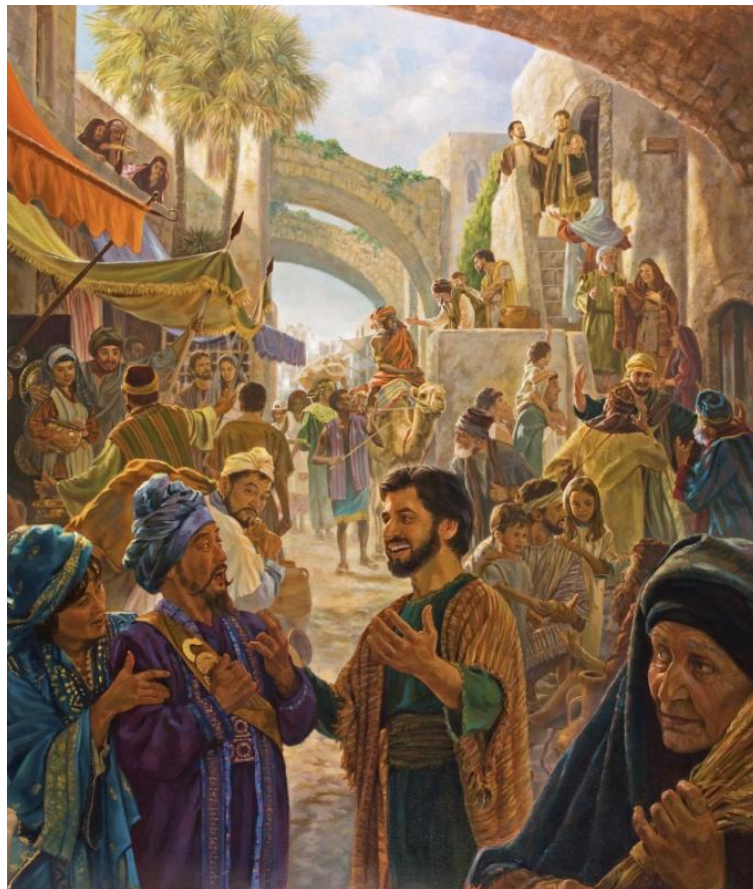
Ja twaalf, want het oude getal twaalf was nu weer in ere hersteld. Een andere discipel had de plaats van Judas Iskariot ingenomen.

Petrus, die in de vergaderingen één van de leiders was, had het woord genomen en gezegd dat het nodig was om in de plaats van Judas een andere discipel van Jezus te kiezen. Petrus had een tekst uit de Psalmen aangehaald om te bewijzen dat dit reeds van oude tijden voorzeggd was: '*Laat een ander zijn werk gaan doen.*' Heel zorgvuldig waren ze nagegaan wie van hen al vanaf het allereerste begin in Jezus geloofde en een volgeling van hem was geweest. Ze kwamen uit

bij de volgende twee personen: Jozef, de zoon van Abbas en de discipel die Matthias heette. Beiden waren eerlijke, vrome mannen en niemand wist wie van hen het meest geschikt was. Het was het beste om de keus aan God over te laten. Petrus deed een kort gebed en toen lootten ze. Het lot viel op Matthias en vanaf die tijd hoorde hij bij de twaalf en had in alles dezelfde rechten als de andere apostelen. Ze waren blij en dankbaar dat er nu weer twaalf waren, het getal van de stammen van Israël.

Tien dagen na de hemelvaart van Jezus vierde men in Israël het Pinksterfeest. Van oudsher was dit het feest van het einde van de oogst. De eerste broden die weer gebakken werden van het nieuwe koren. Brood dat naar de tempel gebracht werd als dankoffer. Ook nu weer waren er veel Joden uit verre landen naar Jeruzalem gekomen om met elkaar het Pinksterfeest te vieren. Juist op deze *'dag van de eerstelingen'* deed God het wonder dat Hij beloofd had. Net zoals Pasen het feest van de verlossing uit Egypte was, zo zou in het vervolg het feest van *de Opstanding uit de dood van Jezus* op Pinksteren gevierd worden. Pinksteren zou in het vervolg het feest van *de Heilige Geest* worden.

Al vroeg in de ochtend waren de discipelen naar de tempel gegaan om daar met elkaar het Pinksterfeest te vieren.



Al vroeg in de ochtend waren de discipelen naar de tempel gegaan.

Ze bleven daar bij elkaar in één van de grote bijgebouwen. En daar, terwijl ze het helemaal niet verwachten, gebeurde het grote wonder: De Heilige Geest kwam uit de hemel naar beneden en kwam wonen in hun harten. Natuurlijk konden mensenogen de Geest niet zien, maar wat hier gebeurde mocht niet verborgen blijven. Daarom deed God wonderen en tekenen die alle mensen in de tempel konden zien en horen.

In de grote open zaal van het bijgebouw van de tempel klonk plotseling het geluid als van een hevige windvlaag, dat door de hele tempel gehoord werd. Tegelijkertijd was daar een vuur dat zich verdeelde in kleine vlammetjes, die zich als vuurtongetjes verspreidden en zichtbaar werden boven de hoofden van hen allemaal.



Vuurtongetjes verspreidden zich en werden zichtbaar boven de hoofden van de mensen.

Een ogenblik stonden ze daar perplex, als aan de grond vastgenageld. Maar direct daarna voelden ze een grote blijdschap door zich heengaan. Ze begrepen: dit was het grote wonder waar ze deze tien dagen lang op gewacht hadden. Nee, niet de harde windvlaag, de storm die geen storm was, niet het vuur dat geen haar schroeide, kon de Trooster zijn, maar beide, de wind en het vuur waren een symbool, een teken.

De Heilige Geest was zo sterk als de stormwind en zo zuiverend als het vuur in hun harten gekomen.

En de discipelen? **Zij konden niet zwijgen....!**

De één na de ander sprong overeind en begon God te loven! Zo sterk was de werking van de Heilige Geest dat zij niet in hun eigen taal spraken. Ook niet in het Grieks dat bijna iedereen verstond, *maar ze spraken in vreemde tongen.*

Misschien wisten ze zelf niet eens wat ze zeiden, maar God wist het en Hij had er een bedoeling mee! Want ze waren niet meer onder elkaar, nee van alle kanten kwamen mensen aanlopen om te zien wat dit te betekenen had. Wat voor bijzonder geluid hadden ze gehoord? En wat betekenden al die vuurtongen op de hoofden van die Galileeërs?

Maar nog veel groter werd hun verbazing toen ze dichterbij kwamen en hoorden wat deze mensen zeiden. Voor hen waren het geen onverstaanbare klanken, maar iedereen, uit welk land ze ook kwamen, hoorde deze Galilese mannen spreken in zijn eigen taal, de taal die hij of zij als klein kind van hun eigen moeder geleerd had!

Een groot wonder was dit. Maar het vreemdste was nog dat deze mensen met een vlammetje op hun hoofd niet over gewone dingen spraken, maar over de grote daden van God.

Kon dat zo maar in hun eigen moedertaal? Was dan niet alleen de oude en heilige Hebreeuws taal van de heilige schriften geschikt om God te loven? Maar mocht dat dan ook in de taal die je zelf elke dag sprak?

Iedereen was erg verbaasd en ze zeiden tegen elkaar: ‘Kijk, al die mannen die daar staan om God te loven, zijn zij geen Galileeërs? Maar hoe kan het dan dat wij ze allemaal *in onze eigen taal* horen spreken? Wij komen allemaal ergens anders vandaan. Hier staan we: Parten, Meden en Elamieten, inwoners van Mesopotamië, Judea en Kappadocië, mensen uit Pontus en Asia, Frygië en Pamfylië, Egypte en de omgeving van Cyrene in Libië en ook Joden uit Rome, die zich hier gevestigd hebben, Joden en proselieten, mensen uit Kreta en Arabië. Wat betekent dit, dat wij deze mensen met een vlammetje op hun hoofd, allemaal in onze eigen taal horen spreken over Gods grote daden?’



Maar hoe kan het dan dat wij ze allemaal in onze eigen taal horen spreken?

Hun nieuwsgierigheid werd al groter, hun vragen al intensiever. De mensen wilden weten wat hier aan de hand was en ook, had God hun iets te zeggen? Maar natuurlijk... er waren ook mensen die nogal onverschillig waren. Lachend en spottend zeiden ze: ‘Die mensen met dat vlammetje op hun hoofd zijn gewoon dronken!’

Als één man sprongen de twaalf apostelen overeind. Dit mochten ze niet over hun kant laten gaan. Niet dat die lachende en grijnzende mannen hen belachelijk maakten was erg, *maar zij dreven de spot met de Heilige Geest!* En dat mocht niet!

Het was weer Petrus die het woord nam en de mensen toesprak.

‘Beste mensen in Jeruzalem, ik zal jullie vertellen wat dit allemaal te betekenen heeft. Luister goed naar mijn woorden. Jullie denken dat wij dronken zijn. Maar dat is niet zo, want het is nog maar negen uur in de ochtend!

Nee, vandaag gebeurt er iets waarover de profeet Joël al gesproken heeft. In zijn boek staat: ‘God zegt: Als het einde van de tijd dichtbij is zal ik mijn Geest geven aan de mensen. Aan mannen en vrouwen, aan oude en aan jonge mensen. Dan zullen ze dromen krijgen en als profeten spreken. Ja, ik zal mijn Geest geven aan alle mensen die mij dienen. Dan zullen ze mijn boodschap bekendmaken.

Ik zal wonderen doen in de hemel en bijzondere dingen laten zien op de aarde. Jullie zullen bloed zien en vuur en rookwolken. De zon zal zwart worden en de maan zo rood als bloed.

Als dat allemaal gebeurt, dan is de grote en geweldige dag dat ik kom dichtbij. *Op die dag zal iedereen gered worden, die mij om hulp vraagt.*

Luister naar wat ik jullie vertel over Jezus uit Nazareth. Jezus is door God gestuurd. Hij heeft machtige wonderen gedaan en bijzondere dingen laten zien. Dat kon hij doen omdat God hem de kracht daarvoor gaf. ***Hij was Gods Zoon!*** Dat weten jullie.

Toch hebben jullie Jezus laten doden. Jullie hebben hem aan ongelovigen uitgeleverd en die hebben hem aan het kruis gehangen. Dat had God allemaal van tevoren bepaald. Maar Jezus is uit de dood opgestaan, God heeft hem uit de dood teruggehaald. De dood kon hem niet vasthouden.

Koning David zegt daarover in zijn heilige boeken: ‘Ik denk altijd aan God. Er kan mij niets ergs gebeuren, want Hij is dichtbij mij. Daarom ben ik blij. Ik juich en zing. Ik blijf op God vertrouwen, zelfs als ik sterf. Want God zal mij terughalen uit de dood. Hij zal ervoor zorgen dat mijn lichaam bewaard blijft. God leert mij hoe ik moet leven. En Hij maakt me gelukkig, omdat Hij dichtbij mij is.

Vrienden, dachten jullie dat koning David dat over zich zelf zei? Nee, want iedereen weet dat koning David is gestorven en begraven. Zijn graf ligt hier vlakbij deze stad Jeruzalem. Maar koning David heeft dit geprofeteerd over Zijn Zoon, die na hem zou komen: Jezus, deze Jezus heeft God tot Heer en Christus gemaakt.

Maar jullie hebben Hem aan het kruis gespijkerd.'

Toen de mensen deze woorden van Petrus hoorden waren ze verbijsterd. Bang en met trillende stem vroegen ze aan Petrus en aan de andere apostelen:

'Vrienden, wat moeten wij doen? Wij, die de Messias vermoord hebben....'

Blij antwoordde Petrus: 'Jullie moeten allemaal je leven veranderen en je laten dopen in de naam van Jezus Christus. Dan zal de Heer onze God jullie zonden vergeven. En Hij zal de Heilige Geest aan jullie geven. Want dat heeft Hij beloofd aan jullie en aan jullie nakomelingen. En ook aan alle mensen overal op aarde die zich bekeren, zich laten dopen en Jezus volgen.'

Petrus zei nog veel meer over Jezus. En hij waarschuwde iedereen met de woorden: '**Zorg dat je gered wordt!**'

Veel mensen geloofden Petrus en ze kwamen de één na de ander bij de apostelen en lieten zich dopen. Urenlang hadden de apostelen het er druk mee. Aan het einde van de dag hadden drieduizend mensen zich laten dopen.

De twaalf apostelen waren erg blij en dankten God voor zijn grote genade. Want ze wisten dat het niet door hun spreken kwam, niet door de preek van Petrus, maar alleen door de werking van de Heilige Geest die in hun harten woonde en hun nooit weer zou verlaten....

Zo begon op de dag van Pinksteren het werkelijke feest van de eerstelingen. Niet de eerstelingen van het land. Niet de tarwebroden die als dankoffer naar de tempel in Jeruzalem werden gebracht, *maar levende mensen werden als Eerstelingen in het Koninkrijk van God gebracht.*

Geen twee tarwebroden, maar drieduizend mensen kwamen op deze dag tot geloof als oogst voor Jezus, het begin van Zijn Kerk, zijn gemeente.



Hoofdstuk 104

Lieve kleinkinderen,

Ik ging naar de MULO. Dat is lang geleden. Ik zat in de eerste of in de tweede klas en we hadden nog niet zo lang, slechts een paar weken, een leraar die geen orde kon houden. Hij stond voor de klas te schreeuwen en te dreigen en met een boekje te zwaaien, waarin volgens hem, zeer beslist onze namen niet opgeschreven mochten worden. Want dan was het niet zo best met ons! Eens stuurde hij een leerling de klas uit. Ik zag het gebeuren en vond de hele situatie komisch. Ik kon mijn lachen niet inhouden en door het plotseling heel stille klaslokaal klonk mijn schaterlach. Een paar tellen later voelde ik een harde klap tegen mijn hoofd en ook ik werd de klas uitgestuurd.

Aan die leraar moest ik denken toen ik dit onderstaand hoofdstuk vertaald had. Dan ben je 'de baas' in de klas', of je bent 'de baas' in je bedrijf', of je bent burgemeester en 'de baas in je gemeente', of je bent zelfs minister-president en 'de baas in het land'.

Er gebeuren dingen waar je niet blij mee bent. Je wordt onzeker en bang en je neemt beslissingen waar je later spijt van hebt....

Net zoals die leraar van mij die geen orde kon houden.

Zouden de leden van het Sanhedrin, de rechters in Israël later ook spijt hebben gehad van wat ze Jezus hadden aangedaan? Dat staat niet in de bijbel.

Hoofdstuk 104 - Opschudding in de tempel - *Handelingen 3 Handelingen 4 : 1 – 31*

Niet lang na die wonderlijke Pinksterdag gingen Petrus en Johannes naar de tempel om te bidden. Toen zij over de voorhof liepen werd er juist een verlamde bedelaar naar zijn plekje gedragen bij de Mooie Poort met zijn koperen deuren. Deze man van over de veertig had nooit leren lopen omdat zijn beide benen verlamd waren. Hij was van jongs af aan 'veroordeeld tot bedelen', want werken kon hij niet.

Toen de man Petrus en Johannes zag lopen hield hij zijn hand op en vroeg om een aalmoes. De apostelen bleven staan en Petrus wist direct wat hij moest doen. Ze moesten deze arme stakker helpen en hem genezen van zijn kwaal.

'Kijk ons aan!' zei Petrus. De ogen van de bedelaar begonnen te glinsteren. Hij dacht dat hij een grote gift zou krijgen. Zijn dag zou goed zijn.

Maar Petrus sprak: 'Ik heb geen goud en ook geen zilver voor jou. Maar ik kan je wel iets anders geven.'

Verbaasd keek de bedelaar omhoog naar de beide mannen. Daar hoorde hij Petrus zeggen: ‘Namens Jezus Christus uit Nazareth zeg ik je: Sta op en ga lopen.’

De verlamde bedelaar bedacht zich geen moment. Hij twijfelde niet of het wel waar kon zijn. Blij pakte hij de rechterhand van Petrus beet en sprong overeind. Hij voelde zijn machteloze benen sterk worden. Hij kon lopen! Dansend en springend liep hij met Petrus en Johannes verder de tempel in terwijl hij God dankte.



*Namens Jezus Christus uit Nazareth zeg ik je:
‘Sta op en ga lopen.’*

Het werd een hele opschudding daar op het tempelplein. Van alle kanten kwamen er mensen aanlopen die om de beide apostelen en de bedelaar heen gingen staan. De meeste mensen kenden de bedelaar wel. Nu ze hem zagen lopen verwonderden ze zich over dit machtige wonder. Hoe kon dit nu dat deze bedelaar zo maar kon lopen? Jezus leefde niet meer. Maar was er dan nu al weer zo’n machtige profeet als Jezus opgestaan?

Die twee eenvoudige mannen naast hem konden dit natuurlijk nooit gedaan hebben. Petrus en Johannes waren rustig doorgelopen naar de zuilengang van koning Salomo waar het niet zo druk was als op het tempelplein. De genezen man liep met hen mee. Hij was zo blij en dankbaar. Hij wilde bij hen blijven. Met luide stem loofde en dankte hij God en het duurde niet lang of veel mensen stonden om hen heen.

Petrus begreep dat er deze middag voor hem geen tijd was voor een stil gebed, maar dat hij de mensen moest toespreken. Hij was helemaal niet van plan

geweest om een rede te houden en hij had dus ook niets voorbereid. Maar Petrus wist dat de Heilige Geest hem de woorden in de mond zou leggen.

‘Jullie mannen van Israël,’ zei hij, ‘waarom zijn jullie zo verbaasd en waarom kijken jullie naar ons alsof wij in eigen kracht deze verlamde man hebben laten lopen? Née, niet **wij** hebben dit wonder gedaan, maar **Jezus Christus** die jullie overgeleverd hebben aan de Romeinen. En zij hebben hem gedood. Jezus is nu bij God in de hemel. En Hij heeft deze man genezen!

Beste mensen, jullie hebben een groot kwaad gedaan toen jullie Jezus lieten kruisigen. En jullie weten dat stadhouder Pilatus hem vrij wilde laten gaan... Maar ik weet dat jullie dit uit onwetendheid hebben gedaan. Het is nog niet te laat om jullie te bekeren en in hem te gaan geloven. Want hoewel Jezus is gestorven aan het kruis, **Hij leeft nu!** God heeft hem opgewekt uit de dood en hem verheerlijkt. Door Jezus’ kracht staat deze man hier gezond in ons midden. Bekeert jullie en dan zullen jullie zonden vergeven worden. Eens zal Jezus terugkomen op deze wereld en dan zal Hij recht spreken, zoals Mozes en de andere profeten dat geprofeteerd hebben.

Zij hebben dit juist tegen jullie gezegd, want jullie zijn de zonen van die profeten en jullie hebben deel aan het verbond dat God met Abraham gesloten heeft.

Petrus wilde nog veel meer tegen de mensen zeggen en met teksten uit de oude boeken van de profeten bewijzen dat hij de waarheid sprak. Maar plotseling waren daar een paar mannen die zeiden dat Petrus ogenblikkelijk moest stoppen. Het waren een paar priesters van de tempelwacht en zelfs de commandant was erbij. De overpriesters hadden gehoord, dat er een paar mannen in de tempel waren die op luide toon verkondigden dat Jezus was opgestaan uit de dood. Dat kon natuurlijk niet. Deze mannen moesten direct gevangen genomen en voor het Sanhedrin worden gebracht. Dit ‘nieuws’ dat Jezus toch de Messias was mocht niet wereldkundig worden gemaakt! Ze hadden niet voor niets de soldaten zoveel geld gegeven om te vertellen dat het lichaam van Jezus gestolen was....

Petrus en Johannes schrokken niet toen zij de handboeien om kregen en weggebracht werden. Zij dachten aan Jezus die tegen hen gezegd had dat zij om Hem vervolging en onderdrukking zouden ondergaan. Zelfs toen zij hoorden dat zij een nacht in de gevangenis moesten doorbrengen omdat het die dag te laat was voor een verhoor, werden ze niet bang. Wat betekende nu één nacht in de cel bij alles wat hun Meester geleden had? Ook al zouden ze een erg strenge straf krijgen, misschien zelfs geselsd, dan zou het hen een eer zijn om voor de naam van Jezus die te moeten ondergaan.

De volgende dag werden ze reeds vroeg in de ochtend opgehaald en naar de rechtszaal gebracht. De verlamde bedelaar die nu niet meer verlamd was, stond al voor de tafel en daarachter zaten de rechters met strenge gezichten: Kajafas,

de hogepriester, zijn schoonvader Annas en nog meer rechters uit de familie. En dan natuurlijk de gewone leden van het Sanhedrin, de Sadduceeërs, de Farizeeërs en de Wetgeleerden, zeventig wijze mannen die recht gingen spreken over twee discipelen van Jezus die niets anders hadden gedaan dan in Naam van Jezus een ongelukkige man genezen.

De hogepriester begon met de vraag in wiens naam en uit welke kracht zij deze man genezen hadden.

Weer nam Petrus het woord. ‘Jullie leiders van Israël, jullie oudsten van het volk, nu wij voor de rechtbank staan, niet omdat wij het één of ander *kwaad* gedaan hebben, maar alleen omdat wij een zieke man *goed* gedaan hebben, weet dan dat wij dit wonder gedaan hebben in de Naam van Jezus Christus die jullie gekruisigd hebben en die God uit de dood heeft opgewekt. Want die Jezus uit Nazareth was niet een verleider zoals jullie dachten, maar Hij was de Messias. Jezus is de steen die door u, de bouwlieden vol verachting is weggeworpen, maar die is nu de hoeksteen geworden. Door niemand anders kunnen wij gered worden dan door Jezus. Want zijn Naam is de enige op aarde die de mens redding biedt.’

Het werd stil in de hoge rechtszaal. Wat Petrus gezegd had, daar konden ze niets tegenin brengen. Er was een wonder gebeurd. De verlamde man die nu kon lopen stond voor hen! Deze twee mannen hadden geen *kwaad* gedaan. En het zou wel waar zijn dat zij dit teken gedaan hadden in Naam van de Nazarener. De hogepriester gaf de soldaten een teken en Petrus en Johannes werden naar buiten de rechtszaal gebracht. Zij moesten wachten wat er over hen besloten zou worden. Alleen de genezende mocht naar huis.

Ondertussen overlegden de leden van het Sanhedrin over de vraag wat er nu moest gebeuren. Het liefst hadden ze beide mannen een flinke straf opgelegd, maar dat kon niet om het volk. De mensen op het tempelplein zouden niet accepteren dat zij deze mannen lieten geselen enkel en alleen omdat zij een zieke hadden genezen.

En toch zou er iets moeten gebeuren! Die Jezus was gestorven en begraven, maar als zijn elf discipelen nu in zijn Naam gingen spreken, zou het alleen maar erger worden. Als dat wonder aan deze man maar niet gebeurd was! Maar het was gebeurd en iedereen had gezien hoe die verlamde bedelaar danste en sprong in de tempel....

Er was maar één oplossing: zij moesten die Galileeërs zo bang maken, dat zij niet meer de Naam van Jezus in de mond zouden durven nemen. En het gewone volk van Jeruzalem zou spoedig alles vergeten zijn.

Toen de beide apostelen Petrus en Johannes weer in de rechtszaal stonden nam hogepriester Kajafas het woord. Uit naam van het hele Sanhedrin verbood hij

hen ten strengste in Jeruzalem weer te spreken over Jezus en ook dat zij geen wonderen meer mochten doen in Jezus' naam.



Geen wonderen meer in Jezus' naam!

Het kon toch niet zo zijn dat deze mannen die niets geleerd hadden het gewone volk gingen leren. En nog veel erger dat zij tegen de mensen zeiden dat Jezus was opgestaan uit de dood! Waar haalden zij die onzin vandaan!

Het mocht niet weer gebeuren. En wilden ze niet luisteren, deden ze het weer, ook al was het maar één keer, dan zouden ze streng gestraft worden. Het Sanhedrin had niet voor niets de macht om mensen te laten geselen en als het moest, zelfs te laten doden!

Van al deze dreigementen werden Petrus en Johannes niet bang. Ze keken hogepriester Kajafas recht in de ogen toen ze antwoordden: 'God heeft ons bevolen om te getuigen van de opstanding van Jezus en jullie verbieden ons dat. *Oordeelt u zelf, wie wij moeten gehoorzamen. God of u?*

In ieder geval kunnen wij u niets beloven.'

De mannen van het Sanhedrin verbeterden hun woede. Dat waren nu een paar eenvoudige vissersmannen uit Galilea die het hoogste rechtscollege in Israël, het Sanhedrin durfde tegenspreken! Deze mannen waren niets beter dan die rebel Jezus was geweest. Met harde woorden en veel dreigementen verbood Kajafas Petrus en Johannes ooit nog weer over Jezus te spreken. Nu nog zouden ze hen

laten gaan, maar gehoorzaamden ze niet, dan kwamen ze er een volgende keer niet weer zo gemakkelijk vanaf!

Toen de beide apostelen de zaal verlieten zag Kajafas hen na. Natuurlijk luisterden ze niet naar hem. Daar kende hij die Galileeërs goed genoeg voor. Maar daarmee hadden ze dan ook direct hun doodvonnissen getekend. Nu kon hij hen niet straffen. Maar wanneer ze tegen het gebod van de Hoge Raad ingingen dan waren ze wel schuldig. Deze mannen kregen geen drie jaar de tijd om het volk te verleiden.... Wacht maar!

Toen Petrus en Johannes weer terug waren in het huis bij hun vrienden, vertelden ze alles wat hen overkomen was. Allemaal waren ze blij dat Petrus en Johannes weer vrij waren, maar ze wisten dat deze gevangenneming van hen een begin was geweest van wat Jezus tegen hen gezegd had. Om zijn Naam zouden ze veel moeten lijden, ja zelfs tot in de dood.

Eén van de mannen ging staan en zei: 'Laten we tot God bidden en Hem vragen om kracht en dat we trouw mogen blijven wanneer de vervolging komt.'

Door de stille zaal van het huis klonk al biddend zijn stem: 'God in de hemel, de koningen van deze wereld laten zich gelden en ze hebben hun soldaten de opdracht gegeven om de mensen die in de opstanding van Jezus geloven, te vervolgen, in de gevangenis te stoppen en zelfs te doden. Here God, sla acht op hun dreigementen en stel ons, uw dienaren in staat om vrijmoedig over uw boodschap te spreken. Wees ons nabij, zodat zieken genezing vinden en er tekenen en wonderen gebeuren *in de Naam van Jezus, uw heilige dienaar.*'

Na het gebed werden ze allemaal vol van de heilige Geest en het huis waarin ze waren, begon te schudden en te beven. Toen wisten ze dat God hun gebed verhoord had en dat Hij hen wilde helpen in alle verdrukking die hen te wachten stond.

Hoofdstuk 105

Lieve kleinkinderen,

Kennen jullie het droomland 'Utopia'? In dat land zijn alle mensen gelukkig.... Wat is het geheim van gelukkig zijn?

*In het evangelisatieblad de Elisabethbode van 12 juni 2020 stond hierover de volgende zin: **Zich kunnen verheugen in andermans vreugde, is het ware geheim van geluk.***

Dus, je kunnen verheugen in het geluk van je medemens. Dat je zelf blij en gelukkig bent, wanneer je ziet dat het de ander goed gaat.

Hebben jullie wel eens gehoord van politicus Halbe Zijlstra? Deze meneer vond zichzelf zo belangrijk dat hij zelfs een leugentje vertelde over een zogenaamd privébezoek van hem aan de Russische premier Poetin. Hij, Halbe Zijlstra zelf was zo belangrijk dat zelfs Poetin hem tot zijn vrienden rekende.... Dit 'leugentje' kostte hem politiek gezien de kop. Figuurlijk dan.

*Gelukkig zijn.... Utopia bestaat niet. Maar die eerste Christengemeente in Jeruzalem heeft wel bestaan. Meer dan vijfduizend mensen waren echt gelukkig, omdat ze geloofden in de opstanding van Jezus uit de dood. Deze groep van gelovigen vormde een eenheid. Arm en rijk, ze deelden alles en in Jezus hadden zij het echte, **het ware geluk** gevonden.*

Maar, in elke grote groep mensen zitten 'rotte appels'. Zo ook in die eerste Christengemeente. Je meer voordoen dan je in werkelijkheid bent. Schijnheilig leugens vertellen om door andere mensen 'bewonderd' te worden. Het kostte Ananias en zijn vrouw Saffira de kop. Letterlijk.

Hoofdstuk 105 - Genade en straf - Handelingen 4 : 32 - 36
Handelingen 5 : 1 - 11

Na het wonder op het tempelplein, vooral na de rede van Petrus waren er meer dan tweeduizend mensen tot geloof gekomen in Jezus. En elke dag waren er weer mensen die zich lieten dopen. Al deze volgelingen van Jezus konden al lang niet meer samenkomen in één gebouw. In de hele stad Jeruzalem was er geen gebouw te vinden waar zoveel mensen in konden. Maar ze hoorden bij elkaar en wilden samen God loven en prijzen.

De praktijk werd dat ze in groepen bij elkaar kwamen en dat de twaalf apostelen van huis naar huis gingen om de gemeenteleden te vertellen over Jezus. Veel kenden Jezus niet, hadden hem nooit ontmoet, nooit een wonder van hem meegemaakt. Maar nu ze in Jezus geloofden en wisten dat hij Gods Zoon was, wilden ze graag alles van hem weten. En de apostelen waren altijd blij wanneer ze van Jezus mochten vertellen, van de machtige tekens die hij gedaan had, van de woorden die hij gesproken had, van zijn wrede dood aan het kruis, van zijn opstanding uit de dood en van zijn hemelvaart.

Het werd dan heel stil in de kamer en de mensen hingen aan de lippen van de apostelen die vertelden van Jezus' rede over de laatste dingen, over de ondergang van Jeruzalem, de verwoesting van de tempel en Jezus' wederkomst

op de wolken om te oordelen de levenden en de doden. Al dieper werd hun liefde voor Jezus en al sterker hun verlangen naar het einde van alle dingen.

Natuurlijk waren niet alleen de twaalf apostelen aan het woord. Zo nu en dan ging één van de broeders staan en deed een gebed. Ze zongen met elkaar de oude psalmen. Wat begrepen ze de tekst nu veel beter dan eerder in de synagoge. Als je je goed concentreerde op de woorden van de psalmen, wat stond er dan veel in over Jezus. En niet alleen in de psalmen, maar alle profeten hadden over Jezus gesproken. Zelfs in de wetboeken van Mozes, ja in alle oude boeken van het oude Israël werd gewezen naar de komst van Jezus.

Wat was het geweldig om elkaar daar attent op te maken en steeds maar weer nieuwe aanwijzingen naar de Messias te vinden.

Vaak hielden ze een liefdemaaltijd. Ze aten dan met elkaar. Voor hun gevoel was dat heel belangrijk, ja zelfs even belangrijk als bidden en psalmzingen. Wanneer ze met elkaar aten en dronken voelden ze zich met elkaar verbonden. Dan hoorden ze echt bij elkaar. Ze waren dan één gezin: broers en zussen in Jezus Christus.

Tijdens zulke maaltijden waren ze altijd blij en gelukkig en het eten smaakte dan bijzonder goed. Niemand kwam te kort. Er was altijd eten in overvloed. Mensen die het konden betalen namen het eten mee en de arme mensen kregen even veel als de anderen. Je kon het niet maken dat de één zich ‘volvratt’, terwijl de ander nog hongerig van tafel ging.

Maar het hoogtepunt van hun bijeenkomsten was toch altijd weer het vieren van het heilig avondmaal zoals de Here Jezus dat zelf ingesteld had in die nacht van het laatste Pesach. Eén van de apostelen brak dan het brood en deelde dat uit en na het eten van het brood ging de beker met wijn rond. *‘Dit is mijn lichaam,’* sprak hij dan, *‘en dit is mijn bloed dat voor veel mensen vergoten wordt tot vergeving van zonden.’*

En bij deze plechtige woorden was het net alsof Jezus zelf bij hen in de kamer stond om tegen hen te zeggen dat al hun verkeerde dingen die ze gedaan hadden, vergeven was.

Dan dachten ze aan zijn bittere dood, maar ook aan alles dat later gebeurd was: zijn opstanding, zijn verschijningen en zijn hemelvaart. Dankbaar waren ze, voor alles wat Jezus voor hen gedaan had. En dan wisten ze dat zij bereid waren om voor Jezus ook alle smaad en lijden te dragen, als het moest zelfs de dood! Want zoals het nu was, zo zou het niet blijven. Jezus had dat zelf gezegd. Niet voor niets hadden Petrus en Johannes al voor het Sanhedrin gestaan. Een tweede keer zouden ze er niet zo gemakkelijk vanaf komen.

Nu, na dat wonder met die verlamde bedelaar en alle andere tekens die de apostelen gedaan hadden, stonden zij bij het volk in hoog aanzien. De mensen luisterden heel graag naar hen. Maar zo zou het niet blijven....

Die zondag voor het Paasfeest was het ‘Hosanna’ geweest en de vrijdag daarop: ‘Kruisigt hem!’

Als het met Jezus zo was gegaan, hoe zou het dan anders met hen gaan?

Maar daar mochten ze nu nog niet te veel aan denken. Nu was het de tijd om het blijde evangelie van Jezus aan alle mensen te vertellen. En dat deden ze trouw.

Het meest in de tempel waar ze alle dagen naar toegingen.

Ze wisten wel dat de tempel in Jeruzalem verwoest zou worden, maar ze dachten allemaal dat met de tempel de hele wereld zou vergaan. En dat op dat moment Jezus zou terugkomen op deze aarde en alle dingen nieuw zou maken.

Dat de tempel in vlammen op zou gaan en dat daarna het leven gewoon door zou gaan, ja zelfs eeuwen en eeuwen lang, dat konden ze zich niet indenken. Het teken van het voorhangsel in de tempel, het grote kleed dat doormidden was gescheurd op het moment dat Jezus stierf, dat hadden ze toen nog niet begrepen. Trouw gingen ze elke dag naar de tempel om te bidden en op het tempelplein vertelden ze de mensen over Jezus. Dat was wel verboden, maar daarom deden ze het wel. Als de Geest hen ingaf om te spreken, dan kon geen dreiging van mensen hen daarvan afhouden....

Nu die eerste Christengemeente zo groot was geworden, sprak het vanzelf dat er zoveel verschillende soorten van mensen zich daarbij aangesloten hadden: oude mensen en jonge mensen, mannen en vrouwen, rijken en armen, vrije mensen en slaven. Wel veel meer mensen die arm waren dan mensen met geld.

Maar dat gaf geen moeilijkheden. Zij voelden zich allemaal één in hun liefde tot Jezus. De rijken zagen niet hoogmoedig neer op de armen en de armen schaamden zich niet voor hun armoede. Dankbaar accepteerden zij alles wat zij van de apostelen kregen. Vanaf het eerste begin hadden de apostelen voor de armen gezorgd zodat niemand van hen te kort kwam. Altijd was er geld genoeg geweest om iedereen te helpen.

Bij die eerste Christengemeente behoorde ook een man die Jozef heette. Hij was een Leviet en hij kwam van het eiland Cyprus. Hij was de eigenaar van een stuk land dat dichtbij de stad Jeruzalem lag. Toen hij hoorde dat de apostelen geld nodig hadden om de armen en de weduwen eten te kunnen geven, verkocht hij dat stuk land en de opbrengst, een flink bedrag, bracht hij naar Petrus zodat die weer ruim voldoende geld had om royaal te kunnen uitdelen aan de armen. Natuurlijk vond iedereen dat geweldig. En sinds die tijd had deze Jozef zelfs een bijnaam gekregen. *Barnabas, wat betekent: ‘iemand die mensen troost.’*

Maar er waren meer mensen die alles voor de zaak van Jezus over hadden. Ook zij verkochten zo nu en dan van hun bezit en legden het geld neer voor de voeten van de apostelen.

Niet alleen de mensen van de eerste Christengemeente waren blij dat er zoveel voor de armen werd gedaan, maar alle mensen in Jeruzalem die hoorden dat de

volgelingen van Jezus zo goed voor elkaar zorgden en elkaar zo lief hadden, stonden versteld en spraken met veel eerbied over de twaalf apostelen, de leiders van de eerste kerk van Jezus in Jeruzalem.

Maar ook in deze eerste Christengemeente met mensen die een bijzonder grote liefde voor elkaar hadden, deden een paar leden een goot kwaad en God de Heer kwam met zijn oordeel en straf.

Niet iedereen die zich had laten dopen had alles, ja alles over voor de Here Jezus. Ook in die jonge kerk van Jezus was het kwade aanwezig zoals dat woont in de harten van alle mensen.

Er woonde in Jeruzalem een man die Ananias heette. Hij en zijn vrouw Saffira waren niet armlastig. Zij bezaten vlak bij de stad een stuk grond waar ze nogal blij mee waren. Ja, dat was een kostbaar bezit.

Maar niet alleen om hun geld en goederen maakten zij zich druk, nee ook om de hogere dingen in je leven. Ze hadden zich in die eerste Christengemeente laten dopen en kwamen trouw naar de samenkomsten van de gemeente. Ook namen zij deel aan het heilig avondmaal. Ze luisterden ze met grote eerbied naar de apostelen en zongen heel blij mee met de psalmen en de andere liederen.

Niemand van de apostelen wist dat deze beide mensen nogal gehecht waren aan hun aards bezit en dat hun liefde voor Jezus niet het allerbelangrijkste in hun leven was.

Toen er steeds meer mensen het voorbeeld van Jozef volgden en bezittingen verkochten om het geld aan de armen te geven, vonden Ananias en Saffira dat zij dat ook moesten doen. Natuurlijk kon niemand hen dat verplichten. Maar bij wat al die anderen deden konden zij toch niet achterblijven? Dan zouden zij met scheve gezichten aangekeken worden....

Op zekere dag verkocht Ananias zijn stuk land dat dicht bij de stad Jeruzalem lag. Hij kreeg er een beste prijs voor. Zijn vrouw Saffira was heel verbaasd toen ze zag hoeveel geld haar man met de verkoop gekregen had. Dat had ze niet gedacht. Ananias trouwens ook niet. En om nu zoveel geld weg te geven? Ze konden natuurlijk ook de helft zelf houden. Niet één kon daar iets van zeggen, het was hun eigen geld!

Maar, Jozef had wel alles gegeven wat hij voor zijn stuk land gekregen had. Hij had zijn prachtige bijnaam Barnabas niet voor niets gekregen. En als zij nu met de helft van de opbrengst kwamen leek dat maar armoedig. Het was veel mooier dat zij met een dikke beurs met geld bij Petrus kwamen en zeiden: ‘..... en al het geld dat wij voor dat stuk land gekregen hebben, brengen wij nu bij u, voor de armen!’

En zo spraken ze samen af: de volledige som zouden ze weggeven.



‘Moeten we zoveel geld aan de armen geven?’

Maar na een nachtje slecht slapen, besloten ze om het toch maar anders te doen. Als ze nu eens een deel van het geld zelf hielden en dan gewoon zeiden, dat dit de hele bedrag was? Het was misschien niet helemaal eerlijk, maar wie had ook kunnen denken dat zij zoveel geld voor dat stuk land zouden krijgen? Zo rijk waren ze nu ook weer niet. Een appeltje voor de dorst achteruit houden? Was dat zo verkeerd? Nadat zij het samen goed doorgesproken hadden leek het al niet meer zo erg te zijn. En, hun leugentje zou nooit uitkomen. Die meneer die hun land gekocht had was geen lid van de gemeente en wanneer zij niets zeiden zou niemand het ooit te weten komen....

Die middag ging Ananias al vroeg op stap. Saffira zou later komen wanneer zij haar werk in huis gedaan had.

Ananias liep rechtop, met grote stappen. De apostelen zouden wel blij zijn en de hele gemeente zou hem prijzen voor zijn vrijgevigheid. Het was inderdaad toch nog een flinke som geld die hij in zijn zware beurs had!

Toen Ananias vooraan in de zaal voor Petrus stond, voelde hij hoe alle mensen naar hem keken. Trots keek hij om zich heen. En luid zodat alle mensen hem konden horen zei hij: ‘Kijk Petrus, ik heb een stuk land verkocht en mijn vrouw en ik hebben besloten dat jij het geld moet hebben om het aan de armen te geven. Hier is het. Het is alles wat wij ervoor gekregen hebben, het hele bedrag.’ Hij boog en zette de volle beurs met geld voor Petrus op de tafel neer. En nog begreep Ananias niet dat hij een erge zonde had gedaan.... Hij wachtte rustig tot Petrus hem zou bedanken.

Maar Petrus was niet blij met het geld. De Heilige Geest sprak in zijn hart: *'Het is niet waar*, wat Ananias zegt. Het is niet al het geld dat hij voor zijn stuk land gekregen heeft. Hier in het midden van de gemeente, voor Gods heilig aangezicht staat hij te liegen.'

Streng zei Petrus: 'Ananias, je hebt geluisterd naar de satan en je hebt de heilige Geest bedrogen. Want je deed alsof je de hele opbrengst gaf. Waarom heb je dat gedaan? Je had je land gewoon voor jezelf kunnen houden. Of je had het geld voor jezelf kunnen gebruiken. Maar nu ben je oneerlijk geweest en niet tegen de mensen, maar tegen God heb je gelogen!'

Ananias werd doodsbleek. Nu hij deze scherpe woorden van Petrus had gehoord, nu wist hij hoe verkeerd hij was geweest. Niet de mensen, maar God had hij voorgelogen! Hij deed zijn mond open en wilde iets zeggen, maar hij kon geen woord meer uitbrengen. Met een zware slag viel hij voor de voeten van Petrus neer. Toen de apostelen naar hem toeliepen om hem overeind te helpen, leefde hij niet meer.

Het werd doodstil in de zaal. Allemaal waren ze verbijsterd. Dit was niet best! Niet de apostel Petrus had Ananias gestraft, maar God zelf was tussenbeide gekomen. Diezelfde Geest die op het Pinksterfeest op hen was neergedaald, die hen liet spreken in vreemde talen en die hen de kracht gaf om wonderen te doen, die had nu één van hen gestraft.

Het was niet gemakkelijk om bij Gods gemeente te horen. Nee, het was niet gemakkelijk om Zijn Geest in zich te hebben. Nog meer wilden ze hun best doen om te vechten tegen het kwade en ook om nog meer Jezus lief te hebben en te leven naar zijn voorbeeld.

Toen de ergste schrik voorbij was droegen een paar jonge mannen de overledene de zaal uit. Ze wikkelden hem in doeken en brachten hem naar de begraafplaats buiten de stad en begroeven Ananias.

Niemand had de moed om rouw te bedrijven, niemand durfde een dodenklacht te zingen. *Daar waar God spreekt heeft de mens te zwijgen....*

Drie uren later kwam Saffira de zaal binnen. Ze glimlachte trots en keek om zich heen. Waar zat haar man? Ze zag hem nergens. Maar waarom waren ze allemaal zo stil? En waarom keken ze haar allemaal zo vreemd aan?

Daar hoorde ze Petrus zeggen: 'Saffira, zeg me eens, dat geld dat jouw man hier gebracht heeft was dat al het geld dat jullie voor de verkoop van dat stuk grond gekregen hadden?'

Saffira kreeg een kleur. Had haar man zich toch versproken? Maar dat kon niet! Niemand kon hun geheim weten. Duidelijk zei ze: 'Ja, dit was het hele bedrag.' Petrus had wel verwacht dat Saffira medeschuldig was aan het bedrog. Maar nu wist hij het zeker.

Streng zei hij: ‘Saffira, waarom hebben jullie samen afgesproken om de Geest van God te bedriegen? Kijk de voeten van de jonge mannen die jouw man hebben begraven staan bij de deur en ook jouw zullen ze nu gaan begraven.’ Petrus had deze woorden nog maar nauwelijks gezegd of ook Saffira viel dood voor zijn voeten neer. Nog diezelfde middag werd zij naast haar man begraven.

Hoofdstuk 106

Lieve kleinkinderen,

Toen ik heel veel jaren geleden naar de lagere school ging, was er nog geen televisie en mijn moeder had geen telefoon. Dat laatste was te duur. Alleen onze buurman, de veearts en de boeren hadden telefoon. Als ze een zieke koe hadden, dan moesten ze wel de veearts kunnen bellen.

Eén keer in het jaar werd er in onze kerk een Cefa-film gedraaid. Lieve kleinkinderen, kijk maar op internet wat een Cefa-film is. Eén van die films die in onze kerk werd vertoond heette ‘De overval’. Het gaat over een Knokploeg van de Ondergrondse die op 8 december 1944 een groot aantal gevangen genomen verzetsstrijders uit de gevangenis in Leeuwarden bevrijdde. Zonder een schot te lossen werden deze verzetslieden uit de zwaar bewaakte gevangenis gehaald. Een wonder!

Hoofdstuk 106 - Apostelen en Sadduceeën - Handelingen 5 : 12 - 42

Lang werd er door iedereen in Jeruzalem gepraat over de dood van Ananias en Saffira. Dit was wel heel erg. Om bang van te worden. Wilde jij wel lid worden van deze eerste Christengemeente? Je in de naam van Jezus laten dopen? Zo ja, dan moest je wel een heel goed en heilig mens zijn! Bij zo’n Geest en bij zulke mensen kon het dus gevaarlijk zijn als je

Diezelfde Geest die de apostelen kracht gaf om zieken te genezen gaf hun dus ook macht om te straffen.

Maar wat deden die apostelen grote wonderen! Zieken, verlamde mensen en blinden, ze werden allemaal genezen. Het kwam zelfs voor dat zieken buiten op straat werden gelegd, op draagbedden en slaapmatten. Ze hoopten dat Petrus voorbij zou lopen en dat ze door zijn schaduw gezond zouden worden.

Wanneer de apostelen en de anderen met elkaar naar de tempel gingen om te bidden en om God te loven en ze in de Zuilengang van Salomo bleven staan, dan durfde lang niet iedereen meer naar hen toegaan. Maar wanneer Petrus of één

van de andere apostelen daar een wonder deed dan kwamen daar toch veel mensen op af. Alleen om de sensatie? Veel mensen lieten zich dan toch dopen.

En de Farizeeërs, zij die Jezus zo fel gehaat hadden, wat was hun mening over de eerste Christengemeente in Jeruzalem? Zij zagen dat de apostelen en allen die bij hen hoorden trouw naar de tempel gingen en zich strikt aan de wetten van Mozes hielden. Om die reden stonden zij niet kwaadwillend tegenover hen. In deze jonge gemeente zagen zij geen kwaad. Nee, zo'n aparte groep in het Joodse volk kon volgens hen geen kwaad. Zo lang ze maar trouw naar de tempel gingen en zich aan de wet van Mozes hielden.

De Sadduceeërs waren een totaal andere mening toegedaan. Hoe groter de gemeente werd en hoe machtiger de wonderen van de apostelen, hoe feller zij hen gingen haten. Zij konden het niet uitstaan dat het volk zo hoog naar deze mensen opkeek en dat zij, de priesters en de oudsten, bijna niet meer in tel waren. Als het zo doorging dan was het gauw afgelopen met hun macht en invloed. Zo nu en dan leek het al dat die Galileeërs de baas waren op het tempelplein en dat de Zuilengang van Salomo van hen was! Dat was misschien niet eens het ergste, maar die onzinnige dingen die zij leerden, daar raakte het volk helemaal overstuurd door. Altijd weer ging het over de opstanding uit de dood, over engelen en geesten, over het eeuwige leven. Alsof het al niet mooi genoeg was dat de Farizeeërs daarin geloofden. Nu begonnen die Galileeërs er ook nog over. En dat gewone volk, de schare die de wet niet kende, liet zich alles wijsmaken. Het was maar goed dat zij de baas waren over de tempelpolitie. Dan konden ze ingrijpen wanneer dat nodig zou zijn....

Op zekere dag, toen de apostelen in de tempel waren, besloten de Sadduceeërs om hen gevangen te nemen. Alle twaalf. Naar de gevangenis met hen en een dag later zouden ze het Sanhedrin bijeen roepen om over deze 'ongehoorzame' mensen recht te spreken. Niet voor niets hadden zij Petrus en Johannes ten strengste verboden over Jezus te spreken....

Misschien zou het moeilijk worden om de Farizeeërs zo ver te krijgen om hen streng te straffen, maar Kajafas, de hogepriester zou hen er wel van overtuigen dat deze volgelingen van Jezus de Nazarener een gevaar voor de samenleving waren.

De volgende morgen waren alle leden van het Sanhedrin in de rechtszaal aanwezig om recht te spreken. Kajafas keek naar de deur. De soldaten konden nu elk ogenblik met de gevangenen binnenkomen. Hij hoorde haastige voetstappen. De deuren sloegen open en de officier van de wacht liep naar binnen.

'Waar zijn de gevangen Galileeërs?' wilde Kajafas zeggen, maar de hoofdman zei gejaagd: 'Heer, toen wij vanmorgen bij de gevangenis kwamen zaten de

deuren op slot en de soldaten stonden op hun post. Maar toen wij de deuren openden en naar binnengingen waren alle cellen leeg. De gevangenen waren er niet meer.'

Kajafas werd wit van kwaadheid. Nu had hij alles geregeld om deze mannen te straffen en nu waren ze gevlogen.....! De soldaten die op wacht stonden hadden hen natuurlijk stiekem vrijgelaten. Een zogenaamd wonder.

Op dat moment ging de deur van de rechtszaal weer open en een bode liep naar binnen. Voor Kajafas bleef hij staan en boog diep.

'Spreek,' zei Kajafas. Dit was geen tijd voor plichtplegingen.

De bode zei zijn boodschap, kort en bondig. 'Die mannen, die u gisteren in de gevangenis hebt laten opsluiten staan nu op het tempelplein en ze leren het volk.'



En nu waren ze gevlogen.....!

De hogepriester schudde zijn hoofd.... Zoiets als dit kon je alleen maar van die stomme Galileeërs verwachten! Dat zat in de gevangenis omdat ze het volk leerden over Jezus en nog maar nauwelijks waren ze vrij of ze deden het weer. Ja, tot spot van het Sanhedrin. Ze staken hem gewoon de gek aan! Dat moesten de Farizeeërs met hem eens zijn. Maar deze keer zouden die twaalf apostelen er niet zo gemakkelijk vanaf komen...

Opnieuw ging een afdeling van de tempelwacht op mars om de twaalf apostelen gevangen te nemen. Deze keer ging de commandant zelf mee. Ze hadden wapens bij zich, maar die zouden ze niet gebruiken. Het volk dat in grote getale om hen heen stond zou in staat zijn om hen allemaal te stenigen.

Bij de twaalf aangekomen zei de commandant streng tegen hen dat het spreken op het tempelplein ten strengste verboden was en dat hij opdracht had gekregen hen voor de rechters te brengen. Natuurlijk kon het met geweld, maar wanneer zij rustig met hem mee wilden gaan dan hoefde hij hen de handboeien niet om te doen....

Het was een pak van zijn hart toen hij Petrus hoorde zeggen: ‘Wij moeten de machten die over ons zijn gesteld gehoorzamen. Wij gaan vrijwillig met u mee.’ Vlug liepen ze over het tempelplein naar het gerechtsgebouw. De mensen keken hen eerbiedig na. De apostelen wisten dat zij slechts één woord hoefden te zeggen en de hele menigte zou de tempelpolitie aanvallen om hen te bevrijden. Maar dat mocht niet. Afgelopen nacht had een engel hen bevrijd uit de gevangenis en tegen hen gezegd: *‘Ga terug naar de tempel en vertel daar dat Jezus is opgestaan uit de dood.’*

Het kon nu nooit Gods bedoeling zijn om het volk in opstand te brengen. Het was nu hun plicht om ook voor de hoge heren van de Raad te getuigen van Jezus. Niemand wist wat hen daar te wachten stond, maar bang waren ze niet. Ook voor het Sanhedrin waren ze in Gods hand....

Kwaad keek hogepriester Kajafas naar de twaalf mannen voor hem. Hij vroeg niet hoe zij uit de gevangenis ontsnapt waren. Dat interesseerde hem niet. Op strenge toon zei hij: ‘Hebben wij jullie niet verboden om op het tempelplein over Jezus te spreken! Maar jullie zijn er mee doorgegaan. Nu praat de hele stad over hem. En jullie geven ons de schuld van zijn dood!’

Uit naam van alle twaalf antwoordde Petrus: ‘Het is waar, u heeft gelijk, wij hebben uw gebod overtreden. Maar het is belangrijker om naar God te luisteren dan naar u. En wat de naam van Jezus betreft, de God van onze voorouders heeft hem uit de dood laten opstaan. **Hij leeft!** Wij hebben dat met onze eigen ogen gezien. Wij vertellen dit aan alle mensen met hulp van de heilige Geest die in ons is. Want God geeft de heilige Geest aan mensen die naar Hem luisteren.’

De Sadduceeërs sprongen met woedende gezichten overeind. Dat lieten ze zich niet zeggen door zo’n eenvoudige Galileeër! Het was niet waar! Jezus opgestaan uit de dood? Onmogelijk. Dood is dood!

En dat laatste, dat God Zijn Geest gaf alleen aan wie naar Hem luisterden? Dat sloeg op hen! Die visserman uit Galilea verweet de hogepriester van Israël dat hij niet naar God wilde luisteren....!

Opgewonden zeiden ze tegen de andere raadsleden: ‘Wij hebben deze mannen voor het gerecht gebracht om hen streng te straffen in de hoop dat ze dan zouden stoppen met hun ‘verhalen’ over Jezus. Maar nu hoort u het zelf. Deze mannen beledigen doelbewust ons allemaal. Wij kunnen nu niet meer tevreden zijn met een strenge straf. Wij eisen dat zij gestenigd zullen worden.’

Het werd stil in de rechtszaal. Alle ogen keken naar de stoelen waar de Farizeeërs zaten. Wanneer ook zij voor de doodstraf waren dan was het lot van

deze twaalf mannen bezegeld. De twaalf apostelen wisten dat het nu om leven of dood ging. Maar bang waren ze niet.

Eén van de Farizeeërs ging staan. Het was een oude man, een wetgeleerde. Zijn naam was Gamaliël. Om zijn wijsheid had iedereen respect voor hem.

Hij zei: 'Ik wil graag dat de gevangenen even buiten wachten zodat wij vrijuit kunnen praten.'

Toen de twaalf apostelen buiten de zaal waren, zei hij: 'Mannen van Israël, denk goed na voordat jullie deze mannen doden! Want een tijdje geleden zei Teudas dat hij een bijzonder iemand was en dat hij het volk zou leiden. Hij kreeg ongeveer vierhonderd volgelingen. Maar toen werd hij gedood en de groep van zijn volgelingen viel uiteen. Er bleef niets van over.

Daarna kwam Judas uit Galilea. Hij begon een opstand tegen de Romeinen. Dat was in de tijd dat de keizer de inwoners van zijn rijk liet tellen. Maar ook Judas ging dood en zijn volgelingen werden verjaagd.

Daarom waarschuw ik jullie: *Laat de volgelingen van Jezus met rust.* Laat ze hun gang maar gaan. Want als hun werk niets met God te maken heeft dan mislukt het toch wel. Maar als het Gods werk is, dan kunnen jullie niets tegen hen doen. Als jullie het toch proberen dan vechten jullie tegen God!'



..... dan vechten jullie tegen God!'

Na de woorden van de wijze Gamaliël durfden de Sadduceeërs niet langer de doodstraf te eisen. Zonder de stemmen van de Farizeeërs zou trouwens dat vonnis ook niet uitgesproken kunnen worden. Maar straf moesten ze wel krijgen. Na een kort beraad werd besloten dat alle twaalf gezeseld zouden worden en daarna vrijgelaten. Toen de twaalf weer in de rechtszaal waren sprak Kajafas het vonnis uit. Ze hadden het wel verwacht en droegen geduldig de

wrede straf. Toen zij later naar huis gingen waren zij blij dat zij om de naam van Jezus gepijnigd waren.

Natuurlijk gehoorzaamden de apostelen niet aan het bevel van het Sanhedrin. Elke dag leerden ze het volk op het tempelplein en in de huizen vertelden ze de gemeenteleden over Jezus. Zo lang als het mogelijk was zouden ze het evangelie van Jezus aan zo veel mogelijk mensen bekend maken.

Dat de vijandschap van het Sanhedrin alleen maar groter zou worden, daar twijfelden ze niet aan.

Maar toen de vervolging niet lang daarna begon kwam die van een heel andere kant dan de apostelen verwacht hadden.

Niet de twaalf apostelen, maar de “Grieks sprekende Joden” waren de eerste slachtoffers.

Hoofdstuk 107

Lieve kleinkinderen,

Vroeger, toen ik nog hoofd van een Christelijke lagere school was, zei ik altijd tegen de mensen dat wij niet beter waren dan een openbare school, maar dat wij probeerden anders te zijn, meer probeerden in de voetsporen van Jezus te wandelen.

In de voetsporen van Jezus wandelen, dan moet je in de praktijk een eenheid zijn. Dat was de opdracht van Jezus!

Maar wat brengen wij mensen van deze opdracht van Jezus er in de praktijk weinig van terecht.... Dat begon al in die eerste Christengemeente in Jeruzalem. Lees onderstaand verhaal maar.

En wat is er al eeuwenlang een vreselijk grote verdeeldheid onder de Christenen onderling. Om moedeloos van te worden. Hoeveel verschillende kerken zijn er alleen al in Nederland. De ene professor in de theologie weet het nog beter dan de andere professor. Hoeveel ruzies zijn er onder Christenmensen.... Het is om je diep, ja heel diep te schamen!

Omie en ik hebben in bepaalde situaties ons zelf heel vaak de vraag gesteld: ‘Wat zou Jezus nu gedaan hebben?’

Hoofdstuk 107 - De zeven mannen - Handelingen 6 : 1 - 7

In die tijd woonden er in Jeruzalem nogal veel Joden die in niet in Israël waren geboren. Ook spraken zij de taal van het oude volk Israël niet. Dat was helemaal niet erg, want behalve de taal van hun geboorteland spraken zij ook Grieks. Deze taal sprak en verstond iedereen in het grote Romeinse Rijk. Maar toch? Het waren ‘buitenlanders’. Het waren wel Joden, maar geen Joden zoals de in Israël geboren Joden, de Hebreeërs. En soms (misschien stiekem wel vaker) voelden de Hebreeërs zich meer dan hun Griekse volksgenoten. Ja, zagen ze een beetje uit de hoogte neer op die ‘Griekse’ Joden.

Dat deze Griekse Joden een aparte groep vormden was vooral duidelijk zichtbaar op de sabbat. Zij gingen dan naar hun eigen synagogen waar Grieks gesproken werd. De Hebreeërs, die door de week ook wel gewoon Grieks spraken, wilden op de sabbat in hun eigen synagoge geen woord Grieks horen. Nee, in hun eigen synagoge moest verplicht hun eigen oude taal, het Aramees gesproken worden. De oude heilige taal van Mozes en de profeten. Ook Jezus sprak met zijn moeder deze taal.

De inrichting van de Griekse synagogen was precies gelijk aan die van een ‘Hebreeuwse’ synagoge. Er werd gebeden en gezongen en iedereen die het wilde mocht een stichtelijk woord houden. Ook gaven deze Grieks sprekende Joden veel geld aan de arme mensen en weduwen in hun synagogen. Dat was ook nodig, om reden dat velen van hen in hun geboorteland al hun bezittingen hadden verkocht en de laatste jaren van hun leven in Jeruzalem dichtbij de tempel van God wilden wonen.

Sommigen van hen waren rijk. En er waren meer die het financieel goed konden doen. Maar de meesten van hen leden stille armoede. Ze waren niet uit weelde naar Jeruzalem verhuisd. Maar hier in dit oude land van de Joden wilden ze sterven en begraven worden. Als ze de kans kregen kochten ze een stuk land bij de Noordermuur, met een rotsgraf erin. Daarin wilden ze begraven worden, ‘onder het altaar’, zoals ze dat noemden.

Omdat het land om Jeruzalem erg duur was ging vaak al hun geld hieraan op en wanneer ze stierven bleef de familie in grote armoede achter.

Gelukkig was er dan het synagogenbestuur dat zich het lot van deze families aantrok en de weduwen financieel ondersteunde. Meestal was er dan geld genoeg, want in veel landen werd op bepaalde tijden collectes gehouden voor de arme Joden in Jeruzalem.

Nu hadden erg veel van deze Griekse Joden zich laten dopen. Zij waren opgenomen als volwaardig lid van de eerste Christengemeente. Niet langer vormden zij een aparte groep, maar samen met de Hebreeërs kwamen zij samen in hetzelfde gebouw, in hetzelfde vertrek. *Ze waren immers in Jezus allemaal*

één! Allemaal hadden ze dezelfde Geest ontvangen, ze geloofden in dezelfde Heer, hadden deel aan hetzelfde verbond en waren leden van de ene Kerk van Jezus Christus.

De twaalf apostelen legden altijd de nadruk op deze woorden. Nooit mochten de Hebreërs zich meer voelen dan de Grieken. Griekse Joden waren niets minder dan de Hebreërs, Joden die in Israël geboren waren. Had de Here Jezus de laatste nacht dat hij op deze wereld was niet gezegd **dat zij allemaal één waren!**

Maar toen de eerste Christengemeente steeds groter werd ontstonden de eerste ‘problemen’. De Hebreërs, hoewel ze de Here Jezus boven alles lief hadden, bleven het toch echte Joden die de wet van Mozes, de oude profeten en de tempel heel belangrijk vonden. Ja, ook als een volgeling van Jezus moest je je wél aan de oude Joodse wetten houden.

En dat begrepen de Griekse Joden niet zo goed. Niet dat zij de wet van Mozes verachten, maar Jezus had zelf gezegd dat de tempel verwoest zou worden en dat hij alle dingen nieuw zou maken.

Dit meningsverschil gaf ‘problemen’, met als gevolg dat de Hebreërs zich betere Christenen voelden dan die Griekse Joden, die zo veel jaren tussen de heidenen gewoond hadden.

Het was niet alleen dit verschil van mening wat de spanning tussen deze twee groepen veroorzaakte. Er was ook nog de kwestie van steun geven aan de weduwen en de armen in de gemeente. Er was niet zoveel geld meer als eerder. Daar kwam bij dat er steeds meer mensen zich lieten dopen en dan ook bij hen hoorden. Er waren nog wel steeds mensen die hun bezittingen verkochten, maar lang niet meer zoveel als in het begin. Ook de vrome Barnabas kon zijn land maar één keer verkopen. De mannen die voor de apostelen het geld onder de arme mensen moesten verdelen waren allemaal Hebreërs. Ze hadden geen geld genoeg om iedereen die het nodig had voor een week lang geld te geven. Nee, zij moesten elke dag zelf eten kopen om aan de armen te geven. Soms was er te weinig eten voor allemaal. En wat was dan de praktijk? De weduwen van de Grieks spreken Joden werden overgeslagen en leden honger....

Ja, wanneer de ‘eigen’ Hebreeuwse weduwen eigenlijk al te weinig kregen, hoe kon je dan eten geven aan die ‘halve’ Joden, die Griekse weduwen die zich niet eens aan de wetten van Mozes hielden?

Natuurlijk mocht dit zo niet langer doorgaan. De Grieken, die het in hun eigen synagogen zo anders gewend waren geweest, deden hun beklag bij de apostelen. ‘*Zijn wij dan minder, dan de anderen?*’ zeiden ze bitter, ‘dat onze weduwen overgeslagen worden bij de uitdeling van eten? Moeten Jeruzalemmers die ons niet kennen en niets van onze omstandigheden afweten, uitmaken wie van ons recht op eten heeft? Zijn wij niet goed genoeg om onze eigen zaken te behartigen?’

De twaalf apostelen begrepen dat dit veranderd moest worden. Als dit zo door zou gaan dan zou een deel van de Christengemeente zich afsplitsen. Een kerkscheuring....! *En dat mocht nooit, nooit gebeuren!* Wat moesten de mensen in Jeruzalem wel niet van hen denken wanneer zij met ruzie uit elkaar gingen? Dit probleem moest opgelost worden en dat kon niet met een paar vriendelijke woorden. Daarvoor was er te veel gebeurd. Hier moest recht gedaan worden. Daarom riepen de apostelen alle gelovigen bij elkaar en zeiden: ‘Vrienden, het is niet goed geweest dat wij de uitdeling van het eten aan de armen alleen aan de Hebreeërs hebben overgelaten. Het was beter geweest dat wij dat zelf hadden gedaan. Maar nu de gemeente zo groot is geworden kunnen wij dit werk er niet bij doen. Want dan zouden wij geen tijd hebben om het goede nieuws over Jezus te vertellen. En dat is niet goed.

Het beste is dat wij nu zeven mannen kiezen uit de Grieks sprekende Joden, mannen waar iedereen respect voor heeft en die zich laten leiden door de Heilige Geest. Wij zullen hun opdracht geven om voor al het eten te zorgen. Dan kunnen wij onze tijd gebruiken om te bidden en het goede nieuws van Jezus te vertellen.’

Niemand van de aanwezigen had bezwaar tegen dit voorstel en zo werden er zeven mannen gekozen die in het vervolg voor alle weduwen en alle arme mensen zouden zorgen.

De eerste van de zeven mannen die gekozen werd was Stefanus, een diepgelovig man die vervuld was van de Heilige Geest. De laatste was Nicolaüs, een proseliet uit Antiochië. En zelfs tegen deze man die vroeger een heiden was en ook geen Joodse ouders had, maakten de Hebreeërs geen bezwaar.

Nadat de apostelen hen de handen opgelegd en een gebed uitgesproken hadden begonnen deze zeven mannen met hun werk. Vanaf deze tijd kwamen er geen klachten meer van de armen en was er van onenigheid geen sprake meer.

De eenheid in de jonge kerk van Jezus Christus was bewaard gebleven.

Steeds meer mensen luisterden naar het goede nieuws over Jezus. Het aantal gelovigen in Jeruzalem werd snel groter. En ook een grote groep priesters ging in Jezus geloven.



Kerkraam

afbeelding van Stefanus, de diaken

Hoofdstuk 108

Lieve kleinkinderen,

Hebben jullie wel eens vreselijk van jezelf gebaald? Dat je niet begreep dat je zo stom was geweest!!! Had je je volledig ingezet voor een bepaald goed doel en later bleek dat het helemaal geen goed doel was geweest....

Als voorbeeld: je was lid van een sportvereniging of van een kerkgemeenschap of een politieke partij en je had voor de volle honderd procent meegewerkt om dat goede doel te realiseren. Maar later bleek, dat je op een 'verkeerd paard' gewed had.

*Je schaamt je gewoon dat je zo stom, zo goedgelovig, ja **zo stekeblind** bent geweest.*

Aan het eind van het volgende verhaal uit de bijbel komt de figuur Saulus naar voren. Hij was een jonge, zeer fanatieke Farizeeër, die precies wist en deed wat God van hem vroeg. Hij besepte niet dat hij in zijn ijver om 'Gods wil' te doen, stekeblind was. Tot hij Jezus tegenkwam. Toen werd hij letterlijk, echt blind. Tot Ananias hem in Jezus' naam de ogen opende. Letterlijk en figuurlijk.

Hoofdstuk 108 - Stefanus, één van de zeven - Handelingen 6 : 8 tot Handelingen 8 : 3

Het duurde niet lang of iedereen in Jeruzalem wist dat deze zeven mannen meer konden en deden dan alleen leiding geven aan de Grieks sprekende Joden in de Christengemeente. Zij gingen ook naar de mensen toe om het evangelie van Jezus te verkondigen. Vooral Stefanus ging geregeld naar het tempelplein om de mensen toe te spreken. Niet één van de twaalf apostelen kon dat beter dan hij. Heel ernstig sprak hij het volk toe en met veel overtuigingskracht riep hij de mensen op om zich te bekeren. Ja, erg veel mensen verzamelden zich steeds maar weer om hem heen. Het was net als in de dagen van Jezus. Ook naar Stefanus kwamen heel veel mensen. Ook Stefanus deed in Jezus' naam grote wonderen en genas zieken. Iedereen kon zien dat deze man geloofde in wat hij de mensen vertelde en dat zijn hart vol was van de heilige Geest.

Ook de leden van het Sanhedrin hoorden over Stefanus. Met elkaar spraken ze over hem. Hoe was het toch mogelijk dat het gewone volk nu achter deze Griek aanliep? Hadden ze nu nog niet hun lesje geleerd met die rabbi uit Nazareth die zichzelf voor de Messias had uitgeven en die gestorven was aan het kruis? Het werd de hoogste tijd dat zij ook deze Stefanus het zwijgen oplegden!

Voor al de Farizeeërs waren deze mening toegedaan. En zij overtuigden de Sadduceeën van hun gelijk.

Een tijd geleden had hun leider Gamaliël het voor de twaalf apostelen opgenomen. Ja, deze mannen waren tenminste nog echte Joden alhoewel ze er vreemde ideeën op nahielden. Maar van deze Griekse Joden die in een verheidens land waren opgegroeid, ver van de tempel en het heilig altaar kon je alles verwachten en niet veel goeds.

Maar wat kon je ertegen doen? Het gewone volk keek hoog bij hen op. Ze moesten geduld hebben en toeslaan zodra ze de kans kregen. En die kans kwam, nog veel sneller dan ze gedacht hadden....

Stefanus was al voordat hij zich aangesloten had bij de eerste Christengemeente, lid van de synagoge van de Griekse Joden die uit Afrika en uit Asia naar Jeruzalem waren verhuisd. Ook na zijn bekering ging hij nog regelmatig naar deze synagoge. Natuurlijk sprak hij ook in deze synagoge over de opstanding van Jezus uit de dood. Hij wilde ook zijn landgenoten van Jezus vertellen.

Nieuwsgierig luisterden zijn vroegere vrienden naar hem. Maar ze begrepen niet dat Stefanus met zoveel vuur en enthousiasme kon praten over een rabbi die als een misdadiger aan het kruis was gestorven. Het was nu net alsof Stefanus niet meer bij hen hoorde. Alsof hij in een andere wereld leefde. Hij sprak hen toe in een 'taal' die zij niet begrepen. Maar naar zijn hartstochtelijke woorden moesten ze wel luisteren of ze wilden of niet. Stefanus noemde teksten uit de oude boeken die hij totaal anders uitlegde dan de Schriftgeleerden.

Op een gegeven moment hadden ze genoeg van Stefanus zijn gepraat over de opstanding van Jezus uit de dood. En hun nieuwsgierigheid veranderde in gloeiende haat.

Veel leden van deze synagoge van de Griekse Joden hadden jarenlang in het buitenland gewoond. Daar hadden ze goede zaken gedaan. Ja, sommigen waren zelfs erg rijk geworden. Maar echt thuis hadden ze zich nooit gevoeld daar in die heidenlanden. Diep in hun hart was daar altijd het verlangen geweest om naar het land Israël te gaan, naar de Davidsstad en naar het heilig huis van God, de tempel.

Slecht een enkele keer kon men een reis naar Jeruzalem maken. Maar nooit weer zouden ze die dag vergeten toen ze na een lange reis voor de eerste keer de tempel zagen. Wie had ooit kunnen denken dat die zo mooi kon zijn: zo hoog en zo heerlijk! Een droom van goud en marmer boven de grijze muren van de stad. Nu hadden ze nog maar één wens: wonen in de stad Jeruzalem en één keer voor eeuwig rusten '*onder het altaar*'.

Om dit doel te verwezenlijken verkochten ze al hun bezit en verhuisden ze naar het oude land. Wat gaf het dat ze nu minder geld hadden te besteden dan in hun

geboorteland? Nu voelden ze zich voor het eerst thuis, thuis in hun beloofde land Israël. En voor altijd bleef de tempel de mooiste en het hoogste in hun leven, de tempel die ze liefhadden, zoals een man zijn vrouw lief heeft. Nog trouwer dan de echte Hebreeërs gingen zij naar de tempel, nog secuurder waren zij op de offerdienst dan de strenge Farizeeërs....



De tempel in Jeruzalem

Zo lang als Stefanus sprak over Jezus' opstanding uit de dood en over de heilige Geest, lieten ze hem rustig praten. Maar toen hij een keer over de tempel sprak, dat die zijn tijd had gehad, sprongen ze overeind. Heftig spraken ze hem tegen. Stefanus mocht van Jezus zeggen wat hij wilde, *maar van de tempel bleef hij af!* Er mocht geen eind gemaakt worden aan de tempeldienst. Offeren had geen zin meer? Hoe kwam hij erbij!

Stefanus bleef het antwoord niet schuldig. Met een lange rij teksten uit de oude heilige boeken bewees hij dat de tempel al die eeuwen daarvoor een verwijzing was naar de Christus en dat al dat offerbloed van de dieren een teken en symbool was geweest van het bloed van Jezus dat op Golgotha vergoten was. Nu de Christus was gekomen en voor de schuld van de mensen betaald had, nu kon de tempel en alles wat daarbij hoorde verdwijnen!

Wat betekenden al die symbolen nog, nu de Heilige Geest bij en in de mensen wilde wonen?

Stefanus sprak met zoveel enthousiasme en zo vurig dat zijn vroegere vrienden niet tegen hem op konden. Beschaamd zwegen ze.

Stefanus had deze 'strijd met woorden' gewonnen, maar vanaf deze tijd beschouwden ze hem als een afvallige en haten ze hem.

Nu ging het niet meer alleen om hun afgod, de stenen tempel, maar ook omdat Stefanus hen met woorden de baas was geweest en zij met elkaar niet tegen hem opkonden. Zij konden het niet uitstaan dat zo veel mensen in Jeruzalem graag naar hem luisterden en dat de Geest van God hem zoveel kracht gaf om wonderen te doen.

Toen Stefanus weer een keer op het tempelplein stond te spreken, gingen stiekem een paar van zijn vroegere vrienden tussen de mensen staan. Plotseling begon één van hen luid te schreeuwen: *‘Deze man beledigt Mozes en God! Dat hebben wij zelf gehoord!’*

Stefanus wilde dit tegenspreken maar hij kreeg daarvoor de kans niet. Zijn stem werd niet meer gehoord in al dat geschreeuw.

‘Hij wil de tempel kapot maken! Wie dat doet beledigt God!’

Al luider schreeuwden ze en al dichter kwamen ze bij Stefanus. Het duurde niet eens zo lang toen begon de menigte mee te schreeuwen. Dacht die stomme Griek nu echt dat hij alles maar kon zeggen over Gods heilig Huis?

Toen ze zichzelf hees geschreeuwd hadden pakten ze Stefanus beet en sleepten ze hem naar het Sanhedrin.

De hoge heren waren maar wat blij. Dit was hun kans! Nu hoefden ze geen rekening meer te houden met het gewone volk. Nu hadden ze de vrije hand. En hij zou het gewaar worden, die discipel van de Nazarener! Zo snel ze konden lieten ze de rechters komen en brachten Stefanus voor het gerecht.

Stefanus stond buiten onder de blauwe lucht op het binnenplein en voor hem in de zaal zaten zijn rechters. Hij wist dat het nu om zijn leven ging. Voor hem zou de wijze Gamaliël geen goed woordje doen zoals eerder wel voor de twaalf apostelen. Wat er ook zou gebeuren, hij was niet bang. Als God wilde dat hij nog meer van Jezus zou moeten getuigen, dan zou God hem verlossen uit de macht van deze rechters. Maar als het genoeg was geweest, dan was het ook goed.



‘Deze man beledigt Mozes en God!’

Rechttop stond hij daar voor het Sanhedrin en plotseling – hij wist het zelf niet – begon zijn gezicht te stralen in een hemels licht.

Verbaasd keken zijn rechters naar Stefanus, maar hun haat werd er niet minder door. Nee, hun voornemen om hem te doden veranderde niet.

Het was net alsof God deze leiders van zijn volk Israël wilde waarschuwen:

‘Kijk goed, deze man in mijn dienaar en *Ik laat nu zijn gezicht met hemels licht stralen*, zodat jullie het met jullie eigen ogen kunnen zien.’

Maar deze rechters keken de andere kant uit....

Ze lieten valse getuigen komen die zeiden: ‘Stefanus zegt vreselijke dingen over de tempel en over de wet. Wij hebben hem namelijk horen zeggen dat Jezus uit Nazareth de tempel zal afbreken. En ook dat die Jezus de wetten die Mozes aan ons gegeven heeft zal veranderen.’

De hogepriester vroeg: ‘Is het waar wat deze mensen over jou vertellen?’

Stefanus wist dat het geen zin had om tegen deze beschuldigingen in te gaan.

Het Sanhedrin wilde niet eens de waarheid weten. Het ging niet om recht, nee zij wilden zijn dood. Maar spreken zou hij! Niet voor zichzelf, niet om zijn eigen leven te redden, maar om hen nog één keer te waarschuwen!

‘Vrienden, vaders en leiders van het volk, luister....!’ begon Stefanus.

Dat had slechter gekund, dachten de Sanhedristen. Deze Griek wil dus toch nog een zoon van Israël zijn. Hij erkent ons toch nog als zijn meerderen!

Zou hij zich schamen en schuld bekennen? Maar Stefanus sprak al verder. Zijn rechters gingen er eens goed voor zitten. Ze wilden geen woord missen.

Stefanus gaf in het kort een overzicht van de geschiedenis van Israël tot aan koning Salomo die de tempel bouwde. Hij begon met Abraham, de man die zo trouw geloofde in Gods beloften. Abraham, die niet woonde in het hem door God beloofde land. Abraham, die ook geen zoon had, die God hem *wel* beloofd had.

Maar God richtte met hem het verbond van de besnijdenis op en gaf hem pas in zijn hoge ouderdom een zoon, Izaäk. Die kreeg zelf ook weer een zoon, aartsvader Jacob. En van de twaalf zonen van Jacob stammen alle Israëlieten af. Door de eeuwen heen is het volk Israël trots geweest op die twaalf aartsvaders, maar toch wist iedereen dat zij niet zo vroom zijn geweest, want zij verkochten hun broer Jozef als slaaf naar Egypte.

Maar God was Jozef genadig. Jozef redde Egypte van de hongerdood en liet zijn familie naar Egypte komen. Het volk Israël dat later door de Farao als slaven erg verdrukt werd.

Maar God vergat zijn volk niet. Hij verlostte het door de hand van Mozes, hoewel het volk hem niet wilde erkennen als hun leider. Meerdere keren kwamen ze tegen hem op in opstand. Ze luisterden niet naar hem en dienden andere goden, hoewel zij de tabernakel bij hen hadden, die ze met zich

meedroegen door de wildernis. Jozua bracht de tabernakel in het beloofde land, maar het volk keek er niet naar. Nee, zij dienden de afgoden, net zo lang tot koning David de ark naar Jeruzalem bracht. Daar bouwde zijn zoon Salomo de tempel, het heilig huis van God....

Tot zover hadden de mannen van het Sanhedrin naar Stefanus geluisterd. Eén ding moesten ze deze discipel van de Nazarener toegeven: hij kende de geschiedenis van zijn volk goed. Het was gewoon een genot om naar hem te luisteren, hoe hij in korte duidelijke zinnen hun geschiedenis door de eeuwen heen vertelde. Maar nu was hij toe aan de tempel en moest duidelijk worden, welk standpunt hij in dezen innam.

‘De tempel,’ sprak Stefanus, ‘stond in Jeruzalem en God woonde te midden van zijn volk. Maar in plaats dat zij Hem dienden en leefden volgens Zijn wet, hadden ze Hem verlaten en dienden zij de afgodsbeelden. De toorn van God kwam over het volk Israël en God gaf Zijn volk over aan de heidenen, met als gevolg dat ze werden weggevoerd naar Babylon....

Het waren jullie voorvaderen die opstonden tegen God. Maar jullie zijn geen haar beter! Jullie zeggen dat jullie strijden voor de eer van de tempel, maar de Allerhoogste woont niet in tempels die door mensen gebouwd zijn. Het is zoals de profeet zegt: ‘De hemel is Mij een troon en de aarde een voetbank voor mijn voeten. Hoe zouden jullie dan voor Mij een huis bouwen? God zelf zegt door de profeet: *‘Hoe zou een stenen huis Mijn woonplek zijn?’*

Rechters van Israël, leden van het Sanhedrin, jullie kennen deze woorden van de profeet maar jullie handelen er niet naar. Jullie zijn er trots op dat jullie met God het verbond van de besnijdenis hebben, maar jullie zijn *‘onbesnedenen van hart’*, want in jullie harten geloven jullie niet in God en met jullie oren willen jullie niet naar Hem luisteren. Net zoals jullie voorvaderen gehoorzamen ook jullie de Heilige Geest niet! Welke profeten hebben jullie voorouders niet vervolgd en gedood! Ja, de profeten die de komst van de Messias aankondigden werden vermoord en jullie....? *Jullie zelf hebben de Messias verraden en vermoord.* Jullie, die de wet van God via engelen gekregen hebben, jullie hebben je niet aan deze wet gehouden.....

Stefanus wilde nog meer zeggen, maar de rechters sprongen overeind en kwamen dreigend op hem af. Een wilde woede laaide in hen op. Ze knarsten hun tanden. Durfde die Griek te zeggen dat zij zich niet aan de wet hielden? Zij, die dag en nacht de wet van Mozes bewaakten met hun eigen leven! De dood had hij verdiend! En hij zou hun niet ontkomen!

Toen wist Stefanus dat zijn laatste uur geslagen had. Hij zag het aan de gezichten van zijn rechters, las het in hun ogen. De haat spatte eruit. Maar bang

werd Stefanus niet. Hij dacht niet aan pijn en lijden. Nee, in zijn gedachten was hij al bij Jezus in de hemel. Hij keek omhoog naar de blauwe lucht. Nog heerlijker begon zijn gezicht te stralen. Stefanus zag niet meer de blauwe lucht, maar hoger en verder, oneindig ver en toch zo dichtbij zag hij *Gods Heerlijkheid*. Nog nooit in zijn leven was hij zo blij geweest als nu met al zijn vijanden om zich heen. Hartstochtelijk, ja in vervoering riep hij uit: *'Ik zie de hemel wijd open en zie de Mensenzoon staan aan de rechterkant van God....'* Zijn stem werd in het wilde geschreeuw van de Sanhedristen niet meer gehoord. Ze stopten zelfs hun vingers in hun oren en schreeuwden luidkeels om Stefanus' stem maar niet meer te horen.

En toen, als een bende wilde wolven vielen ze Stefanus aan. Ze sleepten hem het tempelplein over de stad uit, naar de steile afgrond waar de misdadigers gestenigd werden....

Eerst op de plaats van de executie kwamen ze tot bezinning. Er was geen vonnis uitgesproken en ze hadden ook niet de Romeinen om toestemming gevraagd. Maar dat kon allemaal later in orde worden gemaakt. De steniging kon niet uitgesteld worden! Deze straf had hij verdiend. Deze Griek, die Gods wetten niet naleefde. Hij moest gedood worden volgens de regels van de wet!

De getuigen die een aanklacht tegen hem hadden ingediend zouden hem van de hoogte afduwen regelrecht het ravijn in. Daarna zouden ze een zware steen op zijn lichaam, op zijn hart laten vallen zodat hij stierf. Pas daarna mocht iedereen op het dode lichaam van deze 'misdadiger' stenen naar beneden gooien.



Nu stond Stefanus aan de rand van het ravijn. De getuigen trokken hun mantels uit. Ze liepen naar één van de rechters en legden hun mantels voor zijn voeten neer. Dit was het teken dat zij niet zo maar iemand gingen vermoorden. Nee, zij voltrokken het vonnis in opdracht van het Sanhedrin.

Langzaam, met gebalde vuisten liepen ze op Stefanus af. Stefanus keek weer omhoog. Hij bad: *'Here Jezus, mijn leven is in uw handen!'*

*'Here Jezus,
mijn leven is in uw handen!'*

Daarna knielde hij en riep: ‘Heer, straf hen niet voor deze misdaad.’
En daar waren de getuigen. Ze lieten een zware steen op zijn kloppend hart vallen....

De rechters wachtten tot ze er zeker van waren dat Stefanus overleden was. Daarna gingen ze naar huis. Ze dachten dat zij met deze wrede moord een goede daad hadden verricht. Niet één was daar meer van overtuigd dan de jonge rechter Saulus die op de mantels van de getuigen had gepast.

Hij was blij dat Stefanus dood was. Maar dit was nog maar een begin. Al die Grieks sprekende Joden die lid waren van die Christengemeente moesten ‘uitgeroeid’ worden en Saulus was bereid om dat te doen.

Niet omdat hij een wrede man was die zich verheugde in het leed van zijn medemens. Maar deze Saulus dacht dat het zijn plicht was. Het ging om het recht van de tempel, om het heil van Israël, *om de eer van God....*

Wanneer er deze dag iemand was geweest die tegen Saulus gezegd zou hebben dat hij een aantal jaren later het evangelie van Jezus Christus zou verkondigen in de landen van de heidenen, dan zou hij dat niet geloofd hebben!

Diezelfde dag nog kwamen mannen van de Christengemeente met gevaar voor hun eigen leven het lichaam van Stefanus ophalen en begroeven het in een graf dichtbij de stad.



*De mantels legden ze voor Saulus' voeten neer.
Daar zorgde hij goed voor!*

Ook diezelfde dag begon de rechter Saulus in opdracht van het Sanhedrin met zijn bloedig werk. Hij ging huis in, huis uit bij de Grieks sprekenden gemeenteleden en sleepte mannen en vrouwen naar de gevangenis.

In korte tijd was de groep van deze Griekse Joden verdreven uit de stad Jeruzalem en waren ze gevlucht naar de steden en dorpen van Judea en Samaria.

Hoofdstuk 109

Lieve kleinkinderen,

Heel lang geleden toen mijn moeder voor de eerste keer in haar leven een televisietoestel kocht, was er op de televisie dat mooie kinderprogramma te zien van 'Ja Zuster, nee Zuster.'

*Eén van de vele liedjes, die in die kinderserie gezongen werd, heette:
'Geld, alles kun je kopen voor geld, een heel voetbalveld, met heel het Ajax elftal erbij, allemaal op een rij.'*

Voor veel mensen op deze wereld is miljonair worden het hoogste doel in hun leven. Als je maar veel geld hebt denken ze, dan ben je echt gelukkig....

Ik heb eens een man horen zeggen dat je met geld ieder mens kunt kopen. Alleen de prijs is verschillend.

*Weten jullie wat **niet** voor geld te koop is? Nee? Nu, geloven in de Here Jezus. Geloven dat ook Jezus voor jou met zijn bloed betaald heeft toen hij stief aan het kruis op Golgotha. En, o groot wonder, dat hij op die eerste Paaszondag is opgestaan uit de dood.*

En dat geloven in Jezus is gratis.....!

Hoofdstuk 109 - Filippus - Handelingen 8 : 4 - 25

Het leek er veel op dat de kerk van Jezus Christus deze klap van de dood van Stefanus niet te boven zou komen. Een groot deel van de gemeente werd door Saulus verdreven uit de stad Jeruzalem. Nog liet hij de Hebreërs met rust. Zelfs de twaalf apostelen konden in Jeruzalem blijven wonen, maar iedereen begreep dat dit niet lang meer zou duren. Binnenkort zou de vervolging ook hen treffen. En dat zou dan het einde zijn van de eerste Christengemeente.....

Maar de Farizeeërs van het Sanhedrin hadden te vroeg gejuicht. De Kerk van Jezus Christus is niet gebonden aan één stad, aan één land. Ook buiten de stad Jeruzalem kon / kan God zijn gemeente bewaren en tot grote bloei brengen. De Grieks sprekende Joden zwierven al vluchtend voor Saulus over alle wegen van Judea en Samaria. Maar de Heilige Geest reisde met hen mee en in iedere plaats waar ze kwamen verkondigden ze het evangelie van Jezus. Het duurde niet lang of er waren Christengemeenten in veel plaatsen om Jeruzalem heen.

In plaats dat de Kerk van Jezus teniet was gedaan, breidde het Koninkrijk van God zich naar alle kanten uit. *Niet de satan had het gewonnen, maar Jezus Christus!*

Eén van de zeven mannen, Filippus heette hij, was naar de stad Samaria gevlucht. Daar vertelde hij dat Jezus de Messias was. Filippus wist dat juist in deze stad het niet zo gemakkelijk was om het evangelie van Jezus te verkondigen. Al heel lang woonde er in deze stad een soort wonderdokter Simon, die met tovenarij en andere duistere praktijken soms zieke mensen kon genezen. Deze Simon kon ook bijzonder goed zijn woordje doen. De mensen geloofden dat hij goddelijke krachten bezat. En natuurlijk sprak Simon dat niet tegen. Wanneer hij een ‘wonder’ had gedaan liet hij zich heel goed betalen. Veel mensen dachten dat deze Simon de Messias was, de ‘Grote Kracht van God.’

En juist in deze stad begon Filippus met zijn werk en bracht hij de blijde boodschap van Jezus Christus.

De mensen luisterden met grote aandacht naar Filippus en al heel snel hadden ze door dat deze Filippus een totaal andere man was dan Simon de tovenaer. Filippus wilde geen geschenken en eerbewijzen. Hij wilde maar één ding en dat was: *de mensen vertellen over Jezus*. En de mensen zagen dat deze Filippus ook wonderen kon doen, zelfs nog veel groter en machtiger dan Simon dat met zijn toverkunsten deed.

Verlamden en kreupelen werden naar Filippus gebracht en met een enkel woord in de Naam van Jezus genas hij hen. Ook mensen die bezeten waren van een démon vonden bij Filippus genezing. Kwade geesten gebood hij om uit te gaan en al schreeuwend, in grote angst, verlieten ze het lichaam van de bezetene. Zo stond Filippus daar op het plein van de stad en om hem heen dansten mensen die verlamd waren geweest. En aan zijn voeten zaten stil en eerbiedig mensen die jaren lang in de macht van démonen waren geweest.

Toen Filippus langdurig gesproken en alles verteld had wat hij van Jezus wist, kwamen de eersten mensen met de vraag of ze gedoopt mochten worden. De hele dag door werden er mensen gedoopt, die in Jezus geloofden.

Vanaf het eerste begin had ook Simon de tovenaer naar Filippus geluisterd. Deze blijde boodschap van Jezus was wel iets anders dan wat hij kon. Deze Filippus moest wel een zeer bijzonder mens zijn om zo te kunnen praten. En ook om met een enkel woord zulke machtige wonderen te doen. Nee, dat kon hij niet.

Simon voelde dat zijn toverkunsten niets waren in vergelijking met wat Filippus deed. Ja, dacht hij, in deze man Filippus werken echt waar goddelijke krachten! Toen Simon er goed over nagedacht had en Filippus meerdere keren had horen spreken, vroeg hij of hij ook gedoopt mocht worden. Zijn vraag was oprecht. Hij dacht echt dat hij in Jezus geloofde en dat hij van Jezus hield.

Natuurlijk wilde Filippus Simon dopen. En na deze blijde dag was Simon altijd bij hem. Wanneer Filippus het volk toesprak of wanneer Filippus in Jezus Naam weer een wonder deed, Simon was erbij. Hij stond altijd vooraan.



Simon vroeg of hij ook gedoopt mocht worden.

De gemeente in Jeruzalem hoorde niet lang daarna wat er allemaal in de stad Samaria gebeurd was. De twaalf apostelen kwamen bij elkaar om hierover te praten. Natuurlijk waren ze blij dat ook Samaritanen gingen geloven in Jezus. Maar, kon dit allemaal zomaar? In zijn toespraak op het Pinksterfeest had Petrus tegen de Joden in Jeruzalem gezegd: ‘Want jullie komt de belofte toe en jullie kinderen,’ maar dat waren allemaal zonen van het oude volk Israël! Gold deze belofte nu ook voor Samaritanen die niet opgenomen waren in het oude verbond met Abraham? Samaritanen waren niet eens besneden. Zou Filippus, die van geboorte een Griek was en niet in Israël opgegroeid, wel voorzichtig genoeg zijn? Je mocht toch zeker niet iedereen dopen die daarom vroeg?

Maar het was natuurlijk weer wel zo dat Jezus ook in Samaria had gewerkt en op de dag van zijn hemelvaart had hij gezegd dat zij zijn getuigen moesten zijn in Judea en Samaria, ja zelfs tot de uiteinden van de aarde.

Werd dat wonderlijke woord van Jezus dan nu al werkelijkheid? Ze mochten blij zijn met die nieuwe Christengemeente in Samaria. Ook daar werkte dus Gods Geest. Maar, ze zouden er wel heengaan om te zien of alles wel gebeurde zoals

het hoorde te gaan. Er werd besloten dat Petrus en Johannes uit naam van hen allemaal naar Samaria zouden gaan.

Toen ze in de stad Samaria aangekomen waren kwam de hele gemeente bij elkaar om hen te verwelkomen. De beide apostelen vroegen hoe alles was gegaan en toen ze hoorden welke geweldige dingen er gebeurd waren en zagen hoe groot de liefde van al die mensen was en hoe blij ze waren dat ze Jezus hadden mogen leren kennen, was er alleen maar dankbaarheid hun harten. Filippus had goed werk verricht. Dat mocht niet ongedaan worden gemaakt en ook de doop hoefde niet overgedaan te worden. Deze Samaritanen hoorden voor de volle honderd procent bij de Kerk van Christus. Er ontbrak slechts één ding: ze hadden de heilige Geest nog niet ontvangen. Dat kwam hen ook toe! Petrus en Johannes deden een gebed en legden de mensen de handen op. Tegelijkertijd daalde de Heilige Geest op hen neer. Ze spraken in tongen en profeteerden. Nu was het voor iedereen duidelijk: de gemeente in Samaria was niets minder dan de gemeente in Jeruzalem. *De genade van Jezus was er evengoed voor de Samaritanen als voor de Hebreërs in Jeruzalem.* Wonderbaarlijk blij waren ze allemaal....

Ook Simon had gezien hoe de heilige Geest neergedaald was op de mensen van zijn stad. Hij hield beide apostelen heel goed in de gaten. Hij voelde dat deze beide mannen uit Jeruzalem nog hoger in het ambt stonden dan Filippus. Simon was diep, ja diep onder de indruk van hun macht. Ze legden mensen de handen op en direct was daar de Heilige Geest! Dat was nog eens iets anders dan een verlamde laten lopen of een démon uitdrijven. Tot nu toe had hij hoog opgezien naar Filippus, maar nu wilde hij worden zoals Petrus en Johannes!

Hij ging naar Petrus toe en zei: ‘Ik ben ook een leraar en voordat Filippus hier kwam had ik veel invloed in deze stad. Maar ik heb ingezien dat Filippus meer kan dan ik. Daarom heb ik mij laten dopen. Maar nu ik weet dat jullie macht nog groter is vraag ik jullie: Geef die macht ook aan mij! Dan kan iemand ook de Heilige Geest krijgen wanneer ik mijn handen op hem leg. Ik betaal je ervoor. Kijk, hier is het geld.’

Petrus wist niet wat hij hoorde. Was dit een man die in de naam van Jezus gedoopt was? En wilde hij nu voor geld Gods Geest en het apostelschap kopen? Maar zo iemand hoorde helemaal niet bij de gemeente van Jezus! Hoe kon deze man denken dat zij de beschikking hadden over Gods Geest en dat dit wonder gebeurde door hun eigen kracht? Het was duidelijk: deze man wist niets van God en van Zijn genade. Deze man was zelfs een gevaar voor de gemeente! Heel scherp antwoordde Petrus: ‘Jij en je geld horen in de hel! Jij denkt dat de Heilige Geest te koop is! Jij hoort niet bij ons. Jij wilt **niet** God dienen, maar jezelf. Ik zie dat je hart vol kwaad zit en dat je ontzettend jaloers op ons bent. Misschien zal God je vergeven. Maar dan moet je bidden en laten zien dat je spijt hebt van je slechte gedachten.’

Simon schrok hevig van deze scherpe terechtwijzing. Hij voelde niet hoe verkeerd zijn gedachten waren geweest. Maar bang werd hij wel. Deze Petrus die met zijn handen de Heilige Geest neer liet komen, kon hem ook straffen. Haastig zei hij: ‘Willen jullie voor mij bidden? Vraag de Heer of Hij me niet straft.’

Petrus zal wel voor hem hebben gebeden, maar of Simon later ook spijt kreeg en zich echt bekeerd heeft staat niet in de bijbel.

De beide apostelen Petrus en Johannes zijn daarna al weer vrij snel teruggegaan naar Jeruzalem, terwijl ze onderweg naar huis in meerdere dorpen in Samaria het blijde evangelie van Jezus verteld hebben.

Hoofdstuk 110

Lieve kleinkinderen,

Weten jullie wat racisme is? Natuurlijk weten jullie dat. Vooral vandaag aan de dag krijgt racisme héél veel aandacht in de media. Kleine minderheidsgroepen, ook in Nederland, vinden dat hun voorouders in het verleden gediscrimineerd werden omdat zij een andere huidskleur hadden.

Ze beschuldigen de ‘witte mensen’ dat zij zich ver verheven voelen boven kleurlingen. Hebben zij gelijk? Vinden blanke mensen zich beter dan hun ‘soortgenoten’ met een andere huidskleur?

Ik heb jullie in deze kinderbijbel vaker als één keer verteld dat tweeduizend jaar geleden de Joden zich ‘betere’ mensen voelden dan de Samaritanen. Ja, het Joodse volk had van oudsher een verbond met God, waarbij heidenen buitengesloten werden.

Wat een geluk dat voor Jezus alle mensen gelijk zijn. Maakt niet uit welke huidskleur je hebt. Wit, zwart, rood, geel of bruin, wij mogen in Jezus Naam allemaal kinderen van één Vader zijn. Bij Jezus is geen racisme!

Hoofdstuk 110 - Filippus en de Ethiopiër - Handelingen 8 : 26 - 40

De verwachting was dat Filippus nog lange tijd in Samaria zou blijven om daar de jonge gemeente van Jezus te leiden en te onderwijzen. Het geloof in Jezus Christus was voor de mensen daar allemaal nog zo vreemd, zo nieuw en ze

hadden nog zo'n grote behoefde aan goede leiding. Maar de Heer Zelf had anders besloten. Nu de Heilige Geest over hen was gekomen konden ze ook verder zonder Filippus en ze moesten leren dat de kerk van Jezus Christus nooit afhankelijk is van één persoon. Het werk van Jezus gaat door, ook wanneer een man of vrouw weggenomen wordt. Daarbij, de Heer had op dit moment voor Filippus ander, ja heel belangrijk werk te doen. En Filippus, een Griek van geboorte, was daar uitermate geschikt voor.

En zo gebeurde op zekere dag dat een engel uit de hemel bij Filippus kwam en tegen hem zei: 'Filippus, je moet op reis gaan. Ga naar de weg die van Jeruzalem naar de stad Gaza loopt. Zorg dat je daar midden op de dag bent.' Toen de evangelist Filippus dit woord van de engel hoorde was hij ten zeerste verbaasd. Hij dacht dat hij niet gemist kon worden in deze drukke stad. Hier moest nog zoveel gedaan worden. Veel mensen wisten nog niet van het heil in Jezus Christus en nu stuurde de Heer hem naar Gaza, een plaats waar niet veel mensen woonden. Deze stad was jaren geleden verwoest en nooit weer opgebouwd.

Het was maar goed dat een engel hem deze opdracht had gegeven, want als een mens dit tegen hem gezegd had, dan had hij het niet geloofd. Maar dat er speciaal voor hem een engel uit de hemel was gekomen betekende wel dat er op die stille weg naar Gaza belangrijk werk voor hem te doen was.

Op een middag, terwijl de zon op het hoogste punt stond, kwam Filippus aan op de stille weg van Jeruzalem naar Gaza. Het was op het heetst van de dag. Bijna alle mensen hielden hun middagrust. Het was er nu ook erg stil! Zo ver je kon kijken was er geen mens te bekennen.

Alleen achter hem vanuit de kant van Jeruzalem kwam heel in de verte een reiswagen aan die omringd was door veel paardenvolk en slaven. Het moest wel een heel belangrijk persoon zijn die daar in zijn koets kwam aanrijden. Aan de kleren van zijn soldaten en ook aan hun wapens kon je zien dat ze uit een heel ver land kwamen, zelfs nog verder weg dan Egypte.

In ieder geval was die rijke meneer in zijn koets een heiden en de Heer zou hem, Filippus, vast en zeker niet voor zo'n deftige meneer uit een heidens land hier hebben laten komen.

Toen de stoet langs Filippus reed zag hij dat de meneer in de reiswagen een Ethiopiër was. Een erg rijk en heel voornaam man met een heel donkere huidskleur. Hij zat te lezen in een boekrol. Dat viel niet mee, dacht Filippus. Hoe kon je nu lezen in zo'n schokkende wagen die over een weg reed vol met kuilen en gaten? En dat in de gloeiende zon op het heetst van de dag! Filippus ging meer aan de kant staan om iedereen voorbij te laten gaan.

Ineens hoorde Filippus de stem van de heilige Geest die tegen hem zei: 'Ga naar die man in de reiswagen toe.'

Filippus had geen tijd om na te denken. Hoe vreemd was dit en hoe onverwachts. Maar God riep hem en direct rende Filippus de koets achterna....

Filippus had het goed gezien. Deze vreemde reiziger in zijn reiswagen was een machtig man. Hij kwam helemaal uit Ethiopië, een land dat nog verder weg is dan Egypte. In zijn ver en donker vaderland had hij een bijzonder hoog ambt. Hij beheerde de schatten van de Candace, de koningin-moeder, die regeerde in naam van haar zoon. Op de één of andere manier had deze schatbewaarder gehoord van de God van Israël en daarna vond hij geen rust meer bij de goden van zijn eigen volk. Hij wilde nog maar één ding: alles weten van de God van Israël.

Hij had gehoord van de heilige Boeken van Mozes, die zo moeilijk te begrijpen waren en van een Verlosser, die zou komen. Ook wist hij nu van de offerdienst in de tempel in Jeruzalem. Hoe meer hij hierover te weten kwam, hoe groter zijn verlangen werd om deze God te leren kennen. Deze God die hemel en aarde gemaakt had, wilde hij ook gaan dienen.

Tenslotte was zijn verlangen zo groot geworden dat hij de koningin-moeder om toestemming had gevraagd om naar de tempel van God in Jeruzalem te gaan. Het mocht. En nu was hij daar geweest en op terugweg naar huis.

Het was een erg lange en zware reis geweest. Het viel hem zwaar om zoveel weken in zijn schokkende reiswagen te moeten reizen. Maar dat ongemak telde hij niet. Veel erger was het dat hij zijn doel niet had bereikt. In de tempel had hij geen vrede gevonden voor zijn onrustig hart. Die tempel? Die was prachtig! Veel mooier dan hij zich ooit had kunnen voorstellen. Maar, van de offerdienst had hij niets gezien. Niemand in de tempel had aandacht voor hem gehad. Geen mens had even rustig met hem gepraat. Niemand kende zijn verlangen naar vrede. Iedereen keek voor hem de andere kant uit. Hij had er zich zo verschrikkelijk veel van voorgesteld, maar het was op een bittere teleurstelling uitgelopen.

Die God van Israël mocht dan wonen te midden van zijn volk, maar voor hem, een heiden, was daar alleen dat bordje: *‘Verboden voor heidenen!’*

Liep je door, dan kreeg je de doodstraf....!

En zo reed hij dan terug naar huis. Teleurgesteld en verdrietig. Voor veel geld had hij nog een boekrol van Jesaja gekocht. Daar las hij nu in terwijl de paarden zijn reiswagen trokken. Hij moest zich erg inspannen om die kleine Griekse letters te lezen. Tussen het geluid van de ratelende wielen en het paardenhoefgetrappel door hoorde je zijn zware stem. Zoals het vroeger de gewoonte was las hij hardop. Hij deed geen moeite meer om al die Griekse woorden te begrijpen. En toch las hij door. Ja, al luider werd zijn stem en nog meer spande hij zich in, toen hij las:

*‘Als een schaap werd hij naar de slachtbank geleid;
Als een lam dat stil is bij zijn scheerder
deed hij zijn mond niet open.*

Hij werd vernederd en hem werd geen recht gedaan.

Wie zal van zijn nakomelingen verhalen?

Want op aarde leeft hij niet meer.’

Hoe zou hij ooit te weten komen, wat deze woorden betekenden? Wie was die ‘Hij’, die stierf?

Ineens hoorde deze Ethiopiër een duidelijke stem die vroeg: **‘Begrijpt u wel, wat u leest?’**

Geschrokken keek hij omhoog. Hij had zo ingespannen zitten lezen dat hij Filippus niet eens had gezien.

Treurig antwoordde hij: ‘Nee, want niemand legt het mij uit. Ik begrijp er niets van. Maar als u dat wel kunt, kom dan bij mij in de wagen en leg het mij uit!’

Op dat moment begreep Filippus waarom hij hier naar toe had moeten gaan. Blij klom hij in de reiswagen en ging naast de man uit Ethiopië zitten. Hij vond het niet erg dat hij nu naast een heiden zat en dat de huidskleur van die man pikzwart was.

Zulke gedachten had hij niet. Nee, wanneer de Heilige Geest je roept, dan zijn er geen vooroordelen meer.



‘Begrijpt u wel, wat u leest?’

Nog een keer lazen ze en nu samen, dezelfde tekst uit Jesaja en daarna begon Filippus over Jezus te vertellen. Hoe Jezus gestorven was aan het kruis en vooral waarom Hij gestorven was. De straf van God voor alle mensen had Hij daar gedragen en nu mochten alle mensen die in Hem geloven, na hun dood bij Jezus in de hemel komen. In Zijn rijk van vrede en gerechtigheid.

Filippus vertelde over de doop die in de plaats van de besnijdenis was gekomen en dat iedereen die in Jezus gelooft, die mocht ontvangen.

Filippus sprak lang. De Ethiopiër en hij vergaten de tijd. Het liep al naar de avond en Filippus vertelde nog steeds over de Here Jezus. De vreemde reiziger naast hem hing aan zijn lippen. Deze zwart gekleurde vreemdeling voelde een grote blijdschap in zich opkomen. Nu was deze lange reis toch niet vergeefs geweest. Hij had God toch nog gevonden en nu durfde hij het leven weer aan. Het leven - en wanneer het zijn tijd zou zijn - de dood.

De Ethiopiër keek om zich heen. Hij hoorde het geluid van een klein bruggetje waar zijn door paarden getrokken reiswagen overheen reed.

Blij zei hij tegen Filippus: 'Kijk, daar is water. Ik geloof in Jezus Christus, de Zoon van God. Doop mij nu.'

Samen gingen ze in het water van de beek. Op dat moment beseft Filippus niet dat hij iets groots deed. *Deze Ethiopiër was de eerste heiden die gedoopt werd.* En deze keer kwamen er geen apostelen uit Jeruzalem om hun zegen over dit gebeuren te geven. Dat was ook niet nodig. God Zelf had Filippus geroepen om deze vreemdeling bij Jezus te brengen. Zijn hart trilde van blijdschap toen hij zijn handen op dat donkere hoofd legde en hem onderdompelde in het water....



'Ik geloof in Jezus Christus, de Zoon van God. Doop mij nu.'

Deze Ethiopiër met zijn pikzwarte huidskleur had niet anders verwacht dan dat Filippus verder met hem mee zou reizen. Maar toen hij naar zijn reiswagen terugliep was Filippus plotseling niet meer bij hem. De Geest van de Heer had hem zo maar meegenomen.

Jammer vond deze neger het. Maar nu hij Jezus als zijn Heer en Heiland had gevonden kon hij ook zonder Filippus met blijdschap verder reizen. Die avond

in zijn slaaptent toen hij bad tot de Heer, voelde hij dat God veel dichterbij hem was dan eerder in de tempel in Jeruzalem.

Na deze vreemde ontmoeting op de weg naar Gaza, trok Filippus het noorden in en verkondigde het evangelie van Jezus in alle steden langs de zee. Hij vroeg niet of zijn toehoorders wel allemaal echte Joden waren. En wanneer het zo uitkwam, dan doopte hij ook wel onbesneden heidenen. Maar Filippus was nog niet zover dat hij de heidenvolken opzocht om speciaal aan hen de blijde boodschap van de Here Jezus te vertellen.

Dat duurde nog jaren en er moest eerst nog heel veel gebeuren, voordat de gemeente van Christus het bevel van Jezus opvolgde en mannen (zendelingen) uitstuurde naar de heidenvolken.

Hoofdstuk 111

Lieve kleinkinderen,

Kennen jullie Leo? Nee, natuurlijk kennen jullie niet de Leo die ik bedoel. Ik ken (kende) hem ook niet, maar mijn moeder vertelde mij over hem. Leo was even oud als mijn moeder en woonde ook ergens in Friesland. In welk dorp weet ik niet.

Leo was een bijzonder leuke en sympathieke jongeman, de oudste uit een arbeidersgezin van twaalf kinderen. Leo was slagersknecht. Ook zijn baas was wijs met hem.

Leo had maar één minpuntje: wanneer hij met zijn vrienden op stap ging, kon hij wat bier drinken betreft geen maat houden. Ook zijn meisje, een nichtje van zijn baas die geen kinderen had, vond dat niet leuk. Maar haar verkering uitmaken? Nee, zij hield veel te veel van haar Leo.

De baas van Leo kwam met een voorstel: 'Leo, ik word ouder en nu had ik zo gedacht, jij wilt binnenkort toch trouwen met mijn nichtje? Als jij nu eens mijn slagerij overneemt? Dan ga ik met pensioen en word jij hier de baas. Wat zeg je? Je hebt geen geld? Nu, daar passen we toch een mouw aan. Jij komt straks niet voor niets in onze familie!'

Dolblij regelen Leo en zijn verloofde alles voor de bruiloft en voor wat daarna komt.

Een dag voor de bruiloft spreekt de slager even onder vier ogen met zijn slagersknecht Leo.

‘O ja Leo, was ik vergeten tegen je te zeggen. Ik ben gisteren bij de notaris geweest om alles te regelen. Maar ook het volgende staat beschreven: Jij drinkt vanaf vandaag geen drup alcohol meer! Doe je dat wel, ook als je met mijn nichtje getrouwd bent, dan ben je alles kwijt.’

Zijn baas greep in..... Dat komt vaker voor!

Lieve kleinkinderen, hoe het verder is gegaan met Leo en zijn vrouw weet ik niet. Wel weet ik dat dit ‘verhaal’ echt waar gebeurd is.

Hoofdstuk 111 - Waarom vervolg jij Mij....? - Handelingen 9 : 1 - 18 Handelingen 26 : 14

In die weken toen Filippus het evangelie van Jezus verkondigde in de steden langs zee, maakte rechter Saulus zich gereed om de volgelingen van Jezus ook buiten de grenzen van Israël te vernietigen.

Niemand van de leden van het Sanhedrin had de discipelen van Jezus zo erg vervolgd als hij, maar wat hielp het als hij Jeruzalem zuiverde van die Nazareners, wanneer op andere plaatsen steeds maar weer nieuwe gemeenten ontstonden? Vooral uit de stad Damascus kwamen geen goede berichten! Daar woonden nogal veel Joden die nog wel lid waren van de synagoge, maar zij hielden er nogal afwijkende meningen op na.

En het synagoge bestuur daar greep niet in. Ze lieten deze aparte groep hun gang gaan. Ze zagen niet in dat deze mensen een gevaar waren voor het volk en de tempel. Het was de hoogste tijd dat er ingegrepen werd!

Saulus kon het niet langer aanzien. Hij kon niet langer rustig in de schaduw van Gods Heilig Huis, in de tempel zitten, terwijl die beweging van de Nazareners zich als onkruid uitbreidde over Galilea en Syrië.

Hij sprak hierover met andere Farizeeërs en niet veel later ging hij naar de hogepriester en vroeg hem of hij naar Damascus mocht gaan om daar de synagoge te zuiveren. Het was duidelijk: het synagogenbestuur in Damascus was niet te vertrouwen. Als hij Saulus nu volmachten kreeg van het Sanhedrin, dan ging hij naar Damascus om de leerlingen van Jezus, mannen en vrouwen, gevangen te nemen en mee te nemen naar Jeruzalem. Het stadsbestuur van Damascus zou geen bezwaar hebben als hij alleen Joden gevangen zou nemen. De hogepriester vond het direct goed. Ja zelfs heel goed. *Waren er maar meer mannen zoals deze Farizeeër Saulus!* Ook de Sadduceeërs waren van mening dat de gemeenten van de Grieks sprekende Joden een groot gevaar waren voor de tempel en ook voor de positie van het Sanhedrin. De hogepriester beloofde Saulus dat hij hem brieven mee zou geven voor het synagogenbestuur in

Damascus en ook meer dan genoeg mannen van de tempelwacht om zijn werk tot een goed eind te kunnen brengen.

Niet veel dagen later ging strenge Farizeeër Saulus met zijn helpers op reis. Onderweg zei hij niet veel. Hij dacht aan het werk dat hem in Damascus wachtte. Er moesten in die stad veel van die volgelingen van Jezus zijn. Dat zou een lange rij gevangenen worden wanneer ze teruggingen naar Jeruzalem. Hij zag ze al lopen met de handen geboeid, de ruggen gebogen en met kapotte voeten van de lange mars. En daarna het verhoor voor het Sanhedrin en hun straf. Voor de meesten een geseling en misschien voor een aantal de doodstraf.... *Het was geen mooi werk wat hij voor God moest doen.* Hij dacht terug aan zijn studiejaren in Jeruzalem bij de wijze Gamaliël en de andere wetsleraren. Dat was een mooie tijd geweest. Maar die tijd was voorbij, ja voorgoed voorbij!

En ook dit wat hij nu deed, was een deel van zijn Farizeeërplicht. Het leek wreed om al die mensen in de boeien te slaan, maar in wezen was het alleen maar barmhartigheid wat hij nu moest doen. Het was beter om gescheiden te worden van je vrouw en kinderen, de geselstraf te ondergaan en in de gevangenis opgesloten te worden, dan na je dood voor eeuwig verloren te gaan. God, die de harten van de mensen leest als een open boek, die wist dat hij dit werk niet uit wreedheid deed, maar alleen tot heil van het volk en voor de eer van de tempel. Saulus geloofde dat diezelfde God na zijn dood zijn ijver zou belonen.

Ze waren niet ver meer van de stad Damascus. In de verte zagen ze boven het groen van de tuinen al de eerste witte huizen. Het zou niet lang meer duren. Het einde van hun reis was in zicht.

Maar toen was daar ineens een fel licht, witter en blinkender dan de zon op het heetst van de dag. Het was helemaal om Saulus heen. Het was alsof de bliksem insloeg op klaarlichte dag. Allemaal sloegen ze tegen de grond.

De helpers van Saulus krabbelden al snel weer overeind, maar Saulus zelf bleef liggen. Dit was een teken van God!

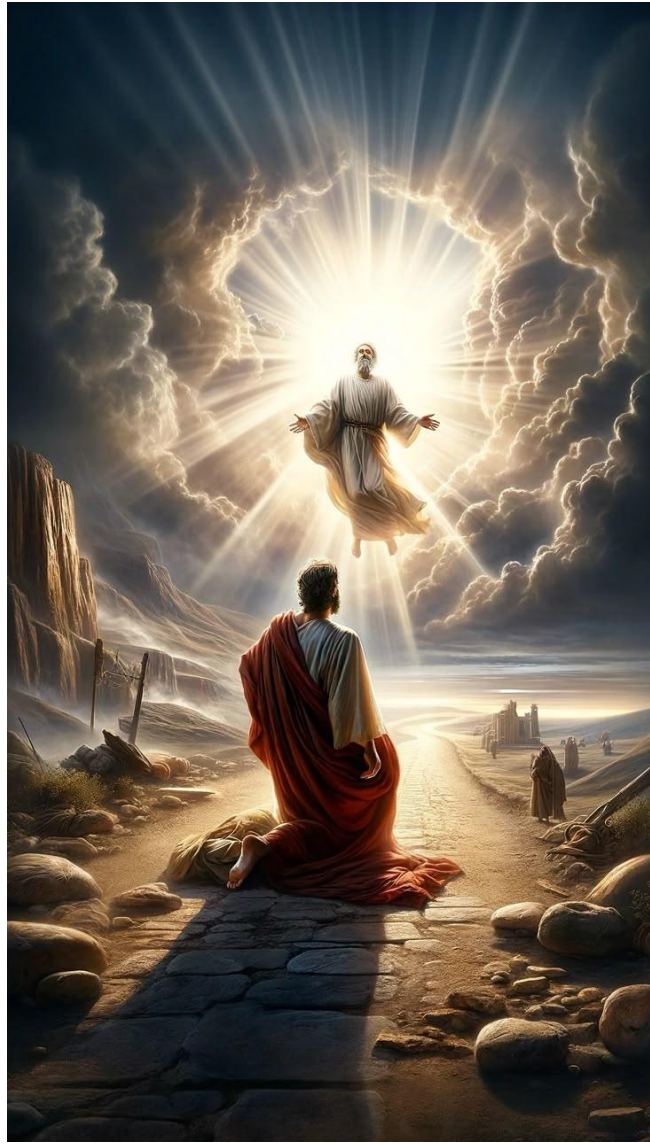
En daar hoorde hij een stem : ‘Saul, Saul, waarom vervolg jij Mij? Het komt zo niet goed met jou! En je maakt het jezelf zo moeilijk door je hakken tegen de prikkels te slaan.’ Saulus trilde over zijn hele lichaam. Hij deed zijn ogen open en in dat witte, hemelse licht zag hij iemand staan die hij niet kende. Een engel kon het niet zijn, maar wie was deze persoon dan wel?

‘Waarom vervolg jij Mij?’

Hij hoorde deze woorden nog in zijn oren naklinken. Het was Aramees en hij had het goed verstaan.

Eerbiedig vroeg hij: ‘Heer, wie bent u?’

En weer zei diezelfde stem: ‘Ik ben Jezus, die jij vervolgt.’



‘Saul, Saul, waarom vervolgt jij Mij?’

Op dat moment wist Saulus, de strenge Farizeeër dat al zijn ijver voor de wet en voor de tempel een *dwaling* was geweest. Hij had het bij het verkeerde eind gehad. Het bloed van Stefanus, al het leed dat hij de Grieks sprekende Joden had aangedaan, deze reis naar Damascus, het was niet geweest tot eer van God, maar het was een grote zonde!

In plaats dat hij gestreden had voor de God van Israël, had hij al die tijd gevochten **tegen Gods eigen Zoon**. Hij was géén dienstknecht van God geweest zoals hij dacht, maar hij was een stomme os die zijn poten kwaad achteruit schopte waardoor hij zichzelf ernstig blesseerde aan de stokken met scherpe punten die de boer vasthield voor ongehoorzame ossen.

Wel groot was het kwaad dat hij gedaan had! Maar dat Jezus hem nu tegemoet kwam, terwijl hij op weg was om nog meer kwaad te doen, dat was genade!

Pure genade.... Hij mocht nog terug.

Heel bedeesd vroeg Saulus: ‘Heer, wat moet ik doen?’

Jezus antwoordde: ‘Sta op en ga de stad in. Daar zal iemand je vertellen, wat je moet doen.’

Paulus probeerde te gaan staan. Het hemelse licht was er niet meer. Maar om hem heen was het nacht. Hij begreep het... Hij was blind geworden. Misschien zou hij wel nooit weer kunnen zien. Dat was dan zijn straf! En het was verdiend. Als een echte blinde, ja dat was hij, ging Saulus staan. Zijn handen grepen in de lucht. Eén van zijn reisgenoten pakte Saulus bij de hand en zei: 'Kom maar.' Niemand durfde Saulus iets te vragen. Zwijgend en erg onder de indruk brachten ze hem naar de stad, naar het huis van Judas, die in de Rechte Straat woonde. De mannen hadden wel een lichtflits gezien en een Stem gehoord, maar dat het Jezus was geweest wisten ze niet en wat Jezus gezegd had hadden ze niet verstaan.

In Damascus woonde een discipel van Jezus, die Ananias heette. Een paar dagen na de verschijning van Jezus aan Saulus kreeg hij een droom. Zo duidelijk, alsof Jezus bij hem in de kamer was, hoorde hij zijn naam noemen: 'Ananias.' Ananias werd niet bang, maar heel rustig zei hij: 'Ja Heer Jezus, ik luister.' Jezus zei verder: 'Ananias, ga naar het huis van Judas die in de Rechte Straat woont. Vraag daar naar een man die Saulus heet en uit de stad Tarsus komt. Hij is aan het bidden en hij heeft een droom gehad. In die droom heeft hij gezien dat er een man naar hem toekomt die Ananias heet. En die man zorgt ervoor dat hij weer kan zien.'

Ananias was een heel gelovig man en hij had alles voor Jezus over. Maar dit kwam niet goed.... Het was niet om zijn eigen leven dat hij dit niet wilde doen, maar het kon nooit de bedoeling zijn dat hij de ogen opende van deze wrede vervolger van de Christengemeente. En net zoals vroeger Mozes bij de brandende doornstruik weigerde om Gods wil te doen, zei nu ook Ananias heel duidelijk: 'Heer, deze man Saulus heeft uw volgelingen in Jeruzalem veel kwaad gedaan. Dat heb ik van veel mensen gehoord. En hij is nu naar Damascus gekomen om iedereen die in u gelooft gevangen te nemen. Hij heeft hiervoor toestemming van de hogepriesters.'

De Here Jezus antwoordde: 'Toch moet je gaan, Ananias. Want ik heb Saulus uitgekozen om voor mij te werken. Hij moet over mij vertellen aan alle volken, aan koningen en aan Israëlieten. Als dienaar van Mij zal hij veel moeten lijden. Dat zal Ik hem laten zien.'

Ananias sprak niet langer tegen. Hij ging staan, sloeg zijn mantel om zijn schouders en liep naar de Rechte Straat, naar het huis van Judas.

Een groot geluksgevoel doorstroomde hem. Wat waren ze bang geweest toen ze hoorden dat Saulus naar Damascus zou komen. En nu was hun ergste vijand een discipel van Jezus geworden. Het was voor Ananias een grote eer dat hij Saulus de handen op mocht leggen en hem genezen. Met zekere stappen liep hij verder....

Saulus was al drie dagen in het huis van Judas en hij had nog niets gegeten of gedronken. Hij dacht niet aan eten en drinken. Wat had hij een spijt!

In dat korte ogenblik toen hij in de heilige ogen van Jezus keek was hij een ander mens geworden. Jezus van Nazareth....

Nu hij Jezus gezien had, niet in een visioen, niet in een droom, maar recht in het gezicht, ja nu wist hij dat Jezus leefde en dat hij Gods Zoon was.

En hij, blinde Farizeeër die hij was, hij was blij geweest met Jezus' dood en nog erger.... Hij had zijn discipelen vervolgd! Stefanus had het goed gezegd: 'Welke profeet hebben jullie niet gedood?' Ze hadden hem de stad uitgesleept en gestenigd! Maar dat woord van Stefanus hoorde hij hier in Damascus zoveel weken later nog. Hoe kon het met hem ooit weer goed komen? Hoe kon hij ooit weer goedmaken alles wat hij misdaan had?

Dat hij nog in leven was en dat Jezus zelfs aan hem wilde verschijnen was een wonder!

Soms dacht hij dat de Heer een bedoeling met hem had, dat Jezus hem wilde gebruiken in zijn dienst.... Hij was die zin van Jezus niet vergeten: '*..... daar zal iemand je vertellen, wat je moet doen.*'

Hij zat stil voor zich uit te staren, zonder iets te kunnen zien. Hij was blind.

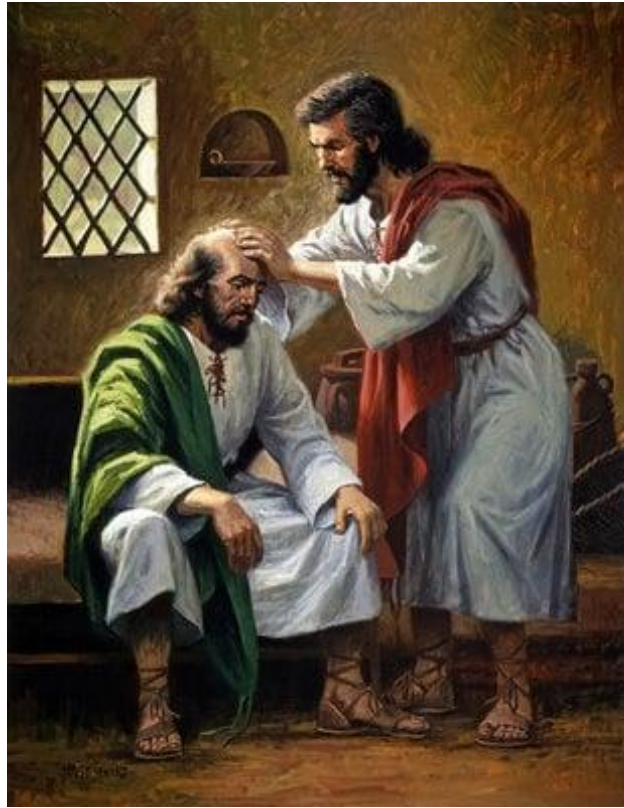
Maar plotseling was het net alsof hij iemand zag aankomen. Een man die hij nog nooit eerder gezien had. Een man die Ananias heette. Nu stond hij naast Saulus en legde zijn handen op zijn ogen. Hij kon weer zien.... Zijn hart klopte in zijn keel. Dit was een droom, een visioen, een openbaring van God....

Hij zou weer kunnen zien. God dacht aan hem. Aan hem! En toen bedacht hij ineens dat deze man die hem weer zou genezen, ook een discipel van Jezus moest zijn. Als Jezus hem niet verschenen was, dan zou hij ook deze man gevangen genomen en hem in Jeruzalem voor het Sanhedrin hebben gesleept.... Saulus huiverde en walgde van zichzelf. Toen begon hij te bidden, lang en hartstochtelijk.

Saulus hoorde voetstappen op straat die bij de deur van het huis stilhielden. Een deur ging open en een blijde stem riep: 'Saulus, broer! Op weg naar Damascus heb jij de Here Jezus gezien. Nu heeft Hij mij naar jou gestuurd. Want Jezus wil dat je weer kunt zien en dat de Heilige Geest in jou komt. God wil jou naar verre landen sturen, naar de heidenvolken om hen te bekeren van de duisternis naar het licht, om hen te verlossen van hun schuld en dat zij bij Jezus in de hemel voor eeuwig mogen leven.'

Hij voelde twee handen op zijn gebogen hoofd en tegelijk was het of er een donker vlies van zijn ogen afviel: hij kon weer zien!

Voor hem stond Ananias, de man die hij in het visioen al had gezien. Dat hij zo'n boodschap gekregen had, dat had hij niet kunnen denken. Hij, de vijand van de gemeente van Christus, zou een apostel van Jezus worden. De felle Farizeeër, de apostel voor de heidenen. Onbegrijpelijk groot was Gods genade.



Hij kon weer zien!

Toen Ananias was weggegaan voelde Saulus hoe moe en hoe zwak hij was. Hij vroeg om eten en drinken. Toen hij gegeten en gedronken had voelde hij zijn oude krachten terugkomen. Nu voelde hij zich weer gezond en sterk. Nu kon hij weer alles. Nu mocht God hem erop uitsturen naar verre landen. Misschien was het maar goed dat hij toen nog niet wist hoeveel geduld hij nog moest hebben voordat hij met zijn apostelwerk zou mogen beginnen....

Hoofdstuk 112

Lieve kleinkinderen,

Ik vertelde jullie al eerder dat vroeger op ons dorp Kollumerpomp bijna alle mensen lid waren van de Gereformeerde kerk.

De kerkenraad, die bestond uit de dominee en een aantal ouderlingen en diakenen was 'de baas' in onze kerk.

Ik was een jaar of tien (1954) en ik herinner mij vanuit die tijd dat een jonge man, belijdend lid van onze kerk, zich 'bezondigde' aan het drinken van te veel alcohol. Ja, niet één keer, maar elke dag dronk hij te veel en dat niet alleen, hij kwam ook nooit meer in de kerk.

Van de kerkenraad kreeg hij meerdere keren een officiële waarschuwing.

Daarna werd hem verboden om deel te nemen aan het avondmaal. Vond hij niet

erg, want hij kwam toch al nooit meer in de kerk. En tot slot nam de kerkenraad het besluit dat deze jonge man werd 'afgesneden'. Dat betekende dat hij geen lid meer was van onze kerk. Hij werd geroyeerd.

Aan dit gebeuren moest ik denken, toen ik in onderstaand verhaal de volgende zin vertaalde: 'Ook de tucht van de apostelen accepteerden ze.'
Het woordje tucht komt van het werkwoord tuchtigen, dat straffen betekent. Maar met tuchtigen bedoelde men hier: 'deze jonge man die te veel alcohol dronk, willen we weer de goede kant optrekken, zodat hij weer volwaardig lid van onze kerkgemeenschap kon worden.'

Hoofdstuk 112 - Petrus en de gemeenten - Handelingen 9 : 31 - 43

Na de bekering van Saulus stopte de wrede vervolging van de Grieks sprekende Joden. Het leek wel of alleen Saulus hen vervolgd en in de gevangenis geworpen had en dat zijn collega's, de andere Farizeeërs, er de moed niet voor hadden om in de voetsporen van hun collega Saulus verder te gaan.

Niet alleen in Jeruzalem, maar overal in Judea, Galilea en Samaria kon men weer rustig samenkomen en het evangelie van Jezus verkondigen. Het Sanhedrin legde hen geen stobreed in de weg.

Er kwamen steeds meer nieuwe leden bij de gemeente, al ging dit niet meer in zulke grote aantallen als eerst. Niet dat alleen het aantal leden groeide, nee ook hun geloof in Jezus werd sterker. Zij dienden de Here Jezus zoals de apostelen hen dat leerden.

Alle gemeenten of die nu alleen bestonden uit Hebreërs of ook uit Grieks sprekende Joden, ze stonden allemaal onder toezicht van de twaalf apostelen. Iedereen accepteerde hun leiding. *Ook de tucht van de apostelen accepteerden ze.* Ja, wanneer de apostelen een rondreis maakten langs alle gemeenten, werd alles besproken, zowel de goede als de slechte zaken. En zo nodig werden er maatregelen getroffen.

Op één van die rondreizen kwam de apostel Petrus in Lydda, een dorpje langs de weg naar de havenstad Joppe, zo'n vijftien kilometer vanaf de kust.

Petrus werd in de gemeente met blijdschap ontvangen. Hij ontmoette daar een man, Enéas heette hij, die al acht jaar op een bed lag omdat hij niet kon lopen. Hij kon niet staan en moest als een kind geholpen worden. Petrus kreeg veel medelijden met hem. Ook al voelde deze verlamde man zich rijk in Christus, daarom was het nog wel zwaar voor hem om zijn kruis te dragen.

Petrus voelde dat de Heilige Geest over hem kwam en dat hij kracht kreeg om deze arme man te helpen. Terwijl Petrus deze verlamde man strak aankeek, zei hij: 'Enéas, Jezus Christus maakt je beter. Ga staan en maak je bed op.'

Direct kwam de verlamde overeind en deed wat de apostel tegen hem gezegd had. Niet alleen in dit dorp, maar in de hele kuststrook werd dit wonder bekend en veel mensen bekeerden zich en werden gedoopt.

Petrus was niet van plan om lang in Lydda te blijven, maar hij vertrok toch nog eerder dan hij gedacht had. Er kwamen een paar mannen uit Joppe bij hem met de dringende vraag of hij direct met hen wilde meekomen. De gemeente in Joppe had hen gestuurd en zat nu grote spanning op zijn komst te wachten. Heel in het kort vertelden ze wat er aan de hand was. In hun stad Joppe woonde een heel rijke vrouw die ook bij de gemeente hoorde en die erg veel goeds deed. Zij maakte veel kleren voor de arme weduwen en hielp alle mensen zo veel ze maar kon. Maar nu was ze ziek geworden en overleden. Ze was nog niet eens oud en ze kon niet gemist worden.... Natuurlijk hadden ze haar al gewassen en klaar gemaakt voor haar begrafenis. Maar voordat ze haar naar haar graf brachten, wilden ze eerst op Petrus wachten. Ze lag in een bovenkamer, het koelste vertrek in huis, maar de begrafenis kon geen dag uitgesteld worden. Als Petrus nu direct mee wilde gaan? Het was maar zo'n drie uur lopen. Dat kon geen bezwaar zijn....

Petrus begreep wel wat ze daar in Joppe graag wilden. Ze hoopten dat hij Tabitha - zo heette de vrouw - het leven weer terug zou geven, maar daar durfden ze niet om te vragen. En Petrus? Hij zou het ook niet kunnen beloven. Als God wilde dat hij daar een wonder zou doen, dan zou dat gebeuren. Maar dat kon en mocht Petrus zelf niet beslissen. Hij ging wel met de mannen mee. Dat was nooit verkeerd en hij was toch al van plan om naar Joppe te gaan.

De beide mannen waren erg blij dat Petrus met hen meeging. Een goed teken? Vol goede moed liepen ze terug naar Joppe. Zodra ze er waren brachten ze Petrus direct naar de bovenkamer waar de overleden vrouw lag. Er waren veel mensen in de kamer. Meerdere weduwvrouwen zaten om het bed en huilden. Ze lieten Petrus alle kleren zien die Tabitha voor hen gemaakt had. Huilend kwamen ze om Petrus heen staan en vertelden hem hoe goed zij was geweest. En nu lag ze hier, op haar doodsbed en alles was voorbij.... Nog wist Petrus niet wat Gods wil was. Mocht hij haar het leven teruggeven of niet? Hij moest bidden, maar dat kon niet met al die weduwen hier in de kamer. Hij wenkte en ze gingen allemaal meteen de kamer uit. Door hun tranen heen, glimlachten ze. Petrus had al zoveel wonderen gedaan... Ze geloofden dat het met Tabitha nu ook wel goed zou komen.

Toen Petrus alleen met de overledene was, knielde hij voor de bed neer en begon te bidden. Er was geen stem, geen verschijning, maar toen Petrus ging staan wist hij wat hij moest doen. Hij boog zich over het bed heen en zei: 'Tabitha, sta op!'

Direct deed zij haar ogen open en kwam overeind zitten. Petrus gaf haar een hand en hielp haar van het bed afkomen. Toen riep hij de discipelen en de weduwwrouwen en vertelde hun wat er gebeurd was.

Zo groot als eerst hun verdriet was geweest, zo groot was nu hun blijdschap!



'Tabitha, sta op!'

Natuurlijk werd dit wonder bekend in de hele stad. De meeste mensen kenden Tabitha wel en hadden gehoord dat zij was overleden. Veel mensen in de stad Joppe gingen nu ook in Jezus geloven en lieten zich dopen.

Voor Petrus was er veel werk te doen en daarom bleef hij hier langdurig om de mensen van Jezus te vertellen. Hij ging bij een meneer in huis wonen, (langdurig logeren) die ook Simon heette en die van beroep leerlooier was. Dat was nu juist **niet** zo'n goed kosthuis voor een apostel. Een leerlooier was immers alle dagen bezig met de huiden van dode beesten waar hij leer van maakte. Door zijn werk was hij bijna altijd onrein. Een Farizeeër zou voor geen geld bij zo'n man in huis willen wonen. Petrus was geen Farizeeër en hij was ook lang genoeg bij Jezus in de leer geweest om zich hierover druk te maken. Maar...., voor alle zekerheid at Simon Petrus toch maar liever niet met de leerlooier Simon aan één tafel!

Het was in dit huis van Simon de leerlooier dat God Petrus riep om naar een heiden te gaan en om te eten aan één tafel met onbesnedenen.

En dat was voor een echte Hebreëer altijd nog veel erger dan aan dezelfde tafel te zitten eten met een Jood die door zijn werk onrein was geworden....

Hoofdstuk 113

Lieve kleinkinderen,

Pesten. Het is erg wanneer jij gepest wordt. Dat kan overal gebeuren. Op school, op je werk, op je sportvereniging, ja zelfs in de kerk.

*Uitgescholden worden, dat is zacht uitgedrukt **niet leuk**.*

Maar het ergste van pesten is dat je niet mee mag doen. Dat je genegeerd wordt. Weet je wat ook heel erg is? Dat jij als pester je niet eens bewust bent, dat jij een ander pest. Dat jij een ander negeert. Dat van jou die ander niet mee mag doen. Nee, wij hebben zo 'n gezellig groepje, daar past die andere persoon niet bij. Dan is het niet zo gezellig meer....

Gepest worden, genegeerd worden, niet mee mogen doen, het is allemaal niet leeftijdsafhankelijk!

Hoofdstuk 113 - Onbesneden heidenen - Handelingen 10
Handelingen 11 : 1 - 18

Ongeveer tien uur lopen vanaf Joppe richting het noorden, lag de havenstad Caesaréa. Deze stad was de hoofdstad van de provincie en de residentie van de Romeinse gouverneur. In deze stad woonden, zoals in alle grote steden veel Joden. Maar het was en bleef een heidense stad met een circus, een schouwburg en zelfs een tempel voor de goddelijke keizer. Natuurlijk waren er in zo'n grote stad veel soldaten. In die tijd wel drieduizend, meest Syriërs. Maar er was daar ook een cohorte Italiaanse soldaten, een kleine keurtroep. Bij deze laatste cohorte diende een centurio, een hoofdman over honderd soldaten, die Cornelius heette.

Bijna iedereen in de stad Caesaréa kende hem als een rechtvaardig en flink officier. Ook de Joden hadden veel respect voor hem, ook al was hij een Romein en dus een heiden. Maar een gewone heiden was hij niet! O nee. Hij had de goden van Rome afgezworen. Hij vreesde de God van de Joden. Ja, als een echte Jood hield hij de sabbat, ging hij trouw naar de synagoge en gaf heel veel aan de armen. Alleen één ding ontbrak hem: hij was niet besneden en hoorde dus niet bij het volk van Israël....

Het was ook niet gemakkelijk voor een man in zijn positie. Als hij proseliet zou worden, wat betekende dat hij zich helemaal bij het Jodendom aan zou sluiten, dan moest hij ontslag nemen uit de militaire dienst. En een ander beroep kende hij niet.

‘En toch....,’ zeiden de vrome, strenge Joden, ‘Cornelius, als het jou menens is met jouw geloof in onze God dan moet jij je laten besnijden. Want als je niet

besneden bent, dan blijf je een heiden. Dan word je niet opgenomen in het verbond met Abraham. *En je weet het, een heiden kan na zijn dood nooit in de hemel komen!*'

En dat laatste, daar kon Cornelius niet in geloven! Als hij werkelijk diep van binnen geloofd had dat zijn eeuwig heil afhing van een besnijdenis, dan had hij zich laten besnijden en zijn werk eraan gegeven. Dan was hij uit de militaire dienst gegaan. Maar hij voelde, ja hij wist het zeker dat er iets meer was dan alleen een uitwendig teken. Hij wist zelf niet precies wat. Maar hij geloofde dat zijn hart veranderd moest worden en dat kon God alleen.

Nee, volgens Cornelius kon geen dienaar van de synagoge met een stenen mes hem die vrede van God geven waar hij zo naar verlangde. Om die reden ging hij door met bidden en het geven van veel geld aan de arme mensen.

Op een middag, het was drie uur, zag Cornelius heel duidelijk een engel zijn kamer binnenstappen. De engel begroette hem met het zeggen van zijn naam. Cornelius schrok hevig. Hij begreep dat God hem iets te zeggen had.

'Wat is er heer?' vroeg hij al trillend van angst.

De engel antwoordde: 'God heeft gehoord dat jij elke dag bidt en Hij heeft gezien dat jij veel geld geeft aan de arme Joden. God is blij met wat jij doet. Nu moet jij een paar van je mannen naar de stad Joppe sturen om Simon Petrus op te halen. Simon Petrus logeert bij een man die ook Simon heet. Die Simon maakt leer van dierenhuiden. Hij woont in een huis bij de zee.'

Cornelius hoefde niet lang na te denken over de boodschap van de engel. Zijn gebed was verhoord. Hij zou de vrede vinden waar hij zo lang naar uitgekeken had. Alles zou hij doen wat die man uit Joppe tegen hem zou zeggen. Zelfs als hij zich zou moeten laten besnijden.

Vlug liet hij twee van zijn huisslaven bij zich komen en met een soldaat die ook in de Heer geloofde stuurde hij hen naar Joppe. Ze moesten vooral tegen Simon Petrus zeggen dat hij een engel gezien had, want anders zou zo'n heilig man niet eens bij hem, een heiden in huis willen komen....

De drie mannen zetten moedig de stap erin en liepen die dag nog een flink eind. Na een korte nachtrust gingen ze de volgende morgen al weer vroeg op stap. Om twaalf uur waren ze in Joppe.

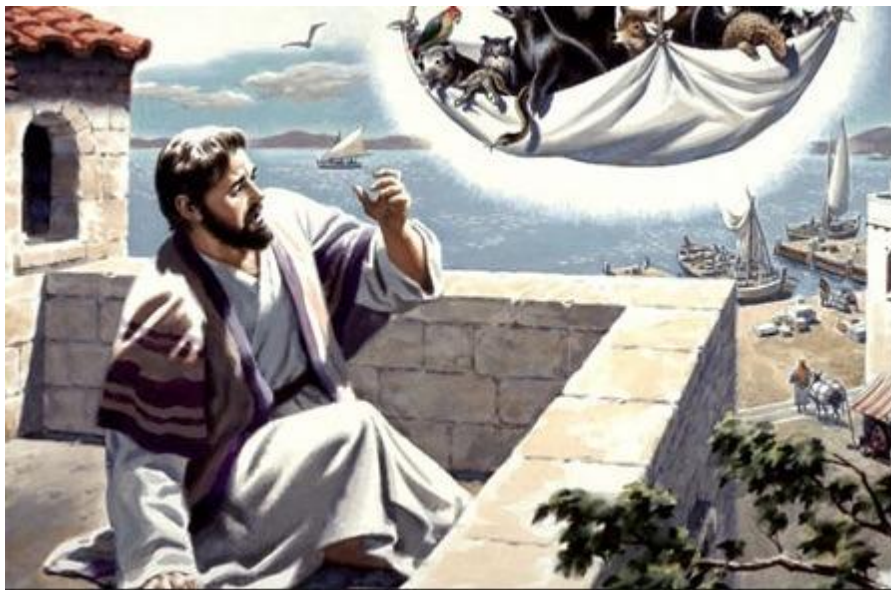
Om ongeveer diezelfde tijd was de apostel Petrus naar het platte dak van het huis gegaan om zijn middaggebed te doen. Na het amen kreeg hij trek in eten. Hij riep naar beneden of ze zijn eten voor hem klaar wilden maken en op tafel wilden zetten. Hij at toch in z'n eentje. Niemand hoefde met eten op hem te wachten.

Omdat het nog wel een poosje zou duren voordat zijn eten klaar was, bleef hij maar lekker boven op het koele dak. Hier had hij een prachtig uitzicht op de zee, dat lag te schitteren in de hete zon.

Ongemerkt, ja zonder dat hij het in de gaten had, zag hij als in een droom alleen nog maar het diepe blauw van de heldere lucht. En vanuit dat blauw, rechtstreeks uit de open hemel, zag Petrus een machtig groot wit laken naar zich toekomen. Dat laken werd aan vier punten vastgehouden. In dat laken zaten alle soorten dieren die er op de wereld zijn: grote dieren, kleine dieren, rein en onrein en ook allerlei vogels.

Petrus draaide zich om. Een vrome Jood, ook al heeft hij nog zo'n honger, die walgt alleen al bij het zien van zulke onreine dieren. Want ook van de reine dieren die hij in dit wonderlijke laken zag, mocht hij nu niet meer eten: *de onreine dieren hadden ook de reine dieren onrein gemaakt!*

Daar kwam een stem uit de hemel, die zei: 'Sta op, Petrus. Slacht deze dieren en eet ze op.'



'Sta op, Petrus. Slacht deze dieren en eet ze op.'

De apostel voelde zich verslagen.... Maar het kon toch niet waar zijn dat God hem gebood om zich niet aan de spijswetten te houden? Dit moest een test zijn. De Allerhoogste wilde van hem natuurlijk weten of hij wel trouw bleef aan de wetten die Mozes in naam van God aan het volk Israël gegeven had.

Heftig antwoordde Petrus: 'Nee, Heer, dat doe ik niet! Want er zijn onreine dieren bij en ik heb nog nooit iets gegeten dat volgens de wet onrein is.'

Weer hoorde Petrus dezelfde stem die zei: *'Wat God rein noemt, mag jij niet onrein vinden.'*

Ook met dit laatste en duidelijke Woord van God kon Petrus niet uit de voeten. Hij besepte op dat moment niet dat Jezus alle dingen nieuw had gemaakt en dat er na zijn offerdood geen rein en onrein meer bestond. Petrus hield met zijn hele hart vast aan de oude Joodse wetten waarmee hij groot geworden was en zelfs een **Stem uit de hemel** bracht hem niet op andere gedachten.

Nog een keer kwam het laken naar beneden en weer zei diezelfde Stem: ‘Sta op, Petrus. Slacht deze dieren en eet ze op.’

Maar Petrus schudde zijn hoofd en zei: ‘Nee Heer, zeer zeker zal ik dat niet doen!’

Petrus hoorde maar al te goed weer het antwoord van God: ‘Wat God rein noemt mag jij niet onrein vinden.’ Maar hij veranderde niet van gedachten. Zelfs toen het laken voor de derde keer naar beneden kwam en diezelfde Stem voor de derde keer hem een opdracht gaf, antwoordde hij heel koppig: ‘Nee, Heer, dat doe ik niet....’

Toen werd het laken vol met reine en onreine dieren omhoog getrokken, terug de hemel in. Het visioen was voorbij.... Er was niets anders meer te zien dan de witte huizen van de stad, het groene land, de blauwe zee en de hoge lichtblauw gekleurde lucht....

Petrus wist niet hoe hij het had. Dit hemels gezicht moest een betekenis hebben, maar hij zou niet weten welke! Hij dacht nog steeds dat hij er goed aan had gedaan om te weigeren onrein vlees te eten. En dat speet hem ook niets. Maar, hij was wel onrustig. Hij wilde graag doen wat God hem opgelegd had, maar als hij God nu niet begreep? Maar onreine dieren eten? Nee, dat kon God niet van hem vragen! Onmogelijk.

Beneden op straat hoorde Petrus een luide stem die vroeg: ‘Woont Simon hier? Simon, die de bijnaam Petrus heeft.

Afwezig hoorde Petrus zijn naam roepen. Hij dacht alleen maar aan wat hij zojuist in een visioen gezien had. Dat laken.... Dat onbegrijpelijke Woord uit Gods mond.... En daar klonk weer **de Stem**, niet zo luid als de eerste keren, maar toch heel duidelijk: ‘Petrus, er staan beneden drie mannen die jou zoeken. Sta op en ga naar hen toe. Je moet zonder aarzelen met hen meegaan. Want Ik heb hen gestuurd.’

Benieuwd ging Petrus de trap af naar beneden. In het voorportaal stonden drie mannen: twee slaven en een Romeins soldaat. Heidenen....

Mocht hij hen uitnodigen om in huis te komen en samen met hem te eten....

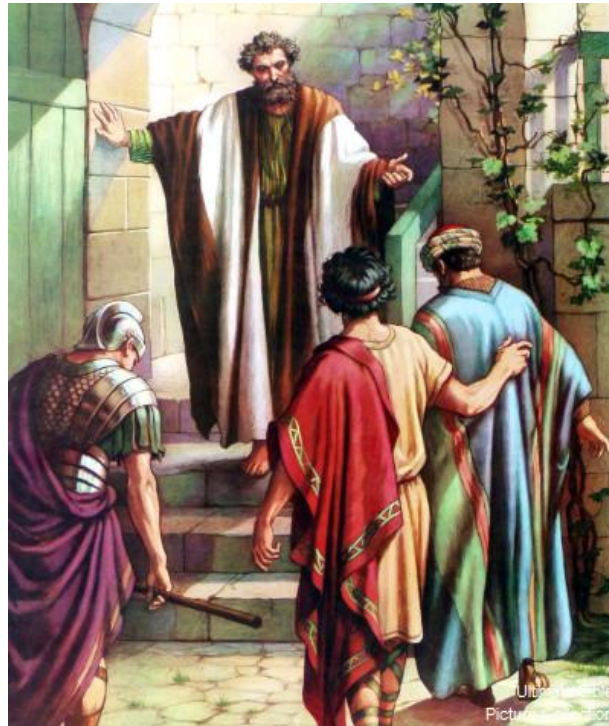
Toen wist Petrus ineens wat dat visioen betekende! God wilde hem leren dat hij geen onderscheid meer mocht maken tussen rein en onrein. Hij mocht in het vervolg gerust het huis van een heiden binnengaan en met hen eten.

‘Wat God rein noemt, mag jij niet onrein vinden.’

Het ging in tegen alles wat hij ooit geleerd en in geloofd had. Maar hij moest het accepteren: God zou het wel beter weten dan hij!

‘Wat is de reden dat jullie hier zijn gekomen?’ vroeg Petrus vriendelijk, Eén van de mannen antwoordde: ‘Wij komen namens Cornelius. Cornelius is een Romeins officier die God vereert en leeft zoals God het wil. Het hele Joodse

volk heeft respect voor hem. Een engel van God heeft tegen hem gezegd dat hij u moest laten halen. En dat hij moet luisteren naar wat u te zeggen hebt.’ Petrus hoefde over deze vraag niet na te denken. Hij wist wat hij moest doen.



‘Ik ga met jullie mee, maar kom eerst binnen en eet met mij.’

‘Ik ga met jullie mee,’ zei hij, ‘maar kom eerst binnen en eet met mij. Ik wilde net gaan eten en jullie zullen ook wel trek hebben. Morgen, wanneer jullie goed uitgerust zijn, gaan we op reis.’

De drie mannen bogen dankbaar. Na wat Cornelius tegen hen gezegd had waren ze ervan overtuigd dat Petrus met hen mee terug zou gaan, maar op een ontvangst als deze, nee, daar hadden ze niet op gerekend.

En zo gebeurde het dat Petrus, de leider van de Hebreeën, daar in het huis van een leerlooier at met onbesneden heidenen. Als het niet zo’n belangrijke gebeurtenis was geweest had hij erom kunnen lachen! En als iemand een dag eerder dit tegen Petrus had gezegd, dan had hij het niet geloofd. Maar nu met dat visioen op het platte dak was alles anders geworden. Voor Petrus was er vanaf nu geen onderscheid meer tussen rein en onrein, tussen Jood en heiden, tussen een zoon van Abraham en een soldaat van een Italiaanse cohorte.

Petrus zat met heidenen aan één tafel te eten en o wonder, het smaakte hem er niets minder om!

Maar al was nu de apostel Petrus van inzicht veranderd, dat betekende nog niet dat de andere elf apostelen ook van mening veranderd waren en dat de gemeente

in Jeruzalem dit allemaal zo maar goed zou vinden. Petrus was bang dat er over dit punt veel onenigheid zou ontstaan en dat hij na zijn reis naar Caesaréa van zijn daden verantwoording af zou moeten leggen in Jeruzalem. Daarom leek het hem beter om niet alleen naar Cornelius te gaan. In de gemeente van Joppe waren wel een paar mannen die met hem mee wilden gaan en die konden dan later altijd precies vertellen wat er gebeurd was in het huis van centurio Cornelius.

Het was altijd goed om een paar getuigen te hebben die het later voor hem op konden nemen. En dat niet alleen, maar wanneer een soldaat van Cornelius op reis ging met twee slaven dan kon de bode van de Heer toch niet in z'n eentje komen.

De volgende morgen vertrokken ze met elkaar naar het noorden: de apostel Petrus met de bedienden van Cornelius en een paar leden van de gemeente in Joppe. De volgende dag bereikten ze Caesaréa.

Cornelius verwachtte ze deze vierde dag, nadat zijn bedienden vertrokken waren. Daarom had hij zijn familie en vrienden uitgenodigd om bij hem in huis te komen. Allemaal waren ze erg benieuwd naar wat deze Simon Petrus hun te vertellen zou hebben. Dat een engel tegen Cornelius gezegd had om hem op te halen, dat was wel het bewijs dat het iets heel bijzonders moest zijn. Ja, heel iets anders dan de Joden in hun stad en de leiders van hun synagoge vertelden.

Toen Petrus en de anderen voor de deur van het huis stonden, liep Cornelius heel vlug naar Petrus toe en knielde vol eerbied voor hem neer, alsof hij geen gewoon mens, maar een engel van God was. Petrus schrok ervan. Haastig stak hij hem de hand toe en trok hem overeind.

‘Ga staan, ik ben maar een gewoon mens!’ zei Petrus.

Hij keek vreemd op toen hij al die mensen in de kamer zag zitten. Dit waren dus allemaal mensen die ontzag hadden voor God en wachtten op de verkondiging van het evangelie van Jezus! Hij was blij dat hij gekomen was.

‘Jullie weten,’ zei hij, ‘dat een Jood niet mag omgaan met mensen die niet Joods zijn. Ik mag eigenlijk helemaal niet bij jullie in huis komen! Maar God heeft mij iets geleerd. Ik mag over niemand zeggen dat hij onrein is of dat hij niet bij God kan horen. Daarom ben ik gewoon gekomen toen jullie mij uitnodigden. Maar mijn vraag is: Waarom hebben jullie mij laten komen?’

Cornelius nam het woord en vertelde wat de engel tegen hem gezegd had om te gaan doen. Nog diezelfde dag had hij boden naar Joppe gestuurd.

‘Het is goed Petrus, dat u hier gekomen bent. Wij zijn allemaal hier bij elkaar om God te eren. Vertel ons alstublieft alles wat u van de Heer moet zeggen. Wij luisteren.’

Toen begon Petrus te spreken. Hij zei: ‘Nu begrijp ik pas goed dat God alle mensen even belangrijk vindt. God houdt van iedereen die eerbied voor hem heeft en leeft volgens zijn wil. Het maakt niet uit bij welk volk je hoort. Dat

goede nieuws heeft God aan de Joden bekendgemaakt. Hij stuurde Jezus Christus naar hen toe. En Jezus is de Heer van alle mensen.'

En toen begon Petrus te vertellen over Jezus. Hoe Jezus met hen door de dorpen en steden van Israël wandelde. Dat Jezus gestorven was aan het kruis en opgestaan uit de dood. En dat Jezus één keer terug zal komen op deze wereld om recht te spreken over de levenden en de doden.

Petrus sprak lang en met veel enthousiasme. Hij zag hoe de mensen geen oog van hem afhielden. Het was of er een nieuwe wereld voor hen openging. Er kwam grote vrede in hun harten.

En Petrus sprak maar door. Hij haalde teksten aan uit de oude boeken om te bewijzen dat alle oude profeten in Israël van Hem gesproken hadden. Straks zou hij, Petrus, deze mensen dopen als ze echt in Jezus geloofden en heel misschien - daar was hij lang niet zeker van! - zou God hen op zijn gebed, ook de Heilige Geest in hun hart geven.

De Geest over onbesnedenen, het was bijna niet te geloven....

Petrus stond nog te spreken toen het wonder gebeurde: op al die heidenen viel de Heilige Geest en zij begonnen te spreken in vreemde talen en verheerlijkten God.

Petrus hield op met praten. Waar God zelf spreekt door de mond van deze Romeinen moet een mens zijn mond houden.

Maar het grote wonder was er. Hij hoefde hen niet eens de handen op te leggen en te bidden. Nog voordat zij hun geloof in Jezus beleden hadden kregen zij allemaal de Heilige Geest!

Petrus was verbaasd, maar ook erg blij. Maar de zes mannen van de gemeente uit Joppe begrepen helemaal niet dat zoiets als dit mogelijk was. Heidenen die de Heilige Geest ontvingen... Dat kon toch niet! Het lag hen op de lippen om te zeggen dat dit te ver ging, maar gelukkig beseften ze: Dit is **niet** het werk van Petrus, **maar dit deed God zelf!** En dan moet een mens zijn mond houden....



Waar God spreekt, moet een mens zijn mond houden....

Petrus liep naar hen toe en zei: ‘Jullie mannen van Joppe, nu deze mensen allemaal de Heilige Geest hebben ontvangen, wordt het nu geen tijd om hen te dopen, net zoals wij ook gedoopt zijn?’

De zes mannen knikten. Ze begrepen nog niet goed dat dit mogelijk was. Maar hier tegenin gaan, nee, dat mocht niet. Zo werden die dag in het huis van Cornelius al deze heidenen gedoopt in de Naam van Jezus Christus. Daarna vroegen ze Petrus of hij nog een paar dagen bij hen wilde blijven. Ze moesten nog heel veel leren.....

Natuurlijk hoorde men in de gemeente in Jeruzalem ook wat er in Caesaréa gebeurd was. Ook de elf andere apostelen en de andere discipelen van Jezus. Het gaf een hele opschudding in de samenkomsten en *men sprak er schande van*. Dit kon toch niet! Dat Petrus van de Here Jezus vertelde aan de onbesneden heidenen, daar wilden ze niets van zeggen. Maar dat hij dagen en dagen lang bij hen in huis logeerde en met hen at aan één tafel, dat kon niet. Nee, dat mocht niet! Wat zou er van Gods gemeente terecht komen wanneer een apostel de spijswetten verachtte en samen met de heidenen aan één tafel ging eten? Gooide Petrus de besnijdenis en het verbond met Abraham overboord? Waren die niet belangrijk meer? Kon alles nu zo maar? Wanneer Petrus weer terug in Jeruzalem was dan zouden ze hem erop aanspreken! Hij was wel hun apostel, één van hun voormannen, maar daarom mocht hij nog niet alles zo maar doen!

Niet lang daarna kwam Petrus in Jeruzalem en omdat hij wist hoe er daar over hem gepraat werd, nam hij de zes mannen uit Joppe met zich mee. Tijdens de eerste samenkomst al werd de aanval ingezet. Er vielen scherpe woorden, *hete hoofden en koude harten* en daar kwam de beschuldiging: ‘Jij Petrus, bent bij onbesneden heidenen in huis gegaan en hebt samen met hen aan één tafel gegeten!’

Petrus ging staan en nam het woord: ‘Het is waar waarvan jullie mij beschuldigen. Ik heb bij onbesneden heidenen in huis gegeten en dagenlang ben ik bij hen in huis geweest. Maar jullie moeten niet denken dat ik dat vanuit mijzelf gedaan heb. In Joppe kreeg ik van God een visioen. God zelf heeft mij geleerd dat er geen onderscheid meer is tussen eten en eten, tussen Jood en heiden. Over dit punt, de spijswetten van Mozes, het verschil tussen Joden en heidenen, daar dacht ik precies zo over als jullie nu doen. Ik ben zelfs tegen God ingegaan. **Ik wilde niet doen wat God tegen mij zei!** Zelfs tot drie keer toe heeft God mij aangesproken.

Toen ik vanaf het platte dak naar beneden ging stonden daar drie mannen bij de deur om mij op te halen. De Heilige Geest beval mij om zonder tegen te stribbelen met hen mee te gaan. Had ik toen moeten weigeren?....

Zo ben ik naar Caesaréa gegaan, maar niet alleen. Deze zes mannen uit Joppe zijn met mij meegegaan en weten precies wat daar in Caesaréa gebeurd is.

Daar in Caesaréa stond de man Cornelius op mij te wachten. Want hij, hoewel hij niet besneden was, had een engel van God gezien die tegen hem gezegd had: ‘Nodig Simon uit, Simon die ook wel Petrus genoemd wordt. Hij is nu in Joppe. En als deze man bij jou in huis is, dan zal hij jou en je familie leren hoe jullie gered kunnen worden.’

Aan hen allemaal heb ik het blijde evangelie van Jezus verteld. En terwijl ik nog sprak viel de Heilige Geest op hen allen, net zoals tijdens het Pinksterfeest op jullie en op mij. Als deze mensen nu hetzelfde geloven als wij en met dezelfde Geest gedoopt zijn, mocht ik hen dan op afstand houden en onderscheid maken tussen hen en ons? Als ik de afstand bewaard zou hebben zoals wij Joden eeuwenlang gedaan hebben, zou het dan niet geweest zijn dat ik mij tegen God keerde!’

Na deze woorden van Petrus was er niemand meer die tegen Petrus in durfde gaan. *Daar in Caesaréa had God zelf gesproken en dan moet een mens zwijgen.* En toen zij nog meer gehoord hadden van Cornelius en zijn familie en vrienden en over het wonder dat hen was overkomen werden ze blij en verheerlijkten God die zelfs aan heidenen het eeuwige leven gaf.

Het leek erop dat na deze samenkomst in Jeruzalem alle bezwaren weggefallen waren en dat de verkondiging van het blijde evangelie van Jezus aan de heidenen nu direct wel zou gaan beginnen.

Nee, het heeft nog veel, ja heel veel jaren geduurd voordat de eerste boden van Christus (zendelingen) naar verre landen gingen om het evangelie te verkondigen. En toen het eindelijk zover was, was het niet de gemeente van Jeruzalem die hen uitstuurde, maar dat deed de kerk van Jezus in een heidense stad ver van de grenzen van Israël.

Hoofdstuk 114

Lieve kleinkinderen,

Wanneer jullie onderstaand hoofdstuk gelezen hebben, denk dan even terug aan wat ik jullie nu ga vertellen over het sterven van mijn vader en van een broer van mij en van het tweelingzusje van mijn moeder.

Ik heb jullie al eerder in deze kinderbijbel verteld dat toen mijn vader stierf ik zeven jaar oud was. Mijn moeder, die met mijn oudste broers en haar schoonouders daarbij was, vertelde mij later, toen ik daar oud genoeg voor was, de laatste woorden die mijn vader vlak voor zijn sterven gezegd had: ‘Ik zie een tuin met veel bloemen. Ik hoor muziek. Ik zie Jezus, die mij wenkt....’

Mijn broer Brant lag doodziek in het ziekenhuis in Groningen. Zijn vrouw en kinderen en de dokter stonden om zijn bed heen. Op een gegeven moment zei de dokter: 'Mevrouw Visser, gecondoleerd, uw man is overleden.'

Maar, een aantal minuten later opende mijn broer zijn ogen. Hij leefde. Later zei deze broer tegen mij: 'Eelke, je hoeft nooit meer bang te zijn om dood te gaan. Het is daar zo mooi! De volmaakte vrede heb ik daar meegemaakt, bij Jezus. En meer kan ik jou er niet over vertellen....'

In het jaar 1922, vandaag precies honderd jaar geleden, liep het tweelingzusje van mijn moeder, pas zeventien jaar oud, op een donkere avond in februari, in het dorp Anjum, vanaf de terp langs het Stenen Pad naar beneden, naar huis. Beneden aangekomen was de straatlantaarn stuk. In plaats van linksaf naar huis te gaan, liep zij rechtdoor het water van De Vaart in. Gelukkig hoorde een schipper haar het water invallen en samen met zijn zoon haalden zij het tweelingzusje van mijn moeder uit het water. De dokter die er vlug bij was geroepen, zei: 'Gefeliciteerd meisje en bedank de schipper en zijn zoon maar, want voor hetzelfde geld was je verdronken.'

'Nee,' antwoordde zij, 'toen ik onder water was heb ik Jezus gezien en die zei tegen mij dat ik nog even afscheid mocht nemen van mijn vader en mijn moeder, mijn broer en mijn zussen en dat ik daarna bij Hem in de hemel mocht komen.' Diezelfde nacht overleed zij in haar slaap.



Dit krantenartikel stond in de Leeuwarder Courant van 05-02-1921.



Hoofdstuk 114 - Saulus, de apostel in spé - Handelingen 9 : 20 - 30 **Handelingen 22 : 17 - 21**

Na zijn bekering op weg naar Damascus en het bezoek van Ananias aan hem, had Paulus kennis gemaakt met de Christengemeente aldaar. Had Ananias een goed woordje voor hem gedaan? Het was wel zo dat iedereen van de gemeente in Damascus blij was dat de vijand van Gods volk een discipel van Jezus Christus was geworden. Ze vertrouwden hem. Er was ook niemand die Paulus

verwijten maakte over wat hij in Jeruzalem gedaan had. Ja, en daar had Saulus zelf het meeste last van. Hij schaamde zich erg en had vreselijke spijt....

Toen Saulus een beetje tot rust was gekomen moest hij een beslissing nemen wat hij verder met zijn leven van plan was. Natuurlijk kon hij naar Jeruzalem gaan en tegen de twaalf apostelen zeggen dat Jezus ook hem geroepen had. Maar het was wel de vraag of zij hem, *de vervolger van de heiligen*, zo snel in hun midden zouden opnemen. Er was te veel gebeurd dat niet weer goed gemaakt kon worden. Dat had zijn tijd nodig. Zeker, hij zou eens met de twaalf apostelen moeten overleggen wat hij ging doen. Uiteindelijk waren zij de leiders van de kerk. Maar het was voor iedereen beter om hiermee nog maar een poosje te wachten. Maar daarom hoefde hij nog niet stil te zitten: nu Jezus zelf hem geroepen had tot het apostelschap kon hij ook zonder goedkeuring van de twaalf in Jeruzalem het blijde evangelie van Jezus vertellen.

Nee, Paulus ging niet terug naar Jeruzalem, maar de eerstvolgende sabbat stond hij wel in de synagoge in Damascus te vertellen over Jezus. Jezus van Nazareth, die uit de dood was opgestaan. Jezus, die de Zoon van God was.

Het gaf een hele opschudding in de synagoge van Damascus. Ze hadden al gehoord dat Saulus op weg naar Damascus een 'gezicht' had gezien, maar wie had ooit kunnen denken dat hij zo veranderd was? Was dit de man die in Jeruzalem de mensen die in Jezus geloofden, tot de dood toe vervolgd had? Dezelfde man die hen in Damascus ook in de boeien wilde slaan?

Ze waren zo verbaasd dat ze er geen woorden voor konden vinden. Het was trouwens ook een te dwaas verhaal: een man die gestorven was aan het kruis, zou Israëls Messias zijn en ook nog de Zoon van God! *Geen mens met een beetje normaal verstand zou dat kunnen geloven!*

Maar toen Saulus de volgende sabbat weer in hun synagoge sprak en later ook in andere synagogen, kwam er wel tegenstand. Heftig begonnen ze tegen hem te debatteren maar Saulus bleef hen het antwoord niet schuldig. Niet voor niets had hij een jarenlange studie in de wetten van Mozes achter de rug. Met veel teksten uit de oude boeken bewees Saulus dat de oude profeten steeds van Jezus geprofeteerd hadden. Met veel overtuiging sprak Saulus en niemand kon het met woorden van hem winnen. Tenslotte hielden ze zich maar stil. Maar, kwaad werden ze wel op Saulus. Zo erg, dat ze van plan waren om hem te vermoorden. Nee, in de stad Damascus was het niet veilig meer voor Saulus.

Saulus vertrok uit de stad Damascus en ging ergens in Arabië wonen, misschien niet eens zo ver bij Damascus vandaan. Al die landen langs de kustlijn werden in die tijd Arabië genoemd. Saulus bleef daar drie jaar wonen. Hij had toen geen contact met de andere discipelen. Hij voelde dat hij dichtbij God leefde. Zo nu en dan voelde hij zich eenzaam. Er waren ook tijden dat hij het liefst eropuit was getrokken naar de heidenlanden om daar van Jezus te vertellen. Maar zijn

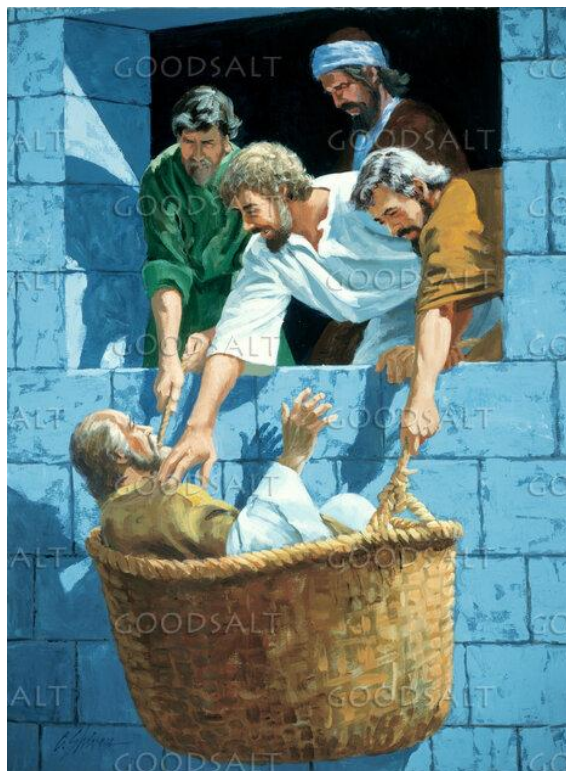
verstand zei hem dat hij dat niet in eigen kracht moest gaan doen. Nee, hij moest leren om geduld te hebben en te wachten tot God zelf hem de weg zou wijzen die hij moest gaan. Die tijd zou komen: *hij was geroepen om het evangelie van Jezus aan de heidenvolken te verkondigen en God vergat hem niet!*

Het derde jaar toen er nog steeds niets gebeurde, hield Saulus het niet langer uit en ging hij terug naar Damascus. Met grote vrijmoedigheid begon hij weer in de synagoge te spreken van Jezus, maar ook nu wilden de Joden niets van zijn boodschap weten.

Het duurde niet lang of de Joden in Damascus wilden weer een aanslag op hem plegen en deze keer kregen ze hulp van koning Arétas, die zijn rechtsgebied rondom de stad Damascus had.

Weer stond het leven van Saulus op het spel. Saulus, de geroepen apostel van Jezus. Terwijl de Joden in de stad op hem loerden, sloten de soldaten van koning Aréas alle poorten af. Dag en nacht hielden ze de wacht terwijl Saulus zich verborgen hield bij een discipel in een huis op de stadsmuur.

In een donkere nacht lieten de vrienden van Saulus hem in een korf uit het raam van het huis naar beneden zakken.



Saulus vlucht in een korf uit het raam van het huis op de stadsmuur.

Met gevaar voor zijn leven lukte het Saulus om tussen de donkere tuinen door naar het open veld te vluchten. Hij was dankbaar dat hij dit gevaar overleefd had, maar hij wist niet waar hij nu naar toe moest. Tenslotte nam hij het besluit om naar Jeruzalem te gaan. Misschien was het daar voor hem ook niet veilig,

maar het was hoognodig tijd dat hij met Petrus en de andere apostelen ging overleggen wat hij moest doen. Het kon nooit lang meer duren dat God hem riep om naar de heidenlanden te gaan!

Zo kwam Saulus van Tarsus naar drie jaar weer terug in Jeruzalem. Toen hij weer door de smalle straten van Jeruzalem liep voelde hij zijn hart in zijn keel kloppen. Het was voor hem als de dag van gisteren, toen hij de poort uitging op die onvergetelijke reis naar Damascus.

Maar nu was alles anders. Toen was hij de Farizeeër, een raadsheer in het Sanhedrin en had hij veel vrienden in Jeruzalem. Nu was hij een geroepen apostel van Jezus Christus, maar een apostel zonder werk. *Een zwerver zonder thuis.*

Maar er was hier meer veranderd. Drie jaar geleden werden de Grieks sprekende Joden vervolgd en de stad uitgedreven. In die tijd werden de twaalf apostelen door het gewone volk met respect behandeld. Ze spraken in alle vrijheid in de tempel.

Nu waren de twaalf apostelen meestal op reis naar de gemeenten buiten Jeruzalem. Alleen Petrus was in de stad en ook Jacobus, de broer van Jezus. Met die twee zou Saulus dus moeten praten. Maar wanneer Saulus naar hen vroeg, dan wist nooit iemand waar Petrus en Jacobus waren. Ook al vertelde hij alles wat hij meegemaakt had, dat hij dezelfde doop als hen had ontvangen en ook de Heilige Geest had gekregen, de mensen van de eerste Christengemeente in Jeruzalem behandelden hem op afstand. Ze vertrouwden hem niet.

Saulus begreep dat de mensen bang voor hem waren. Dat was een bittere teleurstelling voor hem, maar het was te begrijpen. Hij Saulus, was medeschuldig aan de dood van Stefanus en aan het bloed van al die anderen. Hij had hun Heer en Heiland vervolgd! Hoe zouden deze mensen hem zo maar als een broer in Christus kunnen accepteren? Het was verdiend hoe hij hier behandeld werd. Maar het was wel moeilijk, ja heel zwaar om dit mee te moeten maken....

Als er op een gegeven moment niet iemand was geweest die Saulus geloofde en hem vertrouwde, dan was zijn reis naar Jeruzalem één grote mislukking geworden. Die ene man was Jozef Barnabas. En hij zorgde ervoor dat Saulus in contact kwam met Petrus. Deze twee apostelen waren wel twee totaal verschillende mannen. Petrus, de eenvoudige visserman uit Galilea en Saulus, de geleerde Farizeeër uit Jeruzalem. Maar juist Petrus begreep Saulus heel goed. Saulus had de eerste Christengemeente vervolgd voordat hij door Jezus geroepen werd tot het apostelschap en hij Petrus had zijn Meester verloochend, voordat hij zijn trouwste dienaar werd. Petrus kende zelf verschijningen en visioenen. Hij kon zich heel goed indenken wat er op die weg naar Damascus met Saulus was gebeurd. Petrus introduceerde Saulus in de gemeente in

Jeruzalem. En zo werd de eenzame zwerver toch nog een volwaardig lid van de Christengemeente in Jeruzalem.

Maar lang duurde zijn verblijf in Jeruzalem niet. Toen Saulus helemaal door iedereen geaccepteerd werd als volwaardig lid van de gemeente, kon hij het niet laten om de blijde boodschap van Jezus ook hier te verkondigen. Hij richtte zich vooral op de Grieks sprekende Joden. En dat liep weer uit op hevige ruzies. Toen de Grieks sprekende Joden het niet met woorden van Saulus konden winnen, maakten ze plannen om hem te doden.

Op een keer toen Saulus weer op het tempelplein stond te spreken over Jezus' dood en opstanding, werd het hem ineens allemaal te veel. Wat bereikte hij nu eigenlijk? Hij kon praten als Brugman en met veel teksten uit de oude boeken alles bewijzen, maar de mensen geloofden hem niet! God had hem uitgekozen om aan de heidenen het evangelie te brengen, maar hoe zou dat ooit lukken, als hij zelfs deze Joden niet kon bekeren?

En toen hij daar zo stond, moe en vooral moedeloos, kreeg hij een visioen: hij zag niet meer wat er om hem heen gebeurde, maar het was plotseling alsof alleen Jezus voor hem stond die heel duidelijk tegen hem zei: 'Verlaat zo snel je kunt Jeruzalem, want ik heb je niet geroepen voor dit werk. Hier in Jeruzalem zullen de mensen jou niet geloven.'

Saulus antwoordde: 'Ach Heer, komt dat door alles wat ik hier verkeerd heb gedaan?'

De Here Jezus ging niet in op deze vraag van Saulus. Maar als een diepe troost zei Jezus nog een keer: *'Saulus, verlaat de stad Jeruzalem. Ga en ik zal je ver weg naar de heidenlanden sturen.'*

Diezelfde dag nog verliet Saulus vol goede moed de stad Jeruzalem. Een paar mannen uit de gemeente gingen met hem mee naar Caesaréa. Later reisde Saulus alleen verder naar zijn geboorteplaats Tarsus.

In die jaren was Tarsus een drukke, bloeiende stad. Niet alleen was deze stad bekend om zijn weverijen en tenten, maar ook om zijn wijsheid en geleerdheid. De stad lag in een vruchtbare vlakte waar de kust van Syrië een bocht maakt naar het westen en dichtbij het grote eiland Cyprus.

Saulus zijn vader was in de stad Tarsus een belangrijk man. Hij was bekend en in hoog aanzien bij de Joden. Maar, ook heel belangrijk, hij was tegelijkertijd ook een *burger-van-Rome*. Dat Romeins burgerrecht hadden in die tijd duizenden mensen in Syrië en in Asia. Ook Saulus had dit van zijn vader gekregen. Anderen kregen het van de keizer als een grote gunst. Het kon ook zijn dat wanneer de keizer geld nodig had, je het voor veel geld kon kopen.

Dat Romeins burgerschap had in die tijd veel waarde. Saulus heeft er later meer dan één keer veel voordeel van gehad....

In deze stad Tarsus wachtte Saulus tot de tijd gekomen zou zijn dat God hem uit zou zenden naar de heidenlanden. Volgens Saulus kon dat nooit lang meer duren. Hij wist toen niet dat hij minstens veertien jaar lang geduld zou moeten hebben. Deze jaren zullen hem erg lang gevallen zijn. Gedurende deze tijd moest hij met zijn handen de kost verdienen. Net zoals de meeste Farizeeërs was hij geen man met geld. Gelukkig had hij naast zijn studie in Jeruzalem ook een vak geleerd, nl. dat van tentenmaker.

Hij zal met zijn brandende liefde voor Jezus het niet hebben kunnen laten om ook in Tarsus in de synagoge over Jezus te vertellen. Maar daarover staat niets in de bijbel. Vaak zal hij gedacht hebben: ‘Waarom, o waarom moet ik zo lang wachten? De beste jaren van mijn leven gaan nutteloos voorbij. En wanneer het Gods tijd is, dan ben ik al een oudere man die niet meer zo goed kan reizen. Misschien heeft Saulus wel troost gevonden in de oude, heilige boeken, wanneer hij las over Jozef en over Mozes die ook moesten leren om geduld te hebben, voordat God ze kon gebruiken voor Zijn werk.

Hoe het allemaal ook geweest mag zijn, één ding was zeker. Saulus twijfelde niet aan zijn opdracht. Hij had die gehoord uit Jezus eigen mond....!

Tijdens dat jarenlange wachten heeft Saulus daar in Tarsus iets GROOTS meegemaakt dat hij zijn leven lang nooit weer is vergeten.



Was het een visioen of was het werkelijkheid?

Hij wist zelf niet hoe het precies ging. Was het een visioen of was het werkelijkheid? Maar op een keer werd Saulus opgenomen in Gods Paradijs, in de hemel en daar hoorde hij de Stem van God: woorden die geen mens ooit weer kan navertellen en die een mens ook niet eens mag zeggen.

Zo'n heerlijke openbaring had nog nooit eerder een mens gekregen. Zelfs Abraham niet die met God sprak als een man met zijn vriend. Ook Mozes niet op de berg Sinaï. Zelf Petrus en de andere apostelen hebben dit nooit meegemaakt. Deze ervaring maakte Saulus wonderlijk blij. In het vervolg zou hij alles, ja alles kunnen doorstaan.



Woorden van God, die een mens ook niet eens mag zeggen...

Niet eens veel later kreeg Saulus een lichamelijk gebrek. Dat was erg pijnlijk. Tijdens zijn zendingsreizen heeft hij hier veel last van gehad. In één van zijn brieven heeft Saulus later hierover geschreven. Hij schreef er niet bij wat hem precies mankeerde. Saulus was niet een man die klaagde over zijn eigen pijnen en pijnjes! Drie keer heeft Saulus God gebeden om beterschap. Niet omdat hij de pijn niet kon verdragen, niet omdat hij zijn lichamelijk gebrek onrechtvaardig vond, maar omdat hij van zijn kwaal last zou hebben bij zijn komende apostelwerk.

Wat had God nu aan een dienaar met zo'n zwak en pijnlijk lichaam? Was het al niet erg genoeg dat hij er niet jonger op werd!

Na zijn derde gebed om genezing sprak God tot hem: 'Saulus, je mag over deze kwestie **niet** meer tot Mij bidden! Jij bent bang dat jij straks te zwak zult zijn om Mijn werk te doen? Ik zeg jou, dat Ik juist zwakke dienaren wil gebruiken voor Mijn werk. *Want Mijn kracht wordt volbracht in hun zwakheid.*'

Het zal voor een man als Saulus niet gemakkelijk zijn geweest om dit woord van God te geloven. En wie weet hoeveel moeite het hem heeft gekost om zich neer te leggen onder Gods wil. Maar hij heeft het geleerd. En toen eindelijk de tijd kwam dat hij met zijn zwak en pijnlijk lichaam in de kracht van de Heer grote

dingen mocht doen, heeft hij het evangelie van Jezus verkondigd in de landen van Asia en Griekenland tot aan Rome toe....

Hoofdstuk 115

Lieve kleinkinderen,

Tijdens de bezettingsjaren van 1940 tot 1945 waren hier in Nederland mensen (niet veel) die in verzet kwamen tegen Hitler. Zij hielpen Joden en mannen om onder te duiken. Mannen, die weigerden in Duitsland te gaan werken in de wapenfabrieken.

De Duitse soldaten wilden al die verzetsstrijders gevangen nemen en in concentratiekampen opsluiten. Vooral tijdens razzia's maakten zij jacht op deze mensen.

Mijn moeder vertelde mij hierover het volgende verhaal. Een jonge verzetsstrijder, lid van een Knokploeg, 'logeerde' een poosje bij een bepaalde familie in Anjum. In dat huis hadden ze door de timmerman een goede schuilplaats laten maken. De Duitsers zouden hem daar nooit vinden.

Op een kwade dag stonden plotseling Duitse soldaten en een Nederlandse politieagent (een NSB'er) in de keuken van dat huis, op zoek naar die jonge verzetsstrijder. Er was geen tijd meer om in die schuilplaats te kruipen. Wat deed die jonge verzetsstrijder? Op het allerlaatste moment kroop hij in de woonkamer onder de tafel, waar een kleed overheen lag. Als je bij de kamerdeur stond en goed keek, dan kon je hem zien zitten. Het hele huis werd grondig doorzocht. Ook de lege schuilplaats werd gevonden. Maar hoe ze ook zochten, de jonge verzetsstrijder werd niet gevonden. Met lege handen vertrokken de Duitse soldaten.

Niemand die dit verhaal later hoorde, kon dit geloven. Hoe was het mogelijk dat die jagers op mensen, zo blind konden zijn....

Hoofdstuk 115 - Herodes Agrippa - Handelingen 12

Gedurende de jaren dat Saulus in zijn geboortestad Tarsus uitzag naar de dag dat hij met zijn apostelwerk zou mogen beginnen werd de toestand van de gemeente in Jeruzalem er niet beter op.

De eerste tijd na de dood van Stefanus en de vervolging van de Grieks sprekende Joden konden de twaalf apostelen gewoon in Jeruzalem blijven

wonen. Niemand viel hen lastig. Het Sanhedrin bemoeide zich niet met deze Hebreërs en het gewone volk had respect voor hen.

Maar langzaam, heel langzaam veranderde dit. De gewone Joden in Jeruzalem begonnen in te zien dat die gemeente van Jezus Christus toch iets anders was dan gewoon een aparte groep in hun synagoge. Dat was begonnen toen zij geruchten hoorden dat één van hun leiders in Caesaréa aan één tafel had gegeten met onbesneden heidenen. Maar toen ze hoorden dat daar in die heidense stad zelfs een Romeins soldaat, een heiden, gedoopt was, sloeg de stemming helemaal om en raakten de Hebreërs in Jeruzalem uit de gunst.

Ook het Sanhedrin keek heel wantrouwend naar de volgelingen van Jezus. Moesten zij de twaalf het spreken verbieden? Maar voordat zij een besluit hierover konden nemen was daar plotseling weer een vervolging van de eerste Christengemeente in Jeruzalem. Koning Herodes Agrippa had Jacobus, de broer van Johannes, één van de twaalf apostelen gevangen genomen en ter dood veroordeeld!

Hij was een ‘vreemd’ figuur, deze vazalkoning van Israël. In zijn jonge jaren had hij een erg losbandig leven geleid. Later had de keizer van Rome hem voor het één of ander misdrijf in de gevangenis gezet. Dit was op een doodvonnis uitgelopen als de oude keizer Tibérias niet net op tijd gestorven was. Zijn opvolger, Caligula, was een groot vriend van deze Herodes: hij liet hem ogenblikkelijk vrij en maakte hem zelfs koning van Noord-Palestina. Van de latere keizer Claudius kreeg hij ook nog het bewind over Judea en Samaria en zo kwam het dat deze vazalkoning Herodes Agrippa in Jeruzalem woonde.

Natuurlijk verwachtte geen mens veel goeds van een koning die in zijn jeugd zo’n losbandig leven had geleid. En...., hij kwam uit de familie van de Herodessen. Hij was een volle neef van de Herodes, die Johannes de Doper vermoord had en een kleinkind van Herodes de Grote, die de baby’s in Bethlehem had laten vermoorden. Maar, tot ieders grote verbazing in Jeruzalem, hield deze vazalkoning zich aan de oude wetten van het Joodse volk. Hij deed dit om bij de Joden in de gunst te komen. Hij hield de sabbat en ook de spijswetten. Ja, hij leefde voor het oog van het volk zo streng naar de voorschriften van Mozes, dat zelfs de Farizeeërs geen commentaar op hem hadden. In plaats daarvan prezen ze hem bijna de hemel in.

Natuurlijk deed deze koning dit allemaal voor de show. In zijn hart meende hij er niets van. Hij was en bleef een ongelovige heiden, maar dat wisten de mensen in Jeruzalem niet.

Alleen om de Farizeeërs een plezier te doen had hij Jacobus gevangen genomen en met het zwaard ter dood laten brengen. Toen hij merkte dat deze wrede moord helemaal in de geest van het Sanhedrin was, dat hij hen daar een plezier mee had gedaan, ging hij nog een stap verder en liet op het Paasfeest ook Petrus

gevangen nemen. Deze keer wilde hij er meer publiciteit aan geven dan met de terechtstelling van Jacobus was gebeurd.

Petrus zou in het openbaar voor zijn rechterstoel staan en heel Jeruzalem zou zien hoe groot zijn ijver was voor de zuiverheid van de godsdienst en de eer van de tempel. In de hele stad werd bekend gemaakt dat de rechtszitting een dag na het feest plaats zou vinden en dat iedereen daarvan getuige mocht zijn.

Natuurlijk was het gemakkelijker geweest om direct over Petrus recht te spreken. Maar het Sanhedrin zou het bijzonder op prijs stellen dat hij het Paasfeest niet ontwijfde met een executie. En hij, koning Herodes Agrippa zou ervoor zorgen dat deze gevangene **niet** zou ontsnappen. Ja, er gingen nogal veel ‘vreemde’ verhalen rond over deze vrome mannen. Ze konden wonderen doen en ze waren ook al een keer ontsnapt uit de gevangenis. *Dat zou nu niet weer gebeuren!* Zestien soldaten moesten in groepen van vier man, dag en nacht deze gevangene bewaken. Zij moesten met hun leven borg staan. Afwisselend hadden acht soldaten rust en stonden er acht soldaten op wacht: twee bij de buitenpoort, die uitkwam op straat, twee bij de deur, twee op de gang voor de deur van de cel en twee zaten bij Petrus in de cel, terwijl ze met ijzeren kettingen aan hem vastgebonden waren.

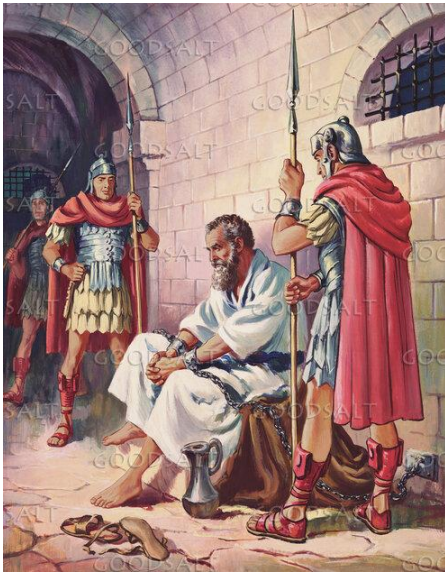
Koning Herodes Antipas maakte zich geen zorgen. Een gevangene die op deze manier bewaakt werd kon onmogelijk ontsnappen....

En zo begon de laatste nacht van het Paasfeest. Nog enkele uren en Petrus zou voor de koning staan. Hij was niet bang, zelfs niet nu hij niet lang meer zou leven. Als God wilde dat hij nu moest sterven, net zoals zijn vriend Jacobus, dan zou hij moedig de dood ingaan. Hij kon alles overgeven: zijn werk in de gemeente, zijn samenwerking met de andere apostelen, zijn vrouw van wie hij hield. Geen offer kon te zwaar zijn als het voor Jezus werd gebracht! Hij wist niet wat de koning met hem van plan was. Op welke manier zou hij gedood worden? *Maar van één ding was hij zeker, alle leed en alle pijn viel in het niet bij de vreugde die hem in de hemel te wachten stond.*

Maar Petrus zelf was er niet zeker van dat dit zijn laatste nacht op deze wereld zou zijn. Die ochtend bij het meer had Jezus tegen hem gezegd dat hij de marteldood zou sterven. Dat zou morgen kunnen gebeuren.... Maar Jezus had erbij gezegd: ‘Wanneer jij oud geworden bent’ En hij was nog niet oud! Had God nog meer werk voor hem te doen en zou Hij hem verlossen uit de macht van Herodes Agrippa? Hij wist het niet. Maar God wist wat het beste voor hem was.

Tussen de soldaten ging Petrus op de harde grond liggen. Het duurde niet lang of hij sliep. De beide Syrische soldaten lieten hem slapen. Om eerlijk te zijn waren ze een beetje bang. Met Joden wist je nooit waar je aan toe was. En nu met deze gevangene in één cel? En nog wel met handboeien aan hem

vastgeketend! Ze zouden blij zijn wanneer het ochtend was en ze van hem 'bevrijd' waren.



Met handboeien aan hem vastgeketend... Men vertelde dat deze gevangene wonderen kon doen en dat hij zieke mensen beter maakte. Zou het waar zijn? Ze huiverden. Zoals hij daar lag te slapen.... Nee, deze man was geen misdadiger.

Hij maakte het hen ook niet moeilijk. Deze man had geen kwaad in de zin. En stil, om hem niet onnodig wakker te maken, zaten ze in het donker naast hem. De nacht was nog lang niet voorbij. Het duurde niet lang of ook zij sliepen....

Toen Petrus wakker werd door een stomp in zijn zij, scheen er licht in zijn cel en een stem zei: 'Kom, sta snel op! Hij draaide zich om en zag een engel staan die zich over hem heen boog. De kettingen vielen van zijn handen. De beide soldaten hoorden niets en sliepen door. De engel zei: 'Doe je riem om en trek je sandalen aan.'

Als in een droom deed Petrus het zo stil en zo vlug hij kon. De engel wenkte Petrus. 'Doe je mantel om en volg mij.'

De deur van de cel ging open en viel achter hen dicht. De beide soldaten voor de deur merkten niets en ook de wachtpost bij de deur liet hen gewoon doorlopen. Vlug liepen ze over de binnenplaats bij de laatste wachtpost langs. De zware buitenpoort draaide open en



'Doe je mantel om en volg mij.'

weer dicht. Nu waren ze buiten. De engel keek niet achterom, maar liep vlug de straat uit. Petrus volgde hem.

Het is een visioen, dacht hij. Ik droom. Straks word ik wakker en ben ik weer terug in mijn cel. Maar heerlijk is dit! Ik voel de koude nachtwind.

Petrus bleef staan. De engel was er niet meer. Was nu alles voorbij? Maar waar hij nu stond dat was zijn cel niet. Hij keek omhoog en zag de maan en de sterren boven de huizen, boven de tempel.... En pas toen begreep hij het: God had een engel gestuurd om hem te bevrijden uit de gevangenis. Hij was vrij en kon gaan en staan waarheen hij wilde!

Even dacht hij na. Waar ga ik heen? Niet naar de stadspoort. Daar stonden vast en zeker soldaten. Ook niet naar zijn eigen huis. Het was het beste dat hij maar naar de discipelen ging in het huis van Johannes Markus. Daar kwam de gemeente geregeld bij elkaar. Deze nacht zouden ze daar natuurlijk ook zijn. Wat zouden ze blij zijn wanneer ze hem zagen! Zo snel hij kon liep hij door de bekende straten van de stad.

Die hele lange nacht zaten de discipelen bij elkaar. Alleen maar bidden, bidden en nog eens bidden om de bevrijding van Petrus. God wist dat Petrus niet gemist kon worden.... En dit was het enige dat zij voor hem konden doen. Zou God hun gebed verhoren? Dat wisten ze niet. Wel dat het hun plicht was om te blijven bidden. Had Jezus hun niet zelf geleerd dat zij in nood altijd moesten blijven bidden! 'Bid en u zal gegeven worden, klopt en u zal opengedaan worden....' En nu was er één van hen in levensgevaar! Steeds maar weer ging er een discipel staan en bad tot God om de bevrijding van Petrus. Allemaal bogen ze hun hoofden en baden zachtjes mee. Ze konden niet weten dat hun gebed al verhoord was en dat Petrus op weg was naar hen toe....

Ze hoorden geklop op de deur. Angstig keken ze elkaar aan. Wie kon dit zijn, zo laat in de nacht? Was het één van de andere apostelen of misschien Jacobus, de broer van Jezus? Of, stonden er soldaten van koning Herodes Agrippa op de stoep om hen allemaal gevangen te nemen?

Met bonzend hart wachtten ze op Rhode, een jong slavinnetje dat naar de deur ging om te kijken wie daar was.

Ze deed de deur niet open, maar heel bang riep ze: 'Wie is daar?'

Vanaf buiten klonk de blijde en zware stem van Petrus: **'Ik ben het, Petrus!'**

Rhode herkende de stem van Petrus. God had hun bidden verhoord! Maar ze werd zo blij dat ze vergat om de deur te openen. Zo vlug ze kon rende ze terug over het binnenplein naar de zaal waar iedereen was.

'Petrus staat voor de deur,' hijgde ze. Haar wangen gloeiden en haar donkere ogen schitterden. *'Het is waar! Petrus staat op de stoep!'*

De mannen sprongen overeind en zeiden: 'Meisje, spreek toch geen onzin. Hoe kom je erbij? Dat kan niet waar zijn!'

Rhode lachte en zei: ‘Het is echt waar! Zou ik zijn stem niet herkennen uit duizend andere stemmen? Petrus is vrij!’



‘Het is waar! Petrus staat op de stoep!’

Eén van de discipelen zei: ‘Dan moet het zijn beschermengel zijn.’

Er viel een stilte. Zou Petrus al gedood zijn en kwam nu zijn beschermengel om tegen hen te zeggen dat hij niet meer leefde? Dat Jacobus nu de eerste was en dat Jacobus zijn naam veranderd moest worden in Petrus de tweede? En wie van hen zou Petrus de derde worden?

In de stilte die viel hoorden ze weer de klopper op de voordeur. Rhode stak haar armen de lucht in. ‘O, wat ben ik een’

Ze was de kamer al uit. Haar vlugge voeten renden over het binnenplein. Met trillende handen draaide ze de deur los en liet eindelijk Petrus binnen.

‘Vergeef me, heer. Ik was zo blij en toen vergat ik’

Petrus lachte en liep naar binnen. Allemaal kwamen ze om hem heen staan.

Allemaal praatten ze door elkaar. Dit was zo onverwachts, zo wonderbaarlijk....

Petrus stak zijn hand omhoog en toen ze allemaal stil waren vertelde hij wat er gebeurd was. Natuurlijk kon Petrus niet in de stad Jeruzalem blijven. De soldaten zouden hem overal zoeken. Jacobus en de anderen zouden zijn werk moeten overnemen, Ze knikten allemaal heel ernstig. Dit was een schaduw over hun blijdschap, maar het kon niet anders.

Die ochtend in alle vroegte verliet Petrus de stad, de ongewisse toekomst tegemoet. Hij was erg dankbaar, maar het viel hem niet mee dat nu anderen zijn werk in Jeruzalem moesten doen. Zou hij hier ooit terugkomen?

Diezelfde ochtend, toen de wachtposten afgelost moesten worden ontdekte men dat Petrus ontsnapt was. De zestien soldaten werden direct in de boeien geslagen en voor koning Herodes Agrippa gebracht. Het hielp niet dat ze zeiden dat er een wonder was gebeurd, dat ze bij alle goden van de Grieken zweerden dat er

geen mens door de poort was gekomen: *koning Herodes Agrippa geloofde hen niet*. Ze konden hem niet wijs maken dat die Petrus door een engel geholpen was! Het was een complot. Dat kon niet anders en de soldaten waren met veel geld omgekocht! Hij had ze gewaarschuwd. Nu moesten ze de straf maar ondergaan. Hij zou ze leren dat een Herodes zich niet liet beledigen en bedriegen. Alle zestien soldaten werden afgevoerd en met het zwaard gedood.

Niet lang na die wrede moord op zijn soldaten ging koning Herodes Agrippa naar de stad Caesaréa waar grote feesten gehouden werden ter ere van keizer Claudius. Er werden kosten nog moeite gespaard om die feesten te laten slagen. Koning Herodes liet zelfs een mantel weven van heel dun zilverdraad, die blonk en schitterde in de zon. Het mocht dan een feest zijn ter ere van de keizer, maar het volk van Caesaréa mocht wel zien en weten hoe rijk en hoe verheven hun eigen koning was!

Toen bekend werd dat Herodes Agrippa in Caesaréa was, stuurden de steden Tyrus en Sidon boodschappers naar hem toe. Om de één of andere reden was er al jaren lang een hevig conflict tussen de koning en deze beide havensteden. Natuurlijk had de koning zijn leger naar deze beide havensteden kunnen sturen, maar de Romeinen zouden dat nooit goedgekeurd hebben. In plaats van oorlog had de koning nu alle uitvoer van noten in zijn gebied verboden en als gevolg daarvan was het brood schaars en duur geworden. En als dit niet veranderde, dan zou er in beide havensteden zelfs hongersnood ontstaan.

Herodes wilde niet met deze afgevaardigden uit beide steden onderhandelen. Maar zijn kamerheer Blastus werd met veel geld omgekocht en deze zorgde ervoor dat de afgevaardigden toch door de koning ontvangen werden. Natuurlijk moesten ze koning Herodes Agrippa in alles zijn zin geven. Maar daar kwam nog één ding bij: de afgevaardigden van de beide havensteden moesten ook op het feest komen en dan zou hij hen in het openbaar toespreken. Hij zou hen goed laten voelen hoe dankbaar zij hem moesten zijn.... Deze openlijke demonstratie in Caesaréa moest de mislukte terechtstelling van Petrus in Jeruzalem goed maken.

De tweede dag van het feest zaten de mensen rijen dik om de troon van koning Herodes Agrippa. Aan zijn voeten zaten op een speciale plek de boden uit het land van de Foeniciërs. De koning had zijn blinkende zilvermantel aan en hij hield zo'n mooie toespraak dat aan het einde daarvan het volk opgewonden riep: 'De stem van een god en niet van een mens!' Uit de mond van deze heidenen was dit niets bijzonders. Maar Herodes die voor een echte Jood door wilde gaan en wist van één God, die hemel en aarde gemaakt heeft, die had het deze mensen moeten verbieden. Maar in plaats dat hij dat deed voelde hij zich trots en hoog verheven boven alle mensen.

Maar, terwijl hij nog op zijn hoge troon zat, vertrok zijn gezicht door een ondraaglijke pijn. Angstig greep hij naar zijn hart terwijl hij ineenkromp van de pijn. Zo snel ze konden droegen zijn bedienden hem zijn paleis binnen en legden hem op zijn bed. Maar die vreselijke pijnen bleef hij houden. Een paar dagen later stierf hij. De bedienden die hem geholpen hadden geloofden dat de wormen hem van binnen opgevreten hadden.

Er waren niet veel mensen die medelijden met hem hadden. Zijn soldaten waren nog steeds kwaad op hem om de wrede dood van hun collega's. Dat was onterecht geweest. De burgers van Caesaréa vonden dat deze koning de Joden altijd voorgetrokken had. En de discipelen van de gemeente van Jezus zagen in deze verschrikkelijke dood een straf van God.

Na de dood van koning Herodes Agrippa stopte de vervolging in Jeruzalem. Petrus kon weer terugkomen en zijn werk in de gemeente doen. God zegende de kerk en gaf Zijn genade aan alle mensen die in hem geloofden.

Hoofdstuk 116

Lieve kleinkinderen,

Hebben jullie op de basisschool met het vak Vaderlandse Geschiedenis ook jaartallen moeten leren? Dat moest ik vroeger op de lagere school wel. De meester zei dan het jaartal 1566 en wij riepen dan door het klaslokaal: 'Smeekschrift der edelen'.

Ja, dat was in de tijd toen de Spaanse koning Filips de Tweede nog de baas in ons land was. Omdat deze koning in Spanje woonde, was zijn zus Margaretha van Parma in ons land zijn plaatsvervangster. Zij moest ons land in zijn naam regeren. Dat deed zij door de bevolking erg hoge belastingen te laten betalen. Zo hoog dat een grote groep edelen, met de wapens in hun handen bij haar op bezoek kwamen met de vraag of de belastingen ook iets omlaag konden. Deze mevrouw Margaretha werd een beetje bang voor al die zwaarbewapende edellieden. Haar raadsheer en vriend Charles zag dat en fluisterde haar geruststellend in het oor: 'N'ayez pas peur Madame, ce ne sont que des gueux!' In het Nederlands vertaald: 'Wees niet bevreesd mevrouw, het zijn maar bedelaars.' Deze edellieden werden voor bedelaars uitgescholden. Later werd dit woord een erenaam voor de vrijheidsstrijders van Nederland. Ja, mede met dank aan de Watergeuzen en de Bosgeuzen hebben wij de tachtigjarige oorlog tegen Spanje gewonnen en zijn we een zelfstandig land geworden.

Hoe een scheldnaam een erenaam kan worden!

Hoofdstuk 116 - Antiochië - Handelingen 11 : 19 - 30
Galaten 2

Na de dood van Stefanus vluchtten veel Grieks sprekende Joden vanuit Jeruzalem het noorden in. In de steden langs de kust vertelden ze het evangelie van Jezus. Niet alleen in de stad Caesaréa ontstond een gemeente van Jezus Christus, maar ook in Antiochië, de hoofdstad van Syrië.

In die tijd was Antiochië een drukke, bloeiende stad met een half miljoen inwoners. Het lag in de vruchtbare vlakte van de Orontes, op een kruispunt van grote handelswegen en niet al te ver uit de kust en de havenstad Seleucië. Het was niet alleen een rijke stad, maar militair gezien ook een heel sterke stad. Om de vier aparte wijken waren hoge muren gebouwd en daar omheen nog een tweede muur met torens en toegangspoorten. Er was in de stad zelfs een waterleidingsysteem aangelegd. Natuurlijk was Antiochië een heidense stad en de inwoners stonden bekend om hun lichte zeden. Vooral in de tempel van de godin van de Liefde gebeurden dingen waarover men niet praat. Zelfs de fatsoenlijke heidenen spraken daar schande van.

De Grieks sprekende Joden die naar Antiochië gevlucht waren, vertelden eerst alleen aan de Joden van Jezus. Maar toen zij hoorden dat Petrus ook aan onbesneden heidenen het evangelie van Jezus verkondigde, gingen zij dat ook doen. En dat werk zegende God. Het duurde niet lang of in Antiochië was een heel grote gemeente die niet alleen uit Joden bestond, maar meer dan de helft waren bekeerde heidenen. Hierdoor kwam het dat nergens anders dan in Antiochië, de jonge kerk van Jezus Christus heel veel bekendheid kreeg. Alle mensen in de stad spraken over deze nieuwe godsdienst die zo anders was dan alle heidense religies. Maar ook heel anders dan de Joodse godsdienst met al hun wetten en rituelen.



de Joodse godsdienst met hun wetten en rituelen.

Wanneer de heidense mannen van Antiochië met elkaar spraken over deze nieuwe godsdienst, konden ze het niet laten om er de spot mee te drijven. Ja, daar waren ze goed in. Met hun bijtende spot noemden zij de mensen van deze nieuwe kerk **‘Christenen’**. Het was als een scheldwoord bedoeld. Die domme mensen hadden geen andere praat: Jezus Christus, die opgestaan was uit de dood. Wie geloofde nu zoiets?

Maar de leden van de gemeente, van de kerk van Jezus werden er niet boos om. Ze schaamden zich niet voor deze bijnaam. Hoe kon je nu ook beter aangeduid worden dan met het woordje ‘Christenen’, als je geloofde dat je het eigendom bent van Jezus Christus?

Natuurlijk werd het ook bekend bij de gemeente in Jeruzalem dat daar in Antiochië heel veel heidenen lid waren geworden van de kerk van Jezus. Maar, kon dat allemaal zomaar? Die onbesneden mannen zaten gewoon aan één tafel te eten met Joden. Die heidenen hadden toch eerst Jood moeten worden wilden ze dezelfde rechten hebben als de Joodse leden van de kerk van Jezus!

Het was maar goed dat de apostelen in Jeruzalem beter wisten. Vooral Petrus was nog niet vergeten wat God in Joppe hem had geleerd: *‘Wat God rein noemt, mag jij niet onrein vinden.’*

Petrus was blij dat Gods Geest nu ook werkte onder de mensen in Antiochië die nu in Jezus geloofden. Waarom zouden deze mensen dan minder zijn dan zij in Jeruzalem? Zij mochten niet op hun medechristenen in Antiochië neerkijken. Het was juist hun plicht om ze te helpen. Maar omdat de afstand van Jeruzalem



*Barnabas, geboren en getogen
op het eiland Cyprus.*

naar Antiochië nogal groot was en Petrus en de andere apostelen eigenlijk niet gemist konden worden in de gemeente in Jeruzalem, gingen ze niet zelf maar stuurden ze Barnabas daarheen. En als hij daar was en zag dat het goed was wat daar gebeurde, dan kon hij daar een hele tijd blijven om die jonge kerk te leren uit de Schriften. En de mogelijkheid bestond natuurlijk ook altijd dat hij één van de apostelen op zou komen halen.

Ze hadden geen geschikter persoon kunnen vinden dan deze Barnabas. Niet alleen was hij een man, net zoals Stefanus, met een sterk geloof en vol van de Heilige Geest, maar omdat Barnabas afkomstig was van Cyprus, kon hij zich beter inleven wat deze

jonge gemeente nodig had. Hij kende hun problemen. Hij wist van hun strijd en begreep hoe moeilijk het was om met hun oude heidense leven te stoppen en zich volledig aan Jezus toe te vertrouwen.

Eenmaal in Antiochië zag Barnabas hoe goed het ging in deze jonge kerk van Jezus. Dit waren geen tweederangs Christenen, ook al waren ze niet besneden.... Hun geloof was echt en hun ijver voor Jezus groot. Veel Joden in Jeruzalem zouden daar een voorbeeld aan kunnen nemen!

Barnabas was nog niet zo lang in Antiochië of ook hij verkondigde aan veel heidenen de blijde boodschap, het evangelie van Jezus. God zegende zijn werk en veel mensen kwamen tot geloof. Zo groot werd de kerk van Jezus dat Barnabas graag iemand naast zich wilde hebben om hem te helpen. Natuurlijk had hij een apostel uit Jeruzalem kunnen vragen om te komen helpen. Maar zou een man uit Jeruzalem wel geschikt zijn voor dit werk hier in Antiochië? Het werken hier onder de tot geloof gekomen heidenen was totaal anders dan leiding geven aan de Christenen in Jeruzalem, die bijna allemaal van Joodse afkomst waren.

Ineens moest Barnabas denken aan de man met wie hij in Jeruzalem zo vaak gesproken had, **aan Saulus van Tarsus!**

Als die persoon nog in Tarsus woonde en hem zou willen helpen, dan was dat zijn man! Een echte Jood, maar opgegroeid tussen de heidenen. En heel belangrijk: *hij was een apostel, net zoals Petrus!*

Barnabas liet er geen gras over groeien en ging zo snel als maar mogelijk was naar Tarsus, naar de stad waar Saulus geboren was. Zonder veel moeite vond hij hem en vroeg of hij hem in Antiochië wilde helpen.

Paulus - zo werd hij buiten Israël altijd genoemd - wilde dezelfde dag nog wel met Barnabas mee. Hij wist dat zijn gebed verhoord was en dat God hem nu eindelijk wilde gebruiken.

Een jaar lang hebben beide mannen samen gewerkt in dienst van de gemeente van Antiochië. Ze leerden de discipelen en vertelden het evangelie van Jezus aan iedereen



*Barnabas vraagt Paulus
of hij hem in Antiochië wil komen helpen.*

die het maar wilde horen. God zegende hen boven verwachting. Heel veel mensen gingen geloven in Jezus Christus.

Na dit wonderlijke jaar in Antiochië van grote groei van de kerk van Jezus, kwamen er mannen uit Jeruzalem bij hem op bezoek. Zij waren profeten. Eén van hen, hij heette Agabus, profeteerde (*dat is hij voorspelde*) dat er in het hele grote Romeinse rijk een grote hongersnood zou komen. Dat was geen goed nieuws: iedereen wist wat voor een ramp dat vooral voor de armen zou betekenen. En dan zou het bij hen in Antiochië misschien nog wel een beetje meevallen. Deze drukke handelsstad lag in een vruchtbaar gebied waar veel geld verdiend werd, maar hoe zou binnenkort tijdens die hongersnood de toestand in Jeruzalem zijn? Het graan, de vruchten en de olie hoefden maar een beetje schaars te worden, dan vlogen de prijzen omhoog. En nu al hadden ze het in de gemeente in Jeruzalem niet al te royaal.

Ze spraken er lang over en namen het volgende besluit: de gemeente daar in Jeruzalem moest geholpen worden. Vanuit Jeruzalem was het evangelie bij hen gekomen en de twaalf apostelen waren ook hun leiders. Er werd een inzamelingsactie gehouden. Iedereen gaf wat hij kon missen en binnen de kortste tijd hadden ze een flink geldbedrag bij elkaar. Men was het erover eens dat dit geld door een paar mannen naar Jeruzalem gebracht moest worden en dat in ieder geval Paulus en Barnabas mee moesten gaan.



Iedereen gaf wat hij kon missen

Ja, men had in de gemeente van Antiochië gehoord dat een bepaalde groep mensen in de gemeente van Jeruzalem niet te spreken was over hoe alles hier in deze jonge gemeente plaats vond. Wanneer Paulus en Barnabas dan in Jeruzalem waren konden ze dit probleem meteen bespreken en oplossen. Paulus twijfelde of hij wel mee zou gaan. Hij kende zichzelf. Hij had nu eenmaal niet zo'n gemakkelijk karakter. Hij was soms te recht door zee. En wat hij beslist niet wilde was dat er onenigheid zou ontstaan in de kerk van Jezus.

Maar Paulus hoefde in dezen zelf geen besluit te nemen: *het was God die hem liet weten dat hij naar Jeruzalem moest gaan.*

Nu Paulus wist dat het Gods wil was dat hij naar Jeruzalem moest gaan, zette hij zich hiervoor ook voor de volle honderd procent in. Ook twijfelde hij niet of hij zijn jonge vriend Titus mee zou nemen. Niet dat er iets mis was met deze jonge man. Hij was een harde werker en geloofde met zijn hele hart in de Here Jezus. **Maar, hij was geen Jood en dus ook niet besneden.** Hoe zouden hun strenge vrome broeders in Jeruzalem het vinden wanneer Titus met Paulus meekwam? Hoewel in de eerste Christengemeente in Jeruzalem geloofd werd dat Jezus, Gods Zoon, mens werd en stierf aan het kruis om ons te verlossen van onze schuld en dat wij mensen door het geloof in zijn offer worden gered, hielden zij zich nog heel streng aan de spijswetten van Mozes....

De deputatie uit Antiochië werd door de gemeente in Jeruzalem heel hartelijk verwelkomd. Wat was er veel veranderd sinds de laatste keer dat Paulus in hun midden was geweest. Toen was hij een vluchteling geweest, een man zonder een thuis en ook zonder vrienden. Hij was *de man* die de Christengemeente vervolgd had!

Nu kwam hij hier bij hen als de leider van een deputatie uit de gemeente in Antiochië. En nog wel met een grote zilverschat. Veel geld dat ze de komende tijd heel goed konden gebruiken. Ze waren dankbaar, deze vrome mannen in Jeruzalem. Dit hadden ze niet verwacht van die nieuwe Christengemeente die voor het grootste gedeelte bestond uit bekeerde heidenen. En het was mooi dat zij hen erkenden als leiders van de kerk van Jezus.

Misschien was er, omdat zij zo blij waren met het geld en ook omdat zij werden erkend als hun leiders niet eens gepraat over die hele kwestie van de besnijdenis, als die jongeman Titus er maar niet bij was geweest.

Deze vrome mannen uit Jeruzalem zochten heus het conflict niet op. Ze waren dankbaar voor alles wat ze gekregen hadden. Echt waar! Maar ze *konden* zich niet stilhouden met die onbesneden Griek naast zich aan tafel.

Hoe moest dat nu wanneer ze straks met elkaar aan tafel gingen zitten eten? Waarom had Paulus nu juist ook deze man meegenomen naar Jeruzalem? In Antiochië woonden veertigduizend Joden! Waarom dan juist een onbesneden Griek meenemen? *En dat deed nu een man die zelf Farizeeër was geweest!*

Het hoge woord kwam er toch uit. Zo voorzichtig mogelijk, om niemand te kwetsen, zei één van de vrome mannen: ‘Wij zijn blij dat Titus meegekomen is. We hebben niets op hem als persoon tegen. We zijn ook heel blij dat Titus gelooft in de Here Jezus. Maar, wij zijn hier in Jeruzalem en niet in Antiochië. Het is hier allemaal een beetje of zelfs veel anders....’

Beste Paulus, wilt u ons een groot plezier doen? Wilt u uw vriend Titus wel laten besnijden? Dan zijn alle problemen opgelost en ook voor Titus is het dan geweldig dat hij opgenomen wordt in het oude verbond dat God met onze voorvader Abraham gesloten heeft....’



*Beste Paulus, wilt u ons een groot plezier doen?
Wilt u uw vriend Titus wel laten besnijden?*

Paulus ging staan. Kort en bondig en met heel duidelijke woorden zei hij waar het opstond. Nooit zou hij Titus dwingen om zich te laten besnijden. Nee, nooit zou hij hem dat vragen. Dit ging niet om een beetje water bij de wijn doen. Dit was niet iets om een ander een deugd te doen. Dit ging om *de waarheid* van het evangelie. Hij had zijn gemeente in Antiochië geleerd, **dat je behouden wordt door het geloof en niet uit de wet**. Door *Jezus Christus* mag je na je dood bij Hem in de hemel komen en niet door *Mozes*! Nooit zou hij deze woorden terugnemen. Dit was het kernpunt van het geloof.

Titus had zich laten dopen en hij had de Heilige Geest ontvangen. Was dit niet veel meer dan het oude symbool van de besnijdenis, dat met het bloedoffer van Jezus zijn tijd had gehad?

Wie de Geest ontvangen had, hoefde niet meer Jood te worden. Wie het eigendom van Christus was, die hoefde niet meer slaaf-van-de-wet te worden!

Nu kenden de Hebreeërs in de eerste Christengemeente de mening van Paulus. Maar waren ze het ermee eens? Nee, dat waren ze lang niet. Nu Paulus hun zijn waarheid had verteld, konden zij dat ook.... Heftig werd er tegen elkaar gepraat, met als gevolg: *hete hoofden en koude harten*.

Toen deze discussie uit de hand begon te lopen namen de apostelen het woord. Zonder één van beide partijen gelijk te geven lukte het hen de zaak te sussen.

Ze wezen de strenge Hebreërs van Jeruzalem erop dat er een groot verschil was tussen de gemeente in Jeruzalem en die van Antiochië. Ze mochten niet vergeten dat meer dan de helft van de gemeenteleden in Antiochië geen geboren Joden waren. En daar moest men daar rekening mee houden. Wat in Jeruzalem kon en misschien ook wel nodig was, dat hoefde men nog niet in Antiochië te doen. En wat betreft Titus: hij hoorde niet bij de Christengemeente van Jeruzalem. Hij was hier maar voor korte tijd een gast en spoedig zou hij dus weer vertrokken zijn. In zijn thuisgemeente viel het helemaal niet op dat hij niet besneden was! Om hem nu te verplichten zich te laten besnijden, wat in zijn eigen gemeente niet nodig was, dat was natuurlijk onzin.

Maar...., het allerbelangrijkste: om zoiets als de besnijdenis mocht er tussen deze beide gemeenten van Jezus Christus geen verwijdering ontstaan tussen de discipelen van Jezus.

Als iedereen nu zijn werk deed, Petrus en de anderen in Jeruzalem en Paulus in de heidenlanden, waartoe de Heer hem speciaal geroepen had, dan was alles in orde en waren er geen problemen meer.

De Jeruzalemmers begrepen dat zij hun zin niet zouden krijgen en gaven toe. Ook Paulus wilde deze hele zaak niet op de spits drijven. Hij voelde heel goed dat deze kwestie niet opgelost was, maar hij wilde zijn mening niet aan de apostelen opdringen. Hij was al lang blij dat ze hem in Antiochië geen strobreed in de weg legden.

En zo werden ze het dan toch nog eens. Petrus en de anderen gaven hun de hand en zeiden tegen Paulus dat het werk onder de heidenen zeer beslist moest doorgaan. Zijzelf zouden zich dan vooral richten op de Joden in Jeruzalem. Alleen verwachtten ze wel dat zij de contacten met Jeruzalem aan zouden houden en ook dat zij tijdens de komende hongersnood voor hen zouden collecteren. Paulus beloofde dat direct. Het was nooit zijn bedoeling geweest om te breken met de Christengemeente in Jeruzalem. In later jaren heeft Paulus nog grote sommen geld naar Jeruzalem gestuurd.

Hoofdstuk 117

Lieve kleinkinderen,

Ik las een brief van een dominee die schreef: 'Als student twijfelde ik of ik wel dominee wilde worden. Mijn geloof in Jezus zou ik mijn leven lang wel behouden, dat geloofde ik zeker. Maar, de kerk is niet alleen een vindplaats van hoop, geloof en liefde, maar óók een vindplaats van kruispunten en conflicten...

Wil ik in zo 'n kerk wel de dominee zijn?

Conflicten, ruzies en teleurstellingen.... Het is zo oud als de mens. In onderstaand verhaal van de eerste zendingsreis van Paulus en Barnabas wordt verteld van de sympathieke en heel sportieve jonge man die Johannes Marcus heette. Hij was ongeveer twintig jaar. Hij was opgevoed door zijn moeder, die een heel rijke vrouw was. Haar zoon werd een beetje verwend. Hij hoefde nooit eten klaar te maken of af te wassen. En schoonmaken, je bed opmaken? Daar had je toch je slaven voor! Hij kreeg altijd alles wat zijn hartje begeerde.

Deze Johannes Marcus hield heel veel van de Here Jezus en toen hij hoorde dat zijn oom Barnabas met zijn vriend Paulus op zendingsreis gingen om aan de heidenen het evangelie van Jezus te vertellen, wilde hij mee om te helpen. Hij zou voor het eten zorgen, hij zou de tenten opzetten en weer afbreken. Hij zou meesjouwen wanneer ze in de wildernis waren. Hij zou hun grote hulp zijn. Maar dat viel tegen, zoals jullie hieronder kunnen lezen, met als gevolg een flinke ruzie, (teleurstelling) die niet weer goed kwam....

Hoofdstuk 117 - Het begin van het grote werk - Handelingen 13 : 1 - 16

Niet lang na die reis naar Jeruzalem mocht Paulus met zijn apostelwerk beginnen. Jarenlang had hij hiernaar uitgekeken en nu was het bijna zo ver. Het laatste jaar was hij druk geweest met het werk in de christengemeente in Antiochië. Maar hij was geen man om jarenlang gemeentewerk te doen. Nee, hij was niet voor niets geroepen om in verre landen het evangelie van Jezus aan de heidenen te verkondigen. Graag wilde Paulus reizen over grote zeeën en hoge bergen en als het moest dwars door de wildernis heen om van Jezus te mogen vertellen. En er waren meer discipelen van Jezus die daar zo over dachten.

Op zekere dag waren de vijf leiders van de gemeente - behalve Paulus en Barnabas waren er nog drie - bij elkaar gekomen om te bidden en te vasten en om God te vragen wat ze moesten doen voordat ze met het grote werk mochten beginnen. Hartstochtelijk vroegen ze God wanneer ze op reis mochten gaan naar de heidenvolken.

Toen zei de Heilige Geest tot hen: 'Barnabas en Saulus moeten Antiochië verlaten. Ze moeten het werk gaan doen waarvoor ik hen uitgekozen heb.' Ze waren erg blij met dit duidelijke antwoord. Nadat ze God gedankt hadden en Zijn Zegen hadden gevraagd, legden de drie voormannen hen de handen op. Dit was het teken dat zij Paulus en Barnabas uit hun gemeente lieten vertrekken met Gods zegen. Zij waren nu ook vrij van het gemeentewerk in Antiochië.

Niet lang daarna begonnen de beide mannen aan hun eerste zendingsreis. De nog jonge Johannes Marcus, die met hen meegekomen was uit Jeruzalem, ging als hulp ook mee.

De Heilige Geest had hun de opdracht gegeven om op reis te gaan, maar ze moesten zelf hun reisplan maken. Ze moesten zelf beslissen welke kant ze op wilden gaan. Maar dat was niet zo moeilijk. Als eerste wilden ze naar het eiland Cyprus gaan, waar Barnabas was geboren. Daarna wilden ze doorreizen naar de provincie Pamfylië.

Ze reisden eerst naar de haven van Seleucië en gingen aan boord van een schip dat hen naar het eiland Cyprus bracht. Bij het eiland aangekomen liepen ze eerst naar Salamis, een grote stad op de oostkust van het eiland. De eerstvolgende sabbat gingen ze naar de synagoge en vertelden daar van Jezus. Behalve een aantal Joden waren er ook enkele heidenen in de synagoge.

Maar al heel snel werd duidelijk dat niemand belangstelling had voor deze nieuwe leer van Jezus. Daarom trokken ze dwars over het eiland naar de stad Pafos aan de westkust. Het was niet een erg grote stad, maar de Romeinse proconsul woonde er en ook stond in de stad een tempel van Venus, de godin van de Liefde. Ieder jaar werd in die tempel een groot feest gehouden.

De proconsul Sergius Paulus was niet onverschillig wat betrof de Joodse godsdienst.



Paulus en Barnabas in het paleis van proconsul Sergius Paulus op het eiland Cyprus.

In ieder geval geloofde hij niet meer in al die heidense goden van de Grieken. Volgens hem was er maar één God die de hemel en de aarde gemaakt had. Juist door zijn belangstelling voor het Jodendom had hij kennis gemaakt met Bar-Jezus, een Joodse magiër. Deze man was een tovenaars die van zichzelf dacht dat hij een groot profeet en ook een groot geleerde was. Hij had het voor

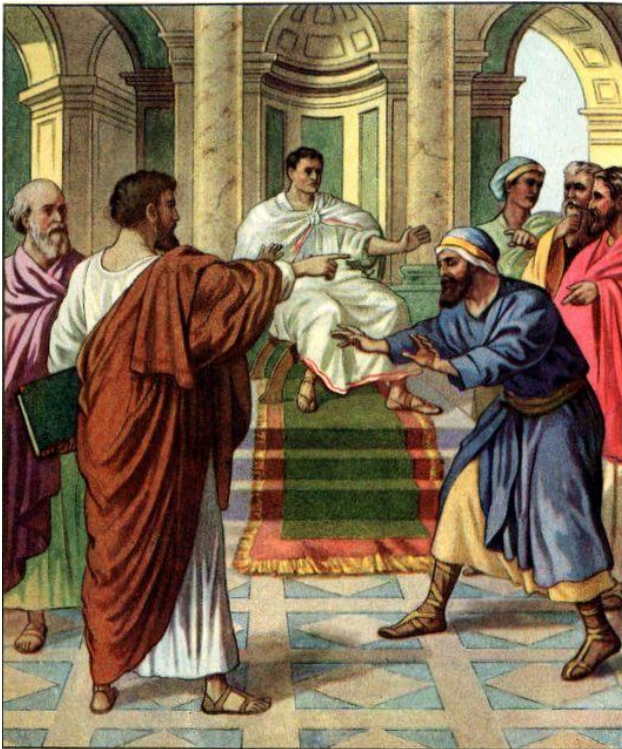
elkaar gekregen dat hij in het paleis van de proconsul woonde. Hij had veel invloed op Sergius Paulus.

Toen de proconsul Sergius Paulus hoorde dat er een paar leraren afkomstig uit Jeruzalem in de stad waren, liet hij hen naar zijn paleis komen.

Samen met Bar-Jezus luisterde hij naar wat Barnabas en Paulus te vertellen hadden. Sergius Paulus luisterde intensief naar wat Barnabas over Jezus vertelde en hij het leek erop alsof hij begon te geloven in de opstanding uit de dood van Jezus. Toen Bar-Jezus dat merkte begon hij hevig tegen Barnabas en Paulus in te gaan. Hij wist dat wanneer de proconsul zich zou laten dopen in Jezus naam, dat het dan uit zou zijn met zijn macht en tovenarij in het paleis. In zijn ijver om zijn gelijk te halen nam hij het niet al te nauw met de waarheid. De proconsul wist niet meer wie hij moest geloven....

Maar na de zoveelste leugen van Bar-Jezus leek het erop dat proconsul Sergius Paulus meer heil zag in de woorden van Bar-Jezus, dan in de blijde boodschap van Jezus Christus zoals Barnabas die vertelde.

Omdat Barnabas op het eiland Cyprus geboren was en daar de mensen kende, had hij meer het woord gevoerd dan Paulus.



'Jij bent een vijand van alles wat goed is!'

alles wat goed is! Jij zit vol kwaad en vol leugens. Je liegt over de boodschap van de Heer. Daarom zal de Heer je straffen. Je zult een tijdlang blind zijn en de zon niet kunnen zien.' Op datzelfde ogenblik was het nacht om de magiër heen. Hulpeloos tastte hij om zich heen. Hij liet zich de zaal uitbrengen. Hij durfde niets meer te zeggen. Paulus had de strijd gewonnen.

Maar nu, op dit kritieke moment nam Paulus het woord. Nog beter dan zijn vriend Barnabas zag hij hoe gevaarlijk deze magiër was. Als die dit debat won, dan zou niet alleen de proconsul hen de rug toekeren, maar dan zou niemand in Pafos meer naar hen willen luisteren. *Het ging er nu om wie de sterkste was: Jezus Christus of deze zoon-van-Jezus!* Paulus voelde dat alleen een wonder de beslissing zou kunnen geven. En hoewel hij in dezen geen opdracht van God had gekregen, wist hij dat God hem zou helpen.

Streng keek Paulus zijn tegenstander aan en heftig riep hij: 'Jij bent een kind van de duivel, een vijand van

Toen de proconsul zag dat de vloek van God op deze man was neergekomen, geloofde hij wat Paulus en Barnabas gezegd hadden. In de bijbel staat niet of hij zich ook heeft laten dopen. Maar voor de beide zendelingen Paulus en Barnabas was het van wezenlijk belang dat de proconsul, de hoogste ambtenaar op het eiland op hun hand was.

Toen hun werk in Pafos klaar was gingen ze aan boord van een schip en voeren naar de kust van Asië. In de zeehaven Attalië gingen ze niet aan wal, maar ze voeren een eind de rivier op naar de stad Perge. Het was de bedoeling van Paulus en Barnabas om nu niet naar de kuststeden te gaan. Ze wilden verder het binnenland in, naar de steden in de bergen.

En zo begon het zwaarste gedeelte van hun eerste zendingsreis. Reizen was in die tijd niet zo gemakkelijk. De wegen waren slecht. Maar hun reis over het eiland Cyprus was niet te vergelijken met wat hun nu te wachten stond. Ze moesten door een eenzame bergstreek waar bijna geen mensen woonden. Nergens zou eten te koop zijn. En ze wisten dat struikrovers de wegen onveilig maakten. Het was levensgevaarlijk om door de wilde bergstromen te lopen. Het kwam voor dat reizigers 's morgens in het hete bergdal bijna stikten van de hitte en 's avonds hoog in de bergen bijna bevroren van de kou tussen de rotsen, waar geen weg was. Je kon er verdwalen of een erge ziekte oplopen wanneer je met je bezweet lichaam door een ijskoude bergstroom moest lopen.



Onbegane wegen in de wildernis

Paulus kende deze omstandigheden. Hij was geboren in Tarsus, een stad dicht bij de bergen. Hij vond het niet erg om te reizen over onbegaanbare wegen. Als hij op reis was voor de zaak van Jezus' Koninkrijk dan trotseerde hij honger en kou. Ja, gevaar, moeite, pijn of moeheid, alles had hij over om zijn opdracht zo goed mogelijk uit te voeren.

Zelfs met zijn pijnlijke kwaal die hem het reizen dubbel zo moeilijk maakte, was Paulus blij dat hij toch nog zijn apostelwerk mocht doen.

Ook voor Barnabas gold dit. Hij zag er niet tegenop de wildernis in te gaan. Hij wist dat hun reis over het eiland Cyprus niet te vergelijken was met wat hen nu te wachten stond.

Maar voor Johannes Marcus was het allemaal anders. Hij was nog nooit in de wildernis geweest. En ging hij op reis, dan was dat altijd in gezelschap van zijn slaven geweest die altijd alles voor hem deden. En nu moest hijzelf werken! Ja, voor zijn oom Barnabas en voor Paulus deed hij met alle liefde 'slavenwerk'.

Maar het viel hem zwaar. Bij zijn rijke moeder thuis, had hij dit niet geleerd....

Hoe zou hij het ooit vol kunnen houden in de bergen nu hij het reizen over het eiland Cyprus al zo zwaar vond? Hij sprak erover met zijn oom Barnabas die altijd als een vader voor hem was geweest. Barnabas begreep zijn neef.

Natuurlijk hield Johannes Marcus heel veel van Jezus, maar daarom was deze reis voor zijn neefje wel heel zwaar. Zonder de hulp van Johannes Marcus zouden Paulus en hij ook wel hun reis naar de binnenlanden kunnen maken.

Over een aantal jaren wanneer hij volwassener was geworden, dan zou Johannes Marcus dit soort zendingsreizen wel kunnen maken. Maar natuurlijk zou hier eerst met Paulus over gesproken moeten worden. Paulus had hier in Pamfylië de leiding.

En zo zat de jonge Johannes Marcus voor Paulus en zei dat het hem speet, maar dat hij niet verder durfde meegaan. De reis door het woeste bergland zou te zwaar voor hem worden.

Paulus wist niet wat hij hoorde! Dit viel hem van Johannes Marcus tegen. Nee, dit had hij nooit van deze jonge man verwacht. Hij wilde terug naar zijn moeder.... Net nu de echte zendingsreis zou beginnen wilde hij al stoppen. De zeereis en hun tocht over het eiland Cyprus betekenden wat zwaarte betrof, eigenlijk nog helemaal niets. Hier in Perge begon het echte werk! Volgens Paulus was het laf om hen nu in de steek te laten en terug te gaan. Als zo'n jonge kerel niet durfde dan moest hij maar mooi naar zijn moesje teruggaan. 'Beter geen hulp, dan hulp van iemand die niet alles voor Jezus over heeft,' mompelde Paulus zachtjes, maar wel zo luid dat Johannes Marcus het kon verstaan....

'Goede reis terug en doe je moeder de groeten,' waren de laatste woorden die Paulus gepikeerd tegen hem zei.

Maar Paulus met zijn brandende liefde voor zijn Heer begreep niet, nee kon het niet begrijpen dat iemand die van Jezus hield, ook zwak kon zijn. Zelf kon Paulus alles verdragen en hij kon zich niet indenken dat andere mensen wel eens minder sterk waren dan hij. Als hij zo jong was geweest als Johannes Marcus nu en ook nog zo gezond en sterk

Maar deze jonge man, de neef van Barnabas moest het zelf maar weten! In ieder geval nam hij hem nooit weer mee op reis. Paulus begreep niet dat hij met zijn bittere woorden en zijn houding naar Johannes Marcus hem groot onrecht aandeed.

Johannes Marcus schaamde zich meer dan hij kon zeggen, maar hij bleef bij zijn besluit en ging terug naar Jeruzalem.



Eerste zendingsreis van Paulus en Barnabas

Hoofdstuk 118

Lieve kleinkinderen,

*‘Jantje,’ vragen papa en mama, ‘wat wil jij voor je verjaardag hebben?’
‘Een racefiets. Dan kan ik mooi wedstrijdje rijden tegen mijn klasgenoten die ook een racefiets hebben.’*

Het is een paar maanden later.

‘Jantje,’ vraagt papa, ‘wanneer ga jij weer eens gebruik maken van je racefiets?’

‘Dat stomme ding! Nooit weer. Elke keer verlies ik van iedereen. Dat is niet leuk. Gooi die racefiets van mij maar in de sloot. Ik wou dat ik hem nooit gezien had!’

‘Maar Jantje,’ vraagt mama, ‘is het dan niet leuk voor jouw grote vriend Piet dat hij die wedstrijd van vorige week zaterdag gewonnen heeft?’

‘Nee....! Ik ben geen vriend meer van Piet. Piet is een stomme jongen. Ik wil nooit weer samen met hem fietsen. Ook niet spelen.’

Ja, wat maakt jaloers zijn veel kapot....

Hoofdstuk 118 - Antiochië en Ikonium - Handelingen 13 : 16 - 52 Handelingen 14 : 1 - 8

Vanuit Perge reisden Paulus en Barnabas in één keer door het noorden in, naar de stad Antiochië die in de provincie Pisidië lag. Het was een afstand van ongeveer tweehonderd kilometer dwars door zwaar bergachtig land en ze waren erg blij toen ze er eindelijk waren.

Deze stad Antiochië was een Romeinse kolonie en lang niet zo groot als de stad Antiochië in Syrië. De meeste inwoners waren oud-soldaten die na hun pensioen hier een huis en land gekregen hadden. Natuurlijk woonden er ook wel andere mensen. En, in deze bergstad ontbraken ook de Joden niet. Ze hadden zelfs een grote synagoge gebouwd waar ook geregeld veel heidenen samenkwamen. Al waren deze heidenen geen proselieten, ze geloofden wel in één God. Ze waren niet besneden en hielden zich ook niet aan de Joodse wetten.

Direct de eerste sabbat toen Paulus en Barnabas in deze stad waren gingen ze naar de synagoge en maakten zich bekend als twee leraren uit Antiochië op doorreis naar het oosten. De leiders van de synagoge waren blij met hun gasten en vroegen hun: ‘Vrienden, als jullie een goede boodschap voor de mensen hier hebben, vertel ons die.’

Paulus ging staan en liep naar voren. Hij wenkte met zijn hand om stilte te vragen en daarna begon hij met zijn toespraak. Hij sprak niet alleen een troostwoord. Nee, Paulus hield een machtige toespraak waarin hij zijn luisteraars opriep om zich te bekeren en in de Here Jezus, Gods Zoon te gaan geloven. Zijn toespraak begon met het volk Israël dat in de woestijn de Wet van God ontving en daarna in ‘het beloofde land’ mocht gaan wonen. Paulus trok de lijn door van koning David, de man naar Gods hart naar Jezus Christus.

Hij vertelde dat Johannes de Doper van Jezus getuigd had dat Jezus de Messias was. Maar het volk van Jeruzalem sloeg Jezus’ woorden in de wind en hadden

hem tenslotte overgeleverd aan de heidenen en van stadhouder Pilatus geëist dat hij moest sterven aan het kruis. Met grote nadruk ging Paulus verder met het vertellen van het evangelie dat hij aan deze mensen, aan deze Joden en deze heidenen bracht.

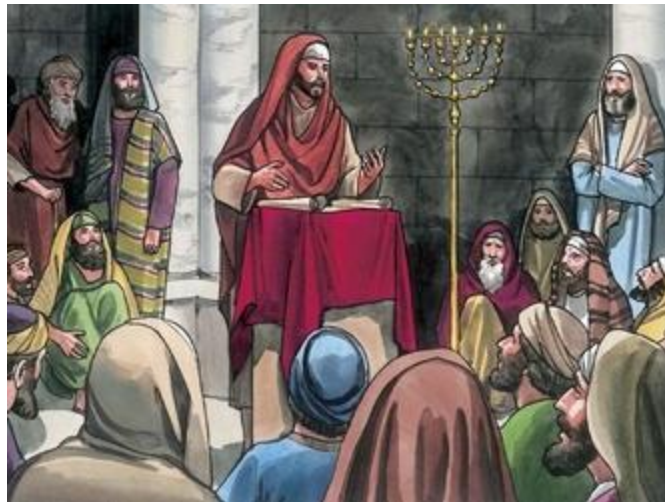
Door de synagoge klonk luid en duidelijk zijn stem: 'Maar God heeft Jezus opgewekt uit de dood! Veel dagen daarna is hij verschenen aan zijn discipelen. Zij zijn de getuigen dat hij werkelijk is opgestaan uit de dood. Mannen, broeders, kinderen van Abraham en ook heidenen die eerbied hebben voor God mogen nu allemaal dit woord van heil horen. God heeft van oudsher, ja door de eeuwen heen aan het volk Israël Zijn beloften gegeven.

Ik vertel jullie nu van Jezus Christus, Gods Zoon, die mens werd en stierf aan het kruis om ons te verlossen van onze schuld.

Door zijn dood zijn al die oude beloften van God in vervulling gegaan. Beste mensen, geloof in de opstanding van Jezus en weet dat hij ons allemaal wil redden.

Niet de wet van Mozes, maar Jezus wijst ons de weg naar het eeuwige leven bij God in de hemel.

Paulus sprak nog veel meer. Met veel teksten uit de oude Schriften maakte hij duidelijk, ja bewees hij dat Jezus de Messias was.



'Maar God heeft Jezus opgewekt uit de dood!'

Na afloop van de dienst ging niet iedereen naar huis. Buiten op het voorplein werd langdurig nagepraat over alles wat Paulus hun verteld had. Veel mensen vroegen Paulus en Barnabas of ze volgende week weer wilden komen. En toen ze tenslotte naar huis gingen, liepen veel mensen met Paulus en Barnabas mee terwijl ze onafgebroken vragen bleven stellen.

De beide evangelisten ontvingen deze mensen, vooral Joden heel blij in hun huis. Paulus waarschuwde dat deze eerste liefde van hen voor Jezus niet voldoende was, maar dat ze moesten blijven bidden om de genade van God en

om de Heilige Geest. Deze blijde boodschap van Jezus was zo anders dan wat ze altijd geloofd hadden.

Bij de Joden in Antiochië was een week later de stemming helemaal omgeslagen. Paulus was er al bang voor geweest. Niet voor niets had hij ze gewaarschuwd. Ze vonden het geen goed teken dat de heidenen zo blij waren met deze nieuwe leer van Jezus. Was het waar dat onbesneden heidenen hetzelfde heil van God ontvingen als de Joden? **Dat kon toch niet waar zijn!**

Die tweede sabbat kwamen er zoveel heidenen naar de synagoge dat ze binnen niet allemaal meer een plekje konden vinden. Buiten in de open lucht werden de mensen zelfs in twee groepen door Paulus en Barnabas toegesproken. De Joden van de synagoge werden jaloers. Heftig begonnen zij Paulus en Barnabas tegen te spreken. Deze nieuwe leer die deze twee mannen vertelden was niet waar... En hadden ze dat nu maar eerlijk en met bewijzen uit de heilige Schrift gedaan, dan hadden Paulus en Barnabas ook met teksten het tegendeel kunnen bewijzen. Maar deze Joden durfden het debat niet aan. Ze vielen steeds Paulus en Barnabas in de rede en schreeuwden leugens en lelijke dingen. *Op deze manier kon het blijde evangelie van Jezus niet verteld worden.* Het spreken werd Paulus en Barnabas door deze mensen zelfs onmogelijk gemaakt. Ze hielden ermee op. Maar eerst liepen ze nog naar hun tegenstanders toe en heel ernstig zeiden ze tegen hen: ‘Het was onze plicht om het blijde nieuws van Jezus als eerste aan jullie te vertellen. Maar nu jullie er niets van willen weten zullen wij naar de heidenen gaan. Want in de heilige boeken zegt God tegen ons: ‘Ik heb jullie uitgekozen om een redder te zijn **voor alle volken**. Jullie moeten overal op aarde redding brengen.’

Vanaf deze dag vertelden Paulus en Barnabas alleen nog aan de heidenen het blijde nieuws van Jezus’ opstanding uit de dood en wat dat voor alle mensen betekende. Veel heidenen kwamen tot geloof en lieten zich dopen. Ook kwam in de mensen van deze eerste gemeente in Azië de Heilige Geest. Niet alleen in deze stad Antiochië groeide de kerk van Jezus. Ook veel mensen in de omliggende dorpen kwamen tot geloof.

Toen de Joden in hun synagoge merkten dat de nieuwe kerk van Jezus steeds groter werd, werd hun haat voor Paulus en Barnabas alleen maar groter. Maar ze durfden deze mannen geen kwaad te doen. Nee, in een stad zoals Antiochië waar het bestuur helemaal in handen van de Romeinen was, durfden zij niet zomaar een moord plegen.

Wel lukte het deze Joden om bij een paar rijke vrouwen die geregeld in de synagoge kwamen, Paulus en Barnabas in een kwaad daglicht te stellen. Deze

rijke vrouwen zorgden ervoor dat op een gegeven moment Paulus en Barnabas op gezag van het stadsbestuur niet langer in Antiochië mochten blijven. Paulus en Barnabas veegden het stof van deze stad van hun voeten. Zo lieten ze zien, dat de mensen in deze stad een verkeerde keus hadden gemaakt.

De nieuwe gelovigen in Antiochië waren blij. *De Heilige Geest was steeds in hen.*

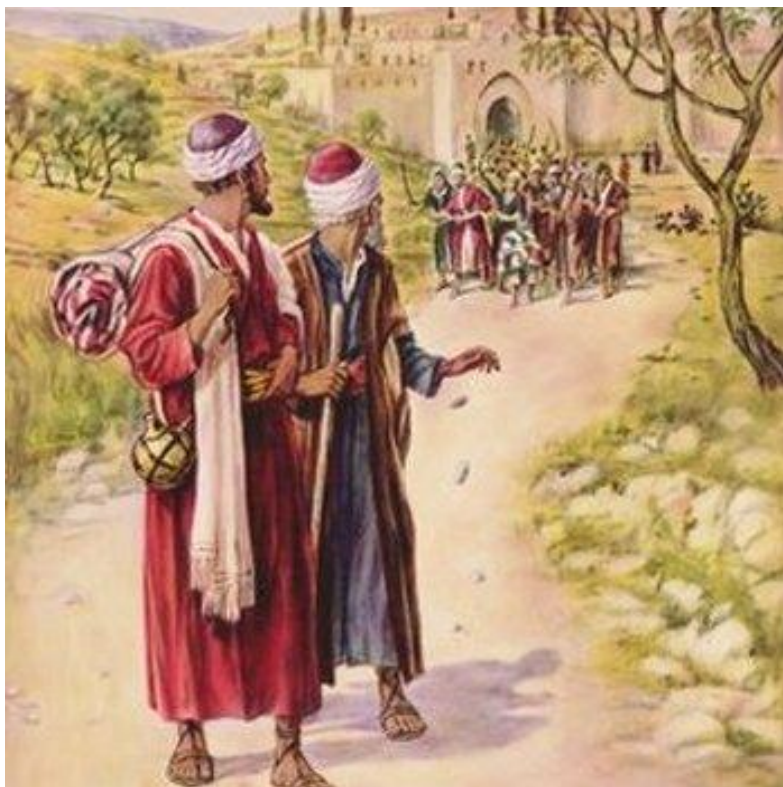
Paulus en Barnabas reisden verder het oosten in, naar de stad Ikonium.

Het was een lange en erg vermoeiende reis om in deze stad te komen. Nadat Paulus en Barnabas een woonplek gevonden hadden namen ze een aantal dagen rust. Op de sabbat begonnen ze met hun werk in de synagoge. De mensen luisterden en veel Joden en ook heidenen lieten zich dopen. God zorgde ervoor dat Paulus en Barnabas wonderen konden doen. Zo liet Hij zien dat de blijde boodschap die Paulus en Barnabas vertelden waar was.

Maar er waren ook Joden die niet naar hen wilden luisteren. Zij zorgden ervoor dat er grote verdeeldheid ontstond tussen mensen die **wel** en mensen die **niet** geloofden. Ja, de niet-gelovigen kregen een vreselijk hekel aan de mensen die wel geloofden.

Er werden zelfs plannen gemaakt om Paulus en Barnabas te mishandelen en te doden.

Gelukkig hoorden ze van deze plannen en juist op tijd konden ze de stad uitvluchten. Hun zendingsreis ging verder het zuiden in, naar de stad Lystra.



Juist op tijd konden ze de stad uitvluchten.

Hoofdstuk 119 - Lystra - Handelingen 14 : 9 - 28

Lieve kleinkinderen,

Jaren geleden toen ik nog voor de klas stond, vertelde ik mijn leerlingen het volgende verhaal uit de Griekse mythologie. 'Een mooi sprookje,' zei ik altijd. 'Niet waar gebeurd!'

Op zekere dag vroeg oppergod Zeus aan zijn boodschapper Hermes: 'Hoe gaat het eigenlijk op aarde? Doen de mensen een beetje lief tegen elkaar?' 'Dat weet ik niet, oppergod Zeus,' antwoordde Hermes, een god van een lagere rangorde. 'Ik ben daar in lange tijd niet geweest,' 'Weet je wat?' besliste Zeus, 'wij gaan samen hier vanuit de hemel naar de aarde om te zien hoe de mensen met elkaar omgaan.'

En daar stonden ze dan, verkleed als arme bedelaars, samen op deze wereld. Ja, je kon natuurlijk niet als een god bij de mensen op bezoek komen. Als je dat deed zou iedereen vriendelijk en ook behulpzaam voor je zijn. Dat was niet de bedoeling.

Wat viel dat bezoek aan onze wereld tegen! In de eerste stad waar ze kwamen, werden ze met de nek aangekeken. Niemand wilde met hen praten. In de tweede stad, toen ze dorst kregen en trek in eten, kwamen ze overal voor een dichte deur. Niemand gaf hun iets. En in de derde stad? Daar werden ze zelfs met agressieve honden de stad uitgejaagd. Weg met dat bedelaarsvolk!

Aan het einde van de dag toen ze teleurgesteld en ook boos wilden teruggaan naar de hemel, zagen ze in een bos een houthakkershuisje staan.

'Oppergod Zeus, zullen we daar bij die mensen om een beetje water vragen?' vroeg Hermes.

'Goed,' zei Zeus en hij klopte op de deur van dat oude vervallen huisje. Een oudere vrouw deed open en keek wie daar op de deur geklopt had. Waren deze bedelaars verdwaalde reizigers?

'O, ik zie het al,' zei ze. 'Jullie zijn moe en hebben honger. Jullie treffen het, want ik heb juist een grote pan met eten klaargemaakt. Kom binnen. Was je handen en ga aan tafel zitten. Ik zal mijn man roepen en dan gaan we gezellig met elkaar eten.'

Na de lekkere maaltijd zei de man: 'Beste mensen, jullie mogen de komende nacht in het bed slapen dat op zolder staat. Dan zal ik jullie morgenvroeg de weg wijzen waar jullie naar toe moeten.'

Maar toen de arme houthakker de volgende ochtend zijn gasten wilde roepen, waren ze verdwenen. Zonder afscheid te nemen waren Zeus en Hermes teruggegaan naar de hemel.

Wat waren de gevolgen van hun bezoek aan deze aarde? Die drie steden waar ze niet welkom waren geweest, kregen het zwaar te verduren. Hongersnood, ziekte en vijandelijke aanvallen wisselden elkaar af en die derde stad, waaruit zij weggejaagd waren werd zelfs met de grond gelijk gemaakt. Alle inwoners werden door de vijand gedood.

En hoe ging het verder met die arme houthakker en zijn vrouw? Jullie begrijpen het al. Zij werden heel erg gezegend. Ze werden nooit weer ziek en hun kinderen en kleinkinderen ook niet. In de hele familie was nooit meer geldgebrek. Ze leefden nog heel lang en heel gelukkig.

Maar zoals alle mensen moesten ook deze houthakker en zijn vrouw één keer sterven. Maar van de goden mochten ze geen verdriet hebben. Wat gebeurde er? Op zekere dag kwam er een onweersbui en de bliksem sloeg in op hun huis. Beiden werden door de bliksem getroffen en overleden tegelijk zodat niet de één verdriet zou hebben omdat de ander er niet meer was.

Hoofdstuk 119 - Lystra - Handelingen 14 : 8 - 28

De reis naar Lystra was niet zo lang, slechts zo'n veertig kilometer. Door de hoge bergen liep je naar een hoogvlakte waarop de stad Lystra gebouwd was. Ook deze stad was een Romeinse kolonie. Ook hier was een sterk legioen soldaten gelegerd dat moest optreden tegen struikrovers die de bergen onveilig maakten. Omdat er in deze stad heel weinig handel was woonden er geen Joden. Een synagoge was er dus ook niet. Paulus en Barnabas moesten nu aan heidenen die niets van de Joodse godsdienst afwisten van Jezus vertellen. Van de heilige Schriften van Mozes hadden deze mensen nog nooit gehoord.

Maar Paulus en Barnabas deden hun best. Ze vertelden niet alleen in de stad Lystra maar ook in de omliggende dorpen van Jezus die opgestaan was uit de dood. En zo ontstond daar toch een kleine Christengemeente van mensen die niet langer in de Romeinse en Griekse afgoden geloofden, maar in de opstanding van Jezus Christus, Gods Zoon.

De meeste mensen in Lystra bleven geloven in de vele goden van het heidendom.

Op een plein buiten de stad stond een grote tempel die gewijd was aan Zeus, de hoofdgod van de Grieken. Hij was ook de beschermheer van de stad Lystra.

Op dat plein dichtbij deze tempel stond Paulus een keer te spreken tot het volk. Hij deed erg zijn best en de mensen luisterden ook wel, maar je merkte dat de mensen er niet veel van begrepen. Een Jood die gestorven was aan het kruis en toch de Zoon van God was? **Dat kon niet!** Wie kon dat nu geloven? Wat een ‘vreemde’ leer vertelden deze mensen. Maar van Joden kon je alles verwachten en vaak niet veel goeds.... Paulus voelde zelf wel aan dat zijn verhaal over Jezus niet veel indruk maakte.

Ineens zag hij een man die wel goed naar hem luisterde. Het was een bedelaar die verlamd was aan zijn beide benen. Paulus zag zijn gezicht stralen van blijdschap. Plotseling wist hij het zeker: deze bedelaar geloofde in de Here Jezus.

Paulus stopte met zijn redevoering. Terwijl hij de bedelaar strak aankeek, zei hij: *‘Kom overeind en ga staan!’*

De bedelaar die nog nooit in zijn leven één stap had kunnen lopen, liep nu over het plein en schreeuwde het uit van blijdschap.



‘Kom overeind en ga staan!’

Het werd een kort moment doodstil op het plein. Iedereen hield zijn adem in. Wie het eerste in zijn eigen taal schreeuwde weet ik niet, maar plotseling begonnen alle mensen uitbundig door elkaar heen te schreeuwen: ‘Zo’n groot wonder als dit kan geen mensenwerk zijn! Dit lijken mensen, maar *het zijn goden!* Ze zijn in mensengedaante naar ons toegekomen!’

‘Ja,’ schreeuwde een ander, ‘die ene die zo goed kan praten, is Mercurius, de

bode van de goden en die andere met zijn grote donkere baard, die daar zo stil en hoog verheven bij hem staat, dat is Jupiter zelf!’

Weer een ander, het was een priester uit de tempel van Zeus, riep de mensen toe: ‘Kom, wij gaan deze goden eren door hun offers te brengen. Kom, ga met mij mee om alles klaar te maken voor een groot offerfeest!’

Daar gingen ze. Alle mensen die op het plein stonden liepen luid en enthousiast met elkaar pratend achter de priester aan naar de tempel van Zeus.

Paulus en Barnabas gingen maar naar huis. Wat konden ze nog doen op dat lege plein? Wisten ze nu maar wat al die mensen van plan waren en waar ze naar toe waren gegaan. Ja, het was een groot nadeel dat je de taal van deze mensen niet verstond. Alle mensen in het groot Romeinse rijk spraken en verstonden Grieks. Maar de eigen taal of het eigen dialect van de verschillende volksstammen verstonden Paulus en Barnabas niet.

Toch moest het wonder van deze verlamde man wel indruk op de menigte hebben gemaakt. Het liefst had Paulus hen direct toegesproken maar dat lukte nu niet. Ze zouden wel weer terugkomen en dan zou Paulus hun meer van Jezus vertellen.

Het was een paar uren later. Paulus en zijn vriend Barnabas zaten in hun huis. Ze hoorden op het binnenplein haastige voetstappen. Eén van de discipelen kwam snel hun huis binnenlopen en hijgend zei hij: ‘Ze denken dat jullie goden zijn en een aantal priesters van Zeus komen met stieren, met bloemenkransen om hun nek de stad al binnen. Ze willen op het plein jullie een groot offer brengen. En de hele stad loopt achter hen aan...’



‘De mensen in deze stad denken dat jullie goden zijn.’

Paulus en Barnabas sprongen overeind. Zo snel ze konden liepen ze naar het grote plein in de stad. Dit was het ergste wat hen kon overkomen! Nu hadden ze zo hun best gedaan om de bevolking te vertellen van de ene echte God en in plaats daarvan *wilden ze mensen een offer brengen!*

Paulus had een wonder gedaan om de mensen de macht van Jezus te laten zien en nu wilden ze hen, Paulus en Barnabas de eer geven die God alleen toekwam. Maar dat mocht niet gebeuren! Terwijl ze naar het plein midden in de stad liepen was er in hun hart een gebed of God dit verblinde heidenvolk de ogen wilde openen.

Het was druk in de stad. Langzaam liep de priester in zijn witte mantel met het grote offermes in zijn hand voor een lange stoet feestenvierende mensen. Stieren met bloemenkransen om hun nek werden aan een stuk touw meegetrokken. Alle mensen hadden feestkleren aan. Dit zou een feest worden zoals er nog nooit eerder gevierd was. De stad Lystra zou in het hele Romeinse Rijk bekend worden. **De goden waren in Lystra!** Wie had dat ooit kunnen denken?

Paulus en Barnabas kwamen het plein oplopen. Met veel gejuich werden ze ontvangen. De goden kwamen naar het offerfeest!



*Groot feest in de stad Lystra.
De goden zijn in mensengedaante bij ons gekomen!*

Een priester viel in aanbidding op de grond neer voor Paulus en Barnabas. Maar Paulus trok hem overeind. Dit mocht niet! Paulus was bleek en in wanhoop

scheurde hij zijn kleren. Barnabas stond aan de andere kant van het plein ook midden tussen de mensen.

‘Mannen van Lystra!’ riepen ze. ‘Wat doen jullie nu? Zien jullie dan niet dat wij heel gewone mensen zijn, net zoals jullie. Hebben wij jullie niet verteld dat jullie geen goden mogen vereren die niet bestaan? Jullie moeten alleen de levende God dienen. God die de hemel en de aarde gemaakt heeft. Ook de zee en alles wat daarin leeft. Het is nu de tijd om in Hem te gaan geloven. *Want vanaf nu is Zijn Heil ook voor jullie!* Tot nu toe werd God alleen vereerd door de Joden. Alle andere volken vereerden hun eigen goden.

Toch heeft onze God door de eeuwen heen ook voor jullie gezorgd. Hij zorgde dat het koren kon groeien en dat jullie eten hadden en gelukkig waren.

Maar nu heeft God ons naar jullie gestuurd om Zijn Woord aan jullie te vertellen. Ook jullie mogen Zijn kinderen worden. Maar breng ons geen offers! Slacht geen stieren voor ons. *Wij zijn mensen, dienaren van God....*’

Paulus en Barnabas moesten lang praten voordat de priesters geloofden dat zij geen goden waren, maar gewone mensen net zoals zichzelf.

Langzaam en heel traag namen ze hun offerdieren mee terug naar hun eigen tempel. Wat een teleurstelling....

Ook het gewone volk op het plein keek teleurgesteld en ook boos naar de beide mannen die geen goden waren. Wat een figuur hadden ze geslagen en dat door deze beide Joden!

Jupiter en Mercurius.... goden uit de hemel en het einde van het liedje was dat het slechts twee Joden waren! Lystra zou niet een beroemde stad worden. Er zouden geen pelgrims uit alle landen komen. En dat betekende geen extra geld verdienen en geen offers....

En vandaag geen groot feest in de stad. Nee, geen offerfeest met een overdaad aan vlees en lekkere wijn. Geen feestelijke muziek en vanavond geen dansen in het maanlicht op het plein. Als dit bekend werd in het grote Romeinse rijk dan zou iedereen de gek met hen hebben. *Goden, die geen goden waren....* Om je kapot te lachen!

Paulus en Barnabas gingen terug naar hun huis. Dat werd ook hoog tijd! De teleurstelling was ook zo groot. De handen van veel mannen begonnen te jeuken om deze twee Joden een flink pak rammel te geven. Wat deden die mannen ook in hun stad? Die bedelaar kon nu weer lopen. Dat leek een wonder, maar wie wist was het wel tovenarij! In ieder geval, ze waren nu gewaarschuwd voor deze twee mooi pratende mannen!

Niet lang na deze ‘vreemde’ middag kwamen er weer reizigers in Lystra: een groep Joden uit de steden Antiochië en Ikonium. Ze hadden de lange en moeilijke reis gemaakt enkel en alleen om Paulus en Barnabas ook hier in Lystra het leven zuur te maken.

In Antiochië en in Ikonium konden Paulus en Barnabas niet meer werken. Nu, zij zouden ervoor zorgen dat dit hier in de stad Lystra voor hen ook onmogelijk zou worden. Tijdens die lange zware tocht hadden ze zich steeds kwader gemaakt en nu ze hier waren en Paulus en Barnabas van afstand zagen, haatten ze hen zo erg dat ze hen wel konden doden. Vooral die ene, die Paulus durfde alles maar zeggen en hij snoerde hen de mond met zijn Bijbelteksten. Hij zou het gewaar worden!

Op zekere dag toen Paulus op het plein het volk toesprak en vertelde over Jezus, kwamen deze Joden uit Antiochië en Ikonium dichterbij en begonnen er doorheen te schreeuwen. Met valse beschuldigingen kregen zij de mannen van Lystra op hun hand. Er ontstond een grote onenigheid en Paulus raakte in moeilijkheden. Joden en heidenen samen vielen de apostel Paulus aan. Hij kon geen kant meer uit. Niets kon hij meer beginnen tegen deze woedende menigte. Bang was hij niet. *Paulus had maar één gedachte en dat was Jezus....* Daar vloog een steen door de lucht. Meerdere stenen volgden. Ze raakten Paulus. Zelfs toen Paulus gewond op de grond viel, ging de menigte door met stenen gooien. Net zolang tot Paulus niet meer bewoog. Ze sleepten hem de stad uit en lieten hem op het veld liggen dat bestemd was voor misdadigers. De wilde honden zouden wel raad met hem weten en anders de gieren wel....



Daar vloog een steen door de lucht...

Diezelfde dag nog gingen een paar discipelen naar de begraafplaats van de misdadigers buiten de stad om het lichaam van Paulus te begraven. Ze begrepen

het niet. De boodschapper van Jezus die hun het heil van God verteld had was nu gestenigd. De brenger van het ‘levend leven’, lag daar nu koud en dood. Maar een eerlijk graf zou hij hebben ook al zouden ze dat met hun eigen leven moeten betalen.

Even later stonden ze om Paulus heen. De mannen van de kleine gemeente van de overleden apostel. Toen gaf één van hen een schreeuw en wees naar Paulus. Kijk, hij beweegt.... **O God, dan was hij niet dood.** Dan had het alleen maar zo geleken.

Ze hielpen Paulus overeind komen en wisten het bloed van zijn gezicht. Daarna ondersteunden ze hem om weer thuis te komen. Dat elke stap hem vreselijk veel pijn deed vond Paulus niet erg. Hij glimlachte moedig. Eén keer had hij zelf de discipelen van Jezus vervolgd en nu mocht hij om Jezus’ naam zelf pijn lijden! Het was meer dan hij verdiend had....

Natuurlijk kon Paulus niet langer in Lystra blijven. Diezelfde avond nog namen ze het besluit dat Paulus zo snel mogelijk de stad zou verlaten. Samen met zijn vriend Barnabas zou hij naar Derbe reizen, een stad die honderd kilometer verder het oosten in lag.

De verwachting was dat Paulus nog een paar dagen in Lystra zou blijven om weer op krachten te komen. Maar zelf dacht hij daar anders over. Hij *moest* verder, altijd maar weer verder. Nu hij niet meer in deze stad Lystra over Jezus mocht vertellen was elke dag die hij hier nog was een verloren dag. En zo vertrok hij de volgende ochtend in alle vroegte met zijn gekneusde lichaam de bergen in. Zijn wonden waren nog rood en pijnlijk, maar hij was vol goede moed.

In Perge was Paulus hard geweest tegenover Johannes Marcus, maar voor zichzelf was hij nog harder. Saulus, de man uit Tarsus die nu Paulus werd genoemd liep verder, steeds maar door.

Hoeveel schuldgevoel had hij nog steeds omdat hij de Christengemeente in Jeruzalem vervolgd had? Maar schuldgevoel was niet de reden dat hij met zijn ‘gestenigd lichaam’ nu al weer op reis ging. Nee, zijn liefde voor Jezus en van hem te vertellen, dat kon geen minuut langer wachten.

Paulus en Barnabas bleven lange tijd in Derbe. Veel mensen in die stad gingen in Jezus geloven. Toen Paulus en Barnabas vonden dat hun werk in deze nieuwe gemeente klaar was en dat zij ook zonder hen verder konden, gingen ze verder het westen in. Derbe lag niet eens zo ver bij Tarsus vandaan, maar de weg daarheen ging over hoge bergpassen en was heel gevaarlijk.

Paulus wilde graag op hun terugreis bij alle gemeenten langs die zij gesticht hadden, om hen te bemoedigen. Zo kwamen ze weer terug in de steden Lystra, Ikonium en Antiochië. In elke kerk kozen Paulus en Barnabas mensen uit die leiding konden geven. Daarna gingen ze vasten en bidden tot de Heer. Ze vroegen of Hij wilde zorgen voor alle nieuwe gelovigen.

Op de heenweg hadden Paulus en Barnabas de stad Perge links laten liggen. Maar nu op de terugweg gingen ze ook in deze stad de mensen over Jezus vertellen.

Van Perge gingen ze naar de havenstad Attalia en daar vandaan voeren ze met een schip terug naar Antiochië in Syrië.



Paulus en Barnabas voeren met een schip terug naar de stad Antiochië in Syrië.

De gemeente in deze grote stad Antiochië had hen op zendingsreis gestuurd. En nu vertelden Paulus en Barnabas aan hun eigen gemeente wat zij tijdens deze lange reis met Gods hulp gedaan hadden. Met elkaar waren ze blij dat God nu ook voor de heidenen de deur van het geloof in Jezus geopend had.

Hoofdstuk 120

Lieve kleinkinderen,

Kennen jullie de spreekwoorden: 'Met alle winden meewaaïen' en 'Zoals de wind waait, waait mijn jasje'? Deze spreekwoorden betekenen dat je telkens van

*mening verandert. Dat je geen eigen mening hebt, maar dat je steeds maar weer met de mensen om je heen meepaat en meedoet.
Je gaat dan met de stroom mee. Je volgt het voorbeeld van de grote massa.*

Lieve kleinkinderen, hoe standvastig zijn jullie? Ik bedoel met het woordje standvastig: hoe stevig staan jullie in je schoenen? Hoe sterk is jullie eigen mening?

Blijven jullie bij je standpunt of ga je meedoen met de minister, wanneer die jou het verkeerde voorbeeld geeft?

Schaam jij je voor jouw eigen standpunt wanneer de minister het verkeerde voorbeeld geeft en in jouw ogen verkeerde dingen doet?

Ga je met de minister meedoen of zeg je: 'Nee, meneer de minister, u bent niet goed bezig! Ik doe niet met u mee.'

Lieve kleinkinderen, hoe standvastig zijn jullie?

Hoofdstuk 120 - Eerste synode in Jeruzalem - Handelingen 15 : 1 - 33 Galaten 2

Na hun eerste zendingsreis bleven Paulus en Barnabas vrij lang in Antiochië. Ja, na alle inspanningen en vermoeienissen van zo'n zware reis was het goed om tot rust te komen. Maar van uitrusten kwam niet veel omdat het werk in de gemeente al hun aandacht vroeg. Er waren nogal wat moeilijkheden.

Nu moeten jullie weten dat er in Jeruzalem een aantal Farizeeërs lid waren geworden van de eerste Christengemeente. Dat was heel mooi. Ook zij geloofden in de opstanding van Jezus. Ook zij geloofden dat je alleen door geloof in Hem na je dood bij Jezus in de hemel mocht komen. Maar, deze groep Farizeeërs bleef wel geloven dat jij als Christen je wel aan de wetten van Mozes moest blijven houden. De sabbat, de reinigingswetten, de spijswetten, en je moest je laten besnijden! *Ook als volgeling van Jezus kon je daar niet omheen!*

Volgens hen moesten heidenen die zich in Jezus Naam hadden laten dopen, ja zelfs de Heilige Geest hadden ontvangen, zich houden aan deze Joodse wetten. Deden ze dat niet, dan kwamen ze na hun dood *niet* bij Jezus in de hemel.... Niet voor niets stond in de wet van Mozes: 'Mannen die niet besneden zijn, horen er niet bij. Die moeten weggestuurd worden.'

Ook Paulus kon dat niet veranderen! Hij leerde dat de besnijdenis zijn tijd had gehad. Maar waar stond dat in de oude Schriften?



Alleen als Jood kun je na je dood bij Jezus in de hemel komen.....

En dan was daar ook die kwestie van rein en onrein. Paulus hield zich daar helemaal niet meer aan. Misschien was dat ook moeilijk in plaatsen waar geen Joden woonden, maar in die grote stad Antiochië kon dat wel!

Dat Christen-Joden aan één tafel zaten te eten met Christen-heidenen dat mocht niet! Wilden ze met elkaar aan één tafel zitten eten, dan moesten die heidenen zich eerst laten besnijden!

Deze groep Christen-Farizeeërs hadden veel invloed in de gemeente in Jeruzalem. Jacobus, de oudste broer van Jezus, beschouwden ze als hun leider. Ja, ze waren er trots op, dat ze 'die-van-Jacobus' genoemd werden.

Deze Jacobus was het niet in alles eens met deze voormalige Farizeeërs. Hij leerde niet dat je alleen op voorwaarde dat je je liet besnijden in de hemel kon komen. En wie dat wel van hem zei, was niet eerlijk en **deed hem onrecht**.

En toch durfde een klein groepje 'Judaïsten', dat waren Christen Joden die vroeger Farizeeër waren geweest, naar de stad Antiochië gaan om daar hun afwijkende mening te verkondigen. Ze deden net alsof de gemeente in Jeruzalem hen opgedragen had om hun leer over de besnijdenis in de gemeente in Antiochië te verkondigen. Ze rekenden erop dat Petrus, die toevallig ook in Antiochië was, hen wel zou helpen.

Ja, de apostel Petrus was in Antiochië waar hij met alle eer was ontvangen die hem als grote leider van de kerk van Jezus toekwam. Petrus voelde zich thuis in deze gemeente. Met alle leden van de kerk ging hij heel vriendschappelijk om. Hij maakte geen verschil tussen Joden en heidenen. Er werd voor het met elkaar gaan eten, niet over een aparte eettafel gepraat. Nee, daar werd niet eens aan gedacht. De door Mozes gegeven spijswetten aan het volk Israël waren verleden tijd. **Alles draaide nu om Jezus.** Alleen Hij was belangrijk.

En toen was daar geheel onverwachts plotseling dat groepje ‘Judaïsten’ uit Jeruzalem. De mannen van ‘*die-van-Jacobus*’, kwamen op bezoek in de Christengemeente in Antiochië. Ze werden gastvrij en heel vriendelijk ontvangen. Maar dat was niet wederkering. Ja, tegen Petrus en Paulus en de andere Joden deden ze wel normaal, maar tegen de Christen-heidenen deden ze nogal uit de hoogte en toen het eten opgediend werd eisten ze op hoge toon een aparte eettafel.



Jacobus, de oudste broer van Jezus

Er viel een vreemde stilte in de grote zaal. De Christenen uit de Joden durfden niet te weigeren en zetten stilletjes een aparte tafel in een hoek neer. Maar de anderen, de Christen-heidenen kregen een kleur en keken naar Paulus. Dit was in de gemeente in Antiochië nog nooit voorgekomen. Christen-Joden en Christen-Grieken aan twee verschillende eettafels? Waren ze dan in Jezus Christus niet allemaal heilig! Hadden ze niet allemaal dezelfde Geest ontvangen? Waren ze niet allemaal met één en dezelfde doop gedoopt? Als de Heer geen onderscheid maakte, mochten deze mensen, ‘*die-van-Jacobus*’, dat dan wel doen?

Waarom kon Petrus zoals hij al dagen lang gedaan had, wel met onbesnedenen Christenen aan één tafel eten en deze Jeruzalemmers niet?

Paulus zou straks wel zeggen wat wel en wat niet mocht. Hij was tenslotte vroeger ook een Farizeeër geweest. Hij zou wel weten wat goed was.

Maar Paulus wilde niet als eerste hier iets over zeggen. Petrus was hier en Petrus was de leider in Jeruzalem. Hij moest deze Judaïsten terechtwijzen. En wie zou dat ook niet beter kunnen doen dan Petrus, die uit Gods eigen mond had gehoord dat er geen verschil meer was tussen rein en onrein?

Maar waarom zei Petrus nu niets? Waarom kreeg hij zo'n hoogrode kleur? En waarom keek hij zo vreemd naar die mannen daar in de hoek aan die aparte eettafel? Langzaam, heel langzaam ging Petrus staan en schoorvoetend liep hij door de zaal naar de tafel van de Joden uit Jeruzalem en vroeg om een plek. De Jeruzalemmers glimlachten tevreden en ruimden een plek voor hem in. Hadden ze het niet gedacht? De grote apostel Petrus stond aan hun kant. Nog meer mensen gingen staan en volgden het voorbeeld van Petrus. Al meer mensen kwamen zitten aan de 'tafel-van-de-reinen'.

O kijk, daar ging Barnabas ook staan en kwam bij hen! Nu hadden ze het zo goed als gewonnen. Nu zat alleen Paulus nog bij de onbesnedenen. Paulus en een paar Joden uit Antiochië, mensen zonder gezag en invloed. Het was maar goed dat zij deze lange reis gemaakt hadden. Hier in deze heidense stad moest veel 'gezuiverd' worden. Paulus zou wel niets meer durven zeggen. Ook hij zou zich aan moeten passen....

Natuurlijk durfde Paulus wel. Plotseling ging hij staan en zijn donkere ogen spoten vuur. Door de grote zaal klonk zijn machtige stem. Eerst kreeg Petrus de volle laag. Met trillende stem van kwaadheid zei hij, terwijl hij naar Petrus wees: 'Deze apostel Petrus is veel dagen onze gast geweest. Hij zat gewoon bij ons aan dezelfde tafel te eten. Als hij, die een Jood is, op 'heidense wijze' in ons midden kan zijn, waarom wil hij de Christen-heidenen nu dwingen om als Joden te leven? Ik weet dat Petrus in zijn hart deze zaken niet meer belangrijk vindt. Hij doet dit enkel en alleen, omdat hij bang is voor die mannen uit Jeruzalem, die hier gekomen zijn omdat zij ons de vrijheid **niet** gunnen die wij in Jezus Christus gekregen hebben.'



*Moeten Christen-Joden en Christen-Grieken
aan twee verschillende tafels zitten eten?*

Direct na deze woorden richtte Paulus zich tot de mannen-van-Jacobus. ‘Jullie mannen van Jeruzalem, weten jullie wel wat jullie onze gemeente hier in Antiochië aandoen? Als het waar zou zijn dat jullie niet met ons aan één tafel zouden kunnen zitten eten, dan betekent dat dat wij niet rein zijn en dat Jezus ons niet geheiligd heeft! Maar als Jezus, wiens Geest wij ontvangen hebben, ons niet kan heiligen, dan kan Hij niet onze Verlosser zijn en dan is ons evangelie een leugen. Zo zijn jullie tegenstanders van Jezus, Gods eigen Zoon en ook zijn jullie tegen onze gemeente. Jullie hebben nu zelfs Paulus en Barnabas verleid tot een verkeerde keuze!’

Niemand durfde na deze scherpe en heel duidelijke woorden van Paulus iets te zeggen. *Petrus en Barnabas schaamden zich voor hun lafgehuichel.*

Vanaf dit moment stonden ze vierkant achter Paulus en hielpen ze hem zo veel ze konden om de mannen-van-Jacobus van hun ongelijk te overtuigen.

Jammer genoeg lukte dat niet.

Nee, deze mannen uit Jeruzalem, Farizeeërs die in de opstanding uit de dood van Jezus geloofden, konden maar heel moeilijk hun ongelijk toegeven. Nee, dat konden ze helemaal niet. In de vergadering hadden ze het van Paulus verloren, en durfden ze niets meer te zeggen, maar nu gingen ze de Christenen uit de heidenen thuis opzoeken en zeiden tegen hen: ‘Jullie denken dat jullie na jullie dood in de hemel komen, maar dat is niet waar! Alleen wanneer jullie je laten besnijden en helemaal gelijk worden aan ons Joden, pas dan kunnen jullie bij Jezus in de hemel komen.’

Paulus en Petrus, ja allemaal deden ze hun uiterste best om aan deze *dwaalleer* een einde te maken. Maar de Christen-Farizeeërs uit Jeruzalem veranderden niet van hun geloof. **Ze bleven hun leer van de besnijdenis aan de mensen opdringen.** Dit kon zo niet doorgaan. Wanneer de twaalf apostelen in Jeruzalem hier geen einde aan maakten, dan zou er een afsplitsing, ja een *kerkscheuring* plaats vinden. Maar ze hadden goede hoop dat het niet zo ver zou komen. In de Christengemeente in Jeruzalem zou hier duidelijkheid over moeten komen.

Vanuit Antiochië gingen Paulus en Barnabas op weg naar Jeruzalem. Ze reisden door Foenicië en Samaria en in elke stad waar een Christengemeente was, vertelden ze van hun werk in de heidenlanden. Het viel op dat iedereen blij werd van hun zendingsverhalen. Niemand vroeg iets over de Joodse wetten. Dat was een bewijs dat **de dwaalleer van het Judaïsme** gelukkig buiten Jeruzalem nog niet bekend was geworden. Ze hadden goede hoop dat straks in Jeruzalem beide partijen weer één zouden worden.

Na een reis van veel weken kwamen ze eindelijk in Jeruzalem. De volgende dag al werd de hele gemeente samengeroepen. Alle apostelen en ook alle oudsten waren er en nog veel meer voor zover in die grote zaal plaats was. Met grote

blijdschap luisterden ze allemaal naar het verslag van de zendingsreis van Paulus en Barnabas. Maar toen Paulus en Barnabas alles verteld hadden gingen een paar mannen staan en zeiden: ‘Wij hebben nu gehoord van heidenen die het evangelie van Jezus aangenomen hebben. We hebben gehoord van wonderen en van tekenen, die in de Naam van Jezus gedaan zijn. Dat klinkt allemaal wel heel mooi, maar als die mannen zich niet laten besnijden en wanneer zij zich niet houden aan de hele wet, dan is alles vergeefs geweest en komen ze na hun dood **niet** bij Jezus in de hemel!’

Natuurlijk veroordeelden Paulus en Barnabas met grote nadruk deze dwaalleer. Toen ze het met elkaar niet eens konden worden werd besloten dat deze kwestie grondig besproken zou worden op een vergadering van apostelen en ouderlingen. Zo snel als maar mogelijk was kwamen de leiders van deze eerste Christengemeente bijeen. En in deze eerste synode van de kerk van Jezus is toen deze kwestie besproken en tot een goede oplossing gebracht.

Het ging niet zo gemakkelijk, tijdens die eerste grote kerkvergadering daar in Jeruzalem. In een heftig debat vielen van beide kanten harde woorden en verwijten.

Maar toen nam Petrus het woord. Hij zei: ‘Mannen, broeders, vrienden. Jullie weten allemaal dat God mij heeft uitgekozen om als eerste het goede nieuws over Jezus aan de heidenen te vertellen, zodat ook zij konden gaan geloven in Jezus. God wilde dat ik dat zou doen. Hij kent de harten van de mensen. En hij liet zien **dat ook niet-Joden erbij hoorden**. Want Hij heeft ook aan hen de Heilige Geest gegeven, net zoals aan ons. God maakte geen verschil tussen Joden en niet-Joden. Hij gaf ook aan niet-Joden het geloof. En door het geloof in Jezus zijn hun zonden vergeven.

Mannen van Jeruzalem, waarom verzetten jullie je tegen God? Jullie willen dat ook de niet Joodse Christenen zich aan de wet van Mozes houden. Maar zelfs onze voorouders konden dat niet. En wij kunnen dat ook niet. Nee, wij geloven dat wij gered worden, dankzij de genade van onze Here Jezus.



Wij allen worden gered, dankzij de genade van onze Here Jezus!

En voor niet-Joden geldt precies hetzelfde. Volgens mijn mening hebben Paulus en Barnabas het goed gedaan. Het is niet juist om de heidenen te verplichten om zich aan de wet van Mozes te houden!’

Na Petrus deze woorden bleef het een poosje stil in de grote zaal. Vooral Paulus was erg blij om te horen wat Petrus allemaal gezegd had. Dit was wel een andere Petrus dan een aantal weken geleden in Antiochië. Daar was hij bang voor die felle Judaïsten geweest. Daar durfde hij toen niet voor zijn mening uit te komen. Maar nu, in zijn eigen gemeente, waar ‘*die-van-Jacobus*’ bij aanwezig waren, zei hij wel waar het op stond.

In Antiochië had Paulus hem de waarheid gezegd, maar gelukkig had dat geen kwaadbloed gezet. Naast Paulus stond hij nu. Paulus had het niet beter kunnen zeggen.

Duidelijk was te merken dat de mannen van ‘*die-van-Jacobus*’ door de toespraak van Petrus niet van mening waren veranderd.



Bekeerde Farizeërs, de mannen van ‘die-van-Jacobus’

Paulus vroeg het woord en vertelde nog een keer over wat Barnabas en hij op hun reizen meegemaakt hadden. Met veel nadruk zei hij ook dat hij het helemaal met Petrus eens was.

Na Paulus ging Jacobus staan. Iedereen keek hem vol spanning aan. Wat zou Jacobus zeggen? Jacobus de leider van de gemeente in Jeruzalem en de oudste broer van Jezus. Zou hij partij kiezen voor de Judaïsten of zou de kant van Petrus en Paulus kiezen? Iedereen voelde dat zijn woord bepalend zou zijn.

‘Beste broers, vrienden,’ zo begon Jacobus zijn toespraak. ‘Jullie hebben gehoord dat Simon Petrus ons vertelde dat God hem, als eerste van alle

apostelen naar de onbesnedenen heeft gestuurd om vanuit de heidenen een volk voor God te winnen. Daar hadden eeuwen geleden de profeten al van geprofeteerd. God wilde vanuit de heidenen een Christenvolk maken dat bij hem hoort.

Daarom ben ik van mening, dat wij het de mensen uit andere volken niet moeilijk mogen gaan maken wanneer zij in God gaan geloven. We mogen hun geen wetten en regels opleggen, behalve dan de vier regels waar ‘fatsoenlijke’ heidenen zich nu ook al aan houden. Dezelfde vier regels die in onze synagogen geleerd worden. Ik stel voor dat de Christen-heidenen in Syrië en Sicilië zich alleen aan deze vier regels moeten houden en dat Paulus door mag gaan op de weg die hij bewandelt om de heidenen het evangelie van Jezus te brengen. Wij moeten een brief sturen naar onze gemeente in Antiochië. Een paar van ons moeten die brengen en hun meer uitleg geven.’

Natuurlijk kenden alle aanwezigen die vier regels waar Jacobus over sprak:

1. geen voedsel eten dat aan de afgoden geofferd was
2. geen vlees eten waar het bloed nog in zit en ook geen bloed drinken
3. alleen vlees eten van dieren die op de goede manier geslacht zijn
4. geen verboden seks hebben

Iedereen, ook de mannen van ‘die-van-Jacobus’ knikten met hun hoofden. Ja, hierin konden alle aanwezigen zich vinden. Toen de gemeente alles goedgekeurd had, werd er een brief opgesteld waarin het volgende stond:

‘Van de apostelen en leiders van de kerk.

Aan de niet-Joodse Christenen in Antiochië, Syrië en Cilicië.

Vrienden, wij groeten jullie!

*We hebben gehoord dat er een paar mensen uit onze kerk bij jullie zijn geweest. En dat zij dingen hebben gezegd waardoor jullie in de war zijn gebracht. Die mensen waren **niet** door ons gestuurd!*

Daarom hebben wij nu met elkaar besloten om een paar andere mensen naar jullie toe te sturen. Zij komen met onze vrienden Barnabas en Paulus.

Die zijn al vaak in gevaar geweest door hun werk voor onze Heer Jezus Christus.

De mannen die wij naar jullie toesturen zijn Judas en Silas. Zij zullen jullie de dingen die in deze brief staan, nog eens zelf vertellen.

Wij hebben een besluit genomen en zo wil de Heilige Geest het ook. Wij willen het jullie niet moeilijk maken. Jullie hoeven alleen de regels te volgen die echt nodig zijn: Eet geen vlees dat aan de afgoden geofferd is. Eet niets waar bloed in zit. Eet alleen vlees van dieren die op de goede manier geslacht zijn. En heb geen verboden seks.

Als jullie je aan deze regels houden, dan doen jullie het goed!

Onze hartelijke groeten!’



Een oude brief, geschreven door Petrus.

Niet lang na die samenkomst in Jeruzalem reisden Paulus en de anderen weer terug naar Antiochië. Blij en dankbaar waren ze dat het meningsverschil nu opgelost was. **Dat de vrede in de kerk bewaard was gebleven.**

Paulus en Barnabas bleven nog een tijdlang in Antiochië. Maar toen de anderen teruggegaan waren naar Jeruzalem dachten ze erover na om aan een tweede zendingsreis te beginnen.

Hoofdstuk 121

Lieve kleinkinderen,

Jullie weten natuurlijk niet wat 'hofsjonge' is. Nee, dat is Fries.

Wij zeiden vroeger op De Pomp, in mijn geboortedorp Kollumerpomp, in ons eigen Pomster dialect: 'hofke singe'. En dat betekent: fruit stelen uit een boomgaard.

Ja, dat deden die twee grote opgeschoten jongens in ons dorp. Op een mooie herfstavond toen het al bijna donker was, gingen ze op hun fiets naar de grote boomgaard dichtbij ons dorp. Ze sprongen over de sloot en met een stok werd het prikkeldraad omlaag gehouden. Ze waren in de boomgaard. De lekkerste appels plukten ze van de bomen. Ook een paar rijpe peren stopten ze in een papieren zak.

Maar wat was dat? Plotseling hoorden ze de boer die met zijn grote herdershond op hen afkwam. Als aan de grond vastgenageld bleven ze staan. Weglopen? De hond zou hen pakken en in de benen bijten.

Nu moeten jullie weten dat deze boer één van de weinige boeren op ons dorp was, die geen lid was van onze Gereformeerde kerk.

‘Zo,’ zei hij op barse toon, ‘dit zijn dus de dieven die mijn fruit willen stelen! Hoe zijn jullie namen? Had ik het niet gedacht.... Op zondag braaf naast jullie ouders in de kerk zitten met jullie schijnheilige gezichten en door de week zijn jullie gewoon dieven die onderling nog ruzie maken ook....! Ja, jij gaat met je ouders elke zondag naar de kerk in ons dorp op De Pomp. En jij,’ zei de boer, terwijl hij met zijn vinger naar de andere jongen wees, ‘jij gaat met je papa en mama elke zondag op de fiets naar de kerk in Kollum! Jullie moeten allemaal beter naar Jezus luisteren.... Want die vindt dat niet goed!’

Ruzie met elkaar maken! Ja, ook in de kerk komt dat voor.... Jammer.

Hoofdstuk 121 - De tweede zendingsreis - Handelingen 15 : 34 - 41 Handelingen 16 : 1 - 12

Paulus wilde een rondreis maken bij alle gemeenten langs waar Barnabas en hij samen nieuwe Christengemeenten hadden gesticht.

Ja, samen met zijn vriend Barnabas wilde hij weer op reis. Maar, Paulus en Barnabas kregen hevige ruzie. En wel zo erg dat ze op een gegeven moment allebei met andere mensen aan hun tweede zendingsreis begonnen. Ja, allebei een andere kant uit....! Erg is dat.

Wat was er aan de hand? De bedoeling was dat ze deze keer samen via de geboorteplaats van Paulus, de stad Tarsus door het Taurusgebergte naar de stad Derbe zouden gaan. Een reis die nog veel zwaarder en moeilijker zou worden dan hun eerste reis.

De neef van Barnabas, de jongeman Johannes Marcus had verschrikkelijk veel spijt dat hij tijdens die eerste zendingsreis heimwee naar zijn moeder in Jeruzalem had gekregen. Dat hij zijn oom Barnabas en Paulus in de steek had gelaten. Dat wilde hij nu goed maken en graag, ja heel graag wilde hij nu weer mee. Oom Barnabas vond dat goed, maar Paulus zei: ‘NEE.’

En hij voegde eraan toe: ‘Liever geen helper dan iemand waar je niet op aan kunt.’

Ja, de vrienden Paulus en Barnabas kregen hierover een hevige ruzie.... Samen hadden ze zoveel doorgemaakt. En was Paulus nu vergeten wat Barnabas allemaal voor hem gedaan had? Nee, dat niet. Maar Paulus dacht alleen maar aan het doel van zijn tweede zendingsreis, aan zijn grote werk in dienst van Jezus en daar moest alles, ja alles voor wijken. Ook zijn vriendschap met Barnabas....

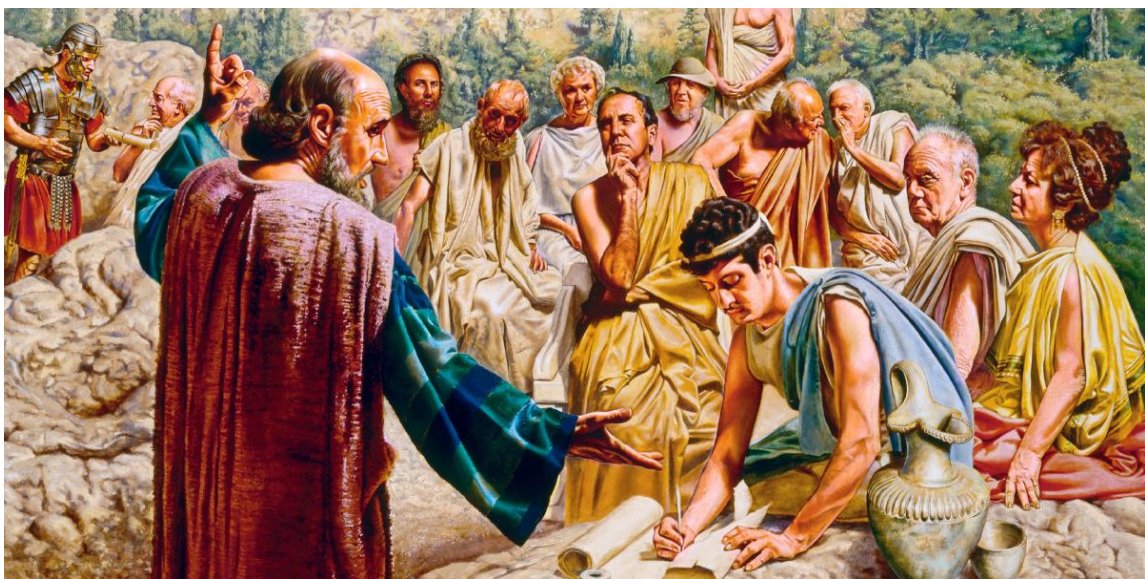
Het einde van dit *'slechte liedje'* was, dat ze uit elkaar gingen. Barnabas ging met zijn neef Johannes Marcus op zendingsreis naar het eiland Cyprus en Paulus ging op zoek naar een nieuwe metgezel die op zijn tweede zendingsreis zijn grote hulp zou zijn.

Al heel snel had Paulus iemand gevonden die met hem mee wilde. Paulus vond deze meneer erg geschikt en ook betrouwbaar. Het was dezelfde Silas die met hem meegekomen was uit Jeruzalem. Zijn bijnaam was Silvanus. Hij stond bekend als een trouw discipel van Jezus. Hij was een Jood, maar wel kende hij de culturen in het buitenland. En wat ook heel erg belangrijk was, Silas had net zoals Paulus, ook het Romeinse burgerrecht.

Ook deze keer kwamen alle gemeenteleden bij elkaar om Paulus en Silas sterkte en een goede reis toe te wensen. Nadat ze met elkaar voor deze tweede zendingsreis om Gods Zegen hadden gebeden namen Paulus en Silas afscheid en gingen beide mannen op reis. Het zou een lange en bijzonder moeilijke tocht worden.

Ze bezochten eerst een paar gemeenten dichtbij Antiochië en daarna reisden ze naar Tarsus. Ja, en toen begon het zwaarste gedeelte van hun reis. Een zware tocht over hoge bergpassen. Ze liepen door een erg woest en eenzaam bergland. Nadat ze een lange omweg hadden gemaakt arriveerden ze geheel onverwachts, bij de Christenen van de gemeente Derbe. Natuurlijk waren ze daar allemaal heel blij om Paulus weer te zien. Diezelfde avond al begon Paulus de mensen opnieuw te vertellen van Jezus. Ja, waar het hart vol van is

En een dag later stond Paulus op een plein midden in de stad aan alle mensen het blijde nieuws van Jezus te vertellen.



Paulus en Silas vertellen de blijde boodschap van Jezus in de stad Derbe.

God zegende het werk van Paulus. Veel heidenen lieten zich in Jezus' Naam dopen. De Christengemeente in Derbe werd groot in aantal.

Van Derbe ging de reis verder naar Lystra. Hier ontmoette Paulus een jonge man die een Joodse moeder had. Zijn vader was geen Jood. En omdat die vader was overleden was Timotheüs - zo was zijn naam - als baby niet besneden. Zijn moeder Eunice en zijn oma Loïs hoorden beide bij de Christengemeente. Van hen had Timotius de liefde van Jezus voor de mensen leren kennen. Ja, Timotheüs hield heel veel van de Here Jezus.

Toen Timotheüs Paulus en Silas hoorde spreken over Jezus had hij nog maar één wens: hij wilde heel graag met Paulus en Silas mee om aan de heidenen in andere landen van Jezus te vertellen. Paulus vond dit een goed idee. Maar, er was een probleem: iedereen wist dat de vader van Timotheüs een heiden en dat zijn moeder een Jodin was. Volgens de Joodse wet was Timotheüs dus een Jood. Maar hij was niet besneden. Omdat Paulus in elke nieuwe stad waar hij van Jezus wilde vertellen zich het eerst tot de Joden richtte, kon dit een probleem worden. Timotheüs, een Jood die niet besneden was.... Hoewel Paulus er beslist op tegen was dat bekeerde heidenen zich lieten besnijden vond hij het in dit geval beter dat de Jood Timotheüs werd besneden.

Timotheüs had geen bezwaar. Nadat hij besneden was droeg hij moedig de felle pijn en de hoge koorts. Volgens Paulus was dit een bewijs dat hij voor Jezus alles over had. Met zo'n helper durfde Paulus het wel aan. En zo nam Timotheüs afscheid van zijn moeder en zijn oma en ging met Paulus en Silas mee op zendingsreis.



Timotheüs gaat met Paulus en Silas mee op zendingsreis.

Ook in de stad Ikonium waren de mensen van de Christengemeente heel blij om Paulus weer te zien. Ze bleven er niet lang. Paulus wilde naar nieuwe plaatsen om ook daar van Jezus te vertellen.

Het plan was om naar de provincie Asia te gaan, maar dat lukte niet. In de bijbel staat dan: Maar de Heilige Geest hield hen tegen. Hoe, dat weten we niet. Toen gingen ze door Frygië naar het noorden en kwamen in het land van de Galaten. Daar moesten ze vrij lang blijven, want Paulus werd ziek. Maar daarom konden ze nog wel aan de heidenen van Jezus vertellen. Ook in deze stad ontstond een grote Christengemeente.

Toen Paulus weer beter was wilden ze verder reizen, het noorden in naar de kustlanden aan de Zwarte Zee. Daar woonden veel Joden. Maar opnieuw moesten ze hun plannen wijzigen. De Heilige Geest liet hen niet naar Bithinië gaan. Ze moesten naar het noordwesten, zodat ze in **de havenstad Troas** kwamen, dichtbij de Dardanellen.

Vanaf de stad Lystra hadden ze nu meer dan zeshonderd kilometer afgelegd. Ze konden nu niet verder of ze moesten over zee naar Macedonië of Griekenland en dat was niet de bedoeling.

Ook in **de havenstad Troas** vertelden ze van de Here Jezus. Ook daar werd een Christengemeente gesticht. Lang bleven ze niet in deze havenstad. Ze wilden verder, weer het noorden in. *Maar voor de derde keer kwam de Heilige Geest tussenbeide.* Weer moesten ze hun plannen wijzigen.

Die nacht droomde Paulus. In zijn droom zag hij een man uit Macedonië staan. Die man smeekte: ‘Paulus, steek de zee over naar Macedonië en kom ons helpen!’



‘Paulus, steek de zee over naar Macedonië en kom ons helpen!’

De volgende ochtend vertelde Paulus aan zijn drie vrienden wat hij gedroomd had. Ja, hij vertelde zijn droom aan zijn drie vrienden, want behalve Silas en Timotheüs was nu ook dokter Lucas bij hen. Met zijn viere waren ze het erover eens. Deze droom kon maar één ding betekenen: *God riep hen naar de andere kant van de zee, naar het land Macedonië*. Diezelfde dag nog probeerden ze een schip te vinden waarmee ze de overtocht konden maken. Niet lang daarna staken ze de zee over naar Neapolis. Van daaruit reisden ze direct door naar Filippi. Dat was de eerste stad in Europa waar het blijde evangelie van Jezus verteld werd.



Tweede zendingsreis van Paulus

Hoofdstuk 122

Lieve kleinkinderen,

*Onschuldig zijn en dan wel van iets beschuldigd worden. Ja, van iets wat je **niet** gedaan hebt, krijg jij de schuld en zelfs straf.*

Dat is niet zo best en al helemaal niet wanneer diegene die jou van diefstal beschuldigt, het zelf gestolen heeft.

Dat overkwam stille Pietje op de Muloschool in Kollum. Ja, tijdens de pauze was ook hij samen met een aantal medeleerlingen in dat kleine snoepwinkeltje naast de school. Die grote belhamels bij hem uit de klas pakten wel eens vaker uit die winkel snoep en soms zelfs een pakje sigaretten.

Toen de winkelier weer een pakje sigaretten miste en naar het hoofd van de Mulo stapte om zijn beklag te doen, stopte één van die dieven (een medeklasgenoot van stille Pietje) dat pakje sigaretten stiekem in Pietje zijn schooltas. Het bewijs dat hij de sigaretten gestolen had! Pietje werd niet geloofd en kreeg straf.

Zijn levenlang heeft stille Pietje hier last van gehad en die jongens waarvan één dat pakje sigaretten in zijn tas had gestopt, heeft hij nooit vergeven....

Hoofdstuk 122 - Filippi - Handelingen 16 : 13 - 40

De stad Filippi was in die jaren toen Paulus en Silas daar waren een Romeinse kolonie. Alle inwoners hadden het Romeinse burgerrecht en hoewel in die stad ook Grieken woonden, werd er toch veel meer Latijn dan Grieks gesproken. Ook het bestuur van de stad was op Romeinse manier georganiseerd. Twee hoge ambtenaren, de duumviri die de stad bestuurden, waren ook de hoogste rechters. Elke keer wanneer deze twee mannen de stad ingingen, liepen Romeinse soldaten (likdoorns was hun officiële naam) met een zweep in hun hand voor hen uit. Ook hadden ze een scherpe bijl in hun gordel, klaar om elke wetsovertreder direct te straffen of zelfs te doden.



Romeinse soldaten

Deze beide rechters in Filippi waren nogal eigenwijs en stoorden zich niet zo aan de Romeinse wetten, die precies aangaven hoe ver hun macht ging. Ze zorgden er wel voor om bij de bevolking in de gunst te blijven. Wanneer er

moeilijkheden waren moesten vaak vreemdelingen en vooral Joden het ontgelden,

In deze drukke stad op een kruispunt van drukke, belangrijke wegen arriveerden op zekere dag Paulus en zijn helpers. Al snel kwamen ze er achter dat er in deze stad geen synagoge was. Om die reden gingen ze op de sabbat naar een rivier aan de buitenkant van de stad. Woonden er Joden in Filippi, dan zouden die deze ochtend hier zijn om hier bij stromend water te gaan bidden.

Er waren geen mannen maar wel een paar Joodse vrouwen. Paulus en Silas begonnen met hen te praten. De vrouwen luisterden met veel aandacht naar deze onverwachte bezoekers. Vooral Lydia luisterde heel blij. Zij was een vrouw die God vereerde en ze was afkomstig uit Tyatira. Zij had een winkel waarin zij dure purperen stoffen verkocht.

De Heer zorgde ervoor dat de woorden van Paulus haar overtuigden. Ze liet zich dopen, samen met iedereen die in haar huis woonde.

Natuurlijk was Lydia heel blij en dankbaar dat zij het heil in Jezus Christus gevonden had. En daarom vond zij het haar plicht om nu iets voor Paulus en zijn drie vrienden terug te doen. Het zat haar dwars dat deze vier mannen bij heidenen in huis woonden. Zij bezat een groot huis waar voor hen woonruimte genoeg was. Dat mensen wel eens over haar zouden kunnen gaan roddelen - vier mannen bij een alleenstaande vrouw in huis - dat interesseerde haar niets. Maar dit aanbod om gratis bij haar in huis te komen logeren vonden de vier mannen veel te royaal, waarop Lydia antwoordde: 'Nu jullie weten dat ik in de Here Jezus geloof, moeten jullie bij mij komen logeren. Jullie krijgen van mij gratis eten en onderdak zodat jullie alle tijd krijgen om ook andere mensen van Jezus te vertellen.'

Ze durfden niet langer te weigeren. Al hun tijd en krachten konden ze nu hier in Filippi besteden aan hun zendingswerk. God zegende hun werk en ook hier in Filippi werd een Christengemeente gesticht. Maar net zoals in Troas moest Paulus ook hier in deze stad zijn werk voortijdig afbreken en wel om de volgende reden.

Op een sabbat liepen ze met elkaar naar de rivier. Een jong slavinnetje liep hen achterna terwijl ze steeds schreeuwde: *'Dit zijn dienaren van de allerhoogste God. Ze vertellen hoe je gered kunt worden!'*

Paulus en de anderen deden net alsof ze niets hoorden, maar dit geschreeuw was natuurlijk wel vervelend. Bovendien, dit zou voor veel onrust kunnen zorgen en daar zaten ze niet op te wachten. En dit was niet de eerste keer dat dit slavinnetje als schreeuwend achter hen aanliep. Paulus had van andere mensen al gehoord dat dit slavinnetje een boze geest in zich had waardoor zij kon waarzeggen. Veel mensen kwamen bij haar om hun toekomst voorspeld te krijgen. De eigenaren van dit slavinnetje verdienden veel geld aan haar waarzeggerij.

Maar deze ochtend kreeg Paulus genoeg van dat geschreeuw achter zich. Kwaad draaide hij zich om en op strenge toon zei hij tegen die kwade geest in dat slavinnetje: **'Ik zeg je in de Naam van Jezus Christus: Ga weg uit deze vrouw!'**

Tegen de heilige naam van Jezus had deze boze geest geen verweer. Hij moest het meisje verlaten. Dankbaar ging het slavinnetje naar huis. Ze was erg blij dat ze nu verlost was van deze boze geest die haar volkomen in zijn macht had gehouden. Dat zij nu niet meer kon waarzeggen vond zij niet erg. Maar haar eigenaars dachten daar heel anders over. Des duivels zo kwaad gingen ze de stad in om wraak te nemen op Paulus en zijn vrienden. Schatten hadden ze nog met dit slavinnetje kunnen verdienen. En nu, door zo'n paar vervloekte Joden waren ze hun bron van inkomsten kwijt. Maar die duiveluitdrijvers uit Antiochië zouden bloeden.

Ze hadden geluk. In de stad kwamen ze Paulus en Silas tegen. Terwijl ze luid schreeuwend om hulp riepen renden ze op beide mannen af en pakten hen bij hun kleren vast. Van alle kanten kwam het volk toelopen en voordat Paulus en Silas wisten wat er aan de hand was, werden ze al meegesleurd naar het plein midden in de stad waar juist deze dag de duumviri recht spraken.

Trots en hoog verheven keken deze Romeinse rechters neer op deze twee Joden. Ze vroegen aan de eigenaren van het slavinnetje wat er aan de hand was. Die vonden het maar beter om niet de waarheid te vertellen. Heftig zeiden ze tegen de duumviri: 'Deze mensen zijn een gevaar voor onze stad. Het zijn Joden. Ze willen dat wij dingen doen die volgens onze Romeinse wetten verboden zijn.' Ook de mensen op het plein begonnen mee te schreeuwen en slechte dingen te roepen over Paulus en Silas.

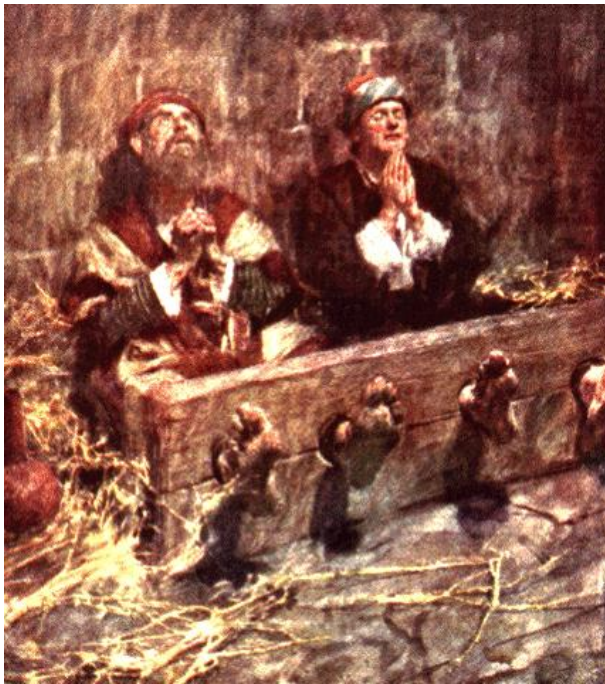
Nu zouden de duumviri Paulus en Silas een verhoor moeten afnemen. Maar dat zou weinig zin hebben, dachten ze. *Het waren maar Joden.* Bekennen zouden ze toch niet. Het moesten wel erge misdadigers zijn want anders zouden al die mensen niet zo kwaad op hen zijn.

Ze wenkten naar hun soldaten, de likdoorns. Die wisten wat ze moesten doen. 'De kleren uit en met de zweep!' In een paar tellen hadden ze Paulus en Silas de kleren van het lijf gescheurd en sloegen ze erop los. Paulus schreeuwde nog wel iets, maar zijn stem ging verloren in al het geschreeuw van het volk dat de soldaten aanmoedigde om ze goed te raken. Ze moesten het goed voelen, deze Joden die hun stad zo in rep en roer brachten!

Het duurde niet lang of Paulus en Silas lagen beiden op de grond. Hun ruggen waren één grote open wond, toen de duumviri het bevel gaven dat het genoeg was geweest. Wreed schopten de soldaten de beide mannen overeind en brachten ze in een grote optocht naar de gevangenis. Die mars door de stad, terwijl elke stap een marteling was, was nog erger dan de geseling zelf....

De gevangenis in Filippi was niet al te stevig gebouwd en was al oud. De gevangenisbewaker kreeg van de duumviri de opdracht om Paulus en Silas extra goed te bewaken. Het zou er voor hem niet best uit zien als hij ze liet ontsnappen. Dus nam hij geen risico's. Hij sloot ze op in het best bewaakte gedeelte van de gevangenis. Dat was een soort hol, half onder de grond en waar het altijd donker was. De armen werden met kettingen aan de muur vastgemaakt, terwijl hun voeten in een blok hout vastgezet werden. Zo zaten ze daar met hun kapot geslagen ruggen, terwijl ze vergingen van de pijn. De rechters van de stad Filippi konden tevreden zijn. Gerustgesteld gingen ze naar huis. Morgen zouden ze wel zien wat ze verder gingen doen met deze onruststokers....

Het was uren later. De mensen van Filippi lagen al lang te slapen. De duumviri sliepen de slaap van de rechtvaardigen. Je kon toch niet wakker liggen van zo'n incident met twee Joden....



Met trillende stemmen begonnen ze zachtjes een psalm te zingen.

Paulus en Silas sliepen niet. Nog hadden ze veel pijn, maar de allerergste pijn was voorbij. Ze waren weer bij hun positieven. Hoe zou het morgen met hen gaan? Wat stond hen te wachten? De scherpe bijl van de soldaten? Of zouden ze worden vrijgelaten? Met zulke rechters als deze was alles mogelijk.... Maar Paulus en Silas wisten, ja geloofden dat ze in Gods hand waren. Hij had hen geroepen om naar Macedonië te gaan en Hij zou hier toch wel meer werk voor hen te doen hebben?

Er zaten meer gevangenen in deze oude, bouwvallige gevangenis.

Moesten Paulus en Silas nu aan deze

mensen over Jezus vertellen? Was dat Gods bedoeling? Maar met hun erg pijnlijke lichamen lukte dat niet. Paulus of was het Silas kwam op het idee om dan maar te gaan zingen.

Zingen was nu gemakkelijker dan praten. Met trillende stemmen begonnen ze zachtjes een psalm te zingen. Hun stemmen werden vaster toen ze zongen van de liefde van Jezus voor alle mensen op deze wereld.

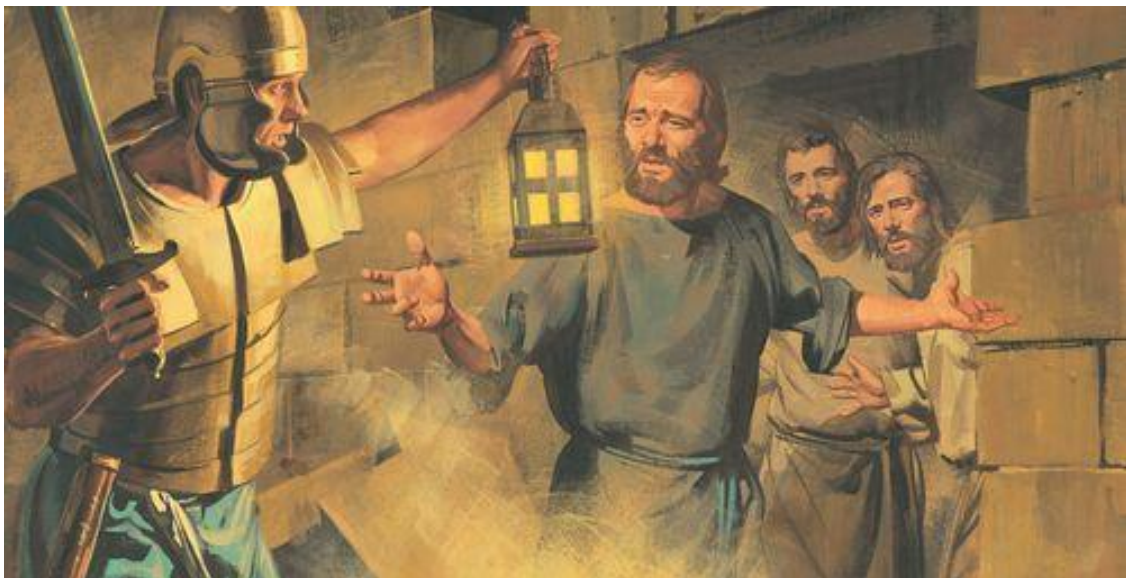
Ze vergaten bijna hun pijn. Ook de gevangenisboeven die wakker werden, vergaten even hun ellende. Nee, ze vloekten en dreigden niet omdat ze wakker gezongen waren. De woorden begrepen ze niet, maar dat die twee mannen

konden zingen na zo'n geseling, dat was een wonder! De meesten van hen wisten bij ondervinding hoe hevig zo'n geseling voelde!

Al weer begon Silas met een nieuw lied. Maar abrupt stopten Paulus en Silas met zingen. Een ander geluid, diep vanuit de grond hoorden ze. Doodsbang hielden alle gevangenen de adem in. Dit was een aardbeving. De vloer van de gevangenis bewoog. De muren scheurden door de trillingen. De kettingen waar de gevangenen mee vastgeketend waren vielen naar beneden. De blokken hout waar de voeten in vastgeschroefd waren sprongen open.

Het werd doodstil. Niemand durfde iets te zeggen. Na een eerste schok kwam er altijd een tweede en nog meer. Dan zou deze hele bouwvallige gevangenis instorten en werden zij allemaal bedolven onder het puin. Ze vergaten in hun grote spanning dat ze nu allemaal vrij waren. Dat alle deuren open stonden.... Nog één schok en ze waren allemaal dood!

Op de binnenplaats van de gevangenis hoorden Paulus en Silas haastige voetstappen. In de deuropening zagen ze in het maanlicht donker en groot de gevangenisbewaarder staan,. Hij kon de gevangenen niet zien maar hij zag wel al die geopende deuren.... O vreselijk! Alle gevangenen waren ontsnapt. Dit was zijn einde! De gevangenen zagen hoe de gevangenisbewaarder zijn zwaard trok en de scherpe punt op zijn borst plaatste. De boeven van Filippi hielden hun adem in. Wat een nacht! Een aardbeving, alle deuren open en een gevangenisbewaarder die zelfmoord wilde plegen



‘Nee, dood jezelf niet! We zijn allemaal nog hier!’

Op datzelfde moment klonk luid daar uit het donker de stem van Paulus. Dwingend riep hij: **‘Nee, dood jezelf niet! We zijn allemaal nog hier!’** Een paar tellen stond de gevangenisbewaarder doodstil. Verbaasd keek hij om zich heen. Toen liet hij zijn zwaard vallen en riep om een fakkel. Daar kwam al

een slaaf aanhollen met een brandende fakkel in zijn hand. De gevangenisbewaarder sprong de duistere gevangenis in. Bij Paulus en Silas aangekomen liet hij zich op de grond vallen. Nu begreep hij alles. Deze mannen waren onschuldig en hun God had een aardbeving gestuurd om zijn knechten te bevrijden.

‘Heren,’ zei hij, ‘alstublieft, wat moet ik doen om gered te worden?’

Angstig wachtte hij op antwoord. Ook al moest hij nog zoveel betalen, hij zou het doen. Maar Paulus vroeg niet om geld en ook niet om een offer. Hij zei alleen maar: *‘Als je gelooft in de Here Jezus, zul je gered worden. Samen met iedereen die in je huis woont.’*

De gevangenisbewaarder begreep deze woorden van Paulus niet. Maar hij kreeg nu één grote wens: hij wilde alles weten van deze God Jezus en zich aan Hem overgeven en in Hem geloven. Maar eerst moest hij deze beide mannen helpen en verzorgen. Hij zag dat ze bijna niet op hun benen konden staan. Met hulp van zijn slaven haalde hij Paulus en Barnabas naar zijn eigen huis waar hij zelf hun wonden verzorgde. Onbegrijpelijk dat deze zelfde handen gistermiddag Paulus en Silas in de houtblokken vastgeketend hadden.

Nadat de wonden van Paulus en Silas verzorgd waren en zij ook gegeten en gedronken hadden, riep de gevangenisbewaarder al zijn huisgenoten bij elkaar en Paulus ging over Jezus vertellen. Hij vergat zijn pijn en God zegende zijn werk. ’s Morgens in alle vroegte toen de zon nog maar net opkwam doopte Silas hen allemaal.

Er waren meer mensen in Filippi die slecht of heel weinig geslapen hadden.

Nadat de aardbeving hen zo wreed uit hun slaap had gehaald, konden de beide duumviri niet weer in slaap komen. Als deze aardbeving er maar niet geweest was om die beide Joden! Men hoorde soms van die ‘vreemde’ verhalen over die god van de Joden in Jeruzalem! Hadden ze toch een verkeerde beslissing genomen om die beide mannen te laten geselen? Ze hadden hen geen verhoor afgenomen...

Vreemd dat nu in de nacht, terwijl het donker was alles zo anders aanvoelde en zoveel erger was dan die middag op het plein te midden van al die mensen. Het zou het beste zijn om die twee Joden maar zo spoedig mogelijk hun vrijheid terug te geven....

Al vrij vroeg in de ochtend stonden een paar soldaten bij de gevangenis met het bericht dat de gevangenisbewaarder in naam van de duumviri die twee Joden moest vrijlaten. De gevangenisbewaarder was erg blij met dit bericht. Hij ging direct naar Paulus en Silas toe en zei: ‘De stadbesteders, de duumviri hebben mij de boodschap gestuurd dat ik jullie direct vrij moet laten. Is dat niet mooi! Ga terug naar jullie vrienden. Jullie hoeven je geen zorgen meer te maken. Ga in vrede.’

Maar Paulus schudde ernstig zijn hoofd en zei: ‘NEE!’

Het was heel mooi dat zij nu weer vrij waren. Maar als de hoge heren van de stad dachten dat nu alles in orde was, dan hadden ze het mis. Paulus en Silas gingen straks de stad uit verder met hun zendingsreis, maar de kleine Christengemeente bleef achter. En wat moesten de mensen in de stad wel niet van hen denken? Paulus en Silas waren als misdadigers de gevangenis in gegoooid.... Maar de mensen van deze stad zouden **weten** dat Silas en hij geen misdadigers waren! Paulus ging naar buiten en liep naar de soldaten van de duumviri.

Hij zei tegen hen: ‘Ga naar de duumviri en zeg tegen hen dat wij Romeinen zijn. Ja, wij hebben allebei het Romeins burgerschap. En toch hebben deze stadsbestuurders ons in het openbaar laten geselen zonder dat er een rechtszaak is geweest. Zij hebben ons geen verhoor afgenomen waar wij als Romeinen recht op hebben. Daarna zijn we in de gevangenis gegoooid. En nu willen ze dat wij in het geheim de stad verlaten? Nee, dat doen we niet! De duumviri moeten zelf komen om ons uit de gevangenis te halen.’

De duumviri konden wel door de grond zakken toen ze deze boodschap van Paulus hoorden. Hadden ze toch maar onderzoek gedaan voordat ze die beide Joden lieten geselen! Maar wie had nu ook kunnen denken dat deze twee Joden *burgers-van-Rome* waren? Als dit bekend werd en de keizer hoorde hiervan dan kon dat zelfs hun leven kosten! Er zat niets anders op, ze moesten met deze beide Joden door de stad. Gisteren lachten en zongen de burgers van de stad omdat de soldaten erop los sloegen en nu zouden ze vandaag door deze twee Joden niet minder pret hebben.

En zo stonden diezelfde ochtend nog de duumviri van Filippi voor Paulus en Silas en vroegen heel vriendelijk en beleefd of ze zo goed wilden zijn de stad te verlaten en verder te reizen. *De geseling gisteren was een tragische vergissing geweest.* Sorry. Maar zij wilden het nu weer goed maken. Als Paulus en Silas erop stonden dan wilden zij hen wel uitgeleide doen....

‘Ja,’ antwoordde Paulus, ‘dat verlangen wij van jullie. In het openbaar hebben jullie ons groot onrecht aangedaan en daarom twijfelen wij er niet aan of u ook in het openbaar, zodat iedereen het kan zien, het weer goed wilt maken. Wij willen de stad wel verlaten, maar eerst willen we nog afscheid nemen van onze vrienden.’

De heren rechters knikten deemoedig van ja. Een uurtje eerder of later de stad verlaten dat kwam er niet op aan.

En zo namen Paulus en Silas in het huis van Lydia afscheid van deze kleine Christengemeente. Paulus drukte de mensen op het hart om trouw aan Jezus te blijven, ook al zou er misschien vervolging komen. Jammer was het dat Silas en hij nu al moesten vertrekken. Maar gelukkig konden Lukas en Timotheüs nog

een tijdje bij hen blijven en hen meer van Jezus vertellen. Maar wanneer ook zij deze Christengemeente zouden verlaten om verder te reizen hoefden zij zich geen zorgen te maken. *De kerk van Christus was en is niet afhankelijk van mensen.* God zal zijn kerk bewaren tot het einde toe. Maar nu was het tijd om te vertrekken. Ze mochten de hoge heren stadsbestuurders niet langer laten wachten!

En daar liepen ze door de straten van de stad, twee Joden naast de duumviri van Filippi. Voor hen en achter hen liepen de likdoorns met de zweep in de hand en de scherpe bijl in de gordel. De mensen op straat keken zich de ogen uit. Het kon snel veranderen, dachten ze. Gisteren werden deze mannen gezeseld en in de gevangenis gegooid en vandaag werden ze als belangrijke gasten uitgeleide gedaan door de stadsbestuurders.

Ja, het kan verkeren....

Hoofdstuk 123

Lieve kleinkinderen,

*Heb je geld, dan doe je wonderen,
Heb je het niet, dan is het donderen....*

Dit is een oud rijmpje dat ik vroeger van mijn moeder leerde.

Met geld kun je inderdaad wonderen doen, iemand gelukkig maken.

Maar met geld kun je ook het tegenovergestelde doen. Je kunt mensen omkopen, die voor jou andere mensen ongelukkig moeten maken. Je geeft 'boeven' geld, (je koopt ze) die voor jou op een bepaalde plaats gaan donderjagen en rotzooi trappen.

Ze gaan voor jou jouw 'tegenstander' net zolang plagen, pesten en treiteren, dat jouw 'vijand' het niet meer ziet zitten en wegvlucht.

Je kunt met veel geld zelfs je tegenstander letterlijk laten vermoorden.....

Jij, met al je geld, wint! En je tegenstander verliest, omdat hij geen of te weinig geld heeft....

Met geld kun je beide kanten uit. Zowel het goede, als het kwade.

Lieve kleinkinderen, wanneer het geld jullie in de macht krijgt dan moeten jullie oppassen. Als jullie een slaaf worden van de mammon dan hebben jullie geen oog meer voor jullie medemensen. En dat is niet goed!

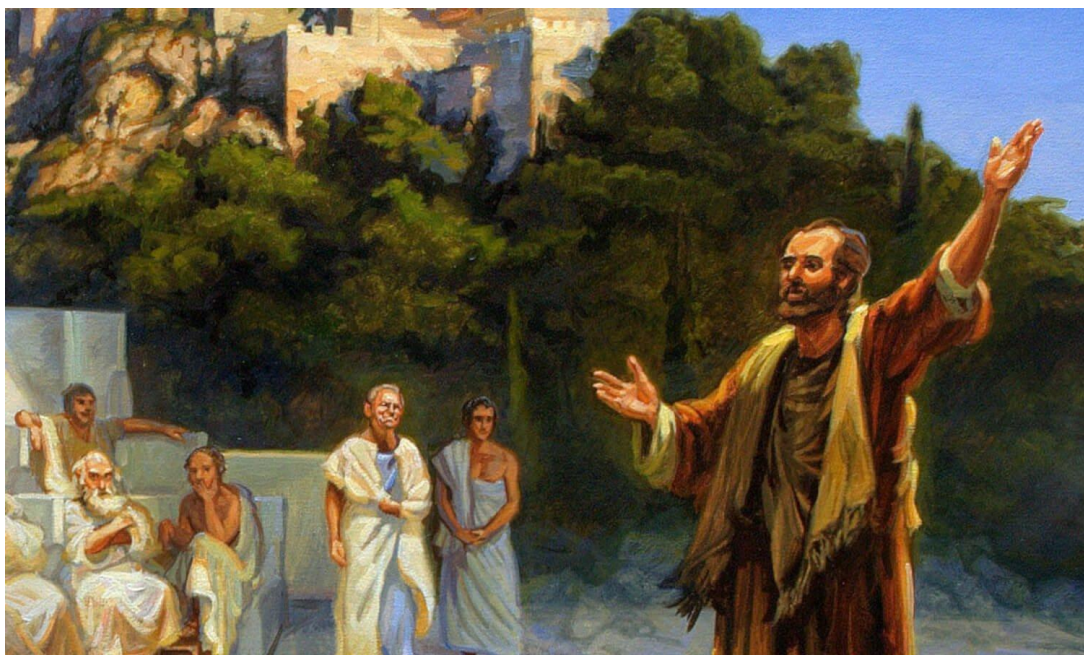
Aan het einde van jullie leven zijn jullie dan met al je geld zelfs heel erg ongelukkig....

Als jullie niet weten wie de afgod mammon is, kijk dan maar op internet.

Hoofdstuk 123 - Macedonië - Handelingen 17 : 1 - 13

Voor Paulus en Silas was het een zware en moeilijke reis van de stad Filippi naar de grote havenstad Tessalonica. Hun lichamen deden nog pijn als gevolg van die geseling die ze in Filippi hadden gehad. En toch liepen ze door, vijf lange dagmarsen achter elkaar. Ze passeerden de steden Amfipolis en Apollonia. Hier woonden geen Joden. Ze waren moe, ja uitgeput toen ze hun plaats van bestemming hadden bereikt. Maar veel rust gunde Paulus zichzelf niet. Direct de eerst sabbat al ging hij naar de synagoge en legde de Joden daar de Schriften uit. Ook een paar Grieken waren in de synagoge. Met een lange rij teksten bewees Paulus de mensen **dat de Messias moest lijden en sterven, maar ook dat hij uit de dood zou opstaan.**

Paulus legde hun uit dat de Messias die zij nog steeds verwachtten, al gekomen was en dat er voor Joden en Grieken alleen maar door deze Messias alle heil te verwachten was. 'Ja,' zei Paulus, 'die Jezus uit Nazareth, over wie ik steeds vertel, dat is de Messias!'



*Jezus, de Messias moest lijden en sterven,
maar Hij is uit de dood opgestaan.*

Die zaterdagochtend in Tessalonica, dat was dus op de sabbat werd er in de synagoge heel aandachtig naar Paulus geluisterd. Een paar Joden gingen in Jezus geloven.

Maar in Tessalonica was er niet een 'Lydia' zoals in Filippi, die hen gastvrij in huis nam en hen verzorgde. Al die weken dat zij in Tessalonica waren moesten Paulus en Silas voor hun levensonderhoud met hun handen werken. Niet dat zij dat erg vonden en erover klaagden. Nee, Paulus en Silas leefden alleen voor de goede zaak en wilden alles doen om de mensen van Jezus te vertellen.

Na de derde sabbat dat Paulus en Silas in de synagoge gesproken hadden over de Messias Jezus, weigerden de leiders van deze synagoge hen de toegang.

'Niet **nog meer onrust** in onze Joodse gemeenschap, Paulus! Jullie zijn niet meer welkom!'

Juist toen de volksgenoten Paulus en Silas de rug toekeerden opende God de harten van de heidenen. Een grote groep Grieken liet zich dopen en ook veel rijke en voornamelijk vrouwen werden lid van de Christengemeente. Paulus was erg blij met de groei van deze gemeente. Hoe druk hij het ook had met zijn werk als tentenmaker, altijd vond hij tijd om het blijde evangelie van Jezus te vertellen. En Silas hielp hem trouw. Toen later ook Lukas en Timotheüs weer bij hen waren ging alles gemakkelijker.

Maar ook de Christengemeente in Filippi was Paulus niet vergeten. Meer dan één keer stuurden ze boodschappers naar Paulus en die kwamen niet met lege handen: uit dankbaarheid stuurden ze hem veel.

Paulus werkte met grote ijver in Tessalonica. Hij zou daar nog veel langer zijn gebleven als niet weer jaloerse Joden roet in het eten hadden gegooid. Ze konden het niet uitstaan dat die jonge Christengemeente steeds groter werd. Dat zoveel heidenen in Jezus gingen geloven. Ze maakten plannen om Paulus en zijn helpers de stad uit te jagen. Weg met hen! En daarna zou in hun eigen synagoge de rust weer terugkomen.

De stad Tessalonica was geen Romeinse kolonie. Het was een zogenaamde vrijstad die met toestemming van de Romeinen een eigen stadsbestuur had. Behalve de volksvergaderingen en de senaat was er een college van zes '**politarchen**' die de uitvoerende macht hadden en rechtspraken. Deze stadsbestuurders waren erg trots op hun vrijheid en hadden maar één zorg: De Romeinen mochten hen nooit deze vrijheid afnemen.

De regering van de keizer in Rome was in veel zaken vrij soepel. Maar ook deze stadsbestuurders in Tessalonica moesten zich wel aan de Romeinse regels houden! De Joden wisten dit ook en zij maakten hiervan misbruik om Paulus en zijn helpers de stad uit te krijgen.

Het was een kleine moeite voor deze jaloerse Joden om een paar boeven voor geld ‘in te huren’, om het volk van Tessalonica in opschudding te brengen. Het duurde dan ook niet lang of een grote groep schreeuwende mannen omsingelden het huis van Jason, waar Paulus tijdelijk woonde.

Gelukkig waren Paulus en Silas niet thuis. Wat zou er gebeurd zijn wanneer ze wel thuis waren geweest? Niet aan denken.

Maar in plaats dat de raddraaiers **onverrichter zake** weer weggingen, braken ze de deur van het huis van Jason open en sleepten Jason en een paar vrienden van hem naar het politiebureau. De politarchen zouden wel raad weten met dat Christenvolk.

De zes politarchen in Tessalonica waren echter wijzer dan de duumviri in Filippi. Zij wilden eerst weten wat deze gevangenen gedaan hadden.

Dat was geen probleem. Heel heftig riepen ze: ‘Er zijn mannen, Joden, die overal in het Romeinse rijk al problemen veroorzaakt hebben! Nu zijn ze ook al naar onze stad gekomen. Ze logeren bij Jason. Ja, die zit ook in het complot. Die Christenen, waarvan Jason er ook één is, gehoorzamen niet meer aan de wetten van de keizer. Want ze zeggen dat er een andere koning is: Jezus.’

De zes politarchen, de bestuurders van deze stad wisten eerst niet wat ze hiermee aan moesten. De beschuldiging was erg genoeg en deze zaak moest en zou ook onderzocht worden. Maar aan de andere kant, het waren Joden die deze aanklacht indienden. En wanneer Joden het voor de keizer opnamen dan zat er meestal een addertje onder het gras. Nee, er klopte iets niet....

Daar kwam bij dat Jason een gerespecteerde burger was en ook nog een man met geld. Zo’n man kon je toch niet zomaar opsluiten in de gevangenis?

De politarchen namen op dat moment geen beslissing. Tegen het oproerige volk zeiden ze dat ze de zaak zouden onderzoeken. Ja, grondig onderzoeken.

Op deze manier kregen ze de ‘schreeuwers’ weer rustig en die gingen naar huis. Ja, dat kon nu wel. Van de Joden hadden ze immers hun loon al gekregen....

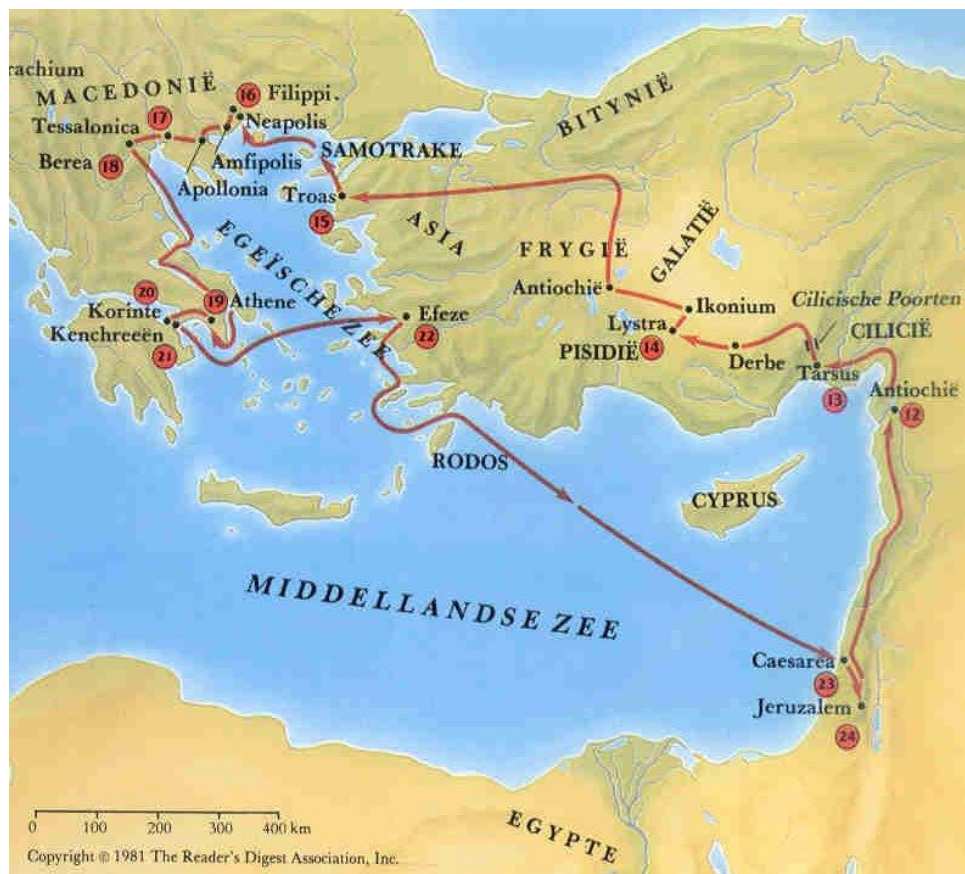
Een uurtje later mochten Jason en zijn vrienden ook naar huis. Eerst hadden ze een borgsom moeten betalen en beloven dat zij ervoor zouden zorgen dat Paulus en zijn vrienden geen oproer in de stad zouden maken. Natuurlijk begreep Jason dat Paulus hier in deze stad Tessalonica niet meer veilig was. Nog diezelfde avond voordat de poort gesloten werd brachten ze Paulus en Silas de stad uit. Buiten de stad in een kleine herberg sliepen ze die nacht. De volgende ochtend gingen ze op reis naar Beréa, een stad die niet aan de grote weg lag. Het was een reis van ongeveer zestig kilometer. In deze stad Beréa was een synagoge. De Joden in deze stad waren Paulus en Silas niet vijandig gezind. Van Paulus wilden zij graag het goede nieuws over Jezus horen. En elke dag lazen ze in de heilige boeken om te kijken of het waar was wat Paulus zei. Veel Joden gingen

in Jezus geloven en ook een grote groep Grieken liet zich dopen, waaronder ook een groot aantal niet-Joodse vrouwen.

Na alles wat Paulus in Filippi en in Tessalonica had meegemaakt was het werken in Beréa voor hem een verademing. Blij dankte hij God voor Zijn Zegen.

Maar ook hier kon Paulus niet zo lang blijven als hij zich voorgenomen had. De vijandige Joden uit Tessalonica hoorden van Paulus zijn werk in Beréa. Ook zij gingen naar Beréa om Paulus daar het werken onmogelijk te maken. Maar voordat zij hun plannen konden uitvoeren namen enkele gemeenteleden Paulus mee de stad uit, richting de zee en brachten hem veilig naar de stad Athene.

Silas en Timotheüs bleven in Beréa achter. Maar toen de gidsen vanuit Athene teruggingen naar Beréa zei Paulus tegen hen dat ze tegen Silas en Timotheüs moesten zeggen dat zij zo snel mogelijk bij hem moesten komen.



- | | | |
|-------------|---|---|
| Troas | - | droom van Paulus: <i>'Kom over en help ons.'</i> |
| Filippi | - | in de gevangenis |
| Tessalonica | - | niet welkom |
| Berea | - | ook hier werd Paulus het werken onmogelijk gemaakt |
| Athene | - | wat Paulus hier meemaakt lezen jullie in het volgende hoofdstuk |

Hoofdstuk 124

Lieve kleinkinderen,

Kennen jullie het zinnetje: Geloven uit angst?

Ik zeg altijd: 'Geloven uit angst is geen geloof.'

*Bang zijn voor God, bang zijn voor Jezus is wel het allerlaatste wat ik jullie met deze kinderbijbel wil vertellen. Ik mag jullie door de verhalen in deze kinderbijbel juist vertellen: **'Bij Jezus ben je veilig!'***

Ik had vroeger een tante die niet getrouwd was. Toen ik een klein jongetje was, verwende zij mij een beetje. Haar naam was Eelkje. Die tante en ik zijn allebei genoemd naar het oudste zoontje van mijn pake en beppe dat slechts drie dagen geleefd heeft.

*Die tante Eelkje zei vroeger tegen mij: 'Eelke, als ik eens ga sterven, dan roep ik om Jezus en dan komt alles goed. Ik hoef nu al nooit meer bang te zijn voor de dood, want ik weet het zeker: **Jezus redt mij.**'*

Nu, bang zijn voor het onbekende, bang zijn om te sterven dat doen heel veel mensen. Komt ook veel voor bij mensen die naar een kerk gaan....

In onderstaand verhaal uit de bijbel kun je lezen dat de mensen in de stad Athene in heel veel goden geloofden en veel van die mensen waren bang....

Ja, heel erg bang dat ze na hun dood straf zouden krijgen van een god aan wie ze geen offers hadden gebracht.

Daarom namen zij het zekere voor het onzekere: Ze gingen zelfs offers brengen aan een god die ze niet kenden.

'Onbekende god, straf ons niet, want dit offer geven wij aan u.'

Hoofdstuk 124 - Athene - Handelingen 17 : 14 - 34

De reis van Beréa naar Athene, de hoofdstad van Griekenland was erg lang. Toen Paulus in Athene was beseft hij dat het nog weken zou duren voordat zijn helpers Silas en Timotheüs bij hem zouden kunnen zijn. Dat was niet erg. Paulus had nu mooi de tijd om een beetje tot rust te komen. Ook had hij nu gelegenheid om de stad te bekijken. Er was veel te zien en te bewonderen in de stad Athene. Wanneer Silas en Timotheüs bij hem zouden zijn konden ze direct met hun werk beginnen.

Er was een tijd geweest dat het kleine Griekenland één van de belangrijkste landen in het Midden-Oosten was. De wetenschap en de kunst bloeiden. Ja,

beiden hadden een hoge vlucht genomen. Het was een hoge eer om als Griek geboren te zijn. Ook al was er van die oude glorie weinig meer overgebleven, toch was Griekenland nu nog steeds een bijzonder land: De Romeinse heersers hadden de Griekse goden overgenomen en in grote delen van dat gigantisch grote Romeinse Rijk was niet Latijn, maar het koinè, het volks-Grieks, de tweede taal. Bijna alle mensen in het grote Romeinse rijk spraken Grieks. De hoofdstad Athene was nog steeds een plaats van grote betekenis. Nergens ter wereld woonden meer geleerden dan in deze stad. Veel geleerden uit andere landen kwamen naar Athene om nog meer kennis en wijsheid op te doen en met collega's te spreken over de diepe levensvragen van leven en dood. Veel kunstenaars uit de hele wereld kwamen naar Athene om de prachtige tempels en kunstwerken te bewonderen. Maar ook vreemde godsdienstleraren waren welkom en mochten hun eigen god 'aanprijzen'. De tijd dat de oude Socrates wegens een afwijkende mening ter dood was veroordeeld was al heel lang verleden tijd. In deze tijd maakten de wijsgeren van Athene zich niet druk over welke god de beste was. Nee, één god meer of minder maakte niet uit.

In Athene waren twee groepen wijsgeren die elkaar fel bestreden. Dat waren de Epikureeërs en de Stoïcijnen.

De eerste groep leerde dat de mens het ware geluk alleen in dit leven kan vinden. De goden bemoeien zich niet met mensen en na je dood was alles voorbij, afgelopen.

De Stoïcijnen leerden dat het goddelijke in elk mens woont en dat de zielen van overleden mensen kunnen doorleven in andere lichamen. En dat gaat net zo lang door tot eenmaal de hele wereld in vlammen vernietigd zal worden.

Over één ding waren beide partijen het helemaal met elkaar eens: de mens moest pijn, ziekte en ellende zo veel mogelijk uit de weg gaan en mocht hij toch ziek worden of dat hem iets ergers overkwam, dan moest hij zich er ver bovenuit verheffen zodat hij de pijn tenslotte niet meer zou voelen.

Dat het lijden in deze wereld in het niet valt met de heerlijkheid die de mensen in de hemel te wachten staat, zoals Paulus leerde, daar konden deze geleerde filosofen niet in geloven. Ze zouden alleen maar spottend gelachen hebben over zoveel onzin....

In deze stad Athene vol met heidense wijsheid wilde Paulus de blijde boodschap van Jezus Christus brengen. Van zijn plan om eerst goed uit te rusten en op Silas en Timotheüs te wachten kwam niet veel terecht. Paulus kon eenvoudig niet zwijgen over Jezus. De eerste sabbat dat hij in Athene was sprak hij al in de synagoge. De Joden waren hem niet vijandig gezind. Ze lieten hem rustig praten. Hij mocht de volgende sabbat gerust nog een keer komen, maar zij

geloofden hem niet. Ook een paar Grieken in de synagoge die in de ene, ware God geloofden hoorden Paulus aan, maar konden niet geloven dat Jezus de Messias was.

Na die sabbat zwierf Paulus door de straten van de stad. Hij liep over de grote pleinen. Mismoedig keek hij naar prachtige tempels waar de Atheners zo trots op waren. Maar Paulus had geen oog voor al die pracht en praal. Ook niet voor de schitterend mooie beelden die de kunstenaars in de ‘Gouden Eeuw’ van Griekenland gemaakt hadden. Hij voelde zich bitter gestemd. Al deze mensen in Athene hadden alleen maar oog voor dode goden. Afgodsbeelden door mensen uit steen gemaakt. Hij telde de altaren die aan de kant van de weg stonden. Nooit had hij geweten dat er zoveel verschillende afgoden waren. Paulus vond het erg dat mensen zoiets als dit konden bedenken en hij vond het helemaal erg dat ze er ook nog in geloofden....

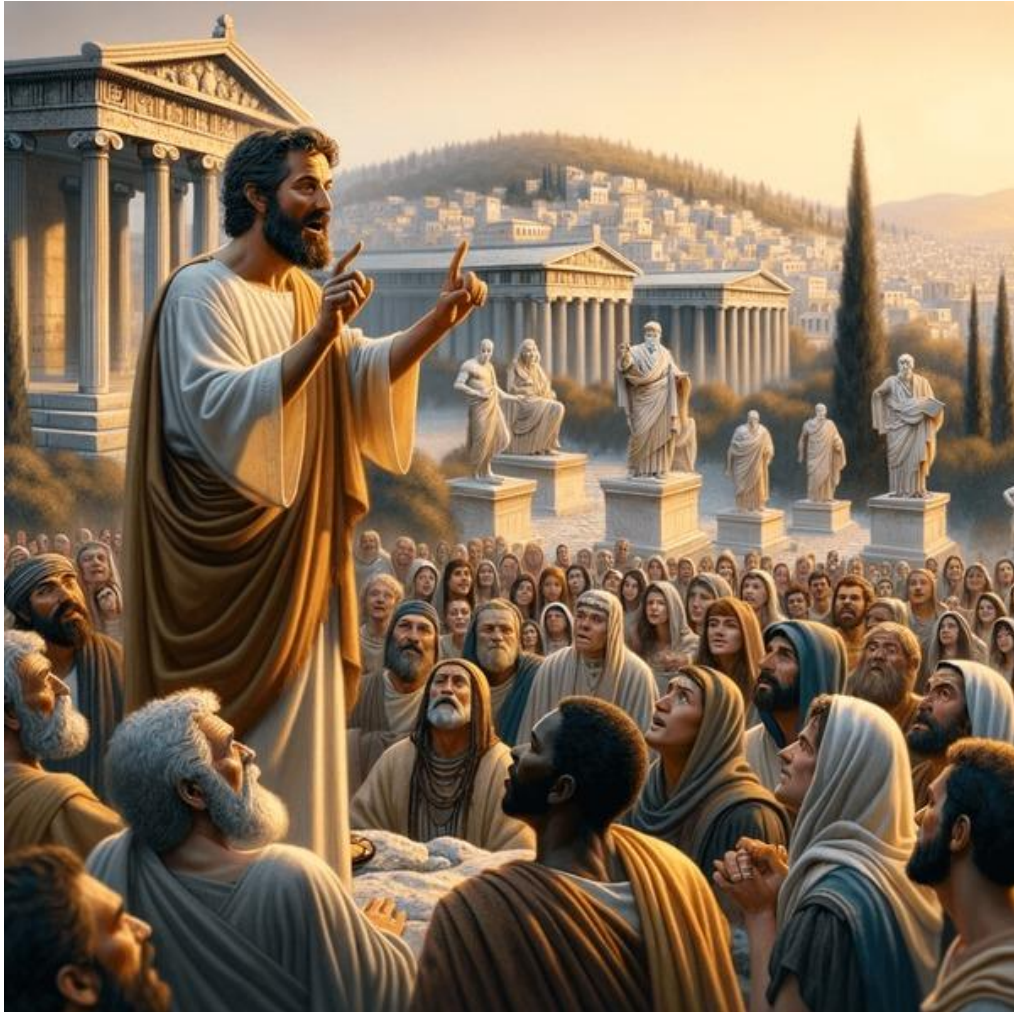
Daar zag hij een altaar waar niet met de naam van een god op stond. Nee, op het bordje stond geschreven: *‘Voor de onbekende god.’* Ze konden er eens één vergeten zijn! Terwijl Paulus verder liep steeg zijn gebed omhoog naar God en vroeg hij om wijsheid of hij de juiste woorden mocht vinden om dit verblinde volk te vertellen van de blijde boodschap van Jezus Christus.



‘Voor de onbekende god.’

De volgende dag ging Paulus naar de grote markt waar filosofen in groepen met elkaar discussieerden over de moeilijke vragen van leven en dood. Paulus hoorde ze en kon zich niet langer stilhouden. Met veel vuur mengde hij zich in

de discussie. De wijze mannen van Athene zagen een beetje minachtend op hem neer. Was deze Jood met zijn ruwe werkhanden ook al een wijsgeer? Dacht hij nu echt dat hij hun iets nieuws kon vertellen? Dat hij spitsvondiger en ook geestiger over leven en dood kon praten dan de wijsgeren van Athene? Zelfs met een beetje medelijden luisterden ze verder naar wat Paulus te vertellen had. Wie had daar ooit van gehoord: een god die Jezus heette en dan steeds dat woordje ‘*anastasis*’. Opstanding betekende het, maar wat bedoelde deze man daarmee?



Paulus spreekt de mensen toe in de stad Athene

Spottend zei iemand: ‘Wat heeft die man een praatjes. Wat wil hij nu eigenlijk zeggen? Laat hem zijn mond houden.’

Maar een ander zei: ‘Ook al spreekt deze man grote onzin, hij vertelt wel iets nieuws. Ik wil wel graag weten wat hij te vertellen heeft.’

‘Ja,’ zei een derde wijsgeer, ‘laten we hem meenemen naar *de Aréopagus*. Daar kan hij ons allemaal over zijn nieuwe leer van die ene God vertellen.’

In oude tijden was de Aréopagus een rechtscollège dat recht sprak over moordenaars. Ook had dit rechtscollège vroeger grote invloed op het bestuur van

de stad Athene. Maar in deze tijd, nu de Romeinen de baas waren in heel Griekenland, had dit rechtscollege geen macht meer. Maar al was de oude macht en glorie van de Grieken verleden tijd, het woordje Aréopagus had voor de Atheners nog steeds een gewijde klank. En zo'n Joodse reiziger als Paulus mocht dankbaar zijn dat hij hier mocht spreken.

Paulus zelf was totaal niet onder de indruk van deze oude, heilige naam. Die wijsgeren en rechters mochten dan heel erg geleerd zijn, maar als het erop aan kwam waren het gewoon blinde heidenen met wie hij medelijden had. Maar natuurlijk mochten deze mensen Paulus zijn gedachten nooit te weten komen: een Jood, die medelijden had met de wijzen van Athene! Het moest niet gekker worden....

Paulus kon hier op de Aréopagus niet over Jezus praten zoals hij bij de Joden in hun synagoge deed. Geen teksten van Mozes en van de profeten kon hij hier aanhalen. Hij moest deze 'geleerde mensen' letterlijk en figuurlijk in hun eigen taal toespreken. Maar Paulus vertrouwde erop dat de Heilige Geest hem de juiste woorden in de mond zou leggen.

'Jullie mannen van Athene,' begon hij, 'ik zie aan alles dat jullie het vereren van goden heel belangrijk vinden. Toen ik in jullie stad rondliep zag ik hoeveel goden jullie vereren. Ik zag zelfs een altaar waarop stond: *'Voor de onbekende god.'* ' Jullie vereren dus een god die jullie niet eens kennen. Precies daarover kom ik jullie vertellen.



Paulus spreekt op de Aréopagus in Athene

Ik ben hier bij jullie in Athene gekomen om jullie te vertellen over de God die de wereld gemaakt heeft en alles wat leeft. Hij is de Heer van hemel en aarde. Die God woont niet in tempels die door mensen zijn gebouwd. Mensen hoeven ook niet voor hem te zorgen. Hij heeft niets van hen nodig, want hij geeft het leven aan alle mensen. Hij laat hen ademen en hij zorgt voor alles. God heeft uit één mens alle volken gemaakt. En hij gaf de mensen de hele aarde om op te leven. Hij bepaalde waar ze moesten gaan wonen en voor hoe lang. Zo zorgt hij ervoor dat de mensen hem zoeken. Ze proberen hem te vinden, ook al is dat moeilijk. Toch is hij niet ver bij ons vandaan. Want God laat ons leven, bewegen en opstaan. Eén van jullie Griekse dichters heeft gezegd: ‘God heeft ons gemaakt. Wij lijken op hem.’

Ja, wij lijken op God. Maar we kunnen geen beeld maken dat echt op God lijkt. Zelfs niet als we goud voor dat beeld gebruiken of zilver of steen. Want het blijft gewoon een beeld dat door mensen bedacht en gemaakt is.’

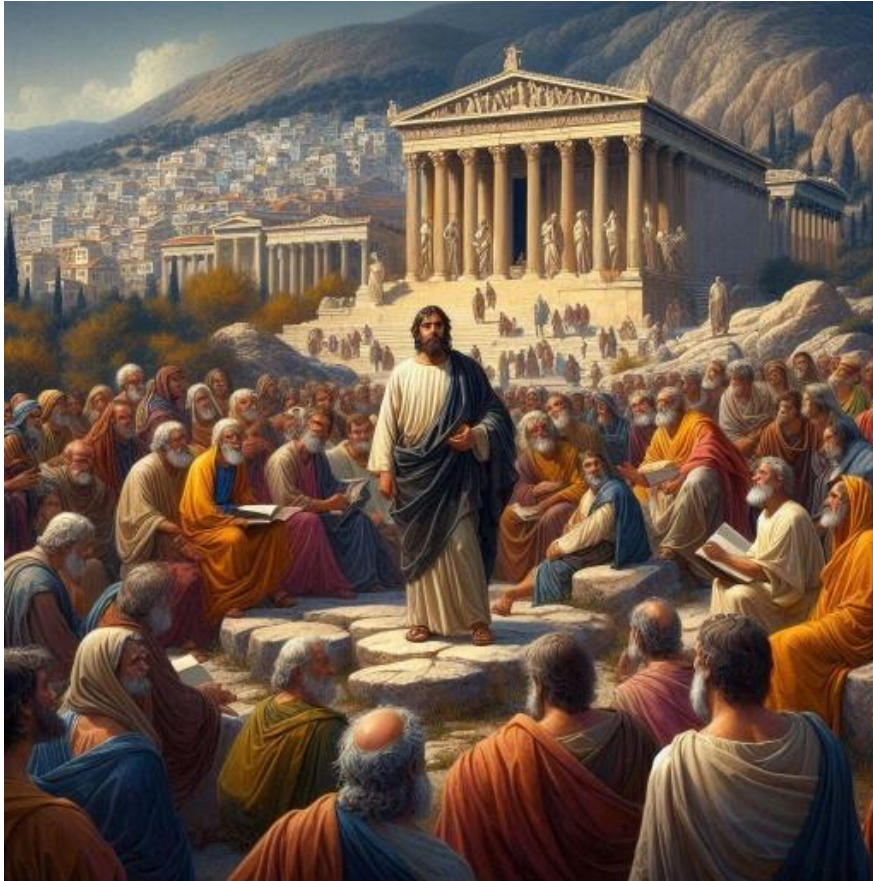
Tot zover hadden de Atheners aandachtig geluisterd. Het viel hen niet eens tegen dat een Jood met zoveel vuur kon spreken. Eén ding was zeker: deze man geloofde zelf wat hij vertelde. En dat kon niet van elke redenaar op de Aréopagus gezegd worden. En het was in zijn voordeel dat hij de Griekse dichters gelezen had. Maar natuurlijk, alles hing af van wat hij nu verder zou gaan vertellen. Ze gingen er nog een keer goed voor zitten om te horen welke boodschap deze Jood nu echt te vertellen had.

En daar klonk weer de stem van Paulus: ‘Lange tijd leefden de mensen zonder God te kennen. God heeft hen daarvoor niet gestraft. Maar nu wil God dat alle mensen gaan doen wat Hij wil. Iedereen moet een nieuw leven beginnen. Want de dag komt dat God zal rechtspreken over de wereld. God heeft die dag zelf bepaald. En hij heeft een man uitgekozen, zijn naam is Jezus, om namens hem recht te spreken. Iedereen kan weten dat dit echt gaat gebeuren. *Want God heeft die man Jezus uit de dood laten opstaan.*’

Maar toen konden de wijzen van Athene zich niet langer inhouden. Ze proesten het uit van het lachen. Dit was inderdaad iets bijzonders. Die eer moesten ze deze ‘gekke’ spreker toegeven. Alleen was het jammer dat een verstandig mens dit nooit zou kunnen geloven. Maar dat had je met mensen die niet geleerd hadden. Het begon zo mooi, maar het einde van zijn toespraak was volkomen onzin! **Een oordeelsdag!.... Een dode die opstond uit zijn graf!**

Met een minderwaardig glimlachje op hun gezichten gingen de meeste mensen weg. Een paar Atheners die zelfs voor deze dwaze Jood hun fatsoen wilden houden, zeiden tegen Paulus: ‘Daar mag u een volgende keer meer over vertellen.’ Daarna gingen ook deze Atheners naar huis en de apostel Paulus bleef helemaal alleen achter op de Aréopagus.

Ineens voelde hij zich vreselijk moe en depressief. Hij had zo zijn best gedaan en alles was vergeefs geweest. Hij kreeg heimwee naar zijn vrienden in de gemeente in Tessalonica. Had hij toch moeten wachten op Silas en Timotheüs? Had hij nooit naar deze stad van geleerden en filosofen toe moeten gaan?



*De toespraak van Paulus was zo mooi begonnen.
Maar het einde was volkomen onzin!
Een oordeelsdag!.... Een dode die opstond uit zijn graf?
Waanzin!*

Maar o wonder, daar kwamen toch nog een paar Atheners bij Paulus terug. Ze vroegen hem of hij hun meer over Jezus wilde vertellen. Over zijn opstanding uit de dood en over het eeuwige leven na je dood. Paulus werd heel blij. Zijn werk hier in Athene was dus toch niet helemaal tevergeefs geweest.

Er ontstond een heel kleine Christengemeente in Athene. Eén van de leden was een bestuurder van de stad. Zijn naam was Dionysius. Later, toen **Timotheüs** ook in Athene was aangekomen doopte hij hem. Tegelijkertijd werd er ook een vrouw gedoopt. Haar naam was Damaris. Met nieuwe moed begon Paulus de mensen te vertellen van de blijde boodschap van Jezus. Dat deed hij op de sabbat in de synagoge en de andere dagen op het grote plein in het midden van de stad. Timotheüs was intussen teruggegaan naar Tessalonica. De Christengemeente daar had hem nodig. Paulus stond er in

Athene weer alleen voor. Het werk viel hem zwaar. Hoe hij ook zijn best deed, er kwamen geen nieuwe gemeenteleden meer bij. De Joden in de synagoge luisterden wel naar Paulus en discussieerden met hem over de wet van Mozes, maar ze geloofden niet in de blijde boodschap van Jezus Christus.

En de Grieken op het plein in de stad lieten Paulus mooi praten en veranderden niet van mening. Zo bleef het bij dat kleine groepje mensen dat de doop had ontvangen. Eigenlijk was het te klein om het een gemeente te noemen.

Paulus begreep dat het zijn tijd werd om verder te reizen. Hoe graag ook Dionysius en Damaris en de anderen wilden dat Paulus bij hen bleef, volgens Paulus was dat niet meer nodig. Het was Paulus' roeping om het blijde nieuws van Jezus steeds verder de wereld in te brengen. Steeds '**moest**' hij weer naar nieuwe steden. Wanneer hij bij dit kleine groepje mensen in Athene bleef, zou hij zijn plicht verzaken. Zo nam Paulus op zekere dag afscheid van zijn leerlingen en alleen, als een eenzame reiziger ging hij richting Korinte.

Hoofdstuk 125

Lieve kleinkinderen,

Een bekend spreekwoord is: 'Wie een kuil graaft voor een ander, valt er zelf in.'
Ook in onderstaand verhaal wordt de dader zelf het slachtoffer.

Hoofdstuk 125 - Korinte - Handelingen 18 : 1 - 17

De grote stad Korinte lag op een smalle landstrook dat het noordelijk deel van Griekenland verbond met Peloponnesos. Het was een groot schiereiland in het zuidelijkste deel van het vasteland van Griekenland. Veel schepen werden over deze landengte gesleept omdat de zeereis langs de zuidelijke kapen te lang en te gevaarlijk was. En zo was deze grote stad Korinte een grote doorvoerplaats geworden van de handel tussen het westelijke en oostelijke deel van het grote Romeinse Rijk.

Toen de stad onder leiding van Julius Caesar weer was opgebouwd - een eeuw eerder was de stad door de Romeinen met de grond gelijk gemaakt - had hij er voor de wederopbouw van de stad een groot aantal kolonisten uit Italië heengestuurd. Later waren er ook veel Grieken komen wonen. Als gevolg van de doorvoerhandel kwam de stad tot grote bloei. Ook veel Joden gingen er

wonen. Maar de regering in Rome zorgde er wel voor dat de hoge ambtenaren en magistraten Romeinen waren.

Omdat Korinte een echte ‘werkstad’ was geworden waren de meeste inwoners slaven, afkomstig uit alle landstreken van het grote Romeinse rijk. Geen wonder dat in een stad met inwoners uit zoveel verschillende landen een groot aantal goden werd vereerd. De tempel van Artémis, een dochter van de oppergod Zeus, stond naast een Joodse synagoge. Er waren in Korinte altaars voor Romeinse en ook voor Griekse goden. De afgodendienst van Aphrodité, de godin van de liefde was erg geliefd bij de bevolking.

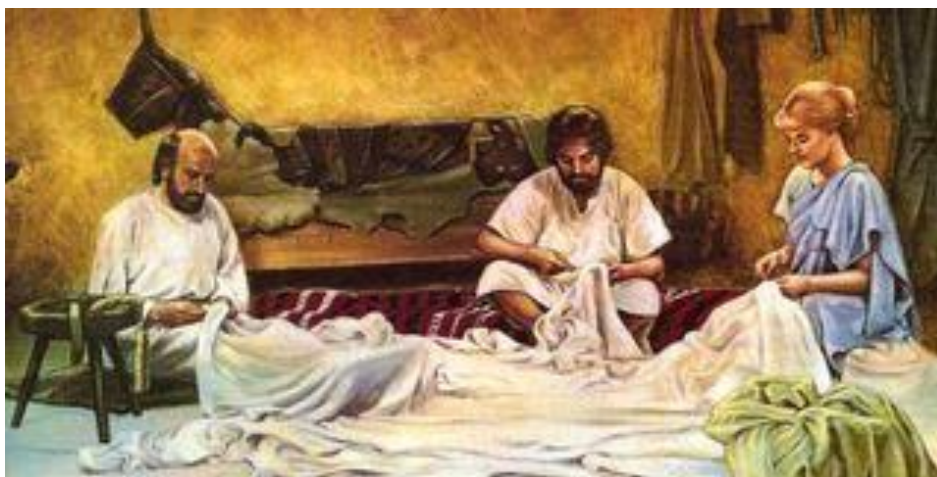
De stad Korinte had niet zo’n beste naam. Er woonden ook veel misdadigers die moord en doodslag niet uit de weg gingen. Ook de apostel Paulus wist maar al te goed dat in deze drukke handelsstad stad ‘ongerechtigheid’ veelvuldig voorkwam. Na de stille, ja deftige stad Athene waar zelfs het marktplein veel weg had van een collegezaal, moet de stad Korinte voor Paulus wel een erg grote verandering zijn geweest.

De stad Korinte stond niet bekend om zijn gastvrijheid. Om deze reden wilde Paulus zelf geld verdienen om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Dat had hij ook in Tessalonica gedaan. Niemand moest ook maar ooit kunnen denken dat hij Paulus ook zo’n Joodse godsdienstleraar was die zijn geheime leer voor veel geld aan de man bracht.

Paulus was nog niet zo lang in Korinte toen hij kennis kreeg aan de Joodse handwerker Aquila en zijn vrouw Priscilla. Ze hadden in Rome gewoond. Maar van keizer Claudius mochten er geen Joden meer in Rome wonen. Aquila en Priscilla moesten een nieuwe woonplek zoeken. Ze waren verhuisd naar de stad Korinte.

Paulus en Aquila waren allebei tentenmakers. En zo kwam het dat Paulus bij hen kwam inwonen. De beide mannen werkten in het vervolg samen. Paulus was daar erg blij mee. Aquila had al een kleine klantenkring opgebouwd en Paulus hielp hem om die uit te breiden.

Niet alleen omdat ze Joods en ook allebei tentenmakers waren konden ze het goed met elkaar vinden. Maar toen Paulus aan Aquila en aan zijn vrouw Priscilla de Schriften had uitgelegd en van Jezus vertelde, namen zij beiden het evangelie aan. Vanaf die dag leefden ze erg met Paulus mee en hielpen hem zo veel ze konden om het blijde nieuws van Jezus aan alle mensen bekend te maken. Voor Paulus was het heel mooi dat hij in zo’n gastvrij gezin opgenomen was. Vooral ook omdat zijn vrienden ***Timotheüs en Silas*** nog steeds in Macedonië waren.



Paulus woonde (logeerde) in Korinte bij Aquila en zijn vrouw Priscilla in huis.

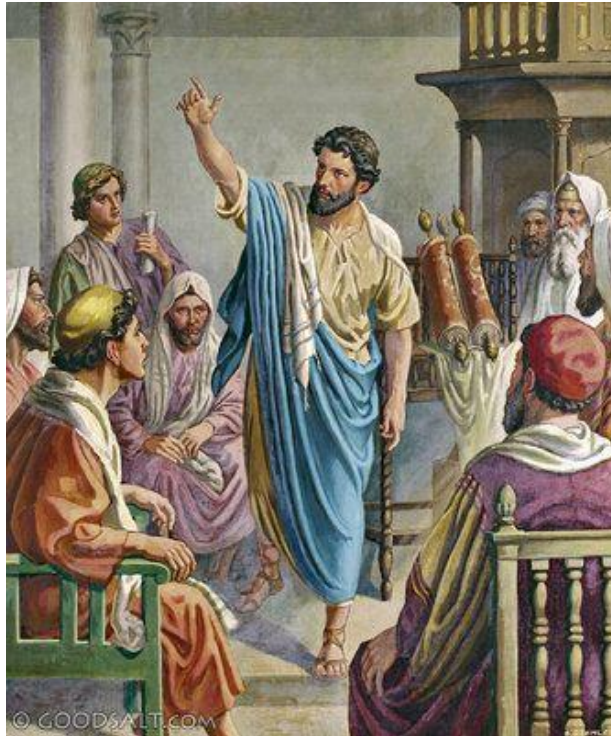
Meteen al de eerste sabbat ging Paulus met hen mee naar een synagoge en begon daar de Joden en ook de heidenen die daar in de synagoge aanwezig waren, de Schriften uit te leggen. Hij deed erg zijn best om zijn luisteraars te overtuigen. Maar het ging net zoals in Athene weer niet goed. Ze lieten hem uitpraten en de volgende sabbat mocht hij ook wel weer terugkomen maar zijn blijde boodschap van geloven in de opstanding uit de dood van de Here Jezus? Nee, dat deden ze niet.

Een paar weken ging dat zo door en zo nu en dan waren er felle discussies. Paulus begon moedeloos te worden. In Athene waren er maar enkele mensen tot geloof gekomen en hier in Korinte zou het niet veel beter gaan... Hoe lang nog zouden de Joden in deze synagoge hem verdragen? Zouden ze hem ook hier straks de stad uitjagen? Alleen God wist wat hem hier in Korinte te wachten stond.

Paulus was blij toen zijn vrienden Timotheüs en Silas weer bij hem in Korinte waren gekomen. Ze vertelden hem dat het met de Christengemeenten in Macedonië goed ging. Paulus hoopte altijd nog een keer naar Macedonië terug te gaan om met de mensen in die Christengemeenten daar te spreken en nog eens met hen het heilig avondmaal te mogen vieren. Het verschil tussen Macedonië en Korinte was wel erg groot. Maar zo mocht hij niet. Jezus zei niet voor niets: *'Wie zijn hand aan de ploeg slaat, mag niet omkijken naar wat achter hem ligt.'* Zijn werk was nu hier in Korinte! Het was al geweldig dat zijn helpers nu weer bij hem waren.

Paulus stopte met het maken van tenten. Al zijn tijd gebruikte hij nu om het goede nieuws aan de Joden te vertellen. In hun synagogen vertelde Paulus met nog meer overtuiging dat Jezus Christus de beloofde Messias was. Maar toen de Joden het met 'Bijbelteksten' niet van Paulus konden winnen, begonnen ze slechte dingen over Jezus te zeggen. Het werd zo erg dat Paulus en zijn helpers

het niet langer aan konden horen. Ze gingen staan en terwijl ze hun mantels met beide handen beetpakten schudden ze het stof van hun kleren terwijl Paulus luid en duidelijk zei: ‘Het is jullie eigen schuld wanneer jullie niet door Jezus gered worden! Wij zijn er niet meer verantwoordelijk voor. Vanaf nu gaan wij de blijde boodschap van Jezus aan de heidenen vertellen.’



Wij zijn niet meer verantwoordelijk voor jullie.

Op deze manier lieten Paulus en zijn vrienden de Joden zien dat zij een verkeerde keus hadden gemaakt. Ze liepen tussen de rijen door naar de deur en gingen de straat op. Dat werd ook hoog tijd, want deze ‘vrome’ Joden waren tot in het diepst van hun ziel gekwetst. Met moeite konden ze hun handen thuis houden.

Paulus had nu wel gezegd dat ze naar de heidenen zouden gaan, maar hij wist zelf niet hoe hij dat moest doen. Op een plein midden in de stad zoals hij in Athene had gedaan, dat mocht hier in Korinte niet. En in een andere synagoge hoefde hij het nu ook niet meer te proberen.

Plotseling kwam er een oplossing die niemand verwacht had. Een Griek, zijn naam was Justus, woonde naast de synagoge. In de synagoge waar hij regelmatig kwam had hij Paulus meerdere keren over Jezus horen spreken. Deze Justus zei tegen Paulus dat hij zijn huis voor samenkomsten wel mocht gaan gebruiken. Paulus nam het aanbod direct aan. En sinds die dag zagen de boze Joden elke zaterdag (de sabbat) Paulus en veel andere mensen naar het huis van Justus gaan.

Als deze ‘vrome’ Joden het gedurfd hadden dan hadden ze Paulus aangeklaagd bij de magistraten van de stad. Maar dat waren Romeinen en de Romeinen waren in die dagen niet zo blij met Joden....

De ‘vrome’ Joden in Korinte werden nog veel bozer toen bekend werd dat de voorzitter van het synagogenbestuur *Crispus*, ook in Jezus was gaan geloven en dat hij zich met zijn hele huis had laten dopen. Voor Paulus was dat een geweldige dag toen hij Crispus en zijn hele familie in de Naam van Jezus mocht dopen. Normaal doopte Paulus niet, maar voor dit gezin maakte hij een uitzondering.

Door de ‘vrome’ Joden in Korinte werd natuurlijk heftig gesproken over dit gebeuren. Crispus werd geroyeerd als lid en ze kozen Sosthenes als hun nieuwe voorzitter. Maar ook deze nieuwe voorzitter kon niet voorkomen dat veel Joden en Grieken naar Paulus gingen en zich lieten dopen.

Door al deze gebeurtenissen werd de verstandhouding tussen Paulus en de Joden in Korinte er niet beter op. Paulus was bang dat het op een dag tot een uitbarsting zou komen. Zo vaak al hadden de Joden hem een stad uitgejaagd waar hij met hart en ziel voor Jezus werkte. Ernstig dacht hij er over na om nu ook de stad Korinte maar te verlaten, voordat het te laat zou zijn. Niet dat Paulus bang was voor een pak slaag of om vermoord te worden, maar het werk voor Jezus zou dan onnodig opgehouden worden.

Juist toen Paulus op het punt stond om de stad te verlaten sprak God tot hem in een droom: *‘Paulus, je moet niet bang zijn. Houd niet op het goede nieuws te vertellen, maar ga door! Ik ben bij je en niemand zal je kwaad doen. Want veel mensen in deze stad gaan bij Mij horen.’*

Toen Paulus wakker werd doorstroomde hem een geluksgevoel. Nu durfde hij alles aan. God Zelf had hem een opdracht gegeven!

Nog diezelfde dag begon Paulus opnieuw de blijde boodschap van Jezus te vertellen aan iedereen die het maar horen wilde. Alles, ja ook het allerzwaarste viel hem licht, want hij wist dat God zijn werk zou zegenen.

Er volgden weken, ja maanden dat Paulus zich geen rust gunde. Bijna dag en nacht was hij op pad om het goede nieuws te vertellen. Steeds meer mensen vonden de weg naar het huis naast de synagoge. Steeds meer heidenen lieten zich dopen. Daar waren niet veel rijke mensen bij. De meesten van hen waren slaven die een zwaar leven hadden. Met veel verlangen keken ze uit naar een andere, betere wereld.

Zo groeide de Christengemeente in Korinte. Maar ook in andere steden in de omgeving brachten Christenen het evangelie. In het anderhalve jaar dat Paulus in Korinte woonde hoorde heel Griekenland van de blijde boodschap van Jezus Christus. En in al die tijd pleegden de ‘vrome’ Joden van Korinte slechts één

keer een aanslag op de apostel Paulus, die ook nog eens mislukte. Het ging als volgt.

In het voorjaar van het jaar 51 of 52 kwam er in de provincie waarvan Korinte de hoofdstad was, een nieuwe proconsul. Zijn naam was *Gallio* en hij was niet de eerste de beste. Zijn broer was de grote wijsgeer Seneca, die de vriend en de leermeester van de latere keizer Nero was. Ook deze Gallio was meer een filosoof dan een magistraat. Hij was erg trots op zijn belangrijk ambt en voor het ruige volk. Voor zijn onderdanen voelde hij alleen maar verachting. Daar kwam nog bij dat hij lichamelijk niet zo sterk was en ook heel slecht tegen het klimaat van Korinte kon. Zich onnodig inspannen en zich druk maken om de belangen van het volk, dat was er voor hem niet bij.



Gallio, de nieuwe proconsul in Korinte

Deze Gallio was nog niet zo lang in Korinte toen de ‘vrome’ Joden van de synagoge een plan maakten om Paulus de stad uit te jagen. Volgens hen zou dat niet eens moeilijk zijn. Om de één of andere reden zou de nieuwe proconsul Gallio hen wel ter wille zijn.

Op een keer toen de apostel Paulus ergens in de stad stond te spreken liepen ze met man en macht op hem af. Ze pakten hem beet en sleepten hem met veel geschreeuw naar de rechterstoel van Gallio. Het werd een hele opschudding en veel Grieken liepen mee, benieuwd als ze waren hoe dit opstootje zou aflopen. Ze vonden het prachtig dat deze vreemde Jood een flinke afstraffing zou krijgen.

Maar het liep heel anders af dan de Joden en ook de Grieken gedacht hadden. Als er één ding was waar de nieuwe proconsul een hekel aan had, dan was het

wel aan opstootjes op straat. En dit kon je verwachten in een stad als Korinte met zoveel slaven en klein burgerbevolking. En dan die Joden!

Wat had zijn broer ook al weer in één van zijn boeken over Joden geschreven ?

‘Dat misdadig volk dringt zich overal binnen en wil altijd over andere volken heersen....’

En zo was het precies. Maar als deze Joden dachten dat ze hem voor hun karretje konden spannen, dan hadden ze het mis! Kortaangebonden vroeg hij wat ze wilden en wat deze ‘misdadiger’ gedaan had.

Ongeduldig antwoordde één van de ‘vrome’ Joden: ‘Deze man is een Jood en staat onder de bescherming van de Romeinse wet, want keizer Claudius heeft ons in het jaar 43 vrijheid van godsdienst gegeven. Maar nu leert deze man God te vereren op een manier die volgens de Joodse wetten verboden is. Daarom heeft hij geen recht meer op de bescherming van het Romeinse bestuur. De godsdienst van hem is nieuw en is dus niet toegestaan door keizer Claudius. *Zijn leer gaat in tegen de keizer.* Deze man moet het spreken verboden worden en ook moet hij gevangen genomen worden!’

Hooghartig en minderwaardig keek de proconsul op deze heftig sprekende Jood neer. Een vraag over hun godsdienst en dat in deze hitte. En daar vroeg die ‘misdadiger’ ook nog het woord! Maar daar was hij niet van gediend.

Gallio wenkte met zijn hand dat iedereen stil moest zijn. Daarna zei hij: ‘Joden, natuurlijk zou ik jullie aanklacht onderzoeken als het om een misdaad ging. Maar jullie hebben ruzie over jullie geloof en over jullie eigen godsdienstwetten. *Daar bemoei ik me niet mee.* Dat moeten jullie zelf maar uitzoeken. Daar doe ik geen uitspraak over.’

De ‘vrome’ Joden wisten niet wat ze hoorden. Verslagen keken ze naar Gallio die rustig ging zitten alsof hij de zaak afgehandeld had. Maar dat kon toch niet zo? Ze keken naar Sosthenes, de nieuwe voorzitter van hun synagogenbestuur. Hij moest deze eigenwijze proconsul Gallio aan het verstand brengen dat zij zich op deze manier niet lieten afschepen.

Gallio keek minderwaardig naar dat groepje erg opgewonden Joden. Hoor ze eens schreeuwen! Hadden ze niet goed begrepen wat hij gezegd had? Hij was toch duidelijk genoeg geweest! Ze moesten niet denken dat hij voor een tweede keer hetzelfde zou zeggen. Nee, er waren andere middelen om dit ongehoorzame volkje fatsoen bij te brengen.

‘Likdoorns!’ riep hij. En zijn soldaten, de likdoorns wisten wat ze moesten doen. Met de zweepen in hun handen kwamen naar voren. Op een wenk van de proconsul begonnen ze het plein schoon te vegen. Nee, hij hoefde zijn likdoorns niet voor de tweede keer dit bevel te geven. De zweepen daalden hard neer op de hoofden, de schouders en de ruggen van de ‘vrome’ Joden. In een oogwenk was bijna het hele plein leeg. Alleen wie stond daar nog in zijn eentje midden op het plein? Sosthenes, de nieuwe voorzitter van het synagogenbestuur. Hij moest en zou met de proconsul praten....

Ook de Grieken waren door de likdoorns van het plein afgejaagd. Op kleine afstand stonden ze te kijken hoe alleen Sosthenes daar nog stond te wachten. Wat dacht die brutale Jood wel? In plaats van met een ernstige zaak vielen ze de proconsul lastig met hun wetten en voorschriften. En zij? Ze waren niet eens getuige geweest van een flinke geseling. Voor niets hadden ze hun werk in de steek gelaten. Maar, deze Jood Sosthenes zou krijgen wat hem toekwam. Met z'n allen renden ze op hem af en voordat Sosthenes besepte wat er gebeurde kreeg hij vlak voor de rechterstoel van de proconsul een flink pak slaag.

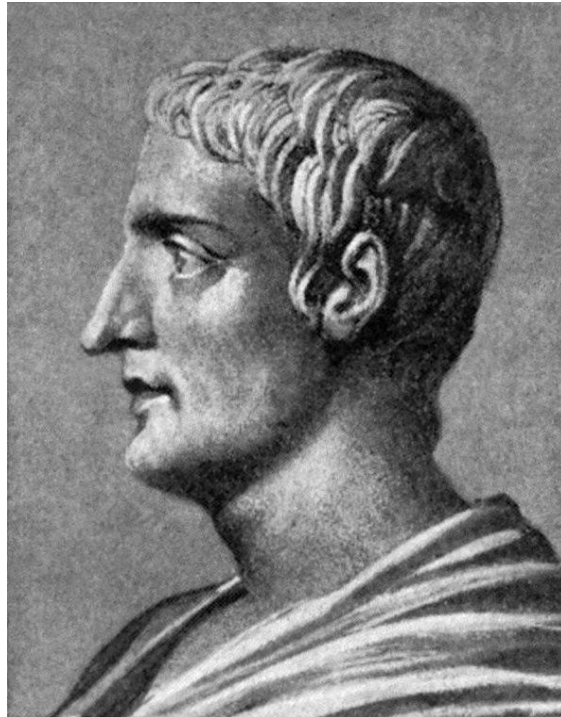


Het hielp niet dat Sosthenes jammerde en om genade smeekte...

Het hielp niet dat hij jammerde en om genade smeekte. De klappen die Sosthenes Paulus toegedacht had kwamen nu op zijn eigen hoofd terecht. Wanhopig keek hij naar de proconsul, maar Gallio keek de andere kant uit. Hij wist niet wie hij meer verafschuwde, deze jammerende Jood of dat volk van Korinte dat zich opwond om niets....

De apostel Paulus was al lang niet meer op het plein. Toen de likdoorns van Gallio op de 'vrome' Joden insloegen was hij rustig weggegaan. Niemand stak

een hand naar hem uit. En de volgende dag vertelde hij in het huis van Justus weer van Jezus!



Proconsul Gallio

Hoofdstuk 126

Lieve kleinkinderen,

Lang geleden toen ik jullie omie nog niet kende, maar al wel als onderwijzer in Tzum voor de klas stond, kocht ik een auto. Mijn moeder, jullie overgrootmoeder beppe Sjo vond dat erg mooi, want samen konden we nu heel gemakkelijk haar kinderen (mijn broers en zussen) een bezoekje brengen.

Weten jullie wie ik in die tijd in mijn auto ook een keer een lift heb gegeven? Dat was dominee Jaap Zijlstra. Ik haalde hem op van het treinstation in Buitenpost en na de kerkdienst in Kollumerpomp waar hij preekte, bracht ik hem terug naar de trein. Deze dominee had geen rijbewijs, dus ook geen auto.

Dominee Jaap Zijlstra had geen universitaire studie achter de rug. Nee, hij was na de Mulo naar de Kweekschool in Dokkum gegaan en was ook onderwijzer geworden. Maar omdat hij zo geweldig mooi kon preken en ook bijzonder goed was in gemeentewerk was hij op singuliere gaven dominee geworden.

Ja, preken kon hij. Dat was geweldig! Ik kan me nog bepaalde preken van hem herinneren. Een preek duurde in die tijd ongeveer een half uur. Maar voor mijn gevoel zei hij na vijf minuten al 'amen' en was jammer genoeg zijn verhaal over

*Jezus voorbij. Niets had hij op papier staan, want zei hij tegen mij in de auto:
'Als ik mijn eigen preek niet kan onthouden, hoe kunnen dan mijn toehoorders
onthouden wat ik hun verteld heb?'*

Hoofdstuk 126 - Apollos - Handelingen 18 : 18 - 28

Nadat Paulus anderhalf jaar in Korinte had gewerkt nam hij het besluit om naar Jeruzalem te gaan. Volgens hemzelf was zijn werk in Korinte afgelopen. Maandenlang had hij de gemeente geleerd. Er waren ouderlingen en diakenen aangesteld. En het evangelie was vanuit deze drukke stad bekend geworden in heel Griekenland. Nu voelde het voor Paulus aan dat hij verder moest om ook in andere landen het blijde evangelie van Jezus te gaan vertellen. Niet dat het in de Christengemeente in Korinte alles ging zoals het moest gaan. Het waren nu eenmaal geen gemakkelijke mensen in deze stad-van-slaven. Ook mensen die veel van Jezus hielden lieten zich toch gemakkelijk verleiden tot verkeerde dingen en luisterden naar allerlei soorten van dwaalleraars.

Toch durfde Paulus nu te vertrekken. Nee, het was niet Paulus die de kerk van Jezus kon bewaren. Dat moest hij aan God overlaten. Gelukkig bleven Silas en de anderen nog in Korinte. Zij konden leiding geven wanneer Paulus was vertrokken.

In die tijd waren er nog geen vaste veerdiensten, bussen of treinen waarmee je van te voren je reisplan kon maken. Wel was er van Korinte naar de grote stad Efeze, aan de andere kant van de Egeïsche Zee, veel verkeer. Het leek Paulus het beste toe om eerst maar naar Efeze te reizen. Dat had ook nog een voordeel, want zijn vrienden Aquila en Priscilla wilden ook naar Efeze verhuizen.

En zo gingen ze op een vroege ochtend met hun drieën de stadspoort uit. Ze liepen het oosten in naar de havenstad Kenchréa. Hier liet Paulus zijn haar knippen. Ja, dat was erg lang geworden. Een tijd geleden had hij in de stad Korinte een gelofte gedaan dat hij niet naar de kapper zou gaan voordat hij veilig en wel Korinte zou hebben verlaten.

Daarna hadden ze alle tijd om uit te zien naar een schip dat naar Efeze voer. Gelukkig konden ze vrij snel op een vrachtboot meevaren. In Efeze aangekomen ging Paulus de eerste de beste sabbat naar de synagoge en vertelde ook daar van Jezus. Het werd een goede dag. De Joden daar in Efeze waren niet vijandig. Nee, ze drongen er zelfs bij Paulus op aan dat hij nog een aantal weken bij hen zou blijven. Maar de apostel Paulus liet zich niet overhalen.



Gelukkig konden ze vrij snel op een vrachtboot meevaren.

‘Ik heb nu geen tijd,’ zei Paulus, ‘maar als God het wil kom ik zo snel mogelijk bij jullie terug.’

Een dag later nam hij afscheid en een paar dagen later voer hij al op volle zee. De reis naar Caesaréa duurde erg lang. Na een lange reis bereikte Paulus eindelijk Jeruzalem. Hij bleef daar niet lang. Van Jeruzalem reisde Paulus door naar Antiochië in Syrië. Dat was de Christengemeente die hem uitgezonden had. En dat was het einde van Paulus zijn tweede zendingsreis. De voorbereidingen voor zijn derde zendingsreis konden beginnen.

Niet eens zo lang nadat Paulus uit Efeze was weggegaan kwam daar weer een nieuwe Joodse godsdienstleraar. Zijn naam was Apollos. Hij kwam uit Alexandrië, een grote stad in Egypte. In die tijd was deze stad niet alleen bekend om zijn handel, maar ook om zijn universiteit. Veel geleerde mensen woonden daar. En Apollos had hier gestudeerd. Niet alleen kende hij de Schriften van het Oude Testament, maar ook de boeken van de Griekse dichters en wijsgeren had hij grondig bestudeerd.

In de synagoge kon hij de Joden goed te woord staan. *Maar nog belangrijker: hij was een meester in de kunst van het debatteren.* Als deze Apollos het woord nam dan hingen de mensen aan zijn lippen. In de synagoge waar het altijd een geroezemoes van stemmen was viel een diepe stilte wanneer Apollos sprak. Alle mensen luisterden met ingehouden adem wanneer Apollos aan het woord was. Die zaterdag (sabbat) toen Apollos voor de eerste keer in de synagoge in

Efeze kwam, waren Aquila en zijn vrouw Priscilla daar ook. Ze waren erg benieuwd wat Apollos te vertellen zou hebben.



Apollos spreekt de mensen toe.

Er werd gezegd dat deze man niet alleen heel mooi en spannend kon vertellen, maar dat hij in de geest van Paulus ook nieuwe dingen verkondigde.

Apollos was nog niet zo lang aan het woord of Aquila en zijn vrouw Priscilla wisten dat de mensen geen woord te veel over deze man hadden gezegd. Hij sprak zeer boeiend over Johannes de Doper. Hij riep zijn toehoorders op om zich te bekeren. En niet alleen over de Doper sprak hij, nee hij wist dat Jezus op deze wereld gekomen was en **dat Jezus meer was dan Johannes de Doper**. Met grote aandacht luisterden de mensen toen hij de prachtige gelijkenissen van Jezus vertelde. Na het 'amen' van Apollos waren zijn luisteraars bijzonder tevreden. Wat was dit mooi geweest....

Maar Aquila en zijn vrouw Priscilla hadden in de toespraak van Apollos het belangrijkste gemist: *De offerdood van Jezus, zijn opstanding uit de dood en de gave van de Heilige Geest*.

Apollos had niets gezegd dat niet waar was, maar zijn toespraak was slechts de halve waarheid.... Aquila en Priscilla wisten het allebei: het was hun plicht om deze jongeman Gods weg duidelijker uit te leggen. Maar zou hij van hen, eenvoudige handwerkmensen als ze waren, dit grote nieuws van Jezus wel willen aannemen? Hij was een geleerd en welbespraakt spreker en zij konden nauwelijks lezen en schrijven. Maar zou een man die zo in God geloofde en met

zoveel vuur over Johannes de Doper sprak ook niet willen luisteren naar hun eenvoudige woorden?

Ze gingen naar hem toe en vroegen of hij met hen mee wilde gaan naar hun huis om over het werk van Jezus te praten. Apollos wilde zelfs graag met hen mee. Hij had niet eens de gedachte gehad dat deze eenvoudige mensen te min voor hem waren.



Aquila en zijn vrouw Priscilla vertellen Apollos over de opstanding van Jezus uit de dood.

En zo zaten ze die avond met hun drieën in het kleine huisje van Aquila en Priscilla en spraken over alles wat met het werk van Jezus te maken had. Vooral Priscilla vertelde hoe de Heiland aan het kruis gestorven was. Hoe hij met zijn bloed, zijn offerdood betaald had voor alle zonden van zijn volk. Ze vertelde over Jezus' opstanding uit de dood, zijn hemelvaart en vooral over het Pinksterwonder. Uren en uren lang spraken ze met elkaar in hun schemerige kamer bij het walmende olielampje. Steeds duidelijker zag de geleerde Apollos de weg die God met hem voorhad. Bijbelteksten die hij honderden keren opgezegd had, werden hem nu duidelijk. Hij begreep nu dat veel teksten uit het Oude Testament betrekking hadden op Jezus.

Apollos was dankbaar toen hij laat in de nacht door de donkere straten van de stad terugliep naar zijn huis. Nu wist hij wat hem te doen stond. Hij moest de mensen meer vertellen van Jezus! Nooit zou hij deze avond bij Aquila en Priscilla vergeten. Wat was hij hun veel dank verschuldigd.

Apollos was van plan om door te reizen naar de stad Korinte in Griekenland. Dat was volgens Aquila en Priscilla een heel goed idee. Want ze hadden gehoord, dat de 'vrome' Joden het de Christengemeente in Korinte weer erg

moeilijk maakten. Niet dat ze de gemeente vervolgden - dat durfden ze niet na dat vreemde avontuur met de proconsul Gallio - maar steeds weer vertelden ze in het openbaar lelijke dingen over Jezus. Volgens Aquila en Priscilla kon niemand beter dan Apollos deze 'vrome' Joden van repliek dienen.

Met een brief aan de gemeente van Korinte kwam Apollos daar. Later hoorden Aquila en Priscilla dat Apollos in Korinte bijzonder goed werk had gedaan. De 'vrome' Joden konden het met de mond niet van hem winnen. Zo zorgde God de Heer voor zijn kerk in Griekenland. Ook toen zijn dienstknecht Paulus daar niet meer aanwezig kon zijn.

Hoofdstuk 127

Lieve kleinkinderen,

Op kinderfeestjes werd vroeger (nu nog?) wel eens het spelletje 'glaasje draaien' gedaan. Daar mocht ik van mijn moeder nooit aan meedoen. Want zei ze tegen me: 'Daar word je alleen maar bang van. Krijg je nachtmerries van.'

Hoofdstuk 127 - Efeze - Handelingen 19 : 1 - 20

(Het begin van de derde zendingsreis van Paulus)

Paulus was na zijn tweede zendingsreis eerst nog vrij lang in Antiochië gebleven. Maar nadat hij nog een bezoek had gebracht aan de Christengemeenten die hij en Barnabas tijdens hun eerste zendingsreis gesticht hadden, reisde hij door naar de stad Efeze. Zoals hij had beloofd kwam hij nu voor de tweede keer in deze grote en drukke havenstad.

Ook in Efeze waren in die tijd grote tempels van Griekse en Romeinse goden. De mooiste van allemaal was de tempel van de godin Artemis. In deze tempel stond een beeld dat volgens de priesters uit de hemel was gevallen. Deze tempel van Artemis was een erg groot gebouw. Hij was meer dan honderd meter lang en zeventig meter breed. Van grote afstand zag je al de **honderdachtentwintig** grote pilaren die twintig meter hoog waren. Van heinde en ver kwamen de bezoekers, ja zelfs uit verre landen om deze godin offers te brengen. En het was de mannen van Efeze wel toevertrouwd om flinke winsten te maken.

Ze verkochten zilveren modellen van de tempel en ook tovenaarsboeken, met krachtige - en vooral prijzige! - spreuken.



De tempel van Artemis

Behalve de tempel was ook de schouwburg van Efeze erg bekend. Hij was tegen een berghelling aangebouwd en wanneer de mensen op de mooie marmeren banken zaten dan hadden ze een geweldig uitzicht over de blauwe zee. De schouwburg was zo groot dat er wel vijfentwintigduizend bezoekers een zitplaats konden vinden.

In de stad Efeze was een gebouw voor muziek en ook een gymnasium voor sport. En een tempel voor de keizer ontbrak ook niet. *Asiarch* was de titel van de man die een belangrijke rol speelde bij de keizerfeesten en die ook opperpriester was in de keizertempel. Slechts één jaar mocht hij die belangrijke functie uitoefenen. Maar na dat ene jaar had hij meestal toch nog veel invloed op het stadsbestuur en ook mocht hij zijn titel van *Asiarch* houden.

Een andere erg belangrijke bestuursambtenaar was de stadsschrijver. Hij was de voorzitter van het stadsbestuur en ook de voorzitter van de volksvergaderingen, die op vastgestelde dagen in de schouwburg plaatsvond.

Paulus begon zijn werk in Efeze weer in een synagoge. Tot zijn verbazing was daar al een groep mannen die zichzelf ook discipelen noemden. Paulus vroeg hun hoe zij tot geloof waren gekomen en ook of zij de Heilige Geest hadden ontvangen.



Schouwburg in de stad Efeze

De twaalf mannen keken hem verbaasd aan. Ze antwoordden: ‘Wij weten dat Johannes de Doper gesproken heeft van de Messias die de mensen met de Heilige Geest zal dopen. Maar wij weten niet dat de Geest er al is.’

Paulus vroeg: ‘Maar op welke manier zijn jullie dan gedoopt?’

Ze antwoordden: ‘Op de manier van Johannes de Doper. Eén van zijn leerlingen is hier geweest. Hij heeft van de Doper verteld en ons daarna gedoopt.’

Natuurlijk begon Paulus te vertellen van Jezus, van zijn offerdood en zijn opstanding uit de dood.

Paulus zei: ‘Johannes doopte de mensen om te laten zien dat ze een nieuw leven moesten beginnen. Maar Johannes zei ook: ‘Geloof in de man die na mij komt!’

En die man die na Johannes de Doper kwam dat was Jezus.’

Toen deze twaalf gelovigen dit hoorden lieten ze zich dopen in de Naam van Jezus. Daarna legde Paulus zijn handen op hun hoofden en ze ontvingen de Heilige Geest. Die zorgde ervoor dat ze in verschillende talen gingen spreken.

En in al die talen spraken ze over de plannen van God.

Zo was daar in Efeze toen Paulus daar kwam direct al een kleine groep Christenen. Met veel enthousiasme sprak en debatteerde Paulus in de synagoge. Niet alleen op de sabbat, maar elke dag in de week probeerde Paulus de Joden te overtuigen dat Jezus de beloofde Messias was.

Maar de meeste Joden konden maar moeilijk geloven dat die Jezus van Nazareth de beloofde Messias, de Zoon van God was. Een man die gekruisigd was kon toch moeilijk Gods Zoon, de Verlosser van Israël zijn!

Dit meningsverschil werd steeds groter en toen een aantal maanden later enkele Joden in het openbaar lelijke dingen over Paulus en de andere discipelen begonnen te zeggen, begreep Paulus dat hij andere wegen moest gaan bewandelen. Hij stopte met zijn bezoeken aan de synagoge.

Paulus stichtte een eigen kleine Christengemeente en vanaf die dag begon hij het evangelie van Jezus Christus aan de heidenen te verkondigen. Natuurlijk bleef elke Jood die zich bekeerde en geloofde in de opstanding van Jezus van harte welkom.

Maar omdat Paulus nu niet meer in de synagoge kwam miste hij een vergaderruimte. Hij had geen plek meer waar de gemeente samen kon komen. Maar al heel snel werd dit probleem opgelost.

Een Griekse wijsgeer, een man die Tyrannus heette, was de eigenaar van een grote zaal waar hij 's morgens les gaf aan zijn leerlingen. Hij wilde deze ruimte 's middags wel verhuren aan Paulus. Natuurlijk was deze tijd van de dag niet de meest gunstige tijd. Het was dan bloedheet en de meeste mensen lagen dan een paar uren te slapen. Maar dit ongemak telde Paulus niet: voor de goede zaak van het evangelie van Jezus had hij wel een paar zweetdruppels over.

God zegende het werk van Paulus. Veel Grieken lieten zich dopen. En Paulus kon veel wonderen doen en zieken genezen. Het gebeurde wel eens dat hij het te druk met zijn werk als tentenmaker had om naar een zieke toe te gaan. Ja, Paulus moest tenten maken om geld te verdienen om zijn eten en drinken te kunnen betalen.

Wanneer een familielid van een zieke man of vrouw Paulus om een kledingstuk vroeg werd dat op de zieke gelegd en dan werden ze genezen. Ook démonen werden op dezelfde manier uitgedreven. Het was geen wonder dat ook mensen uit naburige steden bij Paulus kwamen en om hulp vroegen.



In de Naam van Jezus deed Paulus wonderen en genas hij zieke mensen.

In Efeze en ook in de omliggende steden ontstonden nieuwe, bloeiende Christengemeenten.

Op een keer kwam er een groep Joodse duiveluitdrijvers in Efeze. Het waren zeven broers en hun vader heette Skevas. Ze waren familie van de hogepriester in Jeruzalem. Zulke duiveluitdrijvers waren er in die jaren wel meer in Israël. Ook in de tijd van Jezus gingen dit soort mensen het land door en de Heiland heeft er nooit een kwaad woord over gezegd: het kan nooit verkeerd zijn, wanneer iemand de strijd aanbindt tegen het ‘Kwade’ en *de mensen verlost uit de macht van satan*.

Het is zelfs een keer gebeurd, nadat de discipelen zo’n man verboden had om zijn werk te doen, de Here Jezus hen verweet dat ze dat gedaan hadden. Jezus zei toen: *‘Verbied het hen niet, want ieder mens die niet tegen ons is, die is voor ons!’*

Het was niet verkeerd dat deze zeven broers uit Jeruzalem ook in Efeze probeerden kwade geesten uit te drijven. Alleen de manier waarop ze dat deden was niet goed. Ze hadden gehoord dat ook Paulus démonen uitwierp en dat hij dat niet deed zoals zij met allemaal ‘bezwingen’, maar met een heel eenvoudig bevel: **in de Naam van Jezus**.

Over de werkwijze van Paulus hadden ze goed nagedacht en ze besloten met elkaar om het ook op die manier te proberen.

Dat een man als Paulus alleen wonderen kon doen door zijn geloof in Jezus Christus, daar begrepen ze niets van. Volgens hen was Paulus gewoon een duiveluitdrijver die het in deze kunst verder had geschopt dan zij. Graag wilden zij van hem leren om zich beter in hun vak te bekwamen. Zij kenden Jezus niet en hadden ook geen verlangen om Hem te leren kennen. Maar, als Jezus’ naam hielp om kwade geesten uit te drijven, dan wilden ze daar ook gebruik van maken. Hielp het niet, dan konden ze altijd nog terugvallen op hun eigen ‘kunsten’. Baadt het niet, dan schaadt het ook niet, dachten ze.... Zodra ze de kans kregen zouden ze het uitproberen.

De zeven broers uit Jeruzalem hoefden niet eens lang te wachten. Op zekere dag werd er een man bij hen gebracht die in de macht was van een kwade démon. Ze wilden er geen pottenkijkers bij hebben die hen tijdens hun werk op de vingers keken. Daarom namen ze deze man mee een kamer in en deden de deur goed dicht. Het was een forse, sterke kerel. Toen hij deze zeven mannen met hun donkere baarden zag staan werd hij doodsbang. Hij hijgde en balde zijn vuisten. Door de stille kamer klonk een dwingende stem van één van de zeven duiveluitdrijvers: ‘Jezus, over wie Paulus vertelt, geeft ons de macht om jou weg te jagen!’

Het was de kwade geest zelf die antwoordde: *‘Jezus ken ik en ik weet ook wie Paulus is. Maar wie zijn jullie?’*

Voordat de zeven mannen erop verdacht waren sprong de bezeten man naar hen toe en sloeg erop los met zijn harde vuisten. Het werd een wild gevecht daar in die kleine kamer. De kwade geest gaf de man bovenmenselijke krachten. De broers vochten voor hun leven: met z'n tweeën of drieën hingen ze aan hem, maar hij schudde ze van zich af en smet ze tegen de muren aan. Als een moker van een smid zo zwaaiden zijn sterke armen. Hij sloeg ze waar hij ze maar raken kon. En toen hij bloed zag werd hij nog wilder. De zeven mannen beseften dat ze het niet van hem konden winnen. Ze probeerden de deur te openen, maar dat lukte eerst niet. Toen ze eindelijk konden vluchten bloedden ze alle zeven, terwijl ze geen kleren meer aan hadden. Die had hij van hun lichamen afgescheurd. Beschaamd en doodsbang zochten ze een veilig heenkomen.

Natuurlijk werd deze vreemde gebeurtenis in de hele stad bekend. Zowel Joden als Grieken waren erg onder de indruk. Het was nu wel heel duidelijk: Deze Paulus was niet zomaar een gewone duiveluitdrijver. En Jezus, die Paulus verkondigde, was machtig genoeg om voor de eer van zijn eigen Naam op te komen. Het gevolg was dat wanneer Paulus in de grote zaal van Tyrannus sprak daar steeds meer mensen naar toe gingen. Velen van hen lieten zich dopen.

Bij de mensen die zich hadden laten dopen waren er ook veel die zich voorheen met verkeerde dingen hadden beziggehouden, zoals tovenarij. Boeken met toverformules en allerlei toverspreuken hadden ze voor veel geld gekocht of verkocht. Ook veel boeken waarmee je de toekomst kon voorspellen. Nu zij bij de Christengemeente hoorden en gedoopt waren geloofden ze niet meer in deze 'zwarte kunst'. Ze wilden ook geen geld meer verdienen aan deze boeken van de duivel.

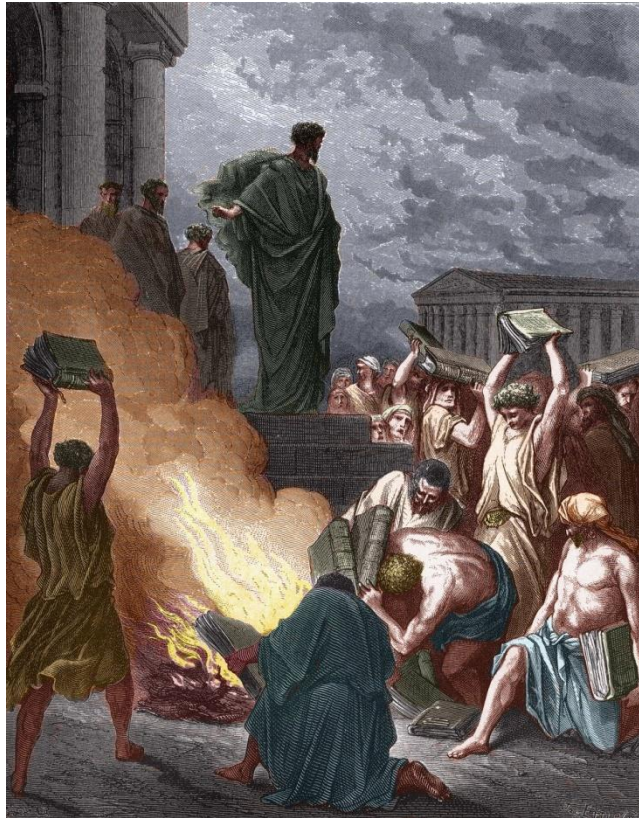
Wie in Jezus gelooft houdt zich niet bezig met het werk van satan. Ze wilden die boeken niet eens meer in hun bezit hebben.

Ze kwamen allemaal bij elkaar en smeten hun 'duivelse' boeken, boekrollen en andere papieren op een grote hoop en staken er de brand in. Ze zagen hoe alles verbrandde en niemand die er spijt van kreeg.

Het waren 'dure' boeken. Met elkaar had het wel een waarde van vijftigduizend zilveren munten. Dat was veel geld....

Na alle offers die ze voorheen aan de afgoden betaald hadden brachten ze nu met blijdschap in hun hart dit grote offer aan de God van hemel en aarde.

Zo zag iedereen hoe groot de kracht van de Heer was. Steeds meer mensen gingen luisteren naar het goede nieuws van Jezus.



Ze kwamen allemaal bij elkaar en smeten hun 'duivelse' boeken, boekrollen en andere papieren op een grote hoop en staken er de brand in.

Hoofdstuk 128

Lieve kleinkinderen,

Jullie leven in het tijdperk van internet. Jullie kunnen appen, zelfs telefoneren met Engels sprekende vrienden over de hele wereld.

Wat een verschil met 6 maart 1928. Op die dag trouwden mijn ouders en een week later emigreerden ze naar Canada. Het afscheid nemen van hun wederzijdse ouders was zeer emotioneel. Zien wij onze kinderen / zien wij onze ouders wel ooit terug? De reis naar hun plaats van bestemming in Canada duurde een paar maanden. Voor ons in deze tijd onvoorstelbaar.

'Zien wij elkaar ooit terug?'

Nee, de vader, de broer en de grootvader van mijn moeder overleden hier in Nederland in het jaar 1929 aan de tyfus, terwijl zij met haar man, mijn vader in Canada woonde.

Mijn vader en moeder kregen deze overlijdensberichten pas te horen toen de vader, de broer en de opa van mijn moeder al weken eerder begraven waren.

Wat een zorgen heb je, als je zover uit elkaar woont en alleen maar met elkaar contact hebt via brieven die dan ook nog eens erg, ja heel erg lang onderweg zijn.

Gelukkig zijn de brieven die Paulus vroeger aan meerdere Christengemeenten geschreven heeft bewaard gebleven.

Hoofdstuk 128 - Zorgen over alle gemeenten - Korinte 1 en Korinte 2

En toch, bij alle zegen van God over zijn werk waar Paulus heel blij mee was, was het voor Paulus in Efeze niet alles alleen maar rozengeur en maneschijn. Wat zijn vijanden hem aandeden, ook al was dat moeilijk te verdragen, was niet het ergste. Maar de berichten die hij kreeg over de Christengemeente in Korinte, dat vond hij erg. Paulus kreeg zijn informatie over de gemeente in Korinte, wanneer een reiziger een brief voor hem meenam. Vaak was zo'n brief maandenlang onderweg geweest. Soms was het een goed bericht, maar meestal ging het over vervolging of over onderlinge ruzies of over de leer van Jezus waarover ze het met elkaar niet eens waren. Paulus maakte zich hierover ernstige zorgen. Elke dag wanneer hij aan de Christengemeente in Korinte dacht, vroeg hij aan God of het met hen daar goed mocht gaan.

Ondanks zijn drukke bezigheden schreef Paulus dan een brief terug aan zijn *'kinderen-ver-bij-hem-vandaan'*. In zijn brief gaf hij hun raad en troostte hij hen. Elke brief begon hij altijd met een blijde begroeting en een dankwoord aan God die hun het geloof gegeven had.

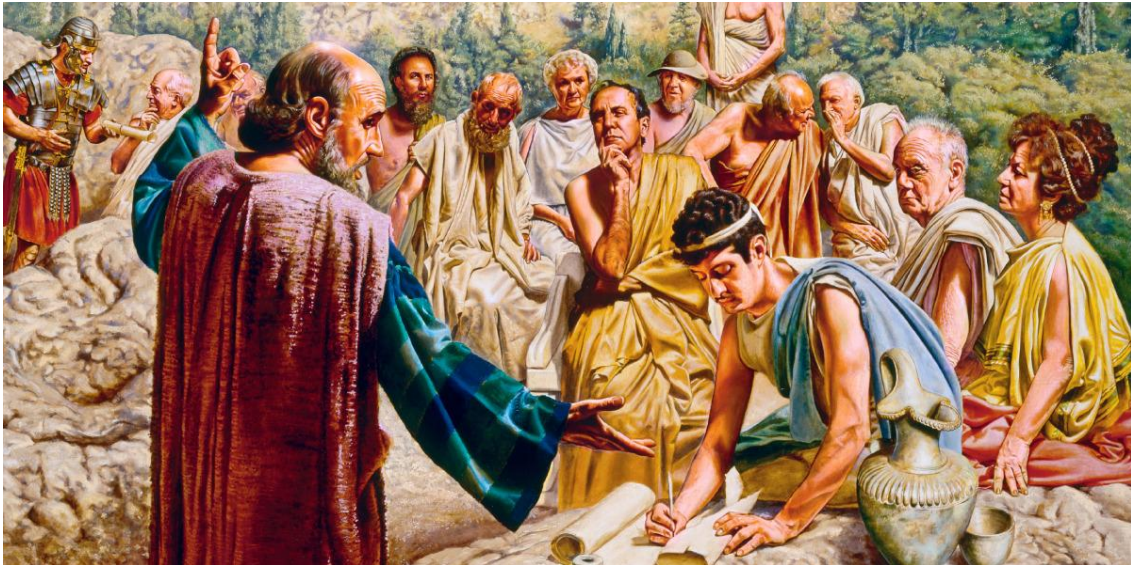
Paulus schreef niet zelf. Dat tekenen van die kleine lettertjes ging hem niet zo goed af. Zijn vingers stonden krom van het werken en waren niet gewend om een schrijfstift vast te houden. Eén van zijn helpers schreef, terwijl Paulus dicteerde. Paulus leefde zich dan helemaal in in de zorgen van zijn gemeenten. Hij vergat dan alles om zich heen. Het was alsof hij bij hen in de kamer zat. Hij spande zich tot het uiterste in om hen te troosten en hun antwoorden te geven op hun vragen.

En aan het einde van de brief, als hij alles gezegd had wat noodzakelijk was, dan nam hij toch nog even de schrijfstift in zijn hand. En terwijl hij even glimlachte, schreef hij zelf een paar woorden onder de brief: een laatste wens, een hartelijke groet, een heilbede.

'De groeten van mij, Paulus, geschreven met mijn eigen hand.'

Soms trilden zijn handen en werden het grote koeienletters, waar hij zelf om moest lachen zoals hij in zijn brief aan de Galaten schreef: *'Kijk, met wat voor grote letters ik jullie schrijf.'* Onder elke brief deed Paulus dit steeds weer. De reden was dat de lezer dan kon zien dat het echt een brief van hem was.

Een zegel was natuurlijk gemakkelijker geweest, maar Paulus had geen geld voor een dure zegelring....



Paulus schreef niet zelf een brief.

En zo was hij altijd erg druk bezig. Met de verkondiging van het evangelie van Jezus in de zaal van Tyrannus of met zijn dagelijks werk als tentenmaker. Ook besteedde hij veel tijd aan het opstellen van brieven naar de Christengemeenten die hij gesticht had. Hij klaagde niet. Hij was blij dat hij ook op afstand al die gemeenten in Asia en Macedonië mocht troosten en onderwijzen. Hij kende de mensen naar wie hij schreef allemaal nog. De oude en jonge mensen. De mannen en de vrouwen. De Joden en de Grieken. Allemaal leerlingen van zijn eerste en van zijn tweede zendingsreis. Hij had hun van Jezus verteld. Op zijn woord hadden ze allemaal het evangelie aangenomen: *het waren zijn 'kinderen-in-Christus'*.

Zijn kinderen.... Paulus was nooit getrouwd geweest. Hij wist niet hoe het was om zelf kinderen te hebben. Maar dat speet hem niet. De zorg voor zijn vrouw en kinderen zouden hem in de weg hebben gestaan om zijn werk voor Jezus optimaal te doen. Nu al had hij moeite om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, laat staan dat hij ook nog de kost had moeten verdienen voor zijn vrouw en kinderen.

En dan zijn verre reizen! Hoe zou hij ooit zo lang van huis kunnen zijn als er ergens een vrouw op hem wachtte? De apostel Petrus die wel getrouwd was, nam zijn vrouw mee wanneer hij bij de gemeenten langs ging. Maar dat was anders. Petrus zwierf niet van stad naar stad. Hij werd niet uit bepaalde plaatsen door jaloerse en vijandige Joden de stad uitgejaagd. Daar waar Paulus kwam, was geen gemeente die hem met de nodige eerbied ontving. Hem wachtte de strijd in de synagoge, de spot van de heidenen en soms de zweep van de

Romeinse soldaten en de gevangenis. Paulus nam het nooit iemand kwalijk wanneer die persoon ging trouwen, maar hij was blij dat hij vrijgezel was. Hij kon gaan en staan waarheen hij zelf wilde! En weer dacht hij aan zijn Christengemeente in Korinte waar het niet ging zoals hij verwacht en gehoopt had....

Paulus was in deze tijd in de stad Efeze. Om reden dat er tussen de steden Korinte en Efeze in die tijd druk verkeer was kreeg Paulus geregeld via een brief te horen wat er in de Christengemeente in Korinte gebeurde. Er was daar nog steeds een grote gemeente en gelukkig waren er geen vijanden die hen vervolgden. Maar bij de broeders en zusters zelf waren veel wantoestanden. Er gebeurden dingen die helemaal niet mochten gebeuren! Toen Paulus dat hoorde had hij direct een liefdevolle brief geschreven om hen te waarschuwen. Niet hooghartig en streng. Maar met duidelijke woorden vertelde Paulus wat hun plichten waren en hoe zij met elkaar om moesten gaan.



Lang had Paulus gedacht dat hij een brief zou terugkrijgen. Maar die brief kwam niet. Hij had verwacht dat ze zijn woorden, zijn waarschuwing ter harte zouden nemen. Maar later hoorde hij dat het eerder erger dan beter was geworden.

In de Christengemeente in Korinte was grote onenigheid ontstaan. Er was een groep die zich volgelingen van Petrus noemde. Zij vonden de oude wetten van Mozes erg belangrijk. Er was een tweede groep die zich de volgelingen van Paulus noemden. Weer anderen waren van Apollos en zelfs een vierde groep noemde zich 'die-van-Jezus'.

Er waren grote meningsverschillen in één gemeente. En dat vond Paulus niet eens het ergste. Maar dat zij elkaar niet konden uitstaan en dat elke groep zich beter voelde dan de andere groepen, dat was erg!

En als dat nu het enige was geweest maar er gebeurden nog zoveel andere droevige dingen. Ruziënde broers die elkaar voor de heidense rechter brachten.

Anderen ruzieden over het eten van vlees dat aan de afgoden gewijd was. En misschien was nog wel het allerergste: ruzie en verschil van mening over en zelfs tijdens het vieren van het heilig avondmaal.

In die tijd was het de gewoonte dat voor de viering van het heilig avondmaal, iedereen eerst met elkaar ging eten. Omdat het in Korinte een grote gemeente was met veel slaven en arme mensen nam iedereen zijn eigen eten mee. Maar het was niet meer de gewoonte om al het eten te verzamelen en daarna eerlijk te verdelen. Nee, zittend aan dezelfde tafel at iedereen zijn eigen eten op. De één at droog brood terwijl naast hem iemand zat te smullen van het lekkerste eten en de duurste wijn dronk. Het kwam voor dat sommige mensen niet genoeg te eten hadden terwijl anderen zelfs dronken werden van het vele wijn drinken. Geen wonder dat er wel eens bittere woorden vielen en dat het heilig sacrament ontheiligd werd.



Ruzie...

De apostel Paulus had veel last van deze slechte berichten en dat werd er niet beter op toen op zekere dag een afvaardiging van drie mannen uit Korinte bij hem in Efeze kwam met een brief van de gemeente. De drie boodschappers, Stefanus, Fortunatus en Archaïcus begroetten Paulus heel vriendelijk en vertelden heel veel blijde en goede dingen. Maar de brief die ze Paulus brachten.... Geen woord van dank aan Paulus en geen woord over de blijdschap in het heil van Jezus Christus.

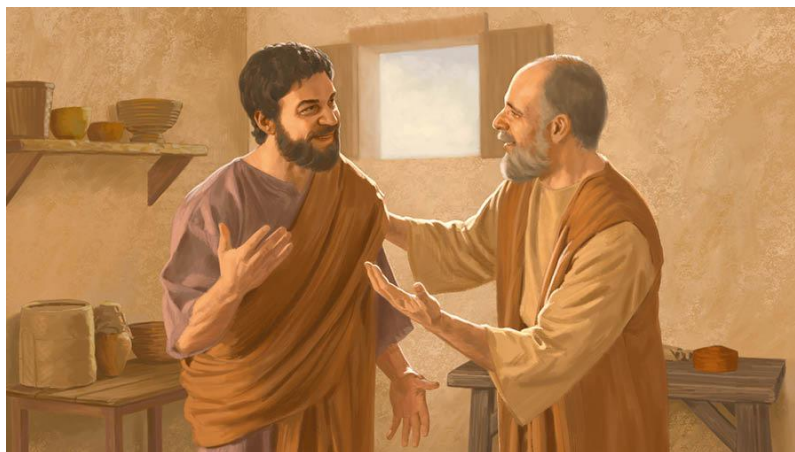
In de brief stond een heel opsomming van allerlei klachten en over wantoestanden in de gemeente. *Het allerergste was dat tussen de regels door Paulus de schuld kreeg van alles wat er verkeerd was gegaan in de Christengemeente in Korinte.*

De afvaardiging van drie mannen had ook nog een vraag van de gemeente in Korinte. Ze moesten vragen of Apollos weer bij hen terug wilde komen. Toen Apollos een paar maanden bij hen in hun gemeente gewerkt had waren ze erg

tevreden over hem geweest en daarbij kwam: hij kon zo mooi preken! Ja, iedereen in Korinte zou erg blij zijn met zijn komst.

In de Christengemeente van Efeze werd heel serieus over dit verzoek nagedacht. Paulus was een voorstander en hij vroeg Apollos met veel nadruk om te gaan. Maar Apollos voelde aan dat hij dit in deze situatie **niet** moest doen. Natuurlijk wilde hij de gemeente in Korinte wel helpen, maar niet op deze manier. Apollos had ook de brief van de gemeente uit Korinte gelezen. Ja, uit heel dit schrijven was duidelijk te merken *dat zij Paulus eigenlijk te min voor hen vonden*. Een jonge en een geweldige spreker zoals Apollos paste beter bij hen! Maar als zij hem boven Paulus verkozen, dan weigerde hij.

Het was Paulus geweest die hen als eerste het blijde evangelie van Jezus gebracht had. Ja, Paulus had bij hen dag en nacht gewerkt. En nu hij veel zorgen over hen had bad hij veel voor hen. Nee, het was beter dat hij, Apollos, nu niet naar Korinte ging. Ook al vroeg Paulus hem meerdere keren om daarheen te gaan, Apollos weigerde.



Apollos weigerde om naar Korinte te gaan.

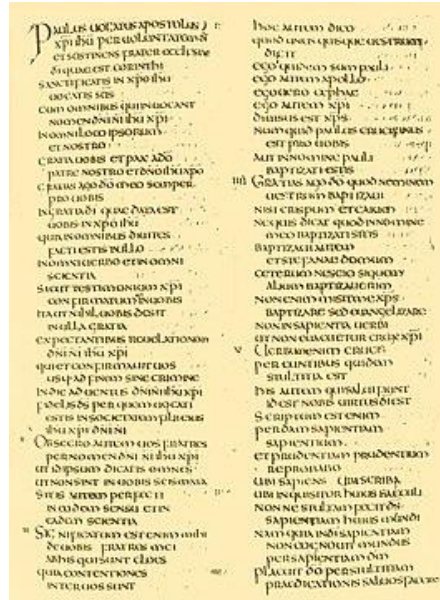
Later stuurde Paulus zijn vriend Timotheüs naar Korinte. Hij gaf hem een door hem zelf geschreven brief mee. Met heel duidelijke, ja zelfs scherpe woorden verweet hij hun verdeeldheid. Jullie zeggen: ‘Ik ben van Paulus, ik ben van Apollos, ik ben van Petrus, ik ben van Christus.’

Maar is onze Heer Jezus Christus een verdeeld persoon? Is Paulus voor jullie gekruisigd? Ook verbood Paulus hen om elkaar voor de wereldse rechter te brengen. Heb elkaar lief! Zoek het beste voor je naaste.

Paulus legde hen in zijn brief nog een keer uit wat de betekenis van het heilig avondmaal was en hoe Jezus dat ingesteld had. Paulus benadrukte dat het heilig avondmaal bedoeld was als een aandenken aan de offerdood van Jezus en als teken van zijn wederkomst op de wolken.

Maar bij alle strenge woorden en alle verwijten was deze brief-aan-de-Korintiërs een bewijs van Paulus grote liefde voor zijn gemeente. Hij kon hard

zijn en ook streng, maar dat was alleen omdat hij hen terug wilde brengen op het goede spoor. Zoals een vader zijn kinderen straft, niet uit wreedheid maar uit liefde, zo had Paulus ook zijn gemeente van Korinte met harde woorden de waarheid gezegd, in de hoop dat alles weer goed zou komen.



Eerste brief van Paulus aan de Korintiërs

En terwijl Paulus zijn vriend Timotheüs op een schip het westen inzeilde, bad Paulus elke dag of God de harten van de Korintiërs wilde veranderen en dat ze naar Zijn wegen wilden leven.

En weer werd de hoop van de apostel Paulus de bodem ingeslagen. Er kwamen berichten uit Korinte dat de toestand in de Christengemeente daar nog nooit zo erg was geweest als nu. Het was zo erg dat Paulus er zelf heen wilde om orde op zaken te stellen. Vierhonderd kilometer voer hij over de Egeïsche Zee. Wat stond hem in Korinte te wachten?

Zijn voorgevoelens kwamen uit. In plaats dat ze hem in Korinte blij begroeten, was een hooghartig knikje naar Paulus voldoende. Ja, ze beledigden hem zelfs....

Toen Paulus later weer terug in Efeze was, was hij er nog stuk van. Wat een teleurstelling, wat een verdriet....

Weer schreef Paulus een brief naar de gemeente in Korinte waarin hij alles schreef wat hem op het hart lag. Het werd een brief zoals hij nog nooit eerder naar één van zijn gemeenten geschreven had. Scherp, soms ook spottend, maar vooral ernstig en met een ondertoon van grote liefde dicteerde hij deze brief, terwijl in zijn hart voortdurend een gebed was dat deze brief zou helpen.

Paulus begon met te zeggen, dat hij van plan was om nog een keer naar Korinte toe te gaan. Maar eerst wilde hij hun laten weten dat hij niet weer op zo'n onfatsoenlijke manier behandeld wenste te worden.

Verder schreef hij: *'Ik weet dat er bij jullie over mij gezegd wordt: 'Zijn brieven klinken krachtig en streng, maar toen hij bij ons was, was hij een slappeling en maakten zijn woorden geen indruk.'* Ik waarschuw die mensen, want als ik straks weer bij jullie ben zullen mijn daden net zo streng zijn als mijn brieven!

Het volgende punt waar Paulus over schreef was dat er mensen in de gemeente waren, die graag over zichzelf opschepten. Mensen die zeiden dat ze alles beter konden dan Paulus. Ja, betweters die zichzelf als een soort van extra-apostelen beschouwden.

Paulus stak hen klinkklaar de gek aan toen hij schreef: Zij zeggen dat zij Hebreeuwse Joden zijn. Nou, dat ben ik ook! Zij zeggen dat zij echte Israëlieten zijn. Maar dat ben ik ook! Zij noemen zichzelf nakomelingen van Abraham. Maar dat ben ik ook!

Al spottend schreef hij verder: 'Wat ik nu ga zeggen komt niet van de Heer, maar het is grootspraak van een dwaas, zoals ook die dwazen in jullie gemeente spreken. Ik ga nu net zo doen als zij.

Luister maar: Deze dwazen bij jullie in Korinte noemen zichzelf dienaren van Christus. Maar ik ben een veel betere dienaar dan zij! Ik heb veel harder gewerkt en ik heb ook veel vaker in de gevangenis gezeten. Ik ben al vaak halfdood geslagen. Mijn leven is vaak in gevaar geweest. Dat kun je van deze dwazen, deze betweters niet zeggen.

Vijf keer hebben de Joden mij zwaar gestraft met negenendertig zweepslagen. Drie keer hebben Romeinse bestuurders mij stokslagen laten geven. Eén keer hebben mensen geprobeerd mij met stenen dood te gooien. Drie keer zat ik op een schip dat zonk en ben ik bijna verdronken. Eén keer heb ik zelfs vierentwintig uur in het water gelegen.

Ik heb veel gevaarlijke reizen gemaakt. Telkens waren er mensen die mij kwaad wilden doen. Rovers in de wildernis, Joden en niet-Joden in de grote steden. Ik heb gewerkt zo hard ik kon. Vaak zonder te slapen en zonder te eten. Ik had honger en dorst. Ik had het koud en had bijna geen kleren. En wat er dan nog bij komt: Ik heb zorgen over alle gemeenten die ik gesticht heb.'

Nee, schreef Paulus dan verder, met lovende woorden over mijzelf spreken? Dat heeft geen zin. Maar als ik dat wel zou doen....?

Daarna vertelde Paulus in zijn brief aan de Korintiërs heel ernstig over **zijn hemels visioen en over zijn lichamelijke kwaal** waar hij zoveel last van had, vooral tijdens zijn werk voor Jezus.

Paulus schrijft: ‘Ik ken een christen die veertien jaar geleden iets heel bijzonders heeft meegemaakt. Plotseling werd hij van de aarde weggehaald en naar de hoogste hemel gebracht. Was alleen zijn geest in de hemel of ook zijn lichaam? Dat weet ik niet, dat weet God alleen.

Maar dit weet ik wel: Die man werd gebracht naar de plaats waar God is. Daar hoorde hij heilige woorden, woorden die een mens niet mag uitspreken.

Ik ben trots op wat die man heeft meegemaakt. Ik kan ook zeggen: op *wat ik meegemaakt heb*. Het is de waarheid. Ik ben die man.



Een hemels visioen.

God gaf mij die bijzondere ervaringen. Maar Hij zorgde er ook voor dat ik niet trots werd en dat ik mijzelf niet beter ging vinden dan andere mensen. Daarom heb ik die pijn in mijn lichaam gekregen waar ik zoveel last van heb. Het is alsof een dienaar van satan mij mishandelt.

Drie keer heb ik de Heer gesmeekt om mijn pijn weg te nemen. Maar de Heer zei tegen mij: ‘Ik ben goed voor je. Meer heb je niet nodig. Want alleen iemand die zwak is en lijdt kan aan iedereen laten zien hoe machtig Ik ben.

Beste vrienden in Korinte, heel serieus er is toch iets waar ik graag over opschep: dat ik zwak ben en moet lijden. Want dat maakt mij geschikt om de macht van Christus zichtbaar te maken. Daarom ben ik blij als mensen mij beledigen of me gevangen nemen. Ik ben blij als ik in moeilijkheden kom en het zwaar heb. Want zo wil Christus zijn macht laten zien. *Juist doordat ik zwak ben, ben ik sterk!*

Paulus eindigt deze tweede brief-aan-de-Korintiërs met de woorden: Wees blij en ga weer leven als goede christenen. Luister naar mijn waarschuwingen.

Maak geen ruzie met elkaar, maar leef in vrede. God zal bij jullie zijn met

zijn liefde en vrede. Groet elkaar met een heilige kus. Ik doe jullie de groeten van alle christenen die bij mij zijn.

Ik wens jullie allemaal toe dat de Heer Jezus Christus goed voor jullie is. Dat God zijn liefde geeft en dat de Heilige Geest een eenheid van jullie maakt.'

Deze keer was het Titus die deze brief naar Korinte bracht. Weer zat Paulus in grote spanning. Wat zou de reactie van zijn gemeente in Korinte zijn? Hoe zouden zijn kinderen-in-Christus reageren?

Als ze zich schuldig zouden voelen en hem zouden vragen om te komen dan ging hij naar hen toe en dan zou alles weer goed zijn.

Maar juist in deze tijd raakte Paulus in groot gevaar. Ook in Efeze kwam hij in de gevangenis terecht en het leek erop of dat hem zijn leven zou kosten.....

Hoofdstuk 129

Lieve kleinkinderen,

Echte vrijheid is gebonden aan wetten.

Als je je niet houdt aan bepaalde vrijheidswetten dan ontaardt jouw zogenaamde vrijheid in losbandigheid en in wetteloosheid waar geen mens blij van wordt. Dat is zelfs gevaarlijk!

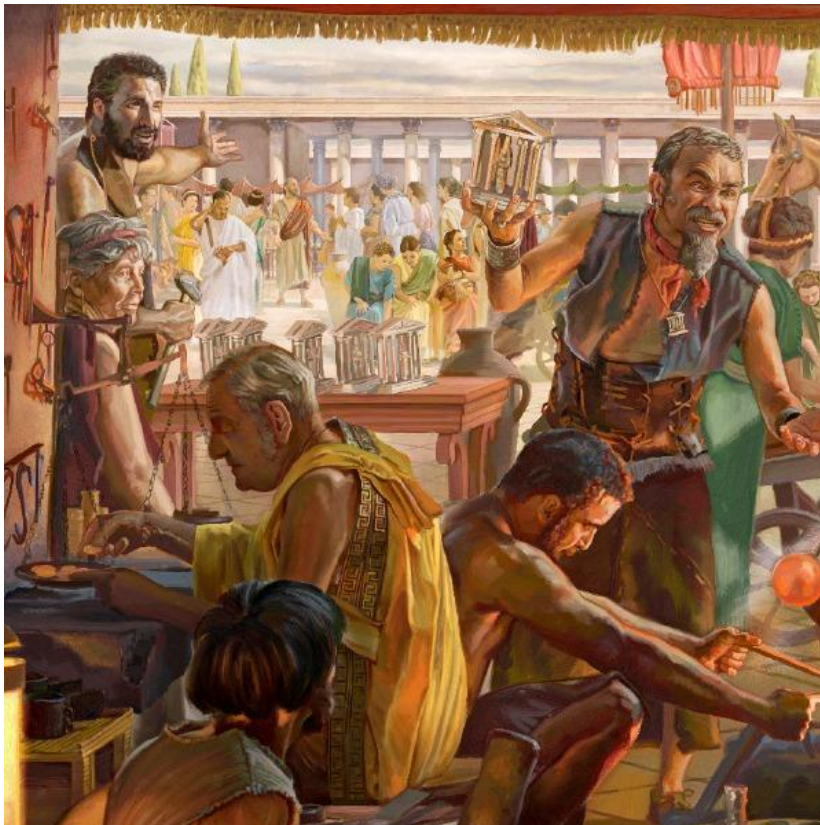
In een spontaan ontstane grote mensenmassa neemt niemand meer verantwoordelijkheid. Bij alle mensen 'verdwijnt' tijdelijk zijn of haar geweten en men weet niet meer wat hij of zij doet.

*Lieve kleinkinderen, als jullie per ongeluk eens in een grote schreeuwende mensenmassa verzeild raken en je weet niet eens waarom of waarvoor al die mensen om je heen zich al schreeuwend zo druk maken, probeer dan uit die kluwen van mensen weg te komen. Ga naar de kant en kom tot bezinning. Weet eerst **waarom** al die mensen zo overstuurd zijn en neem dan een weloverwogen beslissing of je mee gaat doen of niet.*

Een vreedzame protestdemonstratie kan zinvol, ja heilzaam zijn. Maar een demonstratie kan ook uit de hand lopen en dan moeten jullie wel weten waarom jullie meegedaan hebben.

Hoofdstuk 129 - De zilversmeden van Efeze - Handelingen 19 : 21 - 40

In Efeze woonde een man die Demetrius heette. Zijn beroep was zilversmid. Hij had een groot bedrijf. Hij had veel zilversmeden in dienst. Ze maakten de mooiste dingen, vooral sieraden die ze voor veel geld aan toeristen verkochten. Veel buitenlanders kwamen naar de stad Efeze om een offer te brengen aan de godin Artemis. En Demetrius maakte van die bijzonder mooie kleine zilveren tempeltjes waar zogenaamd ook deze godin in woonde. Honderden van deze tempeltjes werden elk jaar voor veel geld verkocht. Hiermee verdiende hij veel geld.



Demetrius maakte van die bijzonder mooie kleine zilveren tempeltjes, die hij voor veel geld verkocht.

Geen wonder dat de zakenman Demetrius niet veel van Paulus moest hebben. Hij had toch al niet zo veel op met Joden die niets van afgodsbeelden moesten hebben. Joden aanbaden maar één God. Maar deze Paulus was nog veel erger.... Niet alleen hier in Efeze had hij aanhangers, maar overal in Asia geloofden veel mensen in die nieuwe God Jezus. Zelfs veel Grieken deden dat. Als dit zo doorging was straks hun godin Artemis niet meer in tel en kon hij zijn zaak wel sluiten. Die Christenen, dat was duidelijk genoeg gebleken die stonden nergens voor. Niet voor niets hadden ze voor een kapitaal aan dure boeken verbrand. Zijn handel in zilveren tempeltjes werd al minder en als dit zo doorging dan ging hij failliet. Demetrius was erg blij toen het stadsbestuur de gevaarlijke Jood

Paulus voor nader onderzoek gevangen had genomen en hem veilig in de gevangenis opgesloten had. Dat had veel eerder moeten gebeuren. Als het stadsbestuur nu maar goed optrad dan zou alles nog wel goed komen. Als Demetrius zijn zin kreeg dan was er maar één straf: **de doodstraf**.

Maar zijn wens kwam niet uit. Nee, juist het tegenovergestelde gebeurde. Om de één of andere reden werd Paulus vrijgelaten en een dag later stond Paulus al weer op een plein in de stad het evangelie van Jezus te verkondigen.

Nee, volgens Demetrius kon dit niet. Als het stadsbestuur dan niet voor de belangen van Efeze opkwam dan zou hij het wel gaan doen! Natuurlijk was het zinloos om nu naar de stadbestuurders te gaan. Naar hem zouden ze toch niet luisteren.

De volgende dag riep Demetrius al zijn werkvolk bijeen en hield hij een toespraak waarin hij Paulus in een kwaad daglicht plaatste. Hij wist precies hoe hij zijn mensen aan moest pakken. Eerst moesten ze weten dat het om geld ging. Ja, om hun eigen loon, het geld dat zij bij hem verdienden. En door deze Joodse leraar Paulus zouden ze allemaal werkloos worden.

Vervolgens zou hij lovende woorden over hun godin Artemis zeggen. En daarna zouden ze met elkaar de straat opgaan om Paulus met geweld naar de rechters te brengen. Ja, Demetrius wist heel goed dat het stadsbestuur nergens banger voor was dan voor een volksoproer.

‘Mannen,’ zei hij tegen zijn knechten, ‘jullie weten dat wij met ons werk goed geld verdienen. Maar jullie weten ook dat Paulus het er niet mee eens is. Die zegt: *‘Jullie goden zijn geen echte goden. Want jullie hebben die zelf gemaakt.’* Hij zegt dat niet alleen hier in Efeze, maar in bijna heel Asia. En er zijn veel mensen die naar hem luisteren. Ik ben bang dat we straks geen zilveren tempeltjes meer kunnen verkopen.

En ook: de mensen zullen straks de tempel van Artemis niet meer belangrijk vinden. Dan is het afgelopen met onze godin Artemis die in heel Asia vereerd wordt. Ja, zelfs in de hele wereld. En dat zou een ramp zijn voor onze stad Efeze. Want uit alle landen in heel Asia komen de mensen hier om te bidden en offers te brengen. Ik had verwacht dat ons stadsbestuur ook deze mening was toegedaan. Zij hebben toch het toezicht op onze tempels! Maar nee, zij houden deze Jood Paulus de hand boven het hoofd. Zij hebben hem uit de gevangenis vrijgelaten. Mannen, wordt het geen tijd dat wij het recht in eigen handen nemen....?’

De knechten van Demetrius hadden hun baas maar al te goed begrepen. Terwijl ze luid schreeuwden van *‘Leve Artemis van Efeze’*, liepen ze achter Demetrius aan de stad in om Paulus op te halen. Het was maar goed dat Paulus niet thuis was toen deze schreeuwende menigte bij hem voor de deur stond.

In plaats van Paulus sleepten ze toen maar twee van zijn helpers met zich mee. Het waren Gajus en Aristarchus uit Macedonië. Volgens hen waren deze mannen niets beter dan Paulus. En Paulus kregen ze later wel!



In plaats van Paulus worden Gajus en Aristarchus opgepakt door een woedende menigte.

Als gevolg van de mars van de zilversmeden met hun beide gevangenen werd het in de stad erg onrustig. Steeds meer mensen kwamen uit hun huizen en sloten zich aan bij deze ‘optocht’. De meesten wisten niet eens waar het om ging. Maar dat geschreeuw vooraan van ‘*Leve Artemis van Efeze*’ daar maakten ze uit op dat die beide gevangenen misschien wel tempelrovers waren en daar stond maar één straf op: **de doodstraf**.

Gajus en Aristarchus zagen hun dood voor ogen. Andere relschoppers schreeuwden om de Jood Paulus uit Syrië die deze beide mannen verleid had om Christen te worden. Die Paulus was de hoofdschuldige! Door al dat geschreeuw heen, hoorde je steeds weer het spreekkoor van de zilversmeden: ‘*Leve Artemis van Efeze*’

Paulus hoorde al vrij snel wat er in de stad gaande was. Hij wilde direct naar de schouwburg waar zich dit allemaal afspeelde. Maar zijn leerlingen lieten hem niet gaan. Dat zou moord en doodslag worden en Gajus en Aristarchus zouden door zijn komst niet geholpen worden. Heftig sprak Paulus: ‘*Mag ik mijn vrienden in de steek laten? Het is mijn schuld dat zij gevangen genomen zijn. Ik moet naar hen toe!*’

Maar zijn leerlingen hadden de buitendeur op slot gedaan. Paulus kon het huis niet uit. Maar hij wilde met alle geweld naar hen toe. Als hij zijn vrienden daar in de schouwburg niet zou kunnen helpen, dan wilde hij met hen sterven.... En wie weet, misschien zou hij daar in de schouwburg de mensen van Efeze nog van Jezus kunnen vertellen.

Misschien was het Paulus nog wel gelukt om naar die woedende menigte toe te gaan als er niet een bode van het stadsbestuur bij hem was gekomen. De hoge heren begrepen heel goed dat dit oproer niet alleen tegen Paulus was gericht. Zij hadden hem uit de gevangenis vrijgelaten en Demetrius en zijn knechten wilden hen nu dwingen om Paulus weer gevangen te nemen. Maar zij, de mannen van het stadsbestuur lieten zich **niet** de wet voorschrijven door het gewone volk van de straat! En daar kwam bij, Paulus hoefde zich hier niet mee te bemoeien. Hij had in de schouwburg niets te zoeken. Zijn komst daar zou alleen maar de hartstochten aanwakkeren en de zilversmeden waren tot alles in staat. Paulus moest maar mooi thuisblijven en de schrijver van de stad zou proberen om het volk weer rustig te krijgen.

En zo kwam het dat er een bode bij Paulus kwam die zei: ‘De heren van het stadsbestuur van Efeze vragen u met grote nadruk om **niet** naar de schouwburg te gaan. Door uw komst daar zullen er grote problemen ontstaan!’ Paulus boog zijn hoofd. Zo’n verzoek van het stadsbestuur was in wezen een bevel. Met een diepe zucht ging hij zitten. In grote spanning wachtte hij af hoe het met zijn beide helpers af zou lopen....

Ondertussen was de groep oproerkraaiers, met Gajus en Aristarchus in hun midden bij de schouwburg aangekomen. Maar daar waren geen rechters om recht te spreken. De menigte wist niet wat er nu moest gebeuren. Zelfs Demetrius die dit oproer georganiseerd had wist niet wat hij moest doen. De situatie was hem uit de hand gelopen. Hij keek om zich heen maar er was niemand die hem kon helpen. En het volk werd steeds rumoeriger... Hij hoorde geschreeuw dat Paulus opgehaald moest worden. Weer anderen schreeuwden dat het de schuld was van alle Joden en dat het hoog tijd werd om dat brutale volkje eens goed op zijn nummer te zetten. En steeds weer, boven al het geschreeuw van het gewone volk uit, klonk daar het spreekkoor van de zilversmeden: ‘*Leve Artemis van Efeze*’ Het was duidelijk. Deze hele oploop van schreeuwende mensen zou op deze manier niet lang meer duren. Iedereen zou er genoeg van krijgen en langzaam aan zouden ze allemaal naar huis gaan of de woede van het volk zou losbarsten! En wee degene die dan het slachtoffer zou worden.

Ook een groepje Joodse mannen was meegelopen naar de schouwburg. Voor een deel uit nieuwsgierigheid. Maar ook, ze gunden die Christenen wel een flinke

afstraffing. Alleen voelden ze zich niet zo rustig meer toen ze bepaalde dreigementen aan hun adres uit het publiek hoorden. Het zou niet de eerste keer zijn dat een oproer uitliep op een wrede moordpartij onder de Joden. Hier moest iets gedaan worden. Eén van hen, hij heette Alexander duwden ze naar voren. Hij kon uitstekend het woord voeren en hij moest deze onbesneden heidenen duidelijk maken dat zij niets met Paulus, nee helemaal niets met de Christenen te maken hadden. Zij, de Joden, hadden geen kwaad woord over de tempel van de godin Artemis gezegd. En Alexander kon dan ook mooi even zeggen dat zij van keizer Claudius vrijheid van godsdienst hadden gekregen....

De grote redenaar Alexander knikte en deed nog een stap naar voren. Hij zou dat volk van Efeze even goed zeggen waar het op stond. Gebiedend, alsof hij de voorzitter van deze vreemde bijeenkomst was, stak hij zijn hand omhoog, terwijl hij sprak: 'Stilte!'

Hij had het nog maar nauwelijks gezegd of hij werd doodsbleek.... Alsof het volk op hem gewacht had, zo hard begonnen ze te schreeuwen. Dit was het toppunt! Ze waren hier gekomen voor de eer van hun godin Artemis en nu zou deze Jood hun even het zwijgen opleggen. Een Jood, die niet eens in hun godin Artemis geloofde! En allemaal tegelijk begonnen ze te krijsen: *'Leve Artemis van Efeze'* Het werd een machtig spreekkoor dat door de hele schouwburg heen dreunde en weerkaatst werd door de bergen. *'Leve Artemis van Efeze'* Het hield niet meer op. Al luider, al wilder en al dreigender klonken die duizenden stemmen.

De Jood Alexander stond nog steeds op dezelfde plek. Verbijsterd keek hij naar die schreeuwende, hete koppen met hun wijd open monden. Hij was de oorzaak van dit hels geschreeuw, een dierlijk huilen dat over hem heen kwam als een wilde kokende zee. O God, dacht hij, laat dit ophouden. Ik kan het niet meer verdragen. Ik word gek. Maar, besepte hij ineens, als dit schreeuwen ophoudt dan valt deze hele bende over mij heen. Ze zullen mij vertrappen en met mij de andere Joden om mij heen.... Met een schok scheurde hij zich los van de plaats waar hij stond. Een paar stappen en hij was bij zijn vrienden. Hij was nat van het zweet en stond te trillen op zijn benen....

De mannen in de schouwburg merkten niet eens dat het kleine groepje Joden wegliep. Ze schreeuwden al luider en luider, steeds dezelfde woorden en steeds in hetzelfde ritme. *'Leve Artemis van Efeze'*

Als het aan de ene kant stil werd begon het aan de andere kant weer. Hun stemmen werden hees en rauw. Dit was geen schreeuwen meer, maar een wild en dierlijk gehuil.... Twee uren lang hielden ze het vol.

Lang voordat ze uitgeschreeuwd waren kwam de stadsschrijver de schouwburg binnen en ging staan bij de voorzittersbank. Hij wachtte en zei geen woord. Wat

kon hij ook beginnen tegen deze duizenden stemmen? Hij had de tijd. En zolang ze zo schreeuwden deden ze geen mensen kwaad!

Stil stond hij daar, te midden van die storm van geluiden. Wat een volk! Een minachtend glimlachje stond op zijn gezicht te lezen. Hielden ze dan nooit weer op met schreeuwen, deze waanzinnigen? Maar wanneer ze stopten met schreeuwen was alles mogelijk. Als de vlam in de pan sloeg dan wilden ze bloed zien en de goden mochten die beide mannen dan bijstaan! Er was maar één mogelijkheid om dat te voorkomen: hij moest op het juiste moment ingrijpen. Niet te vroeg, maar ook niet te laat. Nauwlettend luisterde hij of het geluid ook minder luid werd....

Hij wist zelf niet hoe lang hij daar had staan wachten. Het leken uren. Maar op een gegeven moment bedaarde de storm een beetje. Het geschreeuw klonk minder hard. Ze konden niet meer. Het was net alsof ze zichzelf leeg geschreeuwd hadden, maar dat ze het einde niet konden vinden.

Leve Artemis van Efeze'



De schouwburg in Efeze

Nu was het juiste moment voor de stadsschrijver gekomen. Met een paar lenige stappen stond hij op het podium, hoog boven het gewone volk. Hij stak zijn hand omhoog en direct vielen al die schreeuwende monden dicht. Ze keken hem verwachtingsvol aan. Het was alsof ze blij waren dat er nu een einde gekomen was aan hun onzinnig geschreeuw. Dat ze nu weer een leider hadden naar wie ze konden luisteren. Op dat moment wist de stadsschrijver dat hij het van het volk gewonnen had. Hij haalde diep adem en begon te spreken. Na al dat geschreeuw klonk zijn stem ver en duidelijk in die vreemde stilte.

‘Beste mannen, inwoners van onze stad Efeze. De hele wereld weet dat wij zorgen voor de tempel van de grote Artemis. Wij zorgen ook voor haar beeld, dat uit de hemel is gekomen. Dat is de waarheid en niets anders dan de

waarheid. Niemand kan dat ontkennen. Daarom moeten jullie kalm blijven en geen domme dingen doen.



Beeld van Artemis.

Jullie hebben de helpers van Paulus hierheen gebracht, maar zij hebben niets uit de tempel van onze godin gestolen. En ze hebben haar ook niet beledigd. Als Demetrius en zijn mannen een probleem met hen hebben, kunnen ze naar de rechtbank gaan. Of naar de Romeinse bestuurders van de stad. Laten ze daar een klacht indienen. Wanneer jullie verder nog iets willen, dan kunnen we dat bespreken in een officiële volksvergadering. Zo is de wet. Als we niet oppassen denken de Romeinen nog dat we in opstand zijn gekomen.

Want wat hier vandaag is gebeurd dat kan absoluut niet!

Wanneer niemand meer iets heeft te zeggen dan wil ik jullie niet langer ophouden en sluit ik bij dezen de vergadering.'

Het was net alsof de menigte op deze woorden had zitten wachten. In korte tijd was de hele schouwburg leeg. Iedereen ging rustig naar huis.

De stadsschrijver wiste zich het zweet van zijn voorhoofd en glimlachte.

'Wat een volk,' zei hij met een zucht. Die avond, ergens in een huis in Efeze boog Paulus zijn knieën en dankte God die zijn beide helpers gered had uit al het

gevaar. De volgende dag kwam de gemeente samen en nam Paulus afscheid. Na het oproer in de schouwburg kon hij niet langer in Efeze blijven. Hij was toch al van plan geweest om verder te reizen en over te varen naar Korinte. Dit gebeuren van Demetrius en zijn knechten had zijn vertrek alleen maar bespoedigd. Paulus durfde het niet aan om op een schip te wachten dat naar Korinte voer. Nee, hij ging te voet. Weer door de bergen naar de stad Troas, waar hij al een keer eerder was geweest.

Hoofdstuk 130

Lieve kleinkinderen,

Mijn vader was onderwijzer aan de Christelijk Nationale Lagere School in Kollumerpomp. Hij was schoolmeester op De Pomp, zoals dat vroeger gezegd werd. In het dorp Kollumerpomp is een straat naar mijn vader genoemd: 'De Meester Visserstraat'. Dat vind ik erg mooi, ja daar ben ik best trots op.

Mijn vader, meester Visser was voorzitter van Patrimonium, een Christelijke Woningbouwstichting met een eigen verenigingsgebouw. Wij noemden dat stenen gebouw waarin ook bruiloften en begrafenissen werden gehouden, 'Het Lokaal'. Ook heb ik in dat klein stenen gebouwtje als kind nog gymnastiekles gehad. Olympia, heette vroeger de gymnastiekvereniging van Kollumerpomp. Of die gymnastiekvereniging nu nog bestaat weet ik niet.



*Mijn vader stierf op vrijdag 26 januari 1952
Een week later stond in de Kollumer Courant
dit bericht te lezen.*

Mijn moeder vertelde mij eens dat in 1944 (of was het een jaar later?) er een paar 'zendelingen' bij mijn vader kwamen met de vraag of zij een avond 'Het Lokaal' mochten huren om daar een vergadering te houden. 'Waarvoor?' vroeg mijn vader. 'Nu,' kwam het antwoord, 'wij zijn afgevaardigden van de nieuw gestichte kerk hier in Nederland en wij willen ook de mensen van Kollumerpomp het ware geloof in Jezus Christus brengen.' 'Nee,' antwoordde mijn vader, 'hier in ons dorp wil ik geen kerkscheuring!'

Hoofdstuk 130 - Einde van de derde reis - Handelingen 20
Handelingen 21 : 1 - 14

De mensen in Troas waren vriendelijk voor Paulus. Ja, hij was hier meer dan welkom. Niemand maakte het Paulus moeilijk en bijzonder graag luisterde men naar hem. Maar Paulus zelf was niet rustig. Hij maakte zich zorgen over de brief die hij naar de gemeente in Korinte gestuurd had. Was hij te scherp geweest? Had hij het met zijn laatste brief eerder minder gemaakt dan beter? En het duurde zo lang voordat Titus terugkwam. Titus zou over Macedonië reizen en dan met een schip doorvaren naar Troas. Paulus begon bang te worden, dat ze elkaar mis zouden lopen. Titus wist niet dat zijn reisplan gewijzigd was.

Paulus nam afscheid van zijn gemeente in Troas en voer met een schip naar Tessalonica. Normaal gesproken zou Paulus blij zijn geweest. Hij wilde al lang een bezoek brengen aan de gemeenten in Macedonië. Maar zolang hij Titus niet gesproken had, had hij geen rust. Vol spanning zette hij voet aan wal. Gelukkig, Titus was ook in Tessalonica. Spoedig zaten ze bij elkaar en vertelde Titus alleen maar goede berichten uit Korinte. De gemeente in Korinte was wel heel erg geschrokken van wat Paulus hun allemaal geschreven had, maar ze waren tot het inzicht gekomen dat Paulus voor de volle honderd procent gelijk had. Ze hadden spijt. En ook hadden ze direct een einde gemaakt aan alle wantoestanden. Ja, het speet hen erg dat ze Paulus zoveel verdriet hadden aangedaan. Ze waren blij dat Paulus bij hen op bezoek wilde komen. Dan kon hij met zijn eigen ogen zien dat nu alles weer goed was.... Dit goede bericht was voor Paulus een pak van zijn hart! Dit was meer dan waarop hij gehoopt had. Zo snel hij kon schreef hij een brief terug waarin hij zijn grote blijdschap en ook dankbaarheid uitsprak. Met deze brief ging Titus terug naar Korinte. Daar kon hij dan ook een collecte organiseren voor de Christengemeente in Jeruzalem. Om die reden gingen met Titus nog enkele broeders mee. Paulus zou hen volgen zodra hij kon.



Paulus en zijn vriend Titus.

Paulus is toch nog vrij lang in Macedonië gebleven. Toen hij later in Korinte kwam is hij daar ook een half jaar lang gebleven. Nadat de winter voorbij was zocht Paulus een schip dat hem naar Caesaréa zou kunnen brengen. Dat lukte al vrij snel en alles werd in gereedheid gebracht voor die lange zeereis.

Maar, de leerlingen van Paulus ontdekten dat de Joden een complot hadden gesmeed om Paulus te vermoorden. Het zou voor zijn vijanden een koud kunstje zijn om ook aan boord van dat schip mee te varen en Paulus onderweg van kant te maken. *Paulus zijn reis ging niet door.*

Dat moet voor Paulus wel een erge teleurstelling zijn geweest. Een lange zeereis zou hem goed hebben gedaan. Tijdens die lange maanden op zee zou hij tot rust gekomen zijn. Maar in plaats daarvan moest hij te voet over land en weer dwars door Macedonië. Het werd een zware en eindeloze voettocht door de bergen.

Omdat Paulus graag met Pinksteren in Jeruzalem wilde zijn kon hij het niet rustig aan doen. Zijn reisgenoten gingen vooruit het noorden in en met een paar anderen bereikte de apostel Paulus eindelijk de stad Filippi. Hier woonden weinig Joden. Het lukte hen om in Filippi een klein schip te huren dat normaal gesproken geen passagiers meenam. En zo reisden ze verder over zee. De eerste plaats waar zij weer aan land gingen was Troas. Het plan was dat ze hier een week aan wal zouden blijven.

Die zondagavond kwam de hele Christengemeente van Troas bij elkaar om van Paulus afscheid te nemen. Voor de laatste keer wilden ze met elkaar het heilig avondmaal vieren en Paulus zou zijn laatste toespraak voor hun gemeente houden. De zaal waar ze waren was helemaal vol. Alle stoelen waren bezet. Het was trouwens wel een grote zaal op de derde verdieping van het huis. Jammer dat het er erg benauwd was. Natuurlijk bleef de deur open staan en er waren een paar vensters in de muur. Maar door deze openingen kwam weinig verse lucht naar binnen. De hele dag had een brandende zon op het platte dak geschenen. De warmte zat nog in het huis. Daar kwam nog bij dat er vrij veel olielampjes brandden, die walmden en veel zuurstof gebruikten.



Eutychus vecht tegen de slaap...

Maar Paulus merkte daar niets van. Hij sprak vol vuur en heel lang over de wonderen die Jezus gedaan had. Het was al bijna twaalf uur in de nacht en Paulus ging maar door. Er was nog zoveel te vertellen! Paulus had niet eens door dat zijn luisteraars moe en slaperig werden. Vooral Eutychus, een jonge man van een jaar of twintig had het bijzonder moeilijk om wakker te

blijven.

Maar, hij wilde wel horen wat Paulus allemaal te zeggen had. Om die reden was hij gaan staan en in een vensterbank geklommen. Die was diep genoeg om erin te gaan zitten. Hij voelde de zachte nachtwind. Lekker. Zo kon hij tenminste wakker blijven en alles goed horen. Maar deze jongeman was zo moe. Hij zat te gapen en het lukte hem niet om wakker te blijven. Hij kon zijn ogen niet langer open houden. Hij sliep, vast en diep. Niemand in de grote zaal zag het. Niemand had in de gaten dat deze Eutychus op een heel gevaarlijk plekje in slaap was gevallen. Allemaal luisterden ze heel aandachtig naar Paulus. En toen ineens gebeurde het. Een verschrikkelijke doodscreet, gevolgd door een harde klap op de stenen vloer en daarna dodelijke stilte....

Een kort moment bleef iedereen vreselijk geschrokken, als verlamd zitten. Toen sprongen ze overeind en renden de trappen af. Daar lag Eutychus, roerloos op de stenen vloer. Met één oogopslag zagen ze dat hij niet meer leefde. Ze tilden hem op en droegen hem het huis binnen. Luid begon iedereen te huilen. Wat was dit erg! Zo'n mooie, lieve jongen. Dat die nu op zo'n tragische manier aan zijn einde moest komen....



Met één oogopslag zagen ze dat hij niet meer leefde.

Tussen de huilende vrouwen door kwam Paulus naar voren. Hij keek naar de overleden jongeman. Plotseling ging hij boven op hem liggen, sloeg zijn armen om hem heen en zei luid: 'Mensen, houd op met huilen en misbaar maken, want hij leeft!'

En voor de verbaasde ogen van de omstanders ging Eutychus staan en keek om zich heen. Wat was er met hem gebeurd? Een paar vrienden van Eutychus brachten hem naar huis en vertelden hem van het grote wonder dat God aan hem gedaan had. In de bovenzaal vierde Paulus samen met zijn toehoorders blij

en dankbaar het heilig avondmaal. Terwijl de drinkbeker rond ging sprak hij van Jezus' lijden en sterven en van zijn opstanding uit de dood.

Niemand had meer slaap en het werd al licht toen de mensen naar huis gingen.

Een paar uren later ging Paulus de stad uit. Hij moest naar het stadje Assus aan de kust waar hij aan boord van een schip zou gaan. De Joden in Troas hoefden Paulus zijn reisplan niet te weten.

En zo stond Paulus op het strand van Assus te wachten op het schip dat hem naar het zuiden zou brengen. Hoog op de steile berg achter hem lag de stad en voor hem zo ver hij kon zien was de wijde zee. Hier op dit stille strand was hij veilig. Geen vijand was hem volgde over de eenzame wegen. Maar toch huiverde hij. Hij had een gevoel, ja hij verwachtte dat de Joden in Jeruzalem wraak op hem wilden nemen. Maar daarom kon hij zijn reisplan niet veranderen. De Geest zelf had hem doen besluiten om naar Jeruzalem te gaan en dan ging hij zonder achterom te kijken. God kon hem beschermen. En wanneer het de bedoeling van God was dat hij in Jeruzalem zou moeten sterven, dan was dat ook goed. Niet dat hij nu al graag dood wilde! Hij had nog steeds hoop dat hij het evangelie van Jezus ook in Rome zou mogen verkondigen. En als het mogelijk zou zijn zelfs nog verder het westen in, naar Spanje. Maar zou dat nog mogelijk zijn? Hij voelde dat hij ouder werd....

Toen het schip aanlegde stapte Paulus direct aan boord. Behalve zijn vrienden Lucas en Timoteus waren er nog een paar anderen. Met elkaar voeren ze naar Jeruzalem om daar de opbrengst van de collecte te brengen. Deze was gehouden in Asia en Griekenland voor de noodlijdende kerk in Jeruzalem.



Geld voor de noodlijdende kerk in Jeruzalem.

Van Assus voeren ze tussen een paar eilanden door naar het zuiden. In de verte zagen ze de stad Efeze liggen. Paulus had daar graag even heen willen gaan, maar het risico dat hij daar gevangen zou worden genomen was te groot. Dat zou tijd kosten en hun hele reisplan in de war sturen. In plaats daarvan voeren ze naar de havenstad Mytilene, ongeveer zestig kilometer verder het zuiden in. Vanuit die plaats stuurden ze boden naar Efeze om de oudsten van de Christengemeente op te halen. Blij dat ze de grote apostel Paulus nog een keer konden ontmoeten kwamen ze direct. Ze hadden met elkaar ook zoveel meegemaakt. Paulus sprak hen als volgt toe: ‘Nu ben ik op weg naar Jeruzalem want dat wil de Heilige Geest. Ik weet niet wat er in Jeruzalem met mij zal gaan gebeuren. Maar de Heilige Geest zegt steeds tegen mij: ‘Je zult daar gevangen worden genomen en moeilijkheden meemaken.’

Vrienden, ik heb jullie verteld over de nieuwe wereld die gaat komen. Maar nu ga ik weg en jullie zullen mij niet weerzien. Ik neem nu voor altijd afscheid van jullie. En daarom wil ik jullie nog één keer waarschuwen. De Heilige Geest heeft jullie de leiding over Gods kerk in Efeze gegeven. Pas dus goed op jezelf en op alle andere Christenen in jullie kerk. Want Gods Zoon is gestorven om hen te redden. Zorg voor hen zoals een herder voor zijn schapen zorgt. Ik weet dat wanneer ik niet meer bij jullie ben er slechte mensen naar Efeze zullen komen. Mensen die net zo gevaarlijk zijn voor Christenen als wolven voor schapen. In jullie eigen kerk zullen er mensen zijn die leugens gaan vertellen. Ze zullen proberen andere Christenen verkeerde dingen te laten geloven. Nu vraag ik aan God om voor jullie te zorgen. Ik vertrouw erop dat Hij goed voor jullie zal zijn. Door zijn goedheid zal de kerk groeien. *En iedereen die bij Hem hoort, zal het eeuwige leven krijgen.* Jullie weten dat ik nooit om geld of kleren heb gevraagd. Jullie weten dat ik altijd voor mezelf heb gezorgd en voor de mensen die bij mij waren. Ik heb jullie steeds laten zien dat je hard moet werken. Want dan kun je zorgen voor mensen die hulp nodig hebben. Denk aan wat de Here Jezus gezegd heeft ‘*Je wordt gelukkiger van geven dan van ontvangen*’. Toen Paulus klaar was met zijn toespraak knielde hij om samen met hen te bidden. Daarna werd hij één voor één door iedereen omhelsd en kreeg een afscheidskus.



Paulus neemt afscheid en vaart verder richting Jeruzalem

Met elkaar brachten ze Paulus naar de haven. Paulus stapte op een schip en reisde verder. De mannen uit Efeze waren vooral verdrietig omdat Paulus tegen hen gezegd had: ‘Jullie zullen me nooit terugzien.’

En weer zeilde het kleine schip over de blauwe zee het zuiden in. Na het eiland Rhodos gepasseerd te zijn voeren ze door naar de haven van Patara. Hier stapten ze over op een grotere boot dat vracht voor Tyrus had. Omdat ze nu niet dicht bij de kust hoefden te blijven staken ze de zee over wat hun reis een stuk inkortte. In Tyrus hoefden zij zich nu niet meer te haasten. Ze bleven zelfs een hele week in deze drukke havenstad.

Ook hier moest een kleine Christengemeente zijn. Het duurde een paar dagen, voordat ze die gevonden hadden. Ze werden heel gastvrij ontvangen. Toen ze hoorden dat Paulus op doorreis was naar Jeruzalem wilden ze dat hij zijn reisplan wijzigde. Jeruzalem was niet meer het Jeruzalem van een paar jaar geleden.... Er broeide verzet en de Joden waren erg vijandig tegen Christenen. Het was voor Paulus veel beter dat hij naar Antiochië ging. Maar Paulus was niet van zijn reisplan af te brengen. Zelfs niet toen de Heilige Geest tegen deze mensen zei dat Paulus in Jeruzalem gevangen genomen zou worden. Paulus was er van overtuigd dat deze zelfde Heilige Geest hem naar Jeruzalem riep waar hij gevangen genomen zou worden.

Aan het einde van deze week liepen ze allemaal, mannen, vrouwen en kinderen met Paulus mee naar de haven.

Op het strand knielde iedereen neer om te bidden. En toen was er ook hier het afscheid: een laatste heilbede, een laatste afscheidskus, een laatste vaarwel, een laatste groet.



Afscheid nemen voor altijd...

Over Ptolomaïs reisden ze naar Caesaréa. In deze stad was een grote Christengemeente. Paulus en zijn vrienden kwamen te logeren bij de evangelist Filippus. Ja, dezelfde Filippus die lang geleden de Ethiopiër met zijn pikzwarte huidskleur had gedoopt. Filippus had vier dochters die niet getrouwd waren. Het waren profetessen. Filippus kreeg nog een bezoeker. Dat was de profeet Agabus uit Judea. Ook deze broeder Agabus voorspelde de gevangenis voor Paulus. Hij ging naar Paulus toe en pakte zijn riem af. Met die riem bond hij zijn eigen handen en voeten vast.

En hij zei: ‘De man van wie deze riem is, zal vastgebonden worden. Dat zullen de Joden in Jeruzalem doen. Daarna zullen ze hem overdragen aan de Romeinen. Dat heeft de Heilige Geest mij verteld.’



‘De man van wie deze riem is, zal vastgebonden worden.’

Iedereen om Paulus heen had met ontzetting naar deze profetie geluisterd. Deze waarschuwing kon maar één ding betekenen: Paulus mocht niet naar Jeruzalem gaan! Zelfs zijn grote vriend Lucas smeekte hem om niet te gaan. Wanneer God zelfs een profeet stuurde om hem te waarschuwen **daar moest Paulus toch naar luisteren!**

Maar Paulus bleef bij zijn mening. Hij moest naar Jeruzalem. Ook al wist hij van te voren dat hem daar gevangenschap zou overkomen. God wilde het. Hijzelf wist ook niet waarom het zo moest gaan. *God legt nu eenmaal aan mensen geen verantwoording af van Zijn daden.* Maar ook zijn gevangenschap in Jeruzalem zou zijn tot eer van Zijn Naam en tot heil van de kerk van Jezus. Daar twijfelde Paulus niet aan. En daarom kon hij **niet** doen wat Lucas en de anderen hem vroegen. Paulus zei: ‘Stop met huilen want jullie tranen maken mij verdrietig. Probeer niet mij om te praten, alleen omdat God door de profeet gezegd heeft wat mij in Jeruzalem te wachten staat. Nee, jullie moeten niet huilen, want *ik hoor bij Jezus.* En als ik om die reden gevangen genomen wordt dan vind ik dat goed. Ik ben zelfs bereid om te sterven voor de naam van onze Here Jezus Christus.’

Niemand durfde nog iets tegen Paulus te zeggen. Als het waar was dat God Paulus naar Jeruzalem riep om daar gevangen genomen te worden dan mochten

zij hem niet tegenhouden. En hoe moeilijk zij het ook vonden, ze zeiden: ‘Dan moet maar gebeuren, zoals God het wil!’

Een paar dagen later gingen Paulus en zijn reisgenoten te voet op reis. Het geld van de collecte voor de noodlijdende gemeente in Jeruzalem hadden ze bij zich. Ook gingen nog een paar discipelen van de gemeente in Caesaréa mee. Zij kenden een adres in Jeruzalem waar Paulus en zijn vrienden konden logeren. Ze moesten twee dagen lopen.

Dit was dan het einde van Paulus zijn derde zendingsreis.

Hoofdstuk 131

Lieve kleinkinderen,

In mijn jeugd ging het leven allemaal heel anders dan nu. En in de jeugd van mijn vader ging het ook weer heel anders.

Vooraf wat de regels van de kerk betreft was het vroeger veel en veel strenger. Op zondag mocht je dit niet en je mocht dat niet, want dat was zonde. Fietsen op zondag? Nee, dat mocht niet van God. Alleen wanneer je ver van het kerkgebouw afwoonde dan mocht je op de fiets naar de kerk en was je na kerktijd weer thuis, dan moest de fiets in de schuur. Tot maandagmorgen. Je moest je houden aan de zondagsrust.

Ik mocht in mijn jeugd wel aan een schaatswedstrijd meedoen als het maar niet op zondag was. Want dan mocht het niet.

Toen mijn vader een jonge man was mocht hij niet aan schaatswedstrijden meedoen waarmee geldprijzen te verdienen waren. Dat was zonde....

Een oom van mij, mijn vader's broer, deed stiekem toch een keer mee en hij won ook nog de eerste prijs, een flink geldbedrag. Trots kwam hij met dat geld bij zijn moeder, mijn beppe Aaltje. En wat zei mijn beppe?

‘Brant, mooi dat je gewonnen heb, maar dat mag je nooit weer doen! Vertel het maar niet aan onze dominee, want dan is het niet best! En geef mij nu dat geld maar, want dat kan ik goed gebruiken....’

Hoofdstuk 131 - Jeruzalem - Handelingen 21 : 15 - 26

Gedurende de jaren dat Paulus zijn zendingsreizen maakte was er veel veranderd is de stad Jeruzalem. De toestand was er niet beter op geworden. Verschillende partijen stonden lijnrecht tegenover elkaar. Corruptie voerde hoogtij.

Rechtvaardige rechters waren moeilijk te vinden.

De Zeloten, de vrijheidstrijden stonden voor niets. Ze vochten een guerrillaoorlog tegen de Romeinse soldaten. En dan de nieuwe partij, de Sicariërs die ook wel de **'dolkmannen'** werden genoemd. Ze vermoordden iedereen die hen maar een strobreed in de weg legde. Natuurlijk regeerden de Romeinen met harde hand. Elke gevangen genomen rebel stierf een wrede dood aan het kruis.

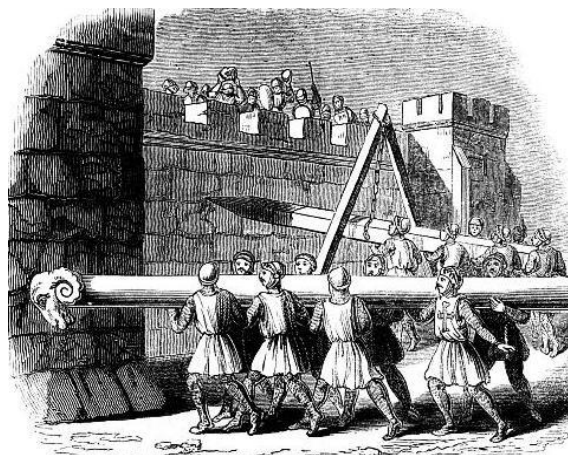
In de stad Jeruzalem hing een dreigende spanning. Hoelang zou het nog duren voor er oorlog kwam? Na de dood van koning Herodes Agrippa was er door de keizer in Rome geen nieuwe koning benoemd. Een Romeinse procurator die in de stad Caesaréa woonde, regeerde nu in Judea. Alleen bij speciale gelegenheden kwam hij naar Jeruzalem. Zijn naam was Antonius Felix en deze vrijgelaten slaaf die van de keizer zo'n hoog ambt had gekregen, was geen 'brave' broeder.

Geen wonder dat de Joodse bevolking met verlangen uitzag naar de komst van de Messias. Die zou hen eindelijk zou verlossen uit de macht van de Romeinen.

En plotseling: daar was hij!

Een Egyptische Jood met een leger van vierduizend Zeloten kwam Jeruzalem bevrijden. Hij zou een nieuw rijk van vrede en gerechtigheid stichten. Hij was de lang verwachte 'Verlosser'. God zelf zou voor hem uitgaan en voor hem strijden, net zoals vroeger in de tijd van Jozua gebeurde.

Als deze 'Verlosser' met zijn soldaten op de Olijfberg zou staan en op Jeruzalem neer zou kijken, dan zouden de muren van de stad instorten net zoals dat vroeger gebeurd was met de stadsmuren van Jericho.



Een legertje Zeloten.

Maar, deze Egyptenaar met zijn legertje Zeloten kwam niet eens aan de Olijfberg toe. Zelfs ver daar vandaan versloegen Romeinse soldaten zijn leger. Veel Zeloten sneuvelden, anderen vluchtten en wie gevangen genomen werd stierf een wrede dood aan het kruis. De Egyptenaar zelf ontkwam.

Kort na deze mislukte opstand arriveerde Paulus met zijn helpers in Jeruzalem. De discipelen uit Caesaréa brachten hen naar het huis van Manson, één van de Griekse Christenen. Ze werden heel gastvrij ontvangen. Direct de volgende dag al ging Paulus met zijn helpers naar het huis van Jacobus, de broer van Jezus die in die tijd de leider van de Christengemeente in Jeruzalem was.

Deze Jacobus was nog niets veranderd. Hij hield zich nog altijd heel streng aan de wetten die Mozes ingesteld had. Ook ging hij trouw naar de tempel.

Natuurlijk was hij blij dat Paulus en zijn helpers in Jeruzalem waren. Hij was erg benieuwd naar hun zendingsverhalen. Bovendien, het geld van de collecte, dat zij bij zich hadden was meer dan welkom in hun noodlijdende gemeente.

Maar de komst van Paulus, ja zijn aanwezigheid bracht ook zo zijn problemen met zich mee. Er waren nu duizenden Joden die zich bij de Christengemeente in Jeruzalem hadden aangesloten. Maar al deze mensen hielden zich toch nog steeds streng aan de wetten van Mozes.

En Paulus? Wat leerde hij zijn nieuwe gemeenten in het verre buitenland?

Jacobus begreep wel dat die bekeerde heidenen zich niet aan de wetten van Mozes konden houden. Maar hoe dachten de andere leden van de gemeente in Jeruzalem hierover? Zou hierover een groot meningsverschil ontstaan met als gevolg een eerste kerkscheuring?



De wetten van Mozes.

Alles in Jeruzalem wees erop dat er binnenkort weer een nieuwe Christenvervolging zou losbarsten. Het was noodzakelijk dat vooral in deze situatie de Christengemeente een eenheid bleef! Het zou een ramp zijn wanneer er nu onenigheid zou ontstaan met als oorzaak: *het werk van Paulus in het buitenland*.

Wanneer Paulus nu hier in Jeruzalem zou gaan vertellen dat de wet van Mozes afgeschaft kon worden en dat de tempel verleden tijd was, dan kon je het ergste verwachten. Je hoorde toch al van zulke ‘vreemde’ verhalen over Paulus. Er werd verteld dat Paulus in het buitenland leerde dat kinderen niet meer besneden hoefden te worden en ook dat je de wetten van Mozes niet hoefde na te leven. Om de eenheid van de kerk van Jezus zou Paulus zich moeten aanpassen aan de Christengemeente in Jeruzalem.

Toen Paulus en zijn reisgenoten in het huis van Jacobus kwamen waren daar ook alle ouderlingen aanwezig. Na de eerste begroeting kreeg Paulus direct het woord. Hij vertelde van zijn werk in Efeze en Korinte en van alle andere plaatsen in Asia en Griekenland waar hij een gemeente had gesticht. Hij sprak over grote, bloeiende gemeenten, over hun geloof en hun ijver en over hoe dankbaar *deze bekeerde heidenen* de gemeente van Jeruzalem waren. En als bewijs daarvan zetten zijn helpers zware zakken met zilvergeld op tafel. De ouderlingen waren erg blij met het geld. Dat konden ze bijzonder goed gebruiken. Ze loofden en dankten God die zulke grote dingen aan de heidenen deed.



Zakken vol met geld

Maar lang duurde hun dankwoord niet. Eerst moest er gesproken worden over de wetten van Mozes! Hoe dacht Paulus hierover? Wat was in dezen zijn mening? Deze vragen waren voor hen heel erg belangrijk!

Jacobus nam het woord. Hij vertelde Paulus over de toestand van de gemeente in Jeruzalem. En ook hoe er door veel gemeenteleden over hem gepraat werd. Zou er hier in Jeruzalem geen kerkscheuring komen, dan zou Paulus nu heel duidelijk moeten maken dat hij de oude gebruiken niet verachtte en ook dat de tempel toch nog veel betekenis voor hem had.

Nu had Jacobus een voorstel. Hij zei: ‘Paulus, graag willen wij dat jij het volgende doet: Er zijn hier vier Joodse Christenen. Ze hebben een tijd geleden een belofte aan God gedaan. Daarom moeten zij een offer brengen in de tempel en hun hoofden kaal laten scheren. Nu moet jij met hen meegaan naar de tempel. Graag wil ik dat jij je samen met hen wast volgens de regels van de wet. En betaal daarna voor alle offers. Dan ziet iedereen dat die verhalen over jou niet kloppen en dat jij de wet wel heel belangrijk vindt. *Want jij helpt anderen om zich aan de wet te houden en jij houdt er jezelf ook aan.*’

Het was geen kleinigheid wat ze van Paulus vroegen. In zijn brief aan de Galaten had hij duidelijk geschreven dat de oude Joodse plechtigheden hun tijd hadden gehad. Ook dat de Christenen uit de heidenen niet meer het juk van de wetten en voorschriften van Mozes op hun schouders hoefden te nemen. Paulus was ervan overtuigd dat dit ook voor Joodse Christenen geen zin meer had. Wat zouden zijn reisgenoten uit Efeze en Macedonië wel niet van hem denken wanneer hij nu toch weer meedeed aan deze oude Joodse gebruiken? Wanneer zij zich gingen ergeren aan zijn manier van doen hier in Jeruzalem dan was hij even ver. *Zou hij het wel ooit iedereen naar de zin kunnen maken, Joden en Grieken?*

Nadat Paulus er goed over nagedacht had wist hij dat hij niet mocht weigeren. Nog niet eens zo lang geleden had hij in een brief aan de Korintiërs geschreven **dat hij wel met de Grieken een Griek en met de Joden een Jood wilde zijn**, alleen om ze te winnen voor het geloof in Jezus. En nu ging het om iets heel belangrijks: de vrede en de eenheid in de kerk van Jezus. Jacobus en de ouderlingen vroegen het niet voor zichzelf. En ze verlangden het ook niet van de heidenen die Christen waren geworden. De oude regel van de eerste synode bleef van kracht. Het kon niet verkeerd zijn wanneer Paulus deed wat ze van hem vroegen, als hij het alleen maar deed om andere mensen ter wille te zijn. **Niet** omdat hij geloofde dat het een opdracht van God was. Zijn vrienden uit Asia en Macedonië zouden het begrijpen. *‘Ik zal alles doen, wat jullie van mij vragen,’ zei Paulus ernstig.*

Een dag later ging Paulus met de vier Nazireeërs naar de tempel. Nadat ze alle vijf zich gewassen hadden gingen ze naar de priester en Paulus vertelde hem dat de vier mannen een belofte aan God gedaan hadden en dat er over zeven dagen voor elk van hen een offer gebracht moest worden.

Die week leefde Paulus voor het eerst sinds jaren weer volgens de oude strenge wetten van Mozes. Niemand in de hele Joodse Christengemeente kon er iets verkeerd van zeggen, zelfs de felste Judaïst niet. Ook Jacobus was erg blij. Wanneer over zeven dagen in de tempel de offers gebracht zouden zijn kon geen mens meer zeggen dat Paulus geen echte Jood was gebleven!

De eenheid in de gemeente was bewaard gebleven. Onder Gods leiding was een grote ramp voorkomen.

Paulus kon toen nog niet weten dat juist deze offers in de tempel hem zijn vrijheid zou kosten....



*Door een offer te brengen in de tempel
was de eenheid
in de Christengemeente in Jeruzalem bewaard gebleven.*

Hoofdstuk 132

Lieve kleinkinderen,

In de Elisabethbode las ik eens een verhaal over Karel. Nu denken jullie: 'Wie is Karel?' Nu Karel was een bijzonder kleurrijk figuur in de gemeente van de dominee die dit waargebeurde verhaal over zijn huisarts schreef.

Ja, als huisarts liep hij geregeld zijn volle wachtkamer binnen en vroeg luid: 'Wie van jullie heeft vandaag nog niet gebeden? Die kan nu eerst weer naar huis gaan!'

Ook riep hij geregeld tijdens een kerkdienst wanneer hij het met de dominee eens was heel luid, dwars door de preek van de dominee heen: 'amen, amen'.

Karel geloofde echt wat hij zei. Karel had geen hoge dunk van zichzelf maar hij had wel een heel hoge dunk van Jezus. Karel had veel ellende meegemaakt, maar hij geloofde heilig dat zijn leven volledig afhing van wat Jezus ook voor hem gedaan had. Zonder Jezus was er voor Karel geen leven - en al helemaal geen sterven.

Aan Karel moest ik denken toen ik onderstaand hoofdstuk vertaald had.

Het was zeven dagen later. In de tempel zouden deze dag offers gebracht worden voor de vier Joodse Christenen die een belofte aan God hadden gedaan. Ook voor Paulus zou de priester een offer brengen.

Samen met zijn vriend Trofimus uit Efeze liep Paulus door de volle straten van Jeruzalem. Het was de bedoeling dat Trofimus Paulus tot aan de ingang van de tempel zou brengen. Verder dan het buitenste voorhof mocht Trofimus niet komen. Daar stond immers dat bordje: *‘Voor heidenen verboden!’* Ja, voor een onbesneden heiden was er maar één straf wanneer hij dat bordje voorbij liep en dat was **de doodstraf**.

Diezelfde dag gingen ook een aantal Joden uit Asia naar de tempel in Jeruzalem. Ze hadden een lange zeereis gemaakt om het Pinksterfeest in Jeruzalem te vieren. Ze waren erg blij dat ze weer een keer in de tempelstad konden zijn. Maar plotseling viel er een schaduw over hun blijde Pinkstergevoel. Wie zagen ze daar lopen? Ja, ze zagen het goed! Daar liepen heel broederlijk naast elkaar Paulus en Trofimus. Die verrader, nu was hij dus ook al hier in Jeruzalem. Overall in Asia vertelde hij dat de Joden zich niet meer aan de wetten van Mozes hoefden te houden en dat de tempel van God zijn tijd had gehad.... En nu liep hij hier gewoon op straat met zo’n onbesneden Griek in de oude stad van God! Verachtelijk spuugden ze op de grond. Hoelang zou het nog duren voordat de Messias zou komen om Israël te zuiveren van al dit soort mensen?

Een poosje later op het tempelplein zagen ze Paulus weer. Maar dit kon toch niet? Dit was toch verschrikkelijk! Die Paulus nam een heiden uit Efeze zo maar mee naar de tempel. Zo diep verachtte hij dus Gods heilig huis! Dat hij zich niet schaamde om een Griek mee te nemen. Waar was die Trofimus nu? Stond die heiden misschien al tussen de mensen bij het altaar? Misschien ontwijfde hij op dit moment wel een offer met zijn onrein lichaam. En dat op Pinksteren! Maar dat kon zo niet. Zij moesten opkomen voor de eer van de tempel!

Voordat Paulus precies begreep wat er aan de hand was kwam ze allemaal op hem af. Ze pakten hem beet en sloegen erop los, terwijl ze schreeuwden: ‘Help! Mannen van Israël, HELP! Deze man vertelt in de hele wereld slechte dingen over ons volk, over onze wetten en over onze tempel. Ook heeft hij onbesneden Grieken in onze tempel gebracht. Wij kennen hem nog wel uit Asia. Help, dat hij niet ontsnapt!’

Van alle kanten kwam het volk aanlopen. En al luider begonnen ze te schreeuwen: ‘Hij moet dood! Hij moet dood! Sleep hem de tempel uit!’

Paulus dacht niet anders dan dat hij nu vermoord zou worden. Nee, niet in de tempel, dat mocht niet. Maar toen de poort van de tempel achter hem gesloten werd en de menigte hem wegsleepte, wist hij wat er stond te gebeuren... En dit deden de vrome Joden met hem nadat hij een week lang als een strenge Jood alle wetten van Mozes nageleefd had....

Ineens werd het stil om Paulus heen en lieten ze hem los. Verbaasd keek Paulus om zich heen. Een afdeling soldaten kwam in looppas op hen af. Dus daarom durfden ze niet verder. Zijn leven was gered, maar de soldaten zouden hem zeker gevangen nemen. Paulus dacht aan de woorden van Agabus. Ook dit was goed. Ook dit zou hij dragen in de naam van Jezus Christus.

De commandant van de soldaten in de Antoniaburcht was een persoon die van doorpakken wist. Hij had zo'n vermoeden dat die Egyptenaar die hem ontkomen was tijdens die veldslag in de steppe, tijdens dit Pinksterfeest nog eens zou proberen om aan de macht te komen. Daarom liet hij zijn soldaten dag en nacht wachtlopen en elk uur van de dag stond er een peloton soldaten klaar om uit te rukken. Toen de wacht hem het bericht bracht dat er op het tempelplein een oproer was en dat de Joden bezig waren een man te lynchen, dacht hij direct aan deze rebel. Dit was nu juist iets voor dat Jodenvolk. Eerst achter een zogenaamde Messias aanlopen en hem daarna uit wraak vermoorden. Maar als deze man die Egyptenaar was, dan zou hij sterven. Niet door het volk, maar op de manier zoals hij het verdiend had: *aan het rebellenkruis*.

Vastberaden liep hij het plein op. De centurio salueerde.

‘Volgen!’ zei hij kort. Tussen de soldaten in rende hij de trappen af.

De woeste menigte werd stil en liet Paulus los. De commandant wees naar

Paulus. ‘In de boeien en denk erom, dat hij niet ontsnapt!’

Daarna draaide hij zich om en vroeg wat er aan de hand was. De mensen uit de menigte schreeuwden allemaal door elkaar. Veel verstond hij er niet van maar één ding werd hem duidelijk: deze gevangene moest die Egyptenaar zijn. Een mooie vangst! ‘Naar de kazerne’, commandeerde hij zijn soldaten, ‘en vlug!’

Met Paulus veilig tussen hen in marcheerden de soldaten over het tempelplein naar de smalle trap die toegang gaf tot de Antoniaburcht.

Alles was zo vlug gegaan dat de Joden nu pas beseften dat hun plan om Paulus te vermoorden mislukt was. Als Paulus eenmaal boven in de Antoniaburcht was dan was hij veilig voor hun boze plannen. Daarom: het was nu of nooit....

Wild renden ze in grote woede achter de soldaten aan en ze probeerden de soldaten de weg bij de trap omhoog te versperren. Maar ze waren te laat. De soldaten waren het eerst bij de trap. Maar de Joden drongen zo tegen de soldaten aan dat die Paulus optilden en hem boven hun hoofden naar de trap tilden. Toen Paulus veilig naar boven was gebracht stond hij op het plein van de Antoniaburcht naar beneden te kijken en hoorde hij het geschreeuw en gekrijs

van de menigte: ‘Weg met Paulus! Aan het kruis met hem! Hij heeft de dood verdiend!’



Paulus gevangen genomen door Romeinse soldaten.

De commandant liep ook bij de trap omhoog naar het plein voor de Antoniaburcht. Boven aangekomen keek hij kritisch naar Paulus. Deze man was dus die rebel die een aanval wilde plegen op de stad Jeruzalem. Hij had hem groter, ja veel vorser voorgesteld. Maar de littekens in zijn gezicht klopte dan weer wel. Hij zou hem nu een verhoor af moeten nemen voordat hij hem naar Felix kon sturen. Hij zuchtte. Er zou wel weer een tolk aan te pas moeten komen. Die Zeloten spraken alleen maar hun eigen dialect... De commandant keek nog een keer goed naar Paulus. Hij begreep niet dat zo'n klein mannetje een bendeleider kon zijn. Paulus keek de commandant recht in zijn gezicht terwijl hij in het Grieks vroeg: ‘Mag ik u iets vragen?’

De commandant wist niet wat hij hoorde. ‘Spreekt u Grieks?’ vroeg hij verbaasd. ‘Ik dacht dat u die Egyptenaar was, die hier kortgeleden een opstand wilde beginnen.’

Paulus schudde zijn hoofd en zei: ‘Ik ben een Jood uit Tarsus in Cilicië. Ik had alle rechten om in de tempel te zijn. Misschien wisten ze dat niet en daarom vraag ik u of ik het volk hieronder mag toespreken.’

De commandant keek van de gevangene Paulus naar de Joden beneden op het tempelplein. Het was tegen alle regels maar stel dat de Joden zich ook vergist hadden net zoals hij. Met een paar woorden zou deze man het volk rustig kunnen maken. Het was in ieder geval te proberen. Als het mis ging kon hij altijd nog ingrijpen.

Hij knikte en zei niet eens onvriendelijk: ‘Ik vind het goed.’

Geboeid tussen twee soldaten in liep Paulus langzaam naar de trap. Hij had het zo maar gevraagd maar nooit gedacht dat hij toestemming zou krijgen. Dat hij nu zijn vijanden mocht vertellen van Jezus... Zijn ogen schitterden en in zijn hart was één gebed. Als God nu eens hun harten opende, net zoals jaren geleden op het Pinksterfeest toen Petrus sprak....

‘Mannen,’ zei hij luid, ‘broers en vaders, ik ga jullie uitleggen dat ik niets verkeerd heb gedaan!’

Het werd stil op het tempelplein. Dit hadden ze niet verwacht. Deze man Paulus sprak hen toe in hun eigen taal, in het Hebreeuws. Voelde hij zich dan toch een Israëliet onder de Israëlieten?

‘Broers’, noemde hij hen en met dat ‘vaders’ bedoelde hij daarmee dat sommigen van hen meer waren dan hijzelf? Dat hij in ‘de vaders’ zijn meerdere erkende? En dat hij zich ondergeschikt aan hen wilde maken?

Zwijgend luisterden ze naar wat Paulus tegen hen zei. Hij was in Tarsus geboren en hij had gestudeerd in Jeruzalem. Als volwassen man was hij een strenge Farizeeër geweest. Ja, zo streng dat hij zelfs de Christenen hier in Jeruzalem tot de dood toe vervolgd had. En in de stad Damascus wilde hij dat ook gaan doen. Hij vertelde van zijn reis daar naar toe. Hoe de Here Jezus hem onderweg verschenen was en hem had geroepen om zijn getuige te zijn. Hoe Ananias hem letterlijk en ook figuurlijk de ogen geopend had. Eerst had Ananias zijn blindheid genezen en daarna hem de Schriften uitgelegd.



Met toestemming van de Romeinse commandant spreekt de gevangene Paulus de Joden toe.

Het was stil op het tempelplein. Iedereen luisterde aandachtig. En Paulus sprak maar door. Hij vergat dat hij een gevangene was die slechts bij de gratie van de Romeinen hen mocht toespreken. Hij dacht alleen maar aan de blijde boodschap van Jezus die hij aan dit verblinde volk mocht vertellen.

‘..... en het gebeurde toen ik in deze tempel aan het bidden was dat ik de Heer zag die tegen mij zei: ‘Ga snel weg uit Jeruzalem. Want ze zullen hier niet geloven wat je over mij vertelt. Ik stuur je naar andere volken hier ver vandaan....’

Paulus had deze woorden nauwelijks uitgesproken of de Joden barstten los in een wild geschreeuw. Zo één was hij dus, deze vrome spreker met zijn tempelvisioenen: **een verrader van zijn eigen volk en een vriend van de heidenen**. Ze wilden zijn stem niet meer horen en een machtig spreekkoor daverde over het tempelplein: ‘Weg met hem. Hij moet dood!’

Ze gooiden hun mantels op de grond en stof de lucht in.

‘Weg met hem! Hij moet dood!’

De garnizoenscommandant van de Antoniaburch trilde van kwaadheid. Dit was nu zijn dank dat hij die Jood toestemming had gegeven om het volk toe te spreken! In plaats van beter had hij het veel erger gemaakt!

‘Breng hem naar de rechtszaal,’ gebod hij de centurio, ‘en probeer er achter te komen wat voor misdaad hij gedaan heeft. Maar gesel hem eerst. Ik wil wel eens het hoe en het wat weten.’

Met kwade stappen liep hij de kazerne binnen. Een Jood moest hem weer eens om een gunst vragen.... Dit was voor hem een goede afleer geweest. En dat allemaal in dat Jodentaaltje dat hij niet verstond. Wie weet wat hij allemaal ook over hem tegen de mensen gezegd had. Maar hij zou ervoor bloeden, die mooipratere!

De soldaten brachten Paulus naar de geselpaal en scheurden hem de kleren van het lijf. Ze dwongen Paulus voorover te gaan staan en begonnen hem vast te binden. Wat blijft deze gevangene wonderbaarlijk rustig, dacht de centurio.

Maar straks zou dat wel veranderen. Maar aan de littekens op zijn rug te zien, was dit niet de eerste keer dat hij gezeseld werd. Paulus keek omhoog.

‘Mag dit zomaar?’ vroeg hij aan de centurio. ‘Ik ben een Romein. Jullie mogen een Romein niet zo maar met de zweep slaan. En zeker niet voordat een rechter hem veroordeeld heeft.’

De centurio werd bleek van schrik. Dus daarom had deze gevangene zich zo rustig laten binden.

‘Wacht,’ riep hij naar zijn soldaten terwijl hij snel naar de commandant rende.

‘Heer commandant,’ sprak hij, ‘u heeft opdracht gegeven om de gevangene te laten geselen. Maar weet u wel dat hij een Romeins staatsburger is?’

De commandant ging direct met de centurio mee. Als dit waar was dan mocht hij wel oppassen. Het was ten strengste verboden om een Romein zo maar te

geselen voordat hij voor de rechtbank had gestaan. Hij was te ver gegaan en Felix die het zelf niet zo nauw nam met de Romeinse wetten kon voor een ander heel streng zijn. Paulus stond nog met zijn rug bloot vastgebonden aan de geselpaal. De commandant kon het nauwelijks geloven. Het leek zo'n eenvoudig mannetje, zo'n echte Jood.

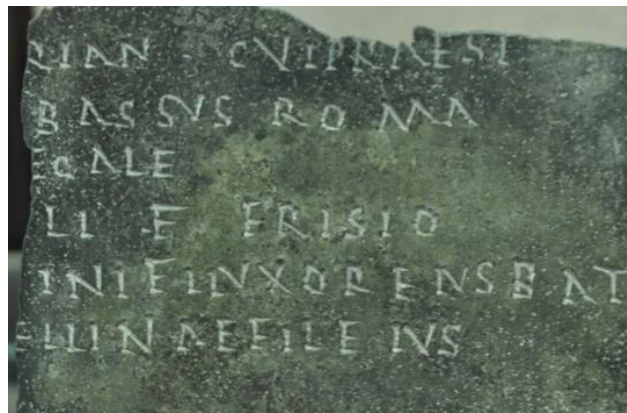
‘Zeg mij,’ zei hij, ‘is het waar dat u een Romeins burger bent?’

Paulus antwoordde: ‘Ja, dat is waar.’

De commandant keek een beetje uit de hoogte op Paulus neer.

‘Het is niet zo gemakkelijk om het Romeins burgerschap te krijgen. Ik heb veel geld moeten betalen om een Romein te worden.’

Paulus glimlachte in zijn baard terwijl hij antwoordde: ‘Ik hoefde er niets voor te betalen. Ik ben een Romein vanaf mijn geboorte.’



Bewijs van Romeins burgerschap.

De commandant kreeg een kleur en draaide zich om. Hij wilde een bevel geven om Paulus los te maken maar dat deden zijn soldaten al. Ze gaven hem zijn kleren terug en brachten hem naar binnen. De commandant had nog nooit eerder een gevangene gezien die zo kalm en zo rustig was. En nu wist hij nog niet wat die Paulus voor verkeers had gedaan en waarom die Joden zo kwaad op hem waren. Maar voor een verhoor? Daar stond op dit moment zijn hoofd niet naar. Morgen kwam er weer een dag....

Hoofdstuk 133

Lieve kleinkinderen,

Het is lang geleden dat ik examen voor de Mulo heb gedaan. Dat was eerst twee dagen lang schriftelijke examens en een paar maanden later één dag het mondelinge examen.

Eén van mijn slechtste vakken was Frans. Daar zou ik nooit een voldoende op halen....

Een paar weken voor dat mondeling examen zei een leraar tegen ons dat wanneer wij het handig aanpakten, wij elk mondeling examen dat slechts een half uur duurde, konden sturen. Met andere woorden, met onze antwoorden zouden wij onze examinatoren een bepaalde richting op kunnen sturen.

Bijna aan het einde van die lange dag vol met mondelinge examens kwam ik als laatste bij het tafeltje 'Frans'.

Ik was moe, de examinatoren waren moe en ze lieten mij praten in mijn beste schoolfrans dat bijzonder slecht was.

Op een gegeven moment vertelde ik: 'Quand je réussis, je reçois ' un vélo avec moteur, de ma mère.' (Wanneer ik slaag krijg ik een brommer van mijn moeder.)

'Et ton père?' vroeg de examiner. (En je vader?)

'Mon père, il est mort.' (Mijn vader, hij is dood)

Van schrik hebben de beide examinatoren het mij heel erg gemakkelijk gemaakt, met als eindcijfer een 6 op Frans.

Hoofdstuk 133 - Voor het Sanhedrin - Handelingen 23 : 1 - 11

De volgende ochtend wist de commandant van de Antoniaburcht na een kort verhoor wat de aanleiding was geweest van al dat trammelant op het tempelplein. Zo te horen was Paulus onschuldig. Hij had geen onbesneden Grieken in de tempel gebracht. Maar volgens de commandant was er meer aan de hand en dat wilde hij weten. En aan wie kon hij dat beter vragen dan aan het Sanhedrin, het hoogste rechtscollege van de Joden? Paulus was een Jood met het Romeins burgerschap. Zonder bewijs mocht hij niet veroordeeld worden. Als hij Paulus nu eens voor het Sanhedrin bracht? Als dat college Paulus veroordeelde, waarbij hij aanwezig was, dan had hij toch nog altijd de eindbeslissing.

De hogepriester Ananias glimlachte bitter toen hij van de Romeinen het bevel kreeg om het Sanhedrin samen te roepen. Zo ver was het dus gekomen dat de eerste de beste commandant van de Antoniaburcht het hoogste rechtscollege in Israël kon verplichten om samen te komen en om hem advies te geven. Want meer was het niet. Zoveel had hij wel begrepen. Zij mochten Paulus een verhoor afnemen en een vonnis vellen, maar dan hing het van de commandant af of het uitgevoerd werd, ja of nee. Een zitting van de Hoge Raad met een Romein in hun midden! Het was een schande voor het Sanhedrin. Maar weigeren kon hij niet....

Het was niet een vriendelijke hogepriester die de rechtszitting opende met een welkomstwoord aan een Romeinse commandant.

Daarna gaf hij direct het woord aan de commandant. Deze zei dat hij blij was dat het Sanhedrin hem wilde helpen om licht in deze duistere zaak te brengen. Voor hem als buitenstaander wat betreft godsdienstkwesties, wilde hij heel graag hun advies krijgen en daar zou hij ernstig rekening mee houden. De rechters bogen hun hoofden bij wijze van dank. Niemand kon hun gedachten lezen.



Paulus was een Jood met het Romeins burgerschap.

Paulus werd binnengebracht en het verhoor kon beginnen. Tot ergernis van de Joodse rechters had Paulus geen handboeien om.

Direct na de eerste vragen voelde de apostel Paulus dat het de rechters niet om de waarheid ging. Ze wilden hem ter dood veroordelen en niets anders. Dit had niets met eerlijke rechtspraak te maken. Eigenlijk had hij ook niet anders verwacht, maar pijnlijk was het wel. Vooral ook omdat hij zelf eens raadsheer van dit Sanhedrin was geweest. Hij kende alle voorschriften en alle regels. Het viel hem zwaar dit onrecht te moeten dragen en rustig antwoord te geven op de vragen die hem gesteld werden. Op het laatst kon Paulus zich niet meer inhouden en luid sprak hij boven het geroezemoes van stemmen uit: *'Mannen,*

broers, ik weet zeker dat ik doe wat God wil. Ik ben mijn hele leven al gehoorzaam aan God!’

De hogepriester wist niet wat hij hoorde. Dat was nu een Jood die zich beroepen had op het Romeinse recht. **Een verrader was hij!** Hoe durfde hij dit te zeggen tegen zijn rechters! Dat hij zich niet schaamde....

Kwaad zei de hogepriester tegen een bediende die naast Paulus stond: ‘Sla hem op zijn mond, zodat hij weet dat hij zich stil moet houden!’

De klap in zijn gezicht kwam hard aan. Maar erger dan de pijn was het onrecht dat hem hier aangedaan werd. Dit waren nu de leiders van zijn volk en een heidense officier zat erbij en keek ernaar.

Paulus had niet gehoord wie dat bevel gegeven had maar het moest één van de rechters zijn geweest.

Bitter viel Paulus uit: ‘*God zal jou slaan, jij witgekalkte muur!* Jij zit daar om te beslissen of ik mij wel aan de wet gehouden heb. Maar intussen zeg jij dat ze me moeten slaan. Dat mag ook **niet** volgens dezelfde wet!’

Het werd doodstil in de zaal. Zoiets was nog nooit eerder gebeurd. Dat een gevangene dit durfde te zeggen.... Witgekalkte muur. Daarmee bedoelde hij een witgepleisterd graf. Van buiten leek het mooi maar van binnen was het onrein en verrot.

Nadat hij een beetje bekomen was van de schrik zei één van de rechters: ‘Hoe durf jij de hogepriester van God uit te schelden!’

Paulus voelde dat hij te ver was gegaan. Hij antwoordde: ‘Ik wist niet, dat hij de hogepriester was. Dan had ik het niet gedaan. Er staat inderdaad in de heilige boeken geschreven: *Een leider van je volk mag je niet verwensen.*’

Het verhoor ging verder. Over die klap in het gezicht en over de vloekspreuk van Paulus aan het adres van de hogepriester werd niet meer gesproken. Zelfs geen woord meer over de kwestie van Grieken in Gods tempel. Het ging nu over de leer van Paulus, over hoe Paulus over de wetten van Mozes dacht en over de tempeldienst. De rechters van Israël spraken druk door elkaar heen terwijl ze Paulus met vragen bestookten. Er waren twee partijen, de Farizeeën en de Sadduceeën. Paulus kende hen en wist dat ze het totaal niet met elkaar eens waren. Handig maakte hij gebruik van hun meningsverschil.

‘Mannen, broers,’ riep Paulus luid, ‘ik ben een Farizeeër, net zoals mijn vader en mijn grootvader. En Farizeeërs geloven dat de doden zullen opstaan. Omdat ik dat dus ook geloof moet ik mezelf vandaag hier verdedigen.’

Paulus had niet verwacht dat hij, door dit te zeggen, deze beide partijen zo goed tegen elkaar uitspeelde. De Farizeeën vergaten hun haat tegen de apostel Paulus en de Sadduceeën gingen heftig te keer en eisten Paulus zijn dood.

Er ontstond in de rechtszaal een geschreeuw van jewelste en de Romeinse commandant wist niet meer wat hij van dit alles moest denken.



Heftige ruzie tussen Sadduceeën en Farizeeën.

Een aantal Sadduceeërs gingen staan en liepen op Paulus af net alsof ze hem ter plekke wilden vermoorden. Maar een paar jonge stoere Farizeeërs gingen voor Paulus staan en beschermden hem.

Eén van hen zei met stemverheffing: ‘Wij denken dat Paulus niets verkeers heeft gedaan! Misschien heeft wel een geest of een engel tegen hem gesproken! *Laten we toch alsjeblieft niet tegen God gaan vechten!*’

De Sadduceeën wilden deze woorden niet horen. Al luider schreeuwden ze. En al dichter naderden ze dreigend Paulus terwijl ze heftig met hun armen zwaaiden....

De commandant van de Antoniaburcht ging staan. Hij had het wel gezien. Dit geruzie van deze rechters was volkomen waanzin. Als dit nu rechtspraak was volgens de wetten van Mozes dan mochten de goden hem wel beschermen. Het was voor de gevangene Paulus niet eens meer veilig daar tussen al die ruziemakers. Hij wenkte een soldaat. Even later gingen de deuren van de rechtszaal open en een peloton soldaten kwam binnen.

‘Haal de gevangene bij de Joodse leiders vandaan en breng hem terug naar de kazerne,’ zei hij koel.

Hij keek hen na toen ze de rechtszaal verlieten. Joden, dacht hij verachtelijk. Aan het begin had hij hen toegesproken. Maar nu kon hij wel zonder woorden weggaan. Verontwaardigd over zoveel onrecht liep hij de deur uit. Buiten op het plein hoorde hij nog al dat geruzie van de vrome mannen van het Sanhedrin.

Die nacht lag Paulus moe en moedeloos op zijn slaapmat op de harde vloer van zijn cel. Wanneer zouden ze hem weer vrijlaten? Hij had menselijkerwijs gesproken zijn leven aan de commandant te danken. Maar zou die het durven wagen om hem vrij te laten? Hoe lang zou hij hier gevangen blijven? Weken,

maanden of nog langer? En hij wilde zo graag naar Rome om ook daar aan de mensen het evangelie van Jezus te vertellen. Maar hij was al een oude man. Hoe zou zijn toekomst eruit zien? Hij dacht terug aan wat er vandaag in de rechtszaal was gebeurd. Was het wel goed geweest dat hij de hogepriester vervloekt had? Eens had Jezus ook voor het Sanhedrin gestaan. Ook Hem hadden ze in het gezicht geslagen, maar Jezus had de hogepriester niet vervloekt.... En dan de discipel Stefanus. Toen was hij, Paulus ook één van de rechters geweest. Als er één persoon was die het Sanhedrin niet mocht vervloeken dan was hij het wel, Paulus van Tarsus....

Ineens was het licht in zijn cel en zag hij de Here Jezus staan, vlak naast zich. O God, dacht Paulus, wat gebeurt er nu? Daar hoorde hij de stem van Jezus: 'Houd moed Paulus. Je hebt in Jeruzalem het goede nieuws over Mij verteld. Dat moet je ook gaan doen in Rome.'



Paulus in zijn gevangeniscel.

Toen het weer donker in zijn cel was geworden voelde Paulus zich erg blij. Nog lang lag hij na te denken over wat Jezus tegen hem gezegd had. God had hem zijn kwaad vergeven en wilde hem nog gebruiken. Paulus wist niet hoe en wanneer hij de blijde boodschap van Jezus in Rome zou gaan vertellen. Maar hij ging naar de hoofdstad van de hele wereld! Misschien ging hij als een vrij man, samen met Lucas en de anderen. Maar misschien ook wel als een gevangene. Maar wat maakte dat uit? 'Als ik zwak ben, dan ben ik machtig', had hij een keer in één van zijn brieven geschreven. Nu was hij een zwakke oude man. Maar in Rome zou hij getuigen van Jezus..... Met een blijde glimlach om zijn mond viel hij in slaap.

Hoofdstuk 134

Lieve kleinkinderen,

Ook dit verhaal van hoofdstuk 134 gaat weer over Paulus. Paulus heeft in Jeruzalem een zuster wonen. Wat kan een zus veel voor jou betekenen. En hoe belangrijk de zoon van je zus voor jou kan zijn dat lees je in onderstaand verhaal uit de bijbel.

Lieve kleinkinderen, ik heb ook zussen. Zelfs drie. Mijn oudste zus vierde gisteren haar verjaardag. Al enkele jaren geven omie en ik haar op haar verjaardag een jaarabbonnement van het evangelisatieblad 'De Elisabethbode'. Vond zij altijd heel mooi. Maar enkele weken geleden zei ze voor de telefoon tegen me dat ze dat cadeau niet weer van ons wilde hebben.

'Want,' zei ze tegen mij, 'dat blad lees ik toch niet meer.'
Ja, met haar 84 jaar was ze daar te oud voor en de letters kon ze ook niet meer zo goed lezen en het blad zag er ook heel anders uit dan vroeger....

Een week later belde diezelfde zus mij heel enthousiast op.
'Eelke, heb je dat mooie verhaal in de Elisabethbode al gelezen?'
'Welk verhaal?'

'Nu, van dat heel arme jongetje dat op blote voeten voor die schoenenwinkel stond.'

'Nee Rommie, ik heb de Elisabethbode nog niet gelezen.'
'Nu, dat verhaal was zo mooi! Dat arme jongetje kreeg van een vreemde vrouw sokken en een paar nieuwe schoenen. En toen vroeg hij aan die mevrouw of zij de vrouw van God was, want hij had aan God om een paar nieuwe schoenen gevraagd en die kreeg hij nu van haar cadeau.'

Wij hebben dit jaar mijn oudste zus via internet maar een bos bloemen gestuurd. Zal ze 'De Elisabethbode' ook missen?

Hoofdstuk 134 - Het complot - Handelingen 23 : 12 - 33

Direct de volgende ochtend kwamen de Joden uit Asia bij elkaar om te overleggen wat er nu moest gebeuren. Hun plan was mislukt. In plaats dat Paulus nu dood was, zat hij veilig opgeborgen bij de Romeinen in de Antoniaburcht. Paulus had zich beroepen op zijn Romeins staatsburgerschap. *Het was duidelijk: hij was een verrader, een vijand van het volk Israël.* En zo iemand durfde zich nog Jood, ja zelfs een Farizeeër te noemen! Ze hadden hem direct een mes tussen zijn ribben moeten steken.... Maar misschien was het

nog niet te laat. Als de hogepriester nu eens aan de commandant van de Romeinse soldaten vroeg om Paulus nog een keer voor het Sanhedrin te brengen en dat ze hem dan onderweg daarnaartoe een mes in zijn rug staken, dan waren alle problemen opgelost.

Ze werkten hun plan uit. Er waren zelfs veertig mannen die deze moord op Paulus wilden uitvoeren. In het diepste geheim legden ze de eed af dat ze niet zouden eten en drinken voordat Paulus dood zou zijn.... De hogepriester en zijn vertrouwelingen die ook ingelicht werden hadden geen bezwaar. Natuurlijk wilde de hogepriester meewerken aan zo'n goede daad. Met de vijand van God en Zijn tempel mocht men geen medelijden hebben. Ze konden er zelfs op vertrouwen dat de Allerhoogste hun onderneming zou zegenen. Morgenvroeg zou de hogepriester naar de commandant gaan en ze konden er zeker van zijn dat Paulus nog voor de middag naar de tempel zou worden gebracht. Of hij daar ooit zou aankomen? Dat was natuurlijk een andere vraag!

Terwijl die dag veertig Joodse mannen zich klaar maakten voor hun aanslag op Paulus was de Heer al lang bezig om zijn dienstknecht Paulus te redden van een moordaanslag. Een geheim bewaren? Hoe meer mensen daar vanaf weten hoe moeilijker dat wordt.... Wisten aan het einde van de dag alle vrome Joden in Jeruzalem wat er de volgende morgen stond te gebeuren? En wie wisten daar nog meer van?

In het diepste geheim kreeg ook een neefje van Paulus het te horen. Hij schrok vreselijk. Morgenvroeg zou er een moordaanslag gepleegd worden op zijn oom Paulus! De broer van zijn moeder. Oom Paulus die zo geweldig mooi van Jezus kon vertellen. Een laffe moordaanslag op zijn oom.... Maar dat mocht niet gebeuren! **Zo jong als hij was wist hij wat hij moest doen.** Zo vlug mogelijk naar de gevangenis gaan en het zijn oom vertellen.



Zo jong als hij was wist hij wat hij moest doen.

De wachtcommandant vond het goed dat de neef van Paulus zijn oom een bezoek bracht. Paulus schrok niet eens toen hij van de moordaanslag op hem hoorde. Maar hij stuurde zijn neef wel direct door naar de centurio. En de centurio bracht hem naar de commandant die hem meenam naar een plek waar niemand hen kon horen.

Toen vroeg hij: 'Wat kom jij mij vertellen?'

De neef van Paulus antwoordde: 'De Joodse leiders zullen u morgen vragen om Paulus naar hen toe te brengen. Dat hebben ze afgesproken. Ze zullen bij u net doen alsof ze beter willen uitzoeken wat mijn oom Paulus verkeerd heeft gedaan. Maar u moet hen niet geloven want er staan meer dan veertig mannen klaar om oom Paulus onderweg te vermoorden. Ze hebben plechtig beloofd niets te eten of te drinken voordat zij hem vermoord hebben. Ze wachten alleen nog op het moment dat u oom Paulus komt brengen. Dan vallen ze aan.'



Veertig mannen willen mijn oom Paulus vermoorden.

De commandant geloofde direct wat het neefje van Paulus hem vertelde. Dit was nu net weer iets voor die fanatieke Joden. Een laffe moord op een onschuldige man. Ernstig zei hij: 'Ik ben blij dat je bij mij gekomen bent. Maar, zeg tegen niemand, zelfs niet tegen je moeder dat je dit aan mij verteld hebt.'

Hij keek de jongen na zoals die daar over het plein liep. Zulke Joden moesten er wat meer zijn en wat minder van die van het Sanhedrin! Wat moest hij nu morgen zeggen tegen die 'hoge heren' van het Sanhedrin? Hij had geen bewijs. En als hij hun naar het waarom vroeg zouden ze rustig tegen hem liegen.

Natuurlijk kon hij voldoende soldaten meegeven om Paulus te beschermen. Maar die aanslag zouden ze wel doen met als gevolg een groot oproer. Er was maar één oplossing: Paulus moest voor morgenochtend de stad uit zijn. Ja, en dan zou hij zou net alsof hij van niets wist. Wanneer hij komende nacht Paulus naar Caesaréa stuurde, naar Felix dan was Paulus veilig. Hij ging naar de kazerne en riep twee centurio's bij zich.

‘Vanavond om negen uur moeten er vierhonderd soldaten klaarstaan om naar Caesaréa te gaan. Tweehonderd moeten gewapend zijn met speren. Houd ook tachtig ruiters klaar en zorg voor een paard waar Paulus op kan rijden. Breng Paulus veilig naar Felix, de bestuurder van deze provincie. Het voetvolk gaat mee tot Antipatris en gaan dan weer terug. De ruiters brengen Paulus verder. Ik geef jullie een brief mee voor Felix. Die ga ik nu schrijven.’

Hij wenkte met zijn hand en ze konden gaan. Hij was blij dat hij ‘het probleem Paulus’ kon overdragen aan Felix. Die moest deze zaak van de ‘vrome’ Joden en die vreemde apostel Paulus maar afhandelen. In zijn brief zou hij duidelijk uit laten komen dat volgens hem Paulus onschuldig was en ook dat hij een Romeins burger was. Dat hij eerst gedacht had dat Paulus een Sicariër was en dat hij hem zonder verhoor had willen laten geselen dat hoefde Felix niet te weten.

Toen hij de brief klaar had las hij hem nog een keer hardop voor.

‘Claudius Lysias groet de hoogedele proconsul Felix.

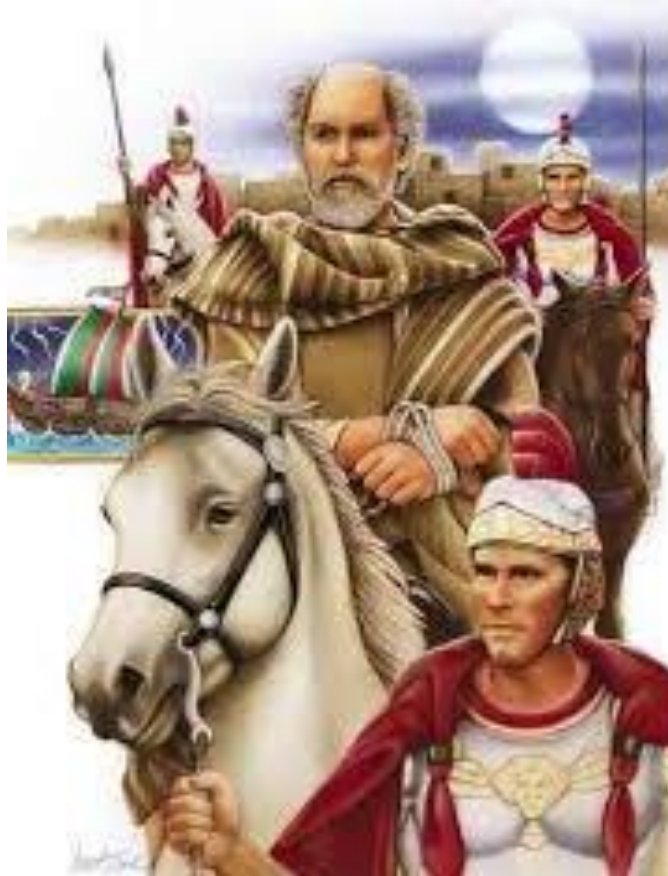
Deze man was gevangengenomen door de Joden. Ze wilden hem doden. Maar toen ik hoorde dat hij een Romein was heb ik hem met mijn soldaten gered. Ik was maar net op tijd. Ik wilde weten waarvan zij hem beschuldigden. Dus bracht ik hem naar de Joodse leiders. Daar merkte ik dat ze ruzie hadden over hun godsdienstwetten.

Maar daar staat geen doodstraf op. Je hoeft er zelfs de gevangenis niet voor in. Daarna hoorde ik van een geheim plan om deze man Paulus te doden. Daarom stuur ik hem nu naar u. De mensen die hem beschuldigen zal ik ook naar u toesturen. Dan kunnen ze hun klachten bij u indienen.’

Zorgvuldig zette hij zijn zegel onder de brief en bracht die naar de commandant van het paardenvolk. Dit was goed zo. Als hij Paulus nu zou vrijlaten zouden de Joden hem vermoorden en dat kon het zelfs uitlopen op een groot oproer.

Die avond op de vastgestelde tijd stonden de soldaten klaar voor vertrek. Terwijl de commandant nog een keer naar Paulus keek gaf hij zijn laatste orders. Daar zat de gevangene op zijn paard tussen zoveel ruiters die hem moesten beschermen. Meer dan vierhonderd soldaten om slechts één vermoeid oud mannetje te beschermen... Joden!

Toen glimlachte hij. Wat zouden de Joodse leiders morgen op hun neus kijken, wanneer Paulus niet meer in Jeruzalem was.



*Meer dan vierhonderd soldaten om slechts één vermoeid
oud mannetje te beschermen.*

Reeds vroeg in de ochtend was de hogepriester met enkele van zijn vertrouwelingen in het paleis van de commandant. Heel vriendelijk vroegen ze hem om Paulus naar de tempel te brengen voor nader onderzoek. Ja, het was de vorige keer helemaal mis gegaan maar de commandant kon er zeker van zijn dat het deze keer helemaal goed zou verlopen. Ja, het was zeker! Zij zouden er voor zorgen dat Claudius Lysias van hen een vonnis kreeg wat betreft zijn gevangene Paulus.

De commandant trok een zeer verbaasd gezicht. Wat jammer nu. Dit wist hij niet. Hij had heel graag zijn medewerking willen verlenen. Maar gisteravond was de gevangene op transport gesteld naar Caesaréa. Ja, naar proconsul Felix. Maar weet je wat? Zij konden ook naar Caesaréa gaan en daar aan Felix advies geven. Hij had al naar Felix geschreven dat zij bij hem zouden komen. De commandant glimlachte vriendelijk maar hij zag dat hun gezichten wit wegtrokken van kwaadheid. **Alles wat zij gedacht hadden, maar dit niet!** Ze stamelden een paar woorden tot afscheid. Buiten gekomen spuugden ze hun gal over de Romeinen en vooral over Claudius Lysias, de commandant van de Antoniaburcht.

Maar voor de veertig Joodse mannen die klaar stonden om Paulus te vermoorden was dit bericht dat Paulus niet naar de tempel zou komen vele malen erger dan voor de hogepriester en zijn vrienden. *Al hun plannen waren vergeefs geweest en die verrader was ontkomen.* En binnenkort zou hij natuurlijk weer vrij zijn....

Met grote schrik beseften ze dat ze met dure eden gezworen hadden niet te zullen eten en drinken voordat Paulus dood was. Maar dat betekende zelfmoord. En dat mocht volgens de wetten van Mozes niet. Er zat niets anders op, ze moesten naar de priester in de tempel. Hij kon met dure offers hun beloften ongedaan maken. Maar het allerergste was dat hun plan mislukt was. De commandant moest er vanaf geweten hebben.... Dat kon niet anders.

Die ochtend reed Paulus in de gloeiend hete zon over de stoffige wegen naar Caesaréa. Zijn lichaam voelde pijnlijk aan. Hij was een gevangene die geboeid op een paard reed. Maar diep inwendig was hij blij. Hij hoorde nog de stem van Jezus in zijn cel in de gevangenis. Hij moest naar Rome om ook daar het blijde nieuws van Jezus te vertellen. Nu al was God bezig om Zijn belofte waar te maken. Deze vreemde reis naar Caesaréa was niets anders dan het begin van zijn vierde zendingsreis. Paulus glimlachte. God, de Almachtige gaf hem een lijfwacht van tachtig zwaar bewapende Romeinse soldaten..... Dit moesten Lucas en zijn andere vrienden eens weten!

Hoofdstuk 135

Lieve kleinkinderen,

Kennen jullie het spreekwoord: 'De mens wikt, maar God beschikt?'

Wikken betekent nadenken en aarzelen en dan wel plannen maken voor de toekomst. Dat kunnen mooie, goede plannen zijn, maar ook heel slechte!

*Als ik de krant lees, kijk en luister naar het Journaal op de televisie, dan word ik vaak bang voor de toekomst. Ja, vooral bang voor **jullie** toekomst!*

Ook mijn vader en moeder maakten zich vroeger zorgen over de toekomst. Mijn vader was op 10 mei 1940 soldaat op de Afsluitdijk. Hij moest daar vechten tegen de Duitsers.

Hoe zag zijn toekomst eruit? Zou hij de oorlog overleven? Hoe was de toekomst van zijn vrouw en hun kinderen? Heel angstig op dat moment.

Mijn geschiedenisleraar op de Kweekschool in Dokkum leerde ons dat menselijkerwijs gesproken Hitler met zijn goddeloze Naziepartij de Tweede Wereldoorlog had moeten winnen.

Maar....., de mens wikt, en God beslist.

De mens maakt plannen, goede of slechte, maar of het ook gebeurt?

Ik las op internet de volgende zin, waarin omie en ik geloven: Hoe groot en machtig is God en hoe wonderlijk zijn Zijn wegen!

Nee, wij begrijpen niets van Gods wegen. Helemaal niets van al die waarom-vragen in ons leven. Maar wij zijn ook maar mensen.....!

Hoofdstuk 135 - Voor Felix - Handelingen 23 : 34 - 35
Handelingen 24

Proconsul Felix begreep het allemaal niet zo goed. Tachtig ruiters die de binnenplaats van zijn paleis opreden met de gevangene Paulus in hun midden. Lysias had de beveiliging van die ene gevangene wel heel goed geregeld: een hele afdeling ruiters voor slechts één gevangene en ook nog wel voor een Jood. Maar toen hij de brief van commandant Lysias uit Jeruzalem gelezen had werd hem alles duidelijk. Deze oude Jood in zijn schurftige mantel was dus een Romeins burger. En het volk van Jeruzalem wilde hem ten koste van alles dood hebben. Maar misschien had Lysias wel gelijk en was deze gevangene onschuldig.

Hij, Felix mocht wel oppassen.... Het was best mogelijk dat deze gevangene machtige vrienden in Rome had die hem op afstand beschermden.

Daarom liep hij naar Paulus toe en vroeg: 'Uit welke provincie komt u?'

De apostel antwoordde: 'Uit Cilicië, heer.'

Felix knikte. Dus toch een man uit een afgelegen provincie die toevallig het Romeins burgerschap had!

'Goed,' zei hij uit de hoogte, 'zodra de Joden die u beschuldigen hier zijn zal ik u verhoren.'

Felix riep een centurio en liet Paulus wegbrengen.

Paulus hoefde niet lang te wachten. Reeds vijf dagen later waren ze er al. De hogepriester uit Jeruzalem in vol ornaat met een paar vrienden. Ze hadden ook een advocaat meegenomen. Zijn naam was Tertullus en hij had zich gespecialiseerd in het Romeins recht. Hij liet zich duur betalen. Maar als deze advocaat Felix zover kon krijgen dat hij Paulus veroordeelde dan was dat een goede investering geweest.

Een dag later was het zo ver. Felix liet Paulus uit de gevangenis halen en gaf Tertullus in de rechtszaal als eerste het woord. Deze maakte een diepe buiging en daarna klonk luid, bijna dwingend zijn stem door de grote zaal.

‘Geachte heer Felix, dankzij u is er al lange tijd vrede in ons land. U neemt beslissingen die goed zijn voor ons volk. Dat weten wij en daar zijn wij u heel dankbaar voor. Wilt u vandaag zo vriendelijk zijn om een ogenblik naar ons te luisteren? Ik zal het kort houden.’



Advocaat Tertullus spreekt....

Felix keek met grote ogen naar deze geleerde spreker. Het was volgens de regels van de kunst dat een advocaat zijn toespraak begon met een compliment te maken aan het adres van de rechter, *maar dit klonk bijna al te mooi*. Wanneer had hij de Joden ooit een reden gegeven om hem dankbaar te zijn? Deze advocaat hield hem toch niet voor de gek?

Maar Tertullus, alsof hij niets bijzonders had gezegd ging al weer rustig verder. ‘Geachte heer Felix, wij hebben gemerkt dat deze Paulus, uw gevangene heel gevaarlijk is. Ja, zo gevaarlijk als een besmettelijke ziekte. Want hij zorgt ervoor dat Joden overal in de wereld in opstand komen. Hij is de leider van de Nazoreeërs. Hij heeft geprobeerd om de tempel in Jeruzalem onrein te maken. Maar toen hebben wij hem opgepakt. U moet hem nu zelf maar vragen stellen. Dan zult u merken dat onze beschuldigingen waar zijn.’

De hogepriester en zijn vrienden gingen staan en riepen naar Felix dat Tertullus de waarheid gesproken had. Heftig riep de hogepriester: **‘Hij heeft de doodstraf verdiend!’**

Felix wenkte met zijn hand dat iedereen stil moest zijn. Hij was niet van plan om deze Joden zo maar hun zin te geven. Hij was toch al niet zo gediend van dat trotse Jodenvolk. En bovendien, *deze gevangene was een Romeins burger*. Felix had de aanklacht van Tertullus gehoord en hij was benieuwd naar de verdediging van Paulus.

‘U mag zich verdedigen,’ zei hij tegen Paulus.

Weer stond Paulus tegenover zijn felle vijanden. Eerst op het tempelplein en een dag later in de grote zaal van het Sanhedrin. Maar deze keer vergat Paulus niet dat het om zijn leven ging en dat hij voor zijn recht op moest komen. De beide vorige keren had hij alleen van Jezus verteld. Maar nu sprak hij kort en bondig als een rechtsgeleerde die de argumenten van zijn tegenpartij weerlegde.

Paulus zei: ‘Geachte heer Felix, ik ben blij dat ik mezelf bij u mag verdedigen. U spreekt al heel lang recht over mijn volk. Daarom vertrouw ik op uw oordeel. De dingen die Tertullus over mij zegt zijn niet waar! Ik ben pas twaalf dagen geleden naar Jeruzalem gekomen om God in de tempel te eren. Dat kunt u gemakkelijk controleren. Ik heb in Jeruzalem met niemand een discussie over het geloof gehad. Ik heb ook geen opstand veroorzaakt in de tempel en ook niet in de synagoge of ergens anders in de stad. Tertullus en de Joodse leiders hebben dus **geen bewijs** voor hun beschuldigingen!

Tertullus noemde mij een Nazoreeër, maar ik noem mijzelf een christen. En als christen vereer ik de God van onze voorouders. Ik geloof in alles wat er in de wet van Mozes en in de boeken van de profeten staat. Net zoals de andere mensen hier verwacht ik dat de doden weer zullen leven. God zal de goede en de slechte mensen laten opstaan uit de dood. Daarom probeer ik altijd goed te leven en te doen wat God wil.

Ik ben lang uit Jeruzalem weggeweest. En ik kwam terug om geld te brengen aan de arme mensen van mijn volk. Ook wilde ik offers brengen in de tempel. Daar was ik mee bezig toen een paar Joden uit Asia mij zagen. Zij zouden eigenlijk hier moeten zijn om mij te beschuldigen. *Maar dat kunnen ze niet, want ik heb niets verkeerd gedaan!* Ik had mij bij de ingang van de tempel gewassen en er was absoluut geen ruzie of onrust. Toen moest ik bij de Joodse leiders komen. Ook zij konden mij nergens van beschuldigen. Ik heb wel gezegd dat ik geloof dat overleden mensen uit de dood zullen opstaan. Dat is de enige reden waarvoor ik me moet verdedigen. Misschien zijn ze daar boos om. Deze leiders waren erbij. Laten zij maar zeggen wat ik verkeerd heb gedaan.’

Toen Paulus weer was gaan zitten durfde niemand meer het woord te nemen, ook advocaat Tertullus niet. Proconsul Felix ging staan. Hij wist genoeg. De commandant Lysias in Jeruzalem had gelijk. Deze gevangene was onschuldig. Paulus zou nu vrijgelaten moeten worden. Maar wanneer Felix dat deed dan kreeg hij erg veel vijanden in Jeruzalem en dat moest maar niet. Er waren nu al

genoeg klachten over hem bij de keizer in Rome binnengekomen. Daar moesten maar geen beschuldigingen meer bij.... En bovendien, hoorde hij niet zoiets als over een collecte voor arme mensen? Zouden die Nazoreeërs weer een collecte houden om hun grote leider vrij te kopen? *Zo 'n mooie kans kon hij niet laten liggen....*

‘Ik zie,’ zei Felix koel, ‘na alles wat ik gehoord heb geen reden om nu een vonnis uit te spreken. Ik wil eerst meer informatie van de commandant Lysias in Jeruzalem. De zaak wordt aangehouden tot hij hier op bezoek komt.’

En met deze uitspraak kon de delegatie uit Jeruzalem heengaan, terug naar huis. Hun plan was weer mislukt. Er was één troost: Paulus was nog niet vrijgelaten, en het kon heel lang duren voordat de commandant Lysias naar Caesaréa zou gaan. Misschien zou Felix hem wel vergeten en kwam Paulus nooit weer vrij.... Maar ook dat ging anders dan de vrome Joden hadden gedacht.

De proconsul gaf opdracht dat Paulus het in de gevangenis zo goed mogelijk moest hebben: geen boeien en geen cel. Nee, Paulus kreeg zelfs een eigen kamer waar hij alle dagen zijn vrienden mocht ontvangen. En ze mochten hem alles brengen wat ze maar wilden: eten, drinken, kleding en boeken.

Een paar dagen later moest Paulus weer voor Felix verschijnen. Felix was met zijn jonge vrouw Drusilla naar de gevangenis gegaan omdat vooral Drusilla Paulus graag wilde zien. Zij had al zoveel over hem gehoord. Nu wilde ze wel eens met hem kennismaken. Deze Paulus was een Jood die tegelijk ook burger-van-Rome was. Hij was een geleerde die het met de Nazoreeërs hield. Nu dan moest deze gevangene Paulus wel een heel bijzonder iemand zijn. En Paulus zou wel blij zijn dat zij, de man van Felix, met hem wilde praten. Zij zou voor Paulus bij haar man een goed woordje kunnen doen....

Deze Drusilla, dochter van koning Herodes Agrippa en nog maar zestien jaar oud had al veel in haar jonge leven meegemaakt. Eerst zou ze trouwen met een heidense prins. Maar omdat die zich niet wilde laten besnijden was dat huwelijk overgegaan. Later was ze getrouwd met een koning die trouwens ook niet besneden was. Bij hem was ze weggelopen en nu leefde ze als de vrouw van Felix.

Deze Drusilla, dochter van koning Herodes Agrippa en nog maar zestien jaar oud had al veel in haar jonge leven meegemaakt. Eerst zou ze trouwen met een heidense prins. Maar omdat die zich niet wilde laten besnijden was dat huwelijk overgegaan. Later was ze getrouwd met een koning die trouwens ook niet besneden was. Bij hem was ze weggelopen en nu leefde ze als de vrouw van Felix. Felix en Drusilla luisterden nieuwsgierig naar het ‘wonderverhaal’ van Jezus van Nazareth. Jezus, de Messias die aan het kruis gestorven is en na drie dagen weer is opgestaan uit de dood. En op de laatste dag van deze wereld zal

En op de laatste dag van deze wereld zal Hij terugkomen op deze aarde en rechtspreken over alle mensen. *Ja, over de levenden en over de doden.*



Felix en Drusilla luisterden nieuwsgierig naar Paulus.

Maar Felix werd bang en daarom hij zei hij tegen Paulus: ‘Ga nu maar weer terug naar jouw kamer. Als ik nog eens tijd heb zal ik je weer laten roepen.’ Ook Drusilla keek Paulus na. Wat een bijzondere man was deze Paulus. Ze geloofde wel geen woord van wat hij over Jezus vertelde, maar toch.... Ja, ze wist dat deze man in de gevangenis gelukkiger was dan zij met haar man Felix in hun mooi paleis.

En Felix? Was het van hem wel verstandig geweest dat hij hier samen met Drusilla was geweest? Bij die Paulus die tegen hen gezegd had dat zij goed en eerlijk moesten leven. Stel je voor dat Drusilla naar hem luisterde en terug zou gaan naar haar wettige man. Daar moest hij niet aan denken.... Vreemd, toch luisterde hij liever naar deze gevangene die hem de waarheid zei, dan dat hij naar die advocaat Tertullus. Die advocaat met zijn overdreven vriendelijke praatjes. Alleen Drusilla. Zij moest maar niet weer met die Paulus gaan praten....

Geregeld liet Felix Paulus bij zich komen. Ze spraken lang en ernstig met elkaar. Steeds werd het Felix duidelijker dat deze eenvoudige Jood met zijn wrede werkmanshanden een groot man was. Paulus vertelde hem van Jezus. Maar Felix wilde zijn leven vol met corruptie en andere verkeerde praktijken niet veranderen. Hij kon geen afstand doen van zijn ambt, zijn eer, zijn geld en helemaal niet van zijn Drusilla. Felix wist al lang dat Paulus onschuldig was.

Maar toch liet hij hem niet vrij. Steeds had hij nog hoop dat de vrienden van Paulus met veel geld bij hem zouden komen om Paulus vrij te kopen.



Voor een zak met geld zou Felix zijn gevangene Paulus vrijlaten.

Zo gingen de weken en maanden voorbij. Twee lange jaren al verbleef Paulus in het paleis van Felix. Zou hij ooit nog in Rome van Jezus mogen vertellen? Als Jezus het niet zelf tegen hem gezegd had dan had Paulus het niet meer kunnen geloven.

En toen kwam er ineens een nieuwe kans. Felix werd teruggeroepen naar Rome en moest zich verantwoorden voor de keizer. Paulus hoopte dat hij nu vrijgelaten zou worden, maar dat gebeurde niet. Nee, vooral van de Joden in Jeruzalem waren er bij de keizer zoveel klachten over Felix binnengekomen dat hij het niet aandurfde om Paulus vrij te laten. Wat zouden de Joden in dat geval wel niet tegen de keizer zeggen? Felix ging en werd opgevolgd door Porcius Festus. Alleen om de Joden in Jeruzalem een plezier te doen liet Felix Paulus achter, in de gevangenis.

Dit was een bittere teleurstelling voor Paulus. Maar hij wist dat God het goed met hem zou maken, op Zijn tijd.

Zou hij als een gevangen man zijn reis naar Rome moeten maken?

Hoofdstuk 136

Lieve kleinkinderen,

Jullie weten toch dat omie en ik vroeger een groot pleeggezin hadden? Graag had omie een keer een baby willen opvangen. Maar van de Centrale voor de Pleegzorg hebben wij die nooit gekregen. Wel kinderen vanaf de leeftijd van zeven jaar. Ja, die kinderen moesten eerst erg wennen in ons pleeggezin waar

duidelijke regels waren. Dat waren ze niet gewend. Niet voor niets waren deze kinderen door de politie bij hun eigen ouders weggehaald. Het waren allemaal O.T.S. kinderen. Dat betekent dat ze door de rechter onder toezicht waren gesteld.

Deze pleegkinderen waren gewend om voor zichzelf te zorgen. Door hun ouders waren ze aan hun lot overgelaten. Ze kregen thuis geen liefde, geen opvoeding en ook niet altijd voldoende te eten.

In ons pleeggezin vonden ze het in het begin maar vreemd.

‘De politie is je vriend? Nee, dat was je vijand!’

*Weten jullie wat deze pleegkinderen heel goed konden? Jullie omie en mij tegen elkaar uitspelen. Wat je bij de één niet kreeg, dat probeerde je bij de ander **wel** te krijgen! Ze hadden niet anders geleerd, wisten niet beter. Kregen ze van omie geen ijsje omdat ze al een ijsje hadden gehad, dan kwamen ze bij mij met de vraag of ze een ijsje mochten. Het was zulk warm weer en ze hadden nog niets gehad.*

Heel snel kwam er in ons pleeggezin een nieuwe regel bij. Op al jullie vragen aan oom Eelke zegt hij: ‘NEE!’ Alleen wanneer tante Zwanny erbij is kan oom Eelke jullie toestemming geven voor een ijsje of voor iets anders.

‘En als tante Zwanny niet thuis is?’

‘Nu, dan wachten jullie maar even tot oom Eelke jullie zelf iets lekkers geeft. Hij vergeet jullie heus niet.’

Hoofdstuk 136 - Voor Festus - Handelingen 25 : 1 - 12

De nieuwe proconsul Porcius Festus was eerlijker, ja rechtschapener dan zijn voorganger Felix. Hij was meer rechte doorzee en liet zich niet omkopen. Maar waar Felix in veel zaken te kort was geschoten kon hij dat niet in één keer weer goed maken. Van de keizer had hij opdracht gekregen om de Joden zo veel mogelijk ter wille te zijn. Maar hij kende de Joodse godsdienst niet en van de wetten van Mozes had hij nog nooit gehoord. Het enige dat hij wist was dat Judea een erg moeilijke provincie was om te besturen.

In Caesaréa aangekomen had hij het dossier van Paulus gelezen. Maar hij begreep er niet veel van. Commandant Lysias vond Paulus onschuldig maar had hem niet vrijgelaten. En Felix wist dat Paulus een Romeins burger was, maar hield hem zonder vonnis twee jaar lang gevangen. Maar Paulus had in de gevangenis alle vrijheid en mocht iedereen ontvangen die hij maar wilde. En dat allemaal terwijl de Joden, Paulus zijn eigen volk, alles in het werk stelden om Paulus ter dood veroordeeld te krijgen. Hoe moest hij hier ooit wijs uit worden? Wat stak hier allemaal achter?

Drie dagen na zijn aankomst in Caesaréa ging Festus al op reis naar Jeruzalem. Hij was er nog maar nauwelijks of de mannen van het Sanhedrin spraken hem aan over de gevangene Paulus. Ze probeerden hem te overtuigen dat Paulus de Joodse wetten had overtreden en dat alleen de Hoge Raad over hem een oordeel kon vellen. En of Festus nu zo vriendelijk wilde zijn om Paulus naar Jeruzalem te laten overbrengen. Dat hadden ze ook al aan Felix gevraagd, maar die had dat geweigerd. Maar Felix geloofde wel dat Paulus schuldig was want anders had hij hem niet twee jaar lang in de gevangenis opgesloten.

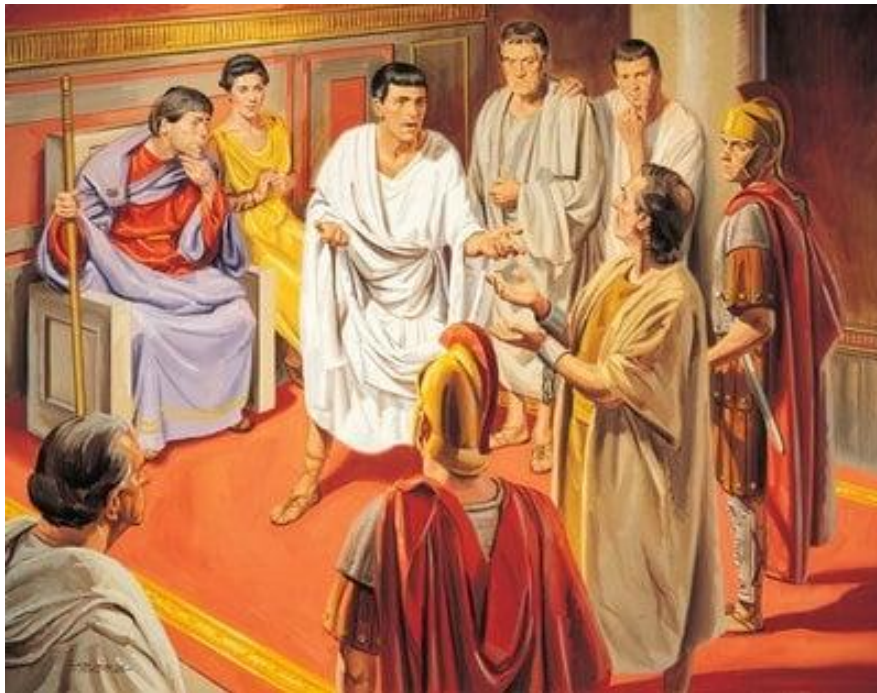
De vrome mannen glimlachten vriendelijk, maar ondertussen wachtten ze in grote spanning op het antwoord van Festus. Als hij ja zou zeggen en de verrader werkelijk naar Jeruzalem zou komen dan wisten zij wel wegen te bewandelen zodat die Paulus nooit in de rechtbank zou aankomen. En waarom zou Festus niet op hun verzoek ingaan? Elke nieuwe proconsul wilde graag bij het Sanhedrin in een goed blaadje komen. En van hun moordplannen kon hij niet weten.

Maar proconsul Porcius Festus die trouwens geen idee had van hun felle haat tegen Paulus dacht er niet aan om aan hun verzoek tegemoet te komen. ‘De gevangene is een burger-van-Rome,’ antwoordde hij koel. ‘Hij zit gevangen in Caesaréa en daar blijft hij. Ik ga trouwens zeer binnenkort terug. Als jullie Paulus van iets willen beschuldigen kom dan maar met mij mee en in mijn eigen rechtszaal in Caesaréa moeten jullie mij maar precies vertellen wat voor kwaad hij allemaal heeft gedaan.’

Tien dagen later ging Festus terug naar zijn hoofdstad Caesaréa en inderdaad, in zijn gevolg reed een deputatie uit Jeruzalem mee. In Caesaréa hoefden ze niet eens lang te wachten want een dag later vond de rechtszitting al plaats. Terwijl Paulus werd binnengebracht zat Festus streng op zijn rechterstoel. Maar deze eerste rechtszitting van Festus verliep toch iets anders dan hij zich had voorgesteld. Toen de vrome Joden Paulus zagen begonnen ze direct al luid schreeuwend Paulus van alles en nog wat te beschuldigen. Festus begreep er niets van. Hoe moest hij hiermee omgaan? Wilden deze barbaren hem de leiding uit handen namen? Maar hen nu direct heel streng aanpakken durfde hij nog niet. Zo was dus nu dit Jodenvolk! En dit waren ook nog de leiders.... Dit was vele malen erger dan hij zich had voorgesteld. Ze schreeuwden Paulus zelfs beschuldigingen naar zijn hoofd die helemaal niet in zijn dossier stonden. Streng riep Festus om stilte en gaf Paulus het woord. ‘Ik heb niets gedaan tegen de Joodse wet of tegen de tempel of tegen de keizer,’ zei Paulus heel nadrukkelijk. ‘En als dat wel zo is laten ze dan met bewijzen komen!’

Festus keek van de één naar de ander. Nee, deze gevangene kon geen misdadiger zijn. Daarvan was hij overtuigd. Maar om de Joden nu tegen zich in

het harnas te jagen, dat ging hem ook te ver. Plotseling dacht hij dat hij een oplossing had.



De vrome Joden uit Jeruzalem beschuldigen Paulus.

Hij keek Paulus strak aan en zei: ‘Paulus, ik stel voor dat je met mij meegaat naar Jeruzalem. Dan kunnen de Joodse leiders daar over je beslissen.’

Paulus wist niet wat hij hoorde.... Dit viel hem erg tegen van een man als Festus. Als hij hiermee akkoord zou gaan dan was hij verloren. Ze zouden gewoon een groep Sicariërs, van die dolkmannen inhuren en hem onderweg laten vermoorden. Begreep Festus dat niet of wilde hij hem gewoon opofferen enkel en alleen om de Joden een plezier te doen?

Terwijl de vrome Joden heftig van ja knikten ging Paulus vlak voor Festus staan en zei luid: ‘Ik ben een Romein. Een Romeinse rechter moet over mij oordelen. En ik heb de Joden geen kwaad gedaan. Dat weet u ook! Stel dat ik een ernstig misdaad had gepleegd, dan zou ik begrijpen dat ik gedood zou moeten worden. Maar iedereen weet dat de beschuldigingen tegen mij niet waar zijn. Daarom mag u mij niet aan de Joden overdragen. *Nee, ik wil dat de keizer mijn zaak beoordeelt!*’

De mannen van het Sanhedrin beten op hun tanden. Nu kon iedereen zien dat Paulus niet meer bij hen, bij het volk van de Joden hoorde. Hij weigerde om voor zijn eigen rechters te staan. Hij deed een beroep op de keizer! Eén troost, dachten ze bitter: deze keizer Nero was geen gemakkelijk persoon. En onderweg naar Rome kon hem ook nog van alles overkomen. Maar zou hij wel naar Rome gaan? Want had hij met zijn verzoek om naar de keizer te gaan proconsul Festus niet erg beledigd! Door dit te zeggen had hij in wezen tegen Festus gezegd: u doet mij onrecht. Ik wil een andere, een betere rechter dan u bent!

Je kon het aan Festus zien. Hij had een hoogrode kleur gekregen. Paulus had hem tegen de schenen geschopt. Festus ging nu eerst met zijn raadsheren overleggen. Wie weet wat er nu ging gebeuren. De raadsheren zouden er wel iets op vinden om zijn beroep op de keizer af te keuren. Wie weet kwam Paulus toch nog in Jeruzalem....



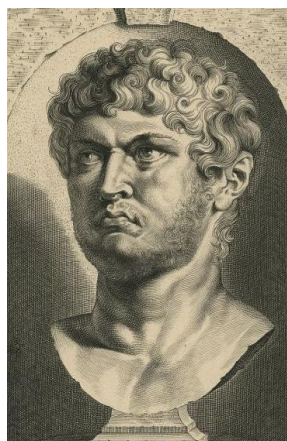
‘Als Romeins staatsburger wil ik dat de keizer mijn zaak beoordeelt!’

Porcius Festus leek in dezen niets op zijn voorganger Felix. De woorden van Paulus mochten hem dan pijn hebben gedaan maar daarom weigerde hij zijn verzoek nog niet. Het was waar. Hij had voorgesteld om Paulus naar Jeruzalem te brengen enkel en alleen om de Joden en plezier te doen. Als hij dit alles van tevoren geweten had dan had hij het anders gedaan. Maar Paulus had toch ook wel een beetje kunnen meewerken! Hij was toch wel in staat om met zijn soldaten Paulus te beschermen voor de aanslagen van de Joden! En nu moest hij naar Rome! Wat zouden ze daar zeggen wanneer hij een gevangene naar hen stuurde die onschuldig was? Maar nu was het te laat.

Hij ging weer op zijn rechterstoel zitten. Het werd stil in de grote zaal toen Festus het vonnis uitsprak: ‘Paulus, je krijgt je zin.

Op de keizer heb jij een beroep gedaan, naar de keizer zul je gaan!’

Met grote stappen liep Festus de rechtszaal uit. Hij had zich zijn eerste rechtszitting anders voorgesteld.



Keizer Nero

Hoofdstuk 137

Lieve kleinkinderen,

Kennen jullie het Duitse liedje:

Das gibt's nur einmal
Das kommt nicht wieder
Das war zu schön, zu schön um wahr zu sein.

Vertaald in het Nederlands:

Dat bestaat maar één keer
Dat komt niet meer terug
Dat was te mooi, te mooi om waar te zijn.

*Toen ik onderstaand hoofdstuk vertaald had, moest ik aan dit liedje denken.
Al die belangrijke mensen in het paleis van proconsul Festus geloofden Paulus niet. Nee, wat Paulus vertelde, zijn blijde boodschap van Jezus was te mooi om waar te kunnen zijn....*

Lieve kleinkinderen, alle mensen op deze wereld, arm of rijk, jong of oud, dat maakt niet uit, we weten één ding zeker en dat is dat we eens allemaal zullen moeten sterven. Veel mensen zeggen dan: 'En dat was het dan. Een diep gat in de grond op de begraafplaats of naar het crematorium en alles is voorbij.' 'Nee,' zegt Paulus op luide toon en heel duidelijk tegen deze mensen in Caesaréa. 'Als we sterven dan begint een nieuw leven. We worden dan 'geboren tot eeuwig leven.' Een leven samen met Jezus, bij Jezus in de hemel!'

Lieve kleinkinderen, ook al kunnen jullie het bijna niet geloven, jullie mogen allemaal weten, ja zeker weten, dat Jezus jou en jou en jou, ja jullie allemaal redt, dwars door de dood heen. Dat geloven omie en ik.

*En wat een geluk dat dit weten **niet** te mooi is om waar te zijn! Het is de werkelijkheid. Voor ons mensen onbegrijpelijk, maar het is waar.*

**Hoofdstuk 137 - Koning Agrippa - Handelingen 25 : 13 - 27
Handelingen 26**

Niet lang na deze eerste rechtszitting kreeg proconsul Porcius Festus hoog bezoek. Koning Agrippa en zijn zuster Bernice werden door hem met veel eerbetoon ontvangen. Koning Marcus Julius Agrippa was een zoon koning Herodes die de apostel Jacobus had laten onthoofden.

Net zoals zijn vader was deze koning Agrippa goed bekend met de Joodse wetten. In het openbaar deed hij zelfs voorkomen dat hij een echte Jood was. Maar in werkelijkheid voelde hij niets voor zijn eigen volk. In zijn hart was hij een echte heiden die alles wel wilde doen om in de gunst van de keizer in Rome te blijven. Daarom was hij nu ook al op bezoek bij proconsul Festus die heel goede connecties in Rome had. Hij schaamde zich niet om zijn zuster met wie hij samenleefde alsof zij zijn vrouw was, mee te nemen naar het paleis van de proconsul.



Koning Agrippa en zijn zuster Bernice op bezoek bij proconsul Festus

De hoge gasten hadden het in het paleis van Festus reuze naar hun zin. Toen Festus hoorde dat koning Agrippa de Joodse wetten goed kende vertelde hij zijn hoge gast over zijn gevangene Paulus.

Het was nu zeker dat Paulus naar Rome zou gaan. Ja, dat kon niet meer anders. Maar met de gevangene Paulus zou ook een door hem geschreven rapport mee moeten. Hierin moest staan waarvan Paulus werd beschuldigd! Wat moest hij precies schrijven? Dat zou koning Agrippa veel beter weten dan hijzelf. Agrippa had verstand van Joodse wetten. Hij niet. Allicht dat Agrippa hem wel zou willen helpen. Daarom vertelde hij hem alles wat hij in het dossier van Paulus gelezen had en ook wat hij zelf al met Paulus meegemaakt had. Koning Agrippa luisterde met grote aandacht. Hij kon het zich heel goed voorstellen: de reis van Felix naar Jeruzalem, de schijnheilige vrome mannen van het Sanhedrin, de vreemde rechtszitting in Caesaréa en tot slot het verzoek van Paulus om naar de

keizer te gaan om berecht te worden. Misschien had die Paulus wel gelijk. Als hij moest kiezen wilde hij ook liever door keizer Nero berecht worden dan door die vrome mannen in Jeruzalem. Hij kon zich indenken dat Festus niet goed wist wat hij over deze gevangene aan de keizer zou moeten schrijven. Vooral omdat Paulus geloofde in een Messias die gestorven was aan het kruis en weer was opgestaan uit de dood. Een Romein kon zich daar geen voorstelling van maken. Dat was ook bespottelijk! Maar toch? Zoals Festus het allemaal aan hem vertelde dan kon Paulus geen man zijn die zich van alles wijs liet maken. ‘Als het kan,’ vroeg koning Agrippa, ‘zou ik deze gevangene wel eens willen zien en horen.’ Felix antwoordde: ‘Dat kan, morgen.’

Het werd een hele plechtigheid daar in de grote zaal van het paleis van Festus. Niet alleen de koninklijke gasten waren aanwezig, maar ook de hoge officieren en de magistraten van de stad. Koning Agrippa en Bernice zaten op hoge stoelen naast Festus alsof ze de keizer en keizerin in eigen persoon waren. Het hele gebeuren had meer van een feestelijke bijeenkomst ter ere van het koninklijk bezoek dan van een rechtszitting. Alleen Paulus in zijn oude jas en met de handboeien om viel uit de toon in dit feestelijk gezelschap.

Vandaag werd het profetisch woord van Jezus werkelijkheid, toen hij zei: *‘Omdat jullie in Mij geloven, zullen ze jullie voor koningen en bestuurders slepen. Zij zullen over jullie rechtspreken. Dat zal gebeuren zodat jullie hun over Mij kunnen vertellen. Jullie hoeven niet van tevoren gaan bedenken wat jullie dan moeten zeggen. Want Ik zal jullie de woorden en de wijsheid geven. Daar zullen jullie vijanden niets op weten te antwoorden.’*

Aan deze woorden van Jezus moest Paulus denken. Als hij nu geen gevangene was geweest had hij dan ooit de kans gekregen om deze mensen van Jezus te vertellen? Hij voelde zich blij van binnen. Vandaag zou hij zich niet alleen moeten verantwoorden, nee vandaag mocht hij aan deze belangrijke heidenen en zelfs aan deze koning Agrippa, die een zoon was van het oude volk, het blijde nieuws vertellen van de opstanding uit de dood van Jezus.

Paulus zag dat Festus ging staan en luisterde naar zijn openingswoord. Hij sprak goed, deze proconsul. Speciaal tegen koning Agrippa zei hij, terwijl hij naar Paulus wees: ‘Dit is de man om wie het gaat. Alle Joden willen dat ik hem laat doden. Dat vragen ze me hier en dat hebben ze mij in Jeruzalem ook al gevraagd. Maar volgens mij heeft deze man niets gedaan waar de doodstraf op staat. En deze gevangene Paulus wil nu dat de keizer zijn zaak beoordeelt. Dus heb ik besloten hem naar Rome te sturen. Alleen, ik weet niet wat ik over hem aan de keizer moet schrijven. Daarom heb ik hem hierheen laten brengen. Nu kunnen jullie hem vragen stellen. En vooral uw advies koning Agrippa, stel ik

ten zeerste op prijs, want ik weet echt niet wat ik over deze gevangene aan de keizer moet schrijven. Ik kan natuurlijk niet een gevangene naar Rome sturen zonder erbij te zeggen waarom ik dat doe.'

Koning Agrippa knikte en nam de voorzittershamer van Festus over. Een beetje uit de hoogte, maar toch ook wel goedbedoelend zei hij tegen Paulus: 'Nu mag jij je verdedigen.'

Met z'n geboeide handen liep Paulus naar voren. En terwijl in zijn ogen een blijde glans was, zei hij: 'Koning Agrippa, de Joden beschuldigen mij van veel dingen. Maar ik ben onschuldig! Daarom ben ik zo blij dat ik mij vandaag bij u mag verdedigen. Want u kent alle Joodse wetten en u weet over welke dingen wij ruzie maken. Wilt u alstublieft geduldig naar mij luisteren?'

En toen begon Paulus te vertellen over zijn eigen leven, over de wonderlijke wegen waar God hem geleid had. Hij sprak over zijn jonge jaren, over zijn studie in Jeruzalem bij de Farizeeër Gamaliël en ook hoe hijzelf een Farizeeër was geworden. Altijd had hij streng geleefd volgens de regels van de wet en de voorschriften van zijn voorouders.

En nu stond hij hier voor de rechtbank, omdat hij geloofde dat Jezus van Nazareth opgestaan was uit de dood. Maar was het dan zo erg dat hij in de opstanding van de doden geloofde? Alle Farizeeërs deden dat en zij werden toch ook niet om hun geloof vervolgd!

Paulus wachtte een moment voordat hij verder sprak: 'O koning Agrippa, vroeger verzette ik mij fel tegen alles wat met Jezus te maken had. Ik vond dat ik dat moest doen. Dus liet ik in Jeruzalem veel christenen opsluiten in de gevangenis. Daar had ik van de hogepriesters toestemming voor gekregen. En ik vond het goed dat er christenen werden gedood. Ook zorgde ik ervoor dat de christenen gestraft werden in de synagogen. Op die manier wilde ik hen dwingen om slechte dingen te zeggen over Jezus. Mijn haat was zo groot dat ik zelfs in het buitenland christenen ging zoeken.'

En toen begon Paulus te vertellen over zijn reis naar Damascus. Hoe hij tijdens die reis tot inkeer was gekomen. Het was alsof hij alles weer voor zijn ogen zag gebeuren: het hemels licht, zijn reisgenoten, de Here Jezus Zelf en het was alsof hij weer die hemelse stem hoorde die hem bij zijn naam riep. Paulus vertelde het uitvoerig in boeiende kleuren en zijn gezicht straalde toen hij zei: 'Koning Agrippa, ik heb geluisterd naar de dingen die Jezus vanuit de hemel tegen mij zei. Ik heb tegen de mensen gezegd dat ze God moesten gehoorzamen. Ik zei dat ze een nieuw leven moesten beginnen en dat ze zich moesten gaan gedragen als goede mensen.'

Paulus was vergeten dat hij hier stond om zich te verdedigen. Nee, het waren niet meer een koning, een proconsul, hoge officieren en magistraten voor wie hij sprak. Het waren mensen aan wie Paulus het blijde evangelie van Jezus vertelde.

‘Jezus is de Messias van wie Mozes en de profeten al gezegd hebben wat er met hem zou gaan gebeuren. En ik vertel u precies hetzelfde: **De Messias zou lijden en sterven en als eerste opstaan uit de dood.** Hij heeft een boodschap van redding gebracht aan alle volken! En ook persoonlijk aan u allemaal.’

Terwijl Paulus nog druk aan het praten was, hoorde hij plotseling de luide en heftig sprekende stem Festus, die sprak: *‘Dit is onzin, Paulus! Je bent gek geworden van al het studeren!’*



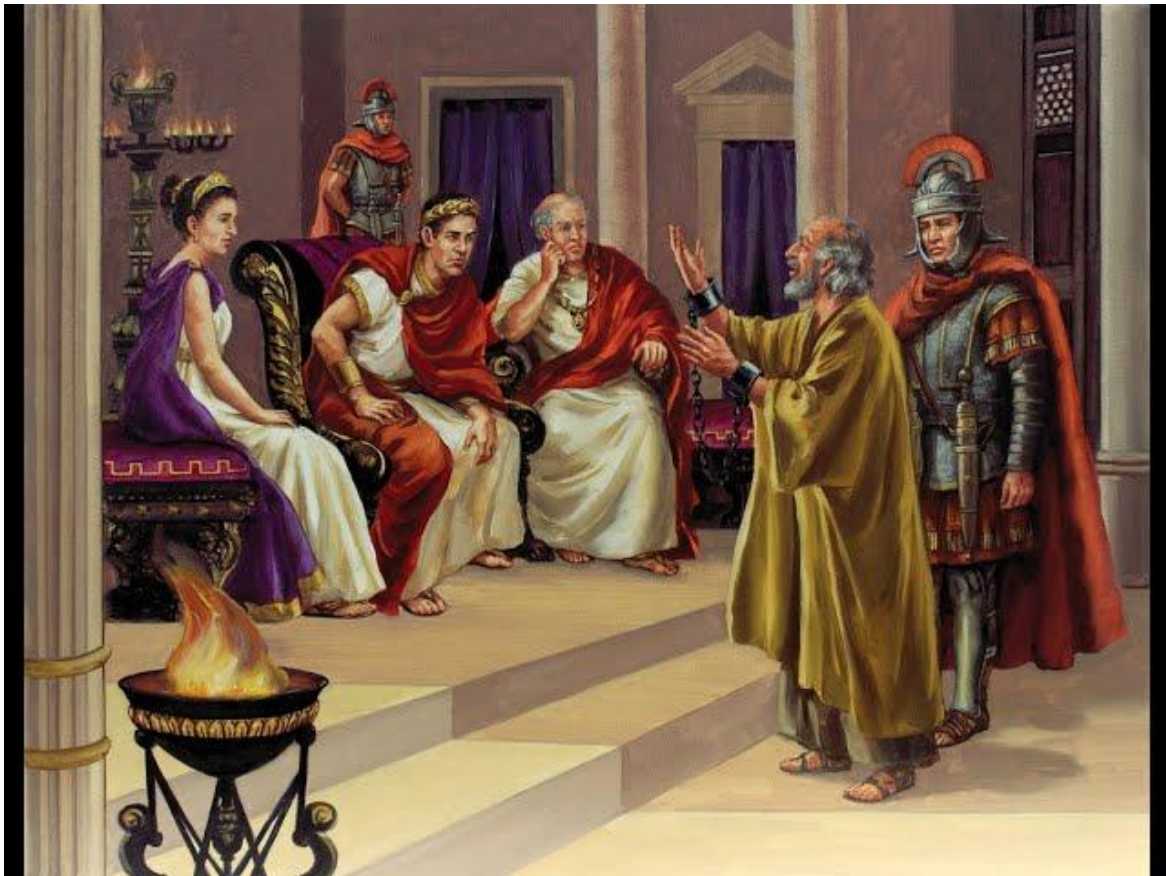
‘Paulus, jij bent gek geworden!’

De apostel Paulus schudde zijn hoofd. Hij vond het jammer dat de proconsul niet meer naar hem wilde luisteren, maar dat begreep hij. Maar koning Agrippa, dat was iets anders. Die man was van zijn eigen volk. Die moest hem begrijpen. Maar eerst richtte Paulus zich tot Festus toen hij zei: ‘Geachte Festus, ik ben niet gek. Ik weet wat ik zeg en het is de waarheid! Vraag het maar aan uw buurman, koning Agrippa. Want veel van deze dingen zijn in Jeruzalem gebeurd. De koning weet er alles van. Daarom durf ik ook zo open en eerlijk tegen hem spreken.’

Paulus wachtte even met spreken terwijl hij koning Agrippa strak aankeek. Als deze koning echt in de Schriften geloofde dan kon hij hem bewijzen dat de oude boeken van de profeten vol stonden met profetieën over Jezus. Maar koning Agrippa dacht er niet over om Paulus op zijn vraag een antwoord te geven. Hij had hem toegestaan om zichzelf te verdedigen, maar niet om aan hem, de koning vragen te stellen!

En met bijtende spot zei Agrippa tegen Paulus: ‘Straks zeg je nog dat ik een christen ben’

Heel ernstig antwoordde Paulus: ‘Ik bid tot God dat u een christen wordt. Want ik wil heel graag dat u en iedereen hier in deze zaal net zo zal worden als ik. Maar dan zonder deze handboeien.’



Maar dan zonder deze handboeien....!

Maar koning Agrippa hoorde het al niet meer. Allemaal liepen ze de rechtszaal uit. Koning Agrippa mompelde in zichzelf: ‘Die man had niet persoonlijk het woord tot mij moeten richten. Wat denkt hij wel niet? Zo praat je niet tegen een koning die het goed met je meent.

Later, onder het genot van een goed glas wijn, zei men tegen elkaar: ‘Die Paulus heeft niets gedaan waar de doodstraf op staat of waarvoor je de gevangenis in moet.’

Koning Agrippa bevestigde dat door tegen Festus te zeggen: ‘De gevangene Paulus had al vrij kunnen zijn, *maar hij heeft zelf gezegd dat hij naar de keizer wil.*’

Festus knikte. De koning had gelijk, maar daar was niets meer aan te doen. Zodra er weer een transportschip met misdadigers naar Rome ging, zou hij Paulus meesturen. Het had nu lang genoeg geduurd.

Hoofdstuk 138

Lieve kleinkinderen,

Kennen jullie het boek: 'De Hulp', geschreven door Kathryn Stockett? De hoofdpersoon in dit boek, mevrouw Aibileen heeft een gebedslijstje. Veel mensen willen graag dat hun naam op het gebedslijstje van Aibileen komt te staan. Want voor wie Aibileen bidt, dat komt uit. Haar gebed wordt altijd verhoord. Maar Aibileen zet niet zo maar jouw naam op haar lijstje. Nee, dat is een geheim tussen Jezus en haar.

De man van Aibileen gaat vreemd met een vriendin van haar. Gevolg: echtscheiding. Aibileen zet de naam van die tweede vrouw van haar ex op haar gebedslijstje. En zij heeft het geweten....

Wat de gevolgen waren dat haar naam op dat gebedslijstje van Aibileen kwam te staan, dat moeten jullie zelf maar lezen. Ik moest er hartelijk om lachen.

*In onderstaand verhaal over Paulus' gevaarlijke zeereis naar Rome bereikt hij veilig zijn plaats van bestemming. **Jezus zelf had het hem beloofd.***

Dat doet mij denken aan dat wandtegeltje in mijn moeders huiskamer waarop stond: God heeft ons geen kalme reis beloofd, maar wel een behouden aankomst.

Op de gebedslijstjes van omie en van mij staan de namen van onze kinderen, onze schoondochter en onze schoonzons. En ook de acht namen van jullie, onze kleinkinderen.

*God heeft ons allemaal geen kalm, rustig leven beloofd, maar wel een behouden aankomst. **Jezus zelf heeft ons dat beloofd!***

Hoofdstuk 138 - Een gevaarlijke zeereis - Handelingen 27

In deze jaren van het grote Romeinse rijk werden misdadigers die ter dood waren veroordeeld naar de hoofdstad Rome gebracht om daar berecht te worden. In de arena werden ze verscheurd door wilde dieren of ze moesten elkaar op leven en dood bevechten tot ze allemaal dood waren. De bevolking van de stad Rome vonden zulke wrede tonelen prachtig. De tribunes van de arena zaten bij alle terechtstellingen overvol.

Uit alle provincies uit het grote Romeinse rijk gingen onder zware bewaking, transporten met ter dood veroordeelden naar de hoofdstad. Meestal ging de reis over zee. De gevangenen hadden het tijdens hun laatste reis zwaar te verduren.

Festus begreep dat Paulus, die onschuldig was tijdens zijn reis naar Rome niet aan een veroordeelde misdadiger vastgeboeid kon worden. Bovendien, Paulus was een Romeins staatsburger. Maar hij zou wel mee moeten met een transport van ter dood veroordeelden. Gelukkig was centurio Julius een eerlijk en fatsoenlijk man. Hij moest met zijn escorte soldaten deze gevangenen begeleiden. Festus gaf hem opdracht om Paulus een speciale behandeling te geven, zodat deze zich vrij kon bewegen.

Het was al in de nazomer toen centurio Julius een schip vond waarmee hij met zijn gevangenen zijn reis naar Rome kon maken. Het was een klein schip. Een kustvaarder dat niet verder ging dan Adramyttium in de provincie Asia. Paulus moest zich klaar maken voor de lange reis. Hij was blij dat ze nu eindelijk op weg gingen. Ook al was het een waagstuk om zo laat in het jaar nog een boottocht over zee te maken. Maar nu vertrekken was beter dan dit doelloos wachten. Daar kwam bij dat Paulus zich geen zorgen hoefde te maken. Hij wist zeker dat hij in Rome zou aankomen. *Jezus had dat zelf tegen hem gezegd.*

Er was niet veel tijd meer om alles klaar te maken. Gelukkig kon Paulus nog net op tijd bericht sturen naar de gemeente in Caesaréa. Daar werd besloten dat Lucas en Aristarchus met Paulus mee zouden reizen om hem onderweg in alles bij te staan. Het zou geen gemakkelijke reis worden.

Het was prachtig mooi weer toen het schip van wal stak. De lucht was helder en de wind pal zuid. 's Avond waren ze al in Sidon waar het schip met graan geladen werd. De volgende dag kreeg Paulus van centurio Julius toestemming om de stad in te gaan om de Christengemeente te bezoeken. Paulus werd daar heel hartelijk ontvangen en toen hij naar het schip terugging kreeg hij zoveel voor onderweg mee dat de soldaten die hem moesten begeleiden nauwelijks alles konden dragen.

Van Sidon voeren ze verder naar het noorden. Maar na een paar dagen draaide de wind naar het westen. Om die reden konden ze hun plan niet uitvoeren om aan de zuidkant het eiland Cyprus te passeren. In plaats daarvan laveerden ze langzaam bij de kusten van Cilicië en Pamfylië langs naar de havenstad Myra. Hier wierpen zij het anker uit.

In de haven van Myra lag een schip uit Alexandrië dat met een lading graan op weg was naar Rome. Dit schip was veel groter en zeewaardiger dan de kustvaarder waarmee ze naar hier gekomen waren. Centurio Julius bedacht zich niet lang en liet zijn soldaten en hun gevangenen overstappen naar deze veel grotere boot. Ook Lucas en Aristarchus gingen mee en toen alle passagiers aan boord waren en geteld bleken het er tweehonderdzesenzeventig te zijn.

Het schip met zijn zware lading lag diep in het water. Het was stevig gebouwd en al konden ze voor de winter Rome niet meer bereiken, toch konden ze voordat de herfststormen begonnen nog een flinke afstand afleggen. Maar het geluk was niet met hen. De wind kwam uit de verkeerde hoek. Met veel moeite laveerden ze langs het eiland Kreta en eindelijk konden ze afmeren in een grote inham, een soort van haven met de mooie naam van Goede Havens.



Goede Havens op Kreta.

Al heel gauw bleek dat de naam beter was de havenplaats. De scheepsofficieren wilden graag verder varen naar de plaats Phoenix. In die havenstad kon je beter overwinteren dan hier. Maar het was al oktober.

Centurio Julius wilde ook wel verder varen maar Paulus vond dit niet verantwoord. Hij had meerdere zeereizen gemaakt en hij kende in deze omgeving het klimaat goed. Goede Havens mocht dan geen goede plek zijn om te overwinteren, maar was altijd wel beter dan nu een onzekere zeereis te gaan maken. Het was al in de maand oktober.

Daarom waarschuwde Paulus de mensen op het schip. Hij zei: 'Ik denk, dat we grote problemen krijgen als we verder varen. Niet alleen de lading en het schip zijn in gevaar, maar ook onze levens!'

Een paar zeelieden waren het met Paulus eens maar de schipper en zijn stuurman adviseerden centurio Julius dat ze het wel konden proberen. Ja, en nu een Romeinse officier aan boord was moest die de beslissing nemen. Centurio Julius hoefde er niet lang over na te denken. Wanneer deze ervaren schipper het aandurfde om uit te varen dan moet je niet luisteren naar Paulus, een man die groot gebracht was met boeken.

'We gaan,' zei de centurio vastbesloten. En daarmee was de zaak beslist. De volgende morgen was het prachtig weer. Er waaide een lichte bries vanuit het

zuiden. De matrozen haalden al zingend de ankers op. Ze lachten om die vreemde Jood die met een ernstig gezicht naar de bergen in de verte keek. Wie maakte zich nu zorgen over het weer bij zo'n heldere lucht en een zee die zo glad was als een spiegel? Maar van Joden kon je nu eenmaal van alles verwachten. Toen zij die ochtend aan de weergoden een offer brachten hadden zij Paulus niet gezien. Wacht maar, wanneer zij veilig in Phoenix waren aangekomen dan zou hij wel inzien dat hij het mis had gehad....

Maar een paar uren later lachten de matrozen niet meer. Boven de bergen van het eiland Kreta hingen dreigende donkere wolken. In korte tijd was de hele lucht donker geworden. Op dat moment was het doodstil. De zeilen hingen slap naar beneden. De schipper keek ongerust naar de dreigende lucht. De centurio dacht aan de woorden van Paulus. De matrozen klommen in de touwen en rolden in alle haast de zeilen op. Ze stonden nog maar net weer op het dek of vanaf het eiland overviel de stormwind het schip.



Een hevige storm overviel het schip.

De Euraquilo noemden de zeelieden deze wilde noordooster storm. Dagen lang kon deze storm duren en heel veel schepen waren in dit soort stormen vergaan. Waarom had de centurio niet naar Paulus geluisterd?

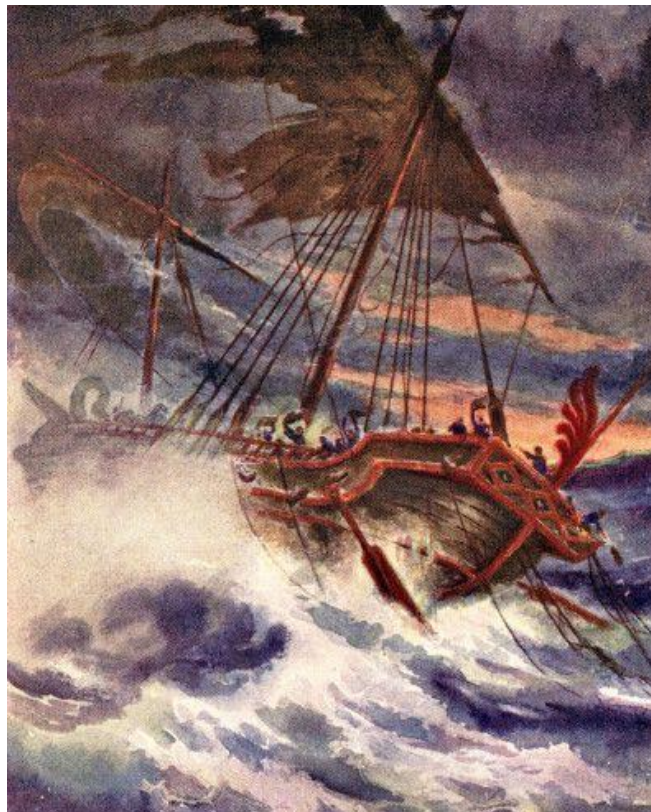
Er was geen tijd meer om na te denken. Tot het uiterste spanden ze zich in om het schip met de kop in de wind te houden. Maar wat ze ook deden, het lukte hen niet om dichtbij land te blijven. Al verder dreef het schip van de kust af de wijde zee in. De bergen werden al kleiner en een uur later was er alleen nog

maar water om hen heen. Verslagen gingen ze op het dek zitten. Dit was het begin van het einde! Geen land, geen zon en 's nachts geen ster te zien. Ze wisten niet meer waar ze waren. Sombor keken ze naar de eindeloze zee met zijn wilde, woeste, hoge golven....

Uren later was daar plotseling weer land. Een hoge, donkere rotskust verscheen boven het wit van de branding. De matrozen hielden hun adem in toen het schip vlak langs de puntige klippen van het eiland dreef. Was dit het einde? Sloegen ze zo dadelijk te pletter? Plotseling was de zee niet meer zo onstuimig. Ze dreven in de luwte van de bergen.

De schipper wees naar de sloep achter hun boot die vol water was gelopen. Zo'n kans als nu kregen ze niet weer om hun sloep binnen boord te halen. Met veel moeite en krachtsinspanning lukte het om de sloep op het schip te krijgen.

Later, toen ze het eiland al lang voorbij waren vloog hen opnieuw de angst aan. Wanneer de stormwind uit dezelfde hoek bleef waaien dan zouden ze dwars over de zee naar Afrika drijven en daar op de zandbanken voor de kust te pletter slaan. Om de snelheid van het schip te minderen kapten de matrozen de grote mast en lieten die met alle zeilen eraan vast achter hun schip in het water drijven. Maar men kon niet merken dat het hielp. De vliegende storm stuwde het schip met dezelfde vaart naar het zuidwesten.



Op de kusten van Afrika zou dit schip te pletter slaan.

Een lange nacht ging voorbij. Een nacht zonder maan en sterren en zonder slaap. De volgende ochtend bleef het weer gelijk. Omdat het schip erg diep in het water lag gooiden de matrozen een deel van de lading overboord. Daarna lag het schip hoger in het water met het gevolg dat het schip topzwaar werd. Om die reden kapten de matrozen alle masten en het touwwerk en gooiden dat overboord. Alleen de kleine mast op het voorschip lieten ze staan.

Dagenlang dreven ze voort op het water. Het bleef maar stormen. Ten slotte hadden ze bijna allemaal de moed opgegeven. Ze hadden geen hoop meer om gered te worden. Alleen de goden wisten hoe lang het nog zou duren voordat ze allemaal zouden verdrinken. Lang kon dat niet meer duren. De dood maakte geen onderscheid. Centurio Julius zou evengoed verdrinken als de gevangene Paulus. Ook de schipper en zijn matrozen, de soldaten en alle misdadigers. Voor hen allemaal was dit hun laatste reis. Niemand spande zich meer in. Het had geen zin meer om tegen de goden in te gaan. Eten klaarmaken? Dat deden ze niet meer. Er was graan genoeg, maar wie wilde daar nu nog brood van bakken? Wie wel wilde eten moest dat zelf maar doen. Of je nu met een volle maag of met een lege maag verdronk, dat maakte toch geen verschil? Ze hoopten maar één ding, dat het niet lang meer zou duren....

En daar zagen ze in de loeiende storm Paulus over het dek lopen. Hoe was het mogelijk dat die man zo rustig bleef. Hij had de centurio voor deze storm gewaarschuwd en die had niet naar hem willen luisteren. Het gevolg was dat ze nu allemaal zouden verdrinken! Tussen de soldaten en de matrozen bleef Paulus staan terwijl hij sprak: ‘Jullie hadden naar mij moeten luisteren en op Kreta moeten blijven. Dan waren we niet in deze problemen terechtgekomen. En dan hadden we niets in zee hoeven te gooien. Nu vraag ik jullie om moed te houden. Want het schip zal wel vergaan, maar niemand van ons zal sterven. Een engel van de God die ik dien heeft me dat verteld. Vannacht kwam die engel naar mij toe. Hij zei: ‘Wees niet bang, Paulus. Jij moet naar de keizer toe. En vanwege jou zal God alle mensen op dit schip redden. Beste mensen, houd dus moed! Ja, jullie allemaal. Want ik vertrouw op God. Ik weet zeker dat alles zal gaan zoals de engel tegen mij gezegd heeft. Het schip zal zinken in de buurt van een eiland.’

De apostel had zo rustig gesproken en hij leek zo zeker van zijn zaak. Zou het waar zijn wat hij gezegd had? Als die God van hem echt een engel had gestuurd was alles nog niet verloren. Zou die onbekende God zijn macht aan hen willen tonen? Bijna eerbiedig keken ze naar Paulus. Ze kregen weer een heel klein beetje hoop.

Het was de veertiende nacht sinds ze Kreta hadden verlaten. Nog altijd was de lucht donker en waren er geen sterren te zien. Maar de zeelieden kregen het

gevoel dat ze in de buurt van land waren. Zouden ze hier schipbreuk moeten lijden? Voor alle zekerheid gingen ze twee keer meten hoe diep het water hier was. De eerste keer gaf het peillood veertig meter aan. Even verderop was de diepte nog maar dertig meter. Het was duidelijk, het vaste land kwam snel dichterbij. Zo snel ze konden gooiden ze vanaf het achterschip vier ankers overboord. Een schok en het schip lag stil. De ankers hadden vaste grond gevonden. Het schip danste dronken op de hoge golven. De ankertouwen hielden het. Met kloppend hart wachtten ze op de dag.

Later in de nacht werden ze toch weer bang. Het klonk wel mooi wat die Paulus gezegd had en dat niemand van hen zou verdrinken, maar was dat wel waar? Hij had gezegd dat het schip zou vergaan. Maar hoe kwamen ze dan allemaal veilig aan land? Alle tweehonderdzesenzeventig? De sloep was er nog, maar daar konden niet veel mensen in. En de meeste mensen aan boord wisten ook niet hoe ze met zo'n sloep konden varen....

De zeelieden stonden in een groepje bij elkaar fluisterend te praten over een plan hoe zij hun eigen leven zouden kunnen redden. Als zij nu eens de sloep in het water lieten zakken en tegen de centurio zouden zeggen, dat dat nodig was om meer ankers in zee vast te maken. Voor hen alleen was er plaats genoeg in die sloep. Zij konden in de sloep over de zandbanken voor de kust heen roeien. Wat ze van plan waren was wel niet mooi, maar wilde niet iedereen zichzelf als eerste redden?



Ieder mens wil zichzelf toch als eerste redden....?

De zeelieden gingen naar centurio Julius en vertelden hem dat ze meer ankers uit wilden werpen. Julius knikte. Hij had geen verstand van zeemanszaken. Vlug gingen de matrozen aan het werk. De sloep hing al boven het water toen Paulus het zag. Hij kreeg zo zijn bedenkingen. Waarom gebeurde dit? Paulus had in zijn leven al drie keer eerder een schipbreuk meegemaakt en nog nooit eerder had hij dit gezien. Plotseling beseft hij wat de matrozen van plan waren. Maar dat mocht niet! Nooit zou hun schip over de zandbanken heenkomen wanneer er geen zeelui meer aan boord waren. Snel liep hij naar Julius die bij zijn soldaten stond. Paulus schreeuwde: ‘Centurio Julius, de bemanning van dit schip wil in de sloep vluchten. Maar als deze zeelieden niet op dit schip blijven kunnen wij allemaal niet gered worden!’

Een kort bevel en een paar soldaten sprongen met hun zwaarden in hun hand naar de kant van het schip waar de sloep boven het water hing. Wild sloegen ze de touwen kapot. En voordat de verbaasde matrozen begrepen wat er precies gebeurde, plofte de lege sloep in het water en verdween voor hun ogen in de hoge golven.

Een nieuwe duistere dag brak aan. Paulus zag op het schip alleen maar moedeloze mannen. Hij begreep dat hij hen nog een keer moed in moest spreken. Hij zei: ‘Mannen, jullie allemaal zijn nu al veertien dagen lang bang en al die tijd hebben jullie niets gegeten. Maar dat moeten jullie nu echt wel gaan doen. Dat is nodig voor jullie redding. Niemand van jullie hoeft bang te zijn, want geloof me, wij zullen allemaal veilig aan land komen.’

Na dit gezegd te hebben pakte Paulus een brood en dankte hij God daarvoor. Iedereen zag hoe hij het brood in stukken brak en begon te eten.

Dit voorbeeld van Paulus om te gaan eten kreeg navolging. De één na de ander haalde eten op en begon ook te eten. Het smaakte hen beter dan ze gedacht hadden. Door te eten was het net alsof hun krachten terugkwamen. Het duurde niet lang of ze waren met elkaar druk bezig om het laatste koren in zee te gooien. Het schip werd lichter en kwam hoger op het water te liggen. Ze zagen in de verte een breed strand. Niemand van de zeelieden herkende het. Er was een inham waar de golven niet zo hoog waren. Maar of onder dat water ook zandbanken lagen wist niemand. Maar ze moesten het wagen om het schip op het strand te zetten. Aan de korte mast op het voorschip, de enige mast die er nog was, hesen ze het fokzeil. Toen kapten ze de ankertouwen. Met een schok schoot het schip vooruit. Even dachten ze dat alles goed zou gaan, maar als gevolg van een draaiende wind liep het schip vast op een zandbank. Diep boorde het schip zich vast in het zand. Het kon niet meer vooruit of achteruit. De achterkant van het schip lag hoog op de golven.

Iedereen was geweldig geschrokken. Ze begrepen allemaal dat dit het einde van hun zeereis was. Het achterschip werd door de hoge golven steeds opgetild,

maar in het voorschip zat geen beweging meer. Het zou niet lang duren of het schip zou in tweeën breken.

Op dat moment kwamen de soldaten naar centurio Julius met de vraag wat zij met de gevangenen moesten doen. Ze waren bang dat deze ter dood veroordeelden zouden ontsnappen. De Romeinse wet was in dezen heel duidelijk en streng. Als maar één gevangene ontsnapte kregen zij, de soldaten allemaal de doodstraf. Het was veiliger voor henzelf om ze nu maar allemaal te doden.

Centurio Julius begreep zijn manschappen heel goed. Maar deze keer wilde hij hen hiervoor geen toestemming geven. Want dan zouden zij Paulus ook moeten doden. Maar zolang als hij het voor het zeggen had dan zou Paulus niet op deze manier gedood worden! Deze man die hen het leven had gered, die hen moed had toegesproken en die voor hen allemaal gebeden had, die liet hij niet zomaar vermoorden. Hij keek naar Paulus die daar zo kalm, zo rustig bij de andere gevangenen stond en zijn besluit stond vast. In alle andere omstandigheden zou hij 'ja' gezegd hebben, maar nu was het een 'nee'.

Voor een man die zo'n machtige God diende en die hun voorspeld had wat er zou gaan gebeuren, wilde hij zijn eigen leven wagen.

'Nee,' zei hij, 'vandaag wordt er geen gevangene gedood. En mocht er een gevangene ontsnappen dan neem ik alle schuld op mij en gaan jullie allemaal vrijuit.'

Daarna draaide hij zich om en commandeerde luid: 'Als straks het schip in stukken breekt, springt eerst iedereen overboord die kan zwemmen. Dan volgen de anderen. Er zijn planken genoeg waar je je aan vast kan klampen. En anders is er wel wrakhout. Het is niet ver naar de kust. Houdt moed. Het komt goed. Ja, voor ons allemaal!'

En zo gebeurde het: door het geweld van de hoge golven brak het schip in tweeën, maar iedereen die aan boord was kwam behouden aan op het strand. Toen dachten ze weer aan de woorden die Paulus tegen hen gezegd had. Het was de boodschap van de engel die tegen Paulus gezegd had: *'..... en zie, vanwege jou zal God alle mensen op het schip redden.'*

Het moest wel een machtige God zijn die zo zijn woorden waarmaakte.

Hoofdstuk 139

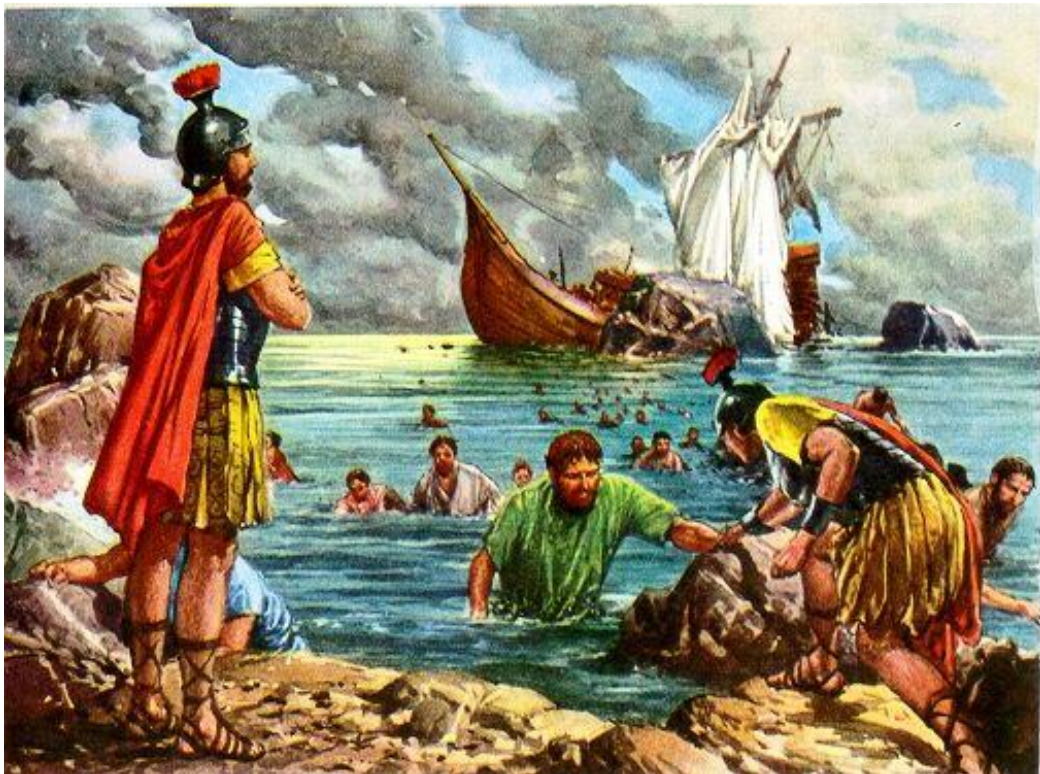
Lieve kleinkinderen,

Heel veel jaren geleden, het was in de zeventiger jaren van de vorige eeuw won een meisje uit mijn klas in een kleurwedstrijd van Duyvis, de eerste prijs. Zij mocht in een eenmotorig vliegtuigje vanaf vliegveld Lelystad een rondvlucht maken. Geweldig, wat een mooie prijs. Maar de prijs werd nog veel mooier.... Zij mocht al haar klasgenoten meenemen naar het vliegveld en dan mochten ze allemaal om de beurt met de piloot mee de lucht in. Door die ene leerlinge van mij kregen wij allemaal de hoofdprijs!

Lieve kleinkinderen, niet verder vertellen. Maar toen ik als laatste aan de beurt was en de piloot zei: 'Meester Visser, nu mag u als laatste met mij mee,' schudde ik mijn hoofd. Ik durfde niet. Ik heb hoogtevrees....

Hoofdstuk 139 - Malta - Handelingen 28 : 1 - 10

Na die eerste grote blijdschap dat ze allemaal gered waren, was daar direct ook de zorg van hoe het nu verder moest.



Gered en veilig op het strand. Maar hoe nu verder?

Daar stonden ze bij elkaar op een vreemd strand waar nog nooit eerder één van hen was geweest. Allemaal waren ze drijfnat en koud tot op het bot. Donkere en dreigende luchten zagen ze boven zich. Het zou niet lang meer duren dan zouden felle regenbuien hen nog kouder en natter maken dan ze nu al waren. Ze hadden niets meer dan de kleren die ze aanhadden. Al hun eigendommen en al hun eten was met het schip in zee verdwenen.

Gelukkig was het geen onbewoond eiland waar ze gestrand waren. In de verte, tussen de bomen door zagen ze witte huisjes van de eilandbewoners. Maar hoe zouden die mensen hen ontvangen? Zouden zij eten en drinken van hen krijgen? Zouden ze hun wintervoorraad met hen willen delen? Dat was nog maar de vraag. In die tijd gebeurde het vaak dat schipbreukelingen gevangen genomen en als slaaf verkocht werden naar Afrika. Maar met de Romeinse centurio en zijn soldaten bij hen zou dat wel een beetje meevallen. Maar zouden deze eilandbewoners hun eten, drinken en een dak boven hun hoofd willen geven? In ieder geval zouden ze het snel weten want vanuit het dorp zagen ze een groep mensen naar hen toekomen. Zoals het leek hadden ze geen wapens bij zich....

Ze voelden zich opgelucht toen de mannen van het eiland heel vriendelijk bij hen kwamen en druk begonnen te praten in hun eigen, voor de schipbreukelingen vreemde taal. Gelukkig begreep Paulus hen een klein beetje. Hun dialect leek wel een beetje op het Aramees dat in Judea gesproken werd. Ze vertelden dat hun eiland Malta heette. De matrozen wisten toen waar ze waren. Niet eens zo ver van Sicilië. Malta hoorde bij deze provincie. Ook hoorden ze dat een hoge ambtenaar van de Romeinen, zijn naam was Publius, het eiland bestuurde. Vooral centurio Julius was blij toen hij dit hoorde. Niet alleen verstond deze bestuurder de taal van de eilandbewoners, maar hij moest hem als officier in het Romeinse leger alle hulp geven die nodig was. Zonder zorgen zouden ze de wintermaanden op dit eiland kunnen doorbrengen. Publius zou, ja moest voor hen allemaal zorgen.

De eilandbewoners hoefden niet door de Romeinse bestuurder Publius aangespoord te worden om de helpende hand te bieden. Ze zagen hoe verkleumd, koud en nat deze schipbreukelingen op het strand rondliepen. Ze konden allemaal wel ziek worden. Daarom maakten ze voor hen een groot vuur. Aan de rand van het strand begon een groot bos. Daar haalden ze takken vandaan. Het duurde niet lang of alle kletsnatte schipbreukelingen verwarmden zich aan het grote vuur op het strand.

De schipbreukelingen waren zeer verbaasd over deze hartelijke ontvangst. Hoe konden deze 'barbaren' zo goed voor hen zijn? Na wat ze de laatste twee weken op zee hadden meegemaakt was dit bijna niet te geloven. Nu waren ze veilig op het strand met hun beide benen stevig in het gele zand en hun handen zo dicht

mogelijk bij de knetterende vlammen. Het leven was weer goed. Zelfs de gevangenen vergaten op dit moment het wrede lot dat hen in Rome wachtte.

Tussen al deze blijde mensen stond misschien wel het meest verheugd de apostel Paulus. Dankbaar was hij dat dankzij hem al deze mannen gered waren. Steeds moest hij denken aan de woorden: ‘.... *vanwege jou zal God alle mensen op het schip redden.*’ Het was alsof God hem, Paulus verantwoordelijk had gesteld voor al deze mensen: de zeelieden, de passagiers, de soldaten en zelfs voor de misdadigers. *Voor alle tweehonderdzesenzeventig.*

Het liefst had hij ze nu toegesproken. Hij wilde ze vertellen van God en van de Here Jezus die hun het eeuwige leven wilde geven. Van Jezus die hen kon redden uit veel erger gevaren dan die van een gevaarlijke zee. Natuurlijk kon dat nu niet. Daar was het op dit ogenblik de tijd niet voor. Eerst moesten hun kleren drogen en moesten ze weer warm worden. Wat een heerlijk verwarmend vuur was dit! Paulus zijn kleren waren bijna weer droog en erg koud had hij het niet meer. Het zou goed zijn om mee te helpen om meer takken uit het bos te halen. Ja, in beweging zijn was goed voor zijn oude verstijfde botten. Met een paar Maltezers liep hij mee naar het bos. Onder de bomen lagen nog meer dan voldoende takken. Met een arm vol brandhout liep hij terug naar het vuur. Paulus wist niet dat hij tussen de dode takken onder zijn armen een levende slang meedroeg....

Toen hij zich boog om de takken op het vuur te gooien, schoot de slang tevoorschijn en beet zich vast in de hand van Paulus. Paulus voelde een hevige beet en schudde daarna heftig zijn hand boven het vuur. De slang liet los en viel in de vlammen.



Die bijt niet weer...

‘Die bijt niet weer,’ glimlachte Paulus.

Even later liep hij weer naar het bos om een nieuwe vracht hout te halen.

De eilandbewoners keken met grote ogen Paulus achterna. Begreep die man niet wat hem boven het hoofd hing? Ze hadden het duidelijk gezien. Die slang was een adder en zijn gif was dodelijk. Binnen de kortste keren zou hij ziek worden. Zijn hand, waar hij gebeten was zou opzwellen, rood en blauw worden en dan had hij niet lang meer te leven. Nee, vandaag nog zou hij sterven....

Nu was alles duidelijk! Deze man was een misdadiger. Misschien wel een moordenaar! Om reden dat de zeegoden hem niet te pakken hadden kunnen krijgen stuurde Dikè, de godin van de wraak nu een slang om hem alsnog te doden. *Zo zag je maar weer dat niemand aan de goden kon ontsnappen!*

Ondertussen ging Paulus rustig zijn gang. Zo nu en dan haalde hij hout uit het bos of hij stond zich bij het vuur te warmen. Aan de beet van de slang dacht hij niet eens meer. God had hem uit de zee gered omdat hij voor de keizer in Rome moest getuigen. Nu, diezelfde God zou hem ook redden uit dit gevaar van deze slangenbeet.

Toen een paar uren later aan Paulus niets te merken was wat betreft de gevolgen van die slangenbeet, veranderde de mening van de eilandbewoners totaal. Deze man kon geen misdadiger zijn... Iemand die de zeegoden de baas was en die niet door een slangenbeet gedood werd was geen gewoon mens. *Deze man was een god in mensengedaante* die wilde zien hoe de mensen met elkaar omgingen. Het zou goed zijn om goed voor hem te zijn en ook voor al die anderen.

Diezelfde ochtend nog, toen hevige regenbuien het eiland teisterden kregen ze allemaal onderdak. Paulus en Lucas en nog een paar anderen werden gastvrij onthaald in het huis van Publius.

In het grote huis van de Romeinse bestuurder Publius woonde ook zijn oude vader. Deze man was erg ziek en hij zou niet lang meer leven. Hij had hoge koorts en erge buikpijn. Toen Paulus dit hoorde ging hij naar deze zieke man toe en begon te bidden. Daarna legde hij zijn handen op hem. Direct werd deze oude zieke man beter. Natuurlijk was Publius erg blij en dankbaar. Heel snel werd de genezing van Publius’ vader bekend op het hele eiland. Ook andere zieke mensen kwamen bij Paulus die hij in naam van Jezus Christus allemaal mocht genezen.

Paulus vertelde aan iedereen dat hij niet in eigen kracht zieke mensen beter maakte. Nee, hij was geen god! Hij was een dienstknecht van de allerhoogste God die zijn eigen Zoon aan het kruishout op Golgotha had laten sterven om de

wereld te redden van het kwaad. *Een God, die het eeuwige leven wilde geven aan iedereen die in Zijn Zoon Jezus geloofde.*

Ook op het eiland Malta zullen er zeker mensen zijn geweest die in de blijde boodschap van Jezus gingen geloven. Dankbaar waren ze voor de storm die de apostel Paulus op hun eiland had gebracht.

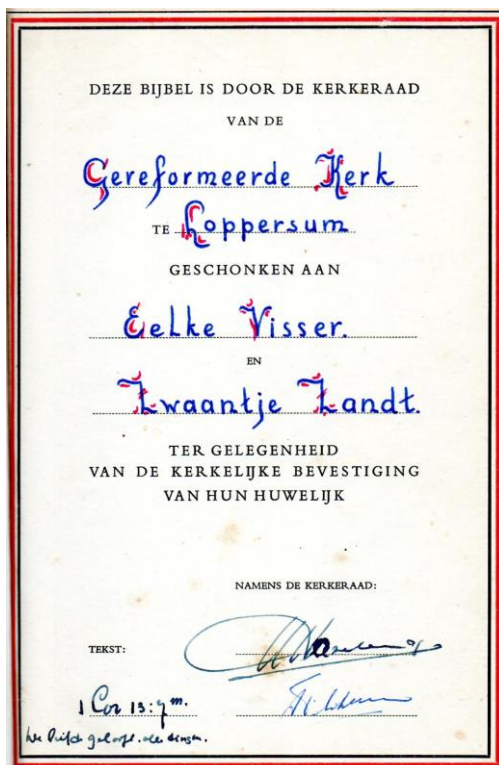
Toen de drie wintermaanden voorbij waren reisden Paulus en alle anderen verder. De mensen op het eiland Malta hadden veel respect gekregen voor Paulus en zijn vrienden. Dat bleek wel door alle gaven die ze hun voor onderweg meegaven.

Hoofdstuk 140

Lieve kleinkinderen,

Liepen jullie vroeger op de basisschool ook mee met de Avondvierdaagse? Mooi was dat, hè? Vooral die laatste dag wanneer jullie van jullie papa's en mama's bloemen kregen.

Ook Paulus heeft zijn reis naar Rome uitgelopen. Of hij bloemen kreeg van de mensen die hem ophaalden en verwelkomden? Dat staat niet in de bijbel.



Ook vind ik het jammer dat er niet meer in de bijbel staat over Paulus' reis naar Rome en wat daarna gebeurde. Wat heeft hij allemaal in deze stad meegemaakt? En heeft Paulus nog meer zendingsreizen gemaakt? We weten het niet.

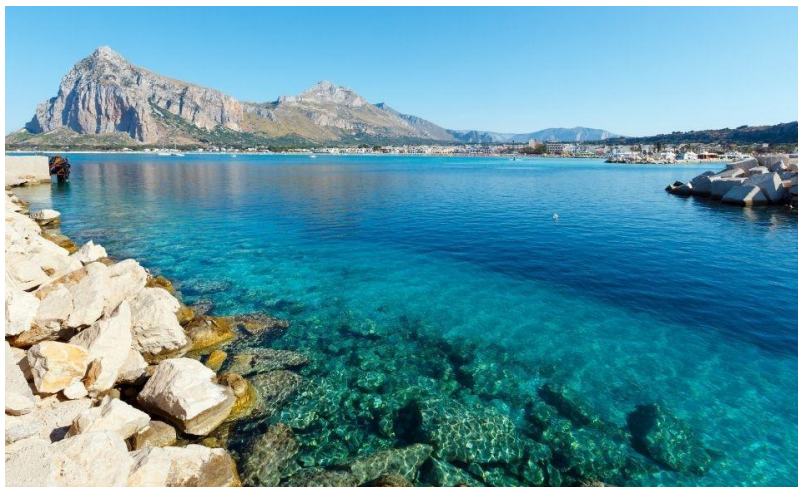
Ja, lieve kleinkinderen, dit hoofdstuk nr. 140 is het laatste verhaal dat in de bijbel staat over de apostel Paulus. In de bijbel staan nog wel veel brieven die Paulus geschreven heeft. Maar die moeten jullie zelf maar eens gaan lezen. Ik raad jullie aan om dat te gaan doen in de 'Bijbel in Gewone Taal'.

Deze bijbel is voor jullie veel duidelijker en ook gemakkelijker te lezen dan zoals al deze waar gebeurde verhalen in onze trouwbijbel staan.

Hoofdstuk 140 - Rome - Handelingen 28 : 11 - 31

Het was nog in de maand februari toen centurio Julius het bevel gaf om verder te reizen naar Rome. De winter was nog wel niet voorbij. Maar varen van het eiland Malta naar de stad Rome was niet gevaarlijk. Je bleef dicht bij de kust. Julius liet zijn gevangenen onder begeleiding van zijn soldaten naar een korenschip gaan dat op het eiland overwinterd had. Dat schip droeg de mooie naam van de tweeling ‘Castor en Pollux’.

Het weer werkte van alle kanten mee en al heel snel waren ze in de havenstad Syracuse, op het eiland Sicilië.



Het eiland Sicilië

Drie dagen later waren ze al in Rhegium, de eerste stad in Italië waar ze een tussenstop maakten. Daar bleven ze een dag wachten en toen voeren ze vlak voor de wind naar de stad Putéoli, waar de gevangenen en de soldaten van boord gingen. Dus ook aan Paulus' zeereis was een einde gekomen. Om de één of andere reden moest centurio Julius daar een week wachten voordat hij op mars kon gaan naar Rome.

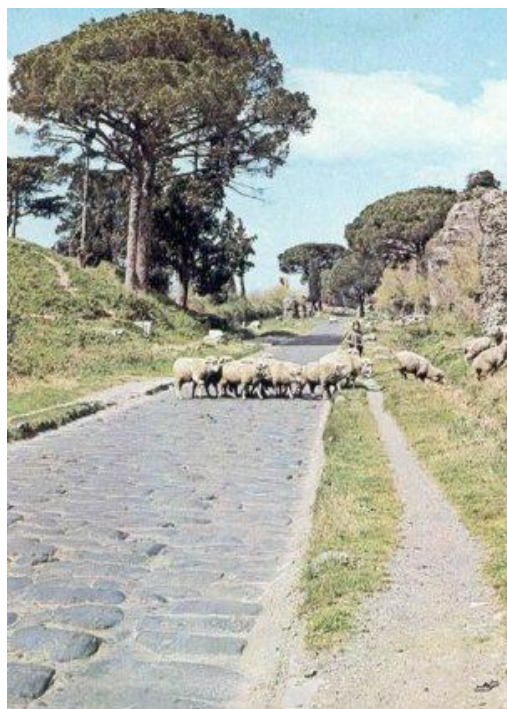


*Drie dagen later waren ze al in Rhegium, de eerste stad in Italië.
In de stad Putéoli ging Paulus van boord en moest te voet verder naar Rome.*

Toen de mensen van de christengemeente in Putéoli hoorden dat Paulus in hun stad was vroegen ze aan centurio Julius of hij een paar dagen bij hen mocht komen logeren. Paulus had het toen die dagen bij zijn medechristenen erg goed. Maar toch was hij blij toen op de achtste dag het marsbevel kwam om te vertrekken. Heel zijn hart ging uit naar de stad Rome, de hoofdstad van de wereld. Daar wilde hij graag het blijde evangelie van Jezus brengen.

De reis over land van Putéoli naar Rome duurde een dag of zes. De afstand was tweehonderdertig kilometer, maar dat was voor Paulus geen bezwaar. Hij had in zijn leven wel andere marsen gemaakt. Daar kwam bij dat deze weg één van de mooiste wegen in het grote Romeinse Rijk was. Ook al moesten ze een klein stukje dwars door een moerasgebied lopen, het laatste stuk van deze weg, de Via Appia was een straatweg die geplaveid was met vulkanisch gesteente. De Romeinen waren erg trots op dit stukje straatweg en noemden deze weg: *‘de Koningin van alle wegen.’*

Het nieuws dat de grote heiden-apostel Paulus onderweg was naar Rome om door de keizer berecht te worden, bereikte ook de christengemeente in Rome. Twee groepen uit de gemeente gingen hem tegemoet. De eerste groep verwelkomde Paulus op het Plein van Appius en de tweede groep zag Paulus bij de Drie Herbergen. Paulus kende deze mensen niet, maar hij had al zoveel over de christengemeente in Rome gehoord dat hij zich direct bij hen thuis voelde. Ja, hij kreeg nu al het gevoel dat hij zijn reis die meer dan een half jaar geduurd had nu eindelijk volbracht had. Die laatste vijftig kilometers, die telde hij niet meer. Te midden van zijn nieuwe vrienden liep hij daar over die prachtige straatweg.



Via Appia, de Koningin van alle wegen.

Paulus' nieuwe vrienden luisterden gespannen naar Paulus' reisverhaal. Voor ze er erg in hadden zagen ze de stad Rome voor zich liggen. De machtige muren, de hoge torens, de mooie tempels en de witte huizen op de heuvels. Blij liep Paulus door de poort de stad binnen. Voor hem liepen de misdadigers, de ter dood veroordeelden omringd door de soldaten van centurio Julius. Maar Paulus voelde zich niet meer een gevangene die in Rome zijn vonnis te horen zou krijgen. Hij was niets anders dan Gods apostel, een dienstknecht van Jezus Christus. Paulus was hier in Rome gekomen om aan de heidenen het evangelie van Jezus te vertellen. En terwijl de veroordeelden erg terneergeslagen en met gebogen hoofden de stad binnenliepen kon Paulus wel zingen van geluk....

Ook centurio Julius was blij dat de reis ten einde was en dat hij zijn gevangenen kon overdragen aan de commandant van alle Romeinse troepen die tijdelijk in Rome waren. Alleen, het afscheid nemen van Paulus daar had hij moeite mee. Nadat hij het rapport van Festus en zijn eigen reisverslag bij de commandant had ingeleverd, kreeg hij het voor elkaar dat Paulus niet opgesloten werd in de gevangenis bij de andere misdadigers. Nee, Paulus mocht zelfs in de stad Rome een eigen huis huren. Daar was Paulus erg blij mee. Nu kon hij in Rome bezoek ontvangen zoveel als hij maar wilde. En een soldaat die hem inwoonde om hem te bewaken en die hij eten en drinken moest geven, dat was geen bezwaar.

Net zoals Paulus op al zijn eerdere zendingsreizen had gedaan begon hij ook hier in Rome zijn werk bij de Joden in de stad. Maar nu kon hij omdat hij een gevangene van de Romeinen was, niet naar hun synagoge gaan. Om die reden kwamen de Joodse leiders bij hem in huis. Ze waren erg benieuwd naar wat deze 'Jood-in-boeien' hun te vertellen had.

Omdat Paulus niet wist of deze belangrijke Joden in Rome door het Sanhedrin in Jeruzalem over hem geïnformeerd waren, vertelde hij hun eerst de reden waarom hij zich op de keizer had beroepen. Ze mochten eens denken, dat hij zijn eigen afkomst verloochende en zijn eigen volk niet meer belangrijk vond.



Paulus, een 'Jood-in-boeien'.

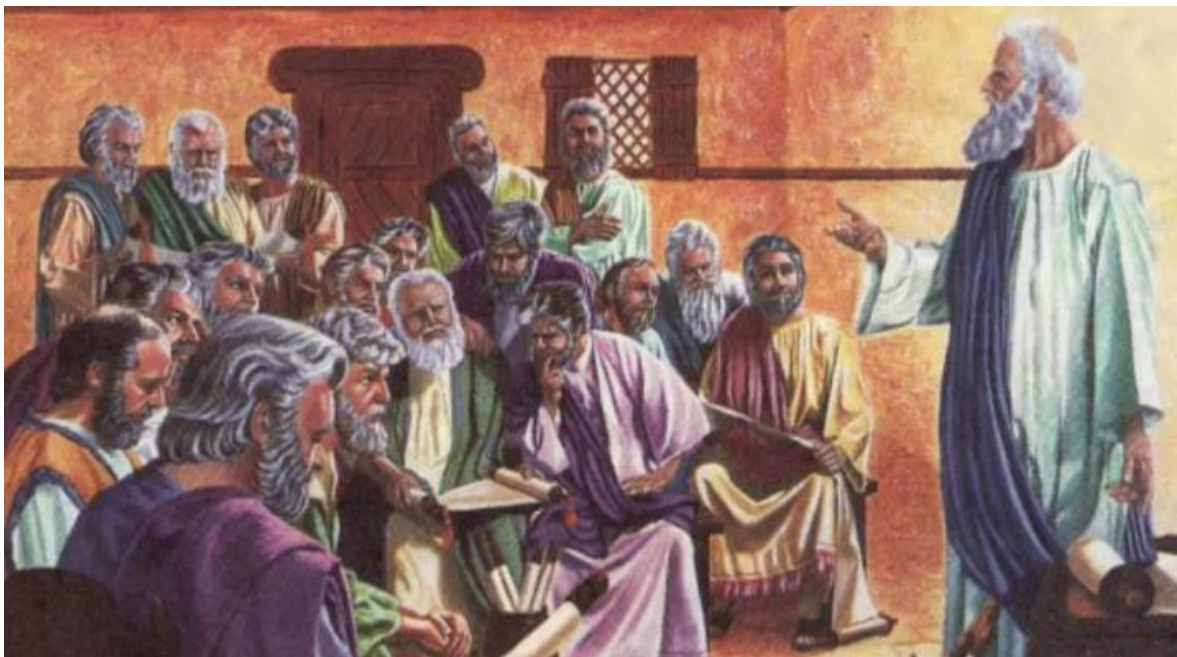
‘Beste vrienden,’ zei Paulus tegen hen, ‘ik heb mij altijd aan de wetten van onze voorouders gehouden. En ik heb ons volk geen kwaad gedaan. Toch ben ik door de Joden in Jeruzalem gevangengenomen. En zij hebben mij aan de Romeinen overgedragen. De Romeinen stelden mij veel vragen. En na mijn antwoorden wilden ze me vrij laten, want ze vonden dat ik niets gedaan had waar je de doodstraf voor moet krijgen.

Maar de Joden in Jeruzalem waren het daar niet mee eens. Toen moest ik wel zeggen dat ik het oordeel van de keizere wilde, *alleen om mijn eigen leven te redden*. Beste mensen, ik wil mezelf bij de keizer verdedigen. Maar ik ben niet van plan mijn volk te beschuldigen! Zo zit ik dan nu voor jullie, niet als een burger-van-Rome, maar als één van jullie.’

De Joodse leiders van de synagoge in Rome antwoordden: ‘Wij begrijpen dat je niet anders kon dan een beroep doen op de keizer. Wij nemen jou dat niet kwalijk. En hier in Rome is niemand uit Jeruzalem geweest met slechte berichten over jou. We hebben ook geen brieven uit Judea over jou gekregen. We weten wel dat je een christen bent. Daar zouden we graag meer over willen horen. Want het is ons bekend dat veel mensen het niet met de christenen eens zijn.

Paulus was niet ontevreden met dit antwoord. Deze Joden in Rome wilden met hem praten en dat was goed. Ze maakten een afspraak om elkaar in Paulus’ huis weer te ontmoeten.

Niet lang daarna kwamen ze weer bij Paulus. Al heel vroeg in de ochtend waren ze er, alle leiders van de synagogen in Rome.



En steeds weer beantwoordde Paulus de vragen van deze vrome mannen.

Tot laat in de avond gaf Paulus hun uitleg over Gods nieuwe wereld. Ook legde hij de wet van Mozes uit en de boeken van de profeten. Zo wilde hij laten zien dat Jezus van Nazareth de Messias was. Met veel overtuiging sprak hij om deze Joodse mannen voor Jezus te winnen. Met veel teksten uit de oude boeken bewees hij dat *de Messias moest lijden en sterven*. Maar niet alleen zijn lijden en sterven, ook Jezus' opstanding uit de dood was voorspeld door de profeten. Steeds weer kwam Paulus met nieuwe bewijzen. En steeds weer beantwoordde Paulus de vragen van deze vrome mannen.

Paulus sprak met vuur, soms verwijtend, dan weer bemoedigend. De ene keer als een profeet die zijn volk waarschuwde en daarna weer als een vader die zijn kinderen vriendelijk terechtwijst. Paulus dacht niet aan eten en drinken. Hij voelde geen vermoeidheid. Hij wist maar één ding: hier in deze kamer in Rome ging het om het heil van zijn volk en om haar toekomst.

En terwijl Paulus sprak ging zijn gebed omhoog tot God met de vraag dat hij de juiste woorden mocht gebruiken en dat de heilige Geest zijn werk mocht doen in de harten van deze Joodse leiders.

Hoe vaak was hij niet in de steden van Asia en Macedonië met de vrome Joden de strijd aangegaan en steeds weer hadden ze zijn woorden niet willen geloven. Het gevolg was dat hij naar de heidenen was gegaan. Met heel zijn hart hoopte Paulus dat het hier nu anders zou gaan. Dat binnenkort in de tien synagogen in de stad Rome het blijde evangelie van koning Jezus gehoord zou worden....

Toen het al laat in de avond was en de olielampen al lang brandden, wist Paulus dat zijn gebed niet verhoord was. Maar hij klaagde niet. Nee, het maakte hem alleen maar bedroefd. Heel de lange dag, uren en uren lang had hij gepraat, maar wat konden zijn woorden uitrichten wanneer God zijn gebed niet verhoorde? Ook op deze waarom-vraag kreeg Paulus geen antwoord. Voor ons mensen niet te begrijpen, *maar Gods plannen zijn niet altijd de onze*.

Gelukkig, al zijn werk van deze dag was toch niet helemaal vergeefs geweest. Een paar Joodse leiders lieten zich overtuigen en geloofden wel in Jezus. Maar al die anderen wilden niets weten van de blijde boodschap van Jezus. Gewoon kwaad reageerden ze tegen Paulus omdat hij sprak over een Messias die als een misdadiger gestorven was aan het kruis. Met afschuw hadden ze naar Paulus geluisterd. Niet voor niets stond er in de Schriften: 'Vervloekt is een ieder die sterft aan het kruishout!'

Voordat ze de deur uitgingen ging Paulus staan en met stemverheffing zei hij tegen de vrome Joodse leiders: 'Luister, vroeger gaf de Heilige Geest aan de profeet Jesaja een opdracht. Hij zei: 'Jij moet naar je volk gaan en zeggen: Jullie luisteren wel goed, maar jullie begrijpen het niet. Jullie kijken wel goed, maar jullie snappen het niet. Dat komt omdat jullie zo vreselijk eigenwijs zijn. Jullie ogen en oren zitten dicht. Jullie willen het niet zien. Jullie willen het niet horen.

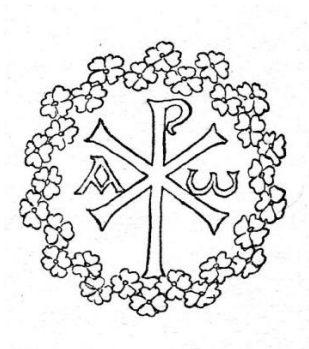
Anders zouden jullie begrijpen dat jullie je levens moeten veranderen. En dan zou ik jullie te hulp komen.'

Jesaja zei dat tegen jullie voorouders. Maar het zijn woorden van de Heilige Geest die ook over jullie gaan. Want God heeft mij naar jullie toegestuurd, maar jullie wilden vandaag niet luisteren.

Dit moeten jullie weten: *God laat zijn boodschap van redding nu aan andere volken vertellen. En zij zullen er wel naar luisteren.'*

Paulus bleef alleen achter in zijn huis met de soldaat die zijn cipier was. Buiten hoorde hij nog de schelle stemmen van de Joodse leiders. Een harde vervloeking was het laatste wat hij van hen hoorde. Nog nooit had hij het zo erg verlaten gevoeld. Deze mannen waren van zijn eigen volk, zijn eigen vlees en bloed! Maar klagen? Nee, dat was niet goed. Hij zou naar de heidenen gaan en God zou zijn werk zegenen.

Paulus wist toen niet dat hij nog twee lange jaren in deze zelfde kamer het blijde evangelie van Jezus Christus zou mogen vertellen aan veel heidenen die bij hem op bezoek kwamen. **Aan mensen die het graag wilden horen....**



Hoofdstuk 141 - TOT BESLUIT - geschreven door Ulbe van Houten

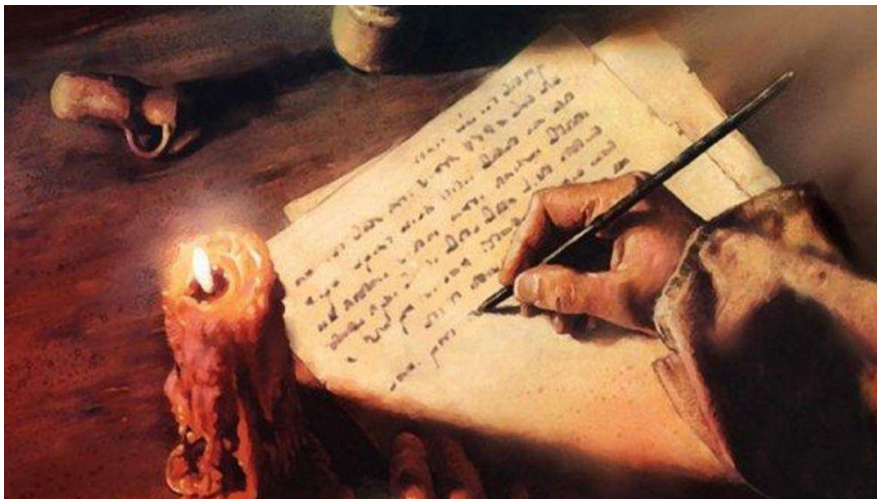
Twee jaar lang woonde Paulus in Rome in het huis dat hij gehuurd had. En hij sprak met iedereen die bij hem op bezoek kwam.

Hij vertelde over Gods nieuwe wereld en hij gaf zijn bezoekers uitleg over de Here Jezus Christus. Dat deed hij in alle vrijheid. Geen Romeins soldaat verbood hem dat.

In de bijbel staat letterlijk dat hij dat deed in alle vrijheid, zonder enige belemmering. Niemand legde hem een strobreed in de weg.

Met deze zinnen eindigde Lucas zijn boek 'De Handelingen van de Apostelen.' Dit zijn niet de laatste zinnen die in de bijbel staan. Na dit boek over 'De Handelingen van de Apostelen', staan er in de bijbel nog veel brieven en ook nog het boek 'De Openbaringen'.

Maar deze zinnen zijn wel het einde van de 'Heilige Geschiedenis', dat wonderbaarlijke verhaal van Gods wegen met Zijn volk Israël en met Zijn kerk. Voor ons gevoel had dat wel iets anders en ook beter gekund. Ook hadden wij zo graag nog iets meer willen weten van Paulus en van de gemeenten, die hij gesticht heeft. Maar Lucas, die zo uitvoerig over de zeereis van Paulus geschreven heeft, doet er nu verder het zwijgen toe.



Lucas zijn boek 'De Handelingen van de Apostelen.'

Sommige geleerden denken dat Lucas dit verhaal direct na die twee jaar gevangenschap in Rome geschreven heeft. In dat geval kon hij niet weten, hoe het verder met Paulus ging.

Anderen denken dat Lucas later een vervolg zou schrijven, maar dat hem dat om de één of andere reden niet gelukt is.

Weer anderen denken dat Lucas alleen maar wilde laten zien, hoe het evangelie van Jezus vanuit Jeruzalem, via Samaria, naar Rome werd gebracht. Dus moest het verhaal wel stoppen met Paulus' aankomst in de stad Rome.

Dit boek 'De Handelingen van de Apostelen' kon nooit beter afgesloten worden dan met deze laatste regel: *'Hij deed dat zonder angst, en niemand probeerde hem tegen te houden.'*

Hoe het ook geweest mag zijn, de bijbel vertelt ons niet meer over het leven van Paulus. Wij mogen alleen maar blij zijn met alles wat Lucas over hem geschreven heeft.

Daar komt nog bij, in deze laatste zinnen staat dat Paulus slechts twee jaar lang gevangen zat in Rome. In die tijd gebeurde het ook wel dat iemand zijn leven lang daar in Rome gevangen zat, om reden dat zijn aanklagers nooit kwamen opdagen. Gevolg: geen rechtszaak en dus ook geen vonnis. Om aan zulke wantoestanden een einde te maken, kwam er een wet waarin stond dat iedereen die zich op de keizer beroepen had, na twee jaar gevangenschap vrijgelaten moest worden, wanneer er geen rechtszaak was geweest.

Het kan dus best zo zijn geweest dat de Sanhedristen in Jeruzalem niet naar Rome zijn gegaan, om reden dat ze bang waren dat bij de keizer hun aanklacht tegen Paulus ongegrond zou worden verklaard. Het rapport van Festus was gunstig voor Paulus en Joden stonden bij de keizer niet in zo'n goed blaadje....

Wij mogen rustig ervan uitgaan dat Paulus aan veel heidenen in Rome het blijde evangelie van Jezus heeft verteld. Wij weten dat er na die twee jaren gevangenis van Paulus, veel Christenen in Rome waren.

Wanneer wij dan bijna met zekerheid mogen aannemen dat Paulus na die twee jaren vrijgelaten werd, komt de vraag naar voren wat hij nog meer gedaan heeft voor de kerk van Jezus.

Lucas schrijft hierover niets meer. Maar bij een andere schrijver uit die tijd zijn toch wel enkele aanwijzingen te vinden.

In het jaar 96 na Christus schreef bisschop Clemens, de leider van de kerk in Rome, in een brief aan de gemeente in Korinte, *dat de apostel Paulus, nadat hij gerechtigheid had verkondigd aan de hele wereld en zelfs in het uiterste westen, als een martelaar getuigd heeft voor hoge magistraten. Zo is hij dan vrijgemaakt uit deze wereld en heengegaan naar de hemel....*

Deze bisschop Clemens leefde dus niet zo lang na Paulus. In ieder geval moet hij mensen gekend hebben die Paulus meegemaakt hadden. Mensen, die Paulus nog hadden horen spreken en die wisten dat Paulus gestorven was.

De vraag is nu, wat bedoelde bisschop Clemens met dat 'uiterste westen', of zoals hij letterlijk schreef: 'het einde van het westen'.

Het kan bijna niet anders of hij bedoelde hier Spanje mee. Dat land was in die tijd het einde van de wereld. En ook in Spanje woonden veel Joden.

En terwijl ik dit schrijf, bedenk ik mij dat Paulus zelf aan de gemeente in Rome geschreven heeft dat hij van plan was om via hun stad Rome naar Spanje te

reizen. Ook al is het niet te bewijzen, maar we kunnen er met vrij grote zekerheid van uitgaan dat de apostel Paulus ook in Spanje van het blijde evangelie van Jezus heeft verteld.

Als het waar is dat Paulus zijn brief aan Titus en zijn tweede brief aan Timoteus geschreven heeft na zijn tweejarig gevangenschap in Rome, dan moet hij daarna ook nog op bezoek zijn geweest bij al zijn oude gemeenten in het oosten.

Evenmin als er zekerheid is over Paulus zijn laatste zendingsreizen, is er ook geen zekerheid over Paulus' marteldood. Er wordt vrij algemeen aangenomen dat Paulus enkele jaren na zijn vrijlating in Rome opnieuw is gevangengenomen en dat hij tijdens de regering van keizer Nero door het zwaard van de scherprechter gedood is.

De tweede brief aan Timoteus zou dan geschreven zijn toen hij eenzaam, bijna door iedereen verlaten in de gevangenis in Rome op zijn vonnis wachtte....



Paulus in de gevangenis

Wij kunnen dus nooit met zekerheid zeggen hoe alles precies is gegaan. Maar de woorden die bisschop Clemens geschreven heeft wijzen wel de kant uit van een wrede dood!

Maar wij mogen ervan uitgaan dat Paulus, als hij onder beulshanden gestorven is, ook dit laatste offer, zijn leven met blijdschap gebracht heeft. Niemand die de verhalen van Lucas en de brieven van Paulus gelezen heeft zal daaraan twifelen. Het maakt ook niets uit dat wij precies weten hoe hij gestorven is en wat zijn laatste woorden zijn geweest of waar hij precies begraven ligt.

Want het gaat in de bijbel niet in de eerste plaats om mensen, zelfs niet om een mens zoals Paulus is geweest, *maar het gaat om het WERK dat zij door Gods' genade op deze wereld hebben mogen doen.*

De apostel zelf is er al lang niet meer en van de gemeenten die hij gesticht heeft zijn de meesten verdwenen. Maar de Kerk van Christus, waaraan Paulus mee mocht bouwen, die blijft tot het einde der tijden.

Altijd weer heeft de satan geprobeerd om het werk van Jezus kapot te maken. Door de eeuwen heen hebben de machthebbers van deze wereld de Kerk vervolgd. Steeds weer hebben valse profeten de mensen in verleiding gebracht. *Maar Jezus heeft zijn Kerk bewaard tot op de dag van vandaag.*

Niet dat er in de Kerken geen verkeerde dingen gebeuren. Ook bij christenmensen komt ontrouw, ongeloof en twijfel voor. Hoe vaak is er geen haat en nijd waar liefde en trouw aanwezig moesten zijn. Die ene Kerk van Jezus is wel in meer dan honderd verschillende kerken uiteengevallen. Maar nog steeds is daar de Kerk van Jezus, een teken te midden van alle volken op deze aarde die niets van Jezus willen weten.

Nog altijd bewaart de Kerk van Jezus in al haar zwakheid en gebreken **het Woord van God en verkondigt zij het evangelie van Jezus Christus.**

En zo zal het blijven gaan tot de laatste dag van deze wereld.

En dan, wanneer Jezus terugkomt op deze aarde zoals hij beloofd heeft aan zijn twaalf discipelen, dan zal ook de Kerk worden zoals zij moet zijn: *zijn reine en zuivere bruid*. Dan zal zij niet meer klein zijn en niet meer veracht. Niet meer vol met verkeerde zaken zoals jaloezie en hebzucht, moord en doodslag.

En alle mensen die Jezus liefhebben en in Hem geloven zullen ingaan in het eeuwige leven. *En daar zal geen zonde meer zijn en geen oorlog en God zal alle tranen van hun ogen afwissen.*

Geen mens op de hele wereld weet wanneer dat zal gaan gebeuren. Maar iedereen die gelooft moet daar naar uitzien en erom bidden. Dat hebben Paulus en de andere apostelen ook gedaan.

Zij waren gewone mensen, zwak en zondig zoals wij allemaal. Maar zij hadden uit Jezus' eigen mond gehoord dat Hij zal terugkomen op de wolken en daar twijfelden zij niet aan.

Wij zelf hebben Jezus niet gehoord. Wij hebben niet aan zijn voeten zitten luisteren. Wij hebben niet met Hem door de dorpen en steden van Israël gelopen.

Maar gelukkig, wij mogen hopen en hoeven niet te twijfelen, want wij hebben zijn woord: de BIJBEL, het heilig WOORD van God.

EINDE



de BIJBEL, het heilig WOORD van God.

Hoofdstuk 142

Lieve kleinkinderen,

En dit is dan het laatste hoofdstuk van deze kinderbijbel. Nu niet meer een verhaal uit de bijbel met als inleiding een verhaaltje van mij. Het slotwoord geschreven door Ulbe van Houten die de kinderbijbel 'De Hillige Histoarje' geschreven heeft, staat hierboven als hoofdstuk 141.

Ulbe van Houten was leraar aan de Mulo in Sint Annaparochie, in Friesland.

Blij ben ik dat Gijs Verbaan uit Oldebroek alle hoofdstukke die ik vertaald en soms naverteld heb wilde lezen, corrigeren en waar nodig aangevuld heeft. Bedankt Gijs.

Lieve kleinkinderen, speciaal voor jullie heb ik, jullie pake Eelke deze kinderbijbel uit de Friese taal in het Nederlands vertaald. Waarom? Nu, ik wilde jullie vertellen van Jezus, de Zoon van God, die ruim tweeduizend jaar geleden hier op deze wereld gewoond heeft. Hij vertelde de mensen over God, zijn Vader.

Veel mensen toen en ook nu nog zeggen: 'God? Wie is God? Over wie heb je het eigenlijk?'

Jezus antwoord was en is ook vandaag: 'Kijk goed naar Mij, dan kunnen jullie zien wie God is, want God, mijn Vader en Ik, zijn Eén.'

Jezus heeft ons mensen geleerd dat al het leven op deze wereld van God afkomstig is. Ja, God heeft ons allemaal het leven gegeven.

*En lieve kleinkinderen, als je dan het verhaal van God en van Zijn Zoon Jezus hoort, dan kun je dat als mens bijna niet geloven. Dat konden de meeste mensen vroeger niet en nu nog niet. Die Romeinse bestuurder Festus (bijbelverhaal nr. 136) zei vroeger al tegen Paulus, toen hij hem van Jezus opstandig uit de dood vertelde: **'Paulus, jij bent gek geworden!'***

De vrome Joden in Jeruzalem en ook in Rome vonden dit verhaal van een God, die zijn Zoon aan het kruis had laten doodgaan, bespottelijk. Dat is een sprookje. Kan niet waar zijn!!!

Jezus beloofde tijdens zijn leven dat Hij de Heilige Geest, de Trooster naar de mensen zou sturen. Dat gebeurde op het Pinksterfeest hebben jullie in hoofdstuk 103 kunnen lezen.

In het evangelisatieblad 'Elisabeth', in het nummer 10/11 (15 mei 2020) staat een artikel van dominee Gerrit Vreugdenhil waarin hij over de Heilige Geest het volgende schrijft: 'In het bijbelboek Johannes 14 de verzen 15 t/m 20 zegt Jezus

tegen zijn discipelen dat het beter is dat Hij gaat, want 'dan kan de Helper komen'.

God komt als de Heilige Geest in ons en helpt ons om Jezus te volgen.'

Nee, lieve kleinkinderen, niet in eigen kracht (mensenkracht) kunnen wij geloven in God en in Zijn Zoon Jezus en in de Heilige Geest.

We mogen daarom bidden en zeker weten dat de Heilige Geest ons het geloof in Jezus wil geven. Wij allemaal mogen ons aan Jezus toevertrouwen en dan komt het altijd goed. Zeker weten!

Eén van jullie vroeg mij eens: 'Pake, wanneer jouw kinderbijbel uitgegeven wordt en in de boekwinkel te koop is, verdien jij er dan ook geld mee? En krijgen wij daar dan ook iets van?'

Mijn antwoord was: 'Lief kleinkind, maak je maar niet blij en denk niet dat jouw pake rijk gaat worden met de verkoop van deze kinderbijbel. Stel dat deze kinderbijbel uitgegeven wordt en ik er geld mee ga verdienen dan krijgt jij daarvan maar heel weinig, want van de opbrengst gaat eerst de helft naar de Zending en de andere helft mag jij delen met onze andere zeven kleinkinderen. Reken je maar niet rijk.'

Ik noem nu geen namen maar zo klein als ze was vroeg ze: 'Pake, wat is de Zending?'

Ik antwoordde: 'Weet jij wel wat een zendeling is?'

Ze zei: 'Nee pake, nog nooit van gehoord.'

Ja, lieve kleinkinderen, in de bijbel staat dat Jezus na zijn opstanding uit de dood zijn leerlingen de opdracht gaf om aan alle mensen over de hele wereld van Hem te gaan vertellen.

In het Bijbelboek Marcus, hoofdstuk 16 vers 15 staat: En Hij zei tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping. En aan deze opdracht van Jezus geven zendelingen gehoor. In mijn verhaaltje aan jullie voor hoofdstuk 9 (het Nieuwe Testament) heb ik jullie verteld over Theo en Jinke de Jong die als zendelingen werken in Zuid-Afrika.

En wanneer je je werk als zendeling gaat doen, dan verdien je niets. Nee, zendeling zijn is geen betaalde baan! Je moet dan leven van giften.

En willen jullie lieve kleinkinderen ook een gift aan deze zendelingen Theo en Jinke de Jong geven, dan kan dat. Hieronder staan hun gegevens.

Persoonlijke giften Theo en Jinke de Jong

IBAN: NL53 INGB 0000 1859 85

t.n.v.: VPE zending

o.v.v.: Theo en Jinke de Jong / Zuid-Afrika

Jullie pake Eelke.

Als allerlaatste schrijf ik hier een gebed van Franciscus van Assisi, een gebed dat mij erg aanspreekt.

Heer, maak mij een instrument van uw vrede.

*Laat mij liefde brengen, daar waar haat is;
en verzoening waar tweedracht heerst;
geloof waar twijfel is;
hoop waar wanhoop is;
licht waar duisternis is;
vreugde waar droefheid is.*

*Almachtige God, geef dat ik meer zoek:
te troosten dan om zelf getroost te worden;
begrip te tonen dan om zelf begrepen te worden;
liefde te schenken dan om zelf liefde te ontvangen.*

*Want als we geven ontvangen we;
als we vergeving schenken ontvangen we vergeving;
als we sterven, worden we geboren tot eeuwig leven.*

Amen